C:\Users\Plazma\Desktop\308\Deaver_Jeffery-Hodinar.pdb

PDB Name: Deaver Jeffery - Hodinar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.3.2008
Modification Date: 22.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Hodinář
Jeffery Deaver
Domino, 2006
Nemůžete mne vidět, a přesto jsem neustále přítomen.
Utíkejte seberychleji, leč mně nikdy neuniknete. Bojujte se mnou ze všech sil, leč mne nikdy neporazíte.
Zabíjím, kdy se mi zlíbí,
a přesto mne nikdo nikdy nevydá spravedlnosti.
Kdo jsem?
Čas starého člověka.

PODĚKOVÁNÍ
Autoři jsou jen tak dobří, jak dobří jsou přátelé a spolupracovníci kolem nich, a já mám to mimořádné štěstí, že mne obklopuje vskutku báječný ansámbl: Will a Tina Andersonovi, Alex Bonham, Louise Burkeová, Robby Burroughs, Britt Carlsonová, Jane Davisová, Julie Reeceová-Deaverová, John Gilstrap, Cathy Gleasonová, Jamie Hodder-Williams, Kate Howardová, Emma Longhurstová, Diana Mackayová, Joshua Martino, Carolyn Maysová, Tara Par-sonsová, Seba Pezzaniová, Carolyn Reidyová, Ornella Robbiatio-vá, David Rosenthal, Marysue Rucciová, Deborah Schneiderová, Vivienne Schusterová, Brigitte Smithová, Kevin Smith a Alexis Tainesová.
Zvláštní dík jako vždy náleží Madelyn Warcholikové.
Čtenářům, které zajímá téma výroby a sběratelství hodinek, jistě udělá radost hutná a lyrická kniha Marking Time {Jak měřit čas) z pera Michaela Kordy.

DÍL I

ÚTERÝ 00:02

Čas je mrtev, dokud je odměřován drobnými ozubenými kolečky; teprve když se hodiny zastaví, probouzí se k životu.
William Faulkner

"Jak dlouho trvalo, než umřeli?"
Muž, kterému byla tato otázka položena, jako by ji neslyšel. Znovu pohlédl do zpětného zrcátka a soustředil se na řízení. Bylo krátce po půlnoci a v ulicích dolního Manhattanu mrzlo, až praštělo. Studená fronta pročistila oblohu a změnila první sníh v kluzkou glazuru na asfaltu a betonu. Oba muži seděli v rozhrkaném flastromobilu, jak Chytrý Vincent přezdíval tomuto béžovému sportovně užitkovému vozu. Automobil byl několik let starý; brzdy potřebovaly seřídit a pneumatiky volaly po výměně. Jezdit s ukradeným autem do servisu by však nebylo moudré, zvláště když se dva z jeho posledních pasažérů stali oběťmi vraždy.
Řidič vozu - štíhlý padesátník s nakrátko ostříhanými černými vlasy - opatrně odbočil do vedlejší uličky a pokračoval v jízdě. Ani jednou nepřekročil předepsanou rychlost, precizně soustružil zatáčky a držel se přesně uprostřed jízdního pruhu. Jezdil vždy stejně bez ohledu na to, zda jsou silnice kluzké, nebo suché, zda bylo jeho vozidlo použito při vraždě, nebo nikoliv.
Opatrně a pedantsky.
Jak dlouho jim to trvalo?
Velký Vincent - Vincent s dlouhými klobásovitými prsty, které byly neustále vlhké, a s hnědým opaskem přespříliš utaženým na první dírce - se prudce otřásl. Když mu jako dočasné stenografické síle skončila noční služba, čekal na nároží. Venku panovala krutá zima, ale Vincent neměl vestibul té budovy rád. Svítilo tam nazelenalé světlo a stěny pokrývala velká zrcadla, v nichž viděl své zaoblené tělo ze všech možných úhlů. Raději tedy vyšel na chladný prosincový vzduch, procházel se sem a tam a dával si k tomu čokoládovou tyčinku. No dobrá, tak dvě.
Když nyní pohlédl nahoru na úplněk, na onen děsuplně bílý disk, který na okamžik probleskl v kaňonu budov, pronesl Hodinář zamyšleně: "Jak dlouho trvalo, než umřeli? Zajímavé."
11
Vincent znal Hodináře - který se ve skutečnosti jmenoval Gerald Duncan - teprve krátkou dobu, ale už věděl, že otázky se tomuto muži kladou na vlastní nebezpečí. I jednoduchý dotaz totiž mohl otevřít dveře monologu. Teda, ten chlap měl

ale vyřídilku. Jeho odpovědi byly navíc vždy utříděné jako výklad univerzitního profesora. Vincent věděl, že ticho v posledních několika minutách panovalo jen proto, že si Duncan v duchu sumíroval odpověď.
Otevřel plechovku pepsi. Byla zima, ale on potřeboval něco sladkého. Vypil ji najednou, zastrčil si prázdnou plechovku do kapsy a snědl balíček nugátových sušenek. Duncan se na něj zadíval, aby se ujistil, že má na rukou rukavice. Ve flastromobilu nosili rukavice vždy.
Pedantsky...
"Řekl bych, že na tuto otázku existuje několik odpovědí," odpověděl konečně Duncan tichým a zdánlivě nezúčastněným hlasem. "Moje první oběť měla například dvacet čtyři let, takže by se dalo říct, že jí trvalo dvacet čtyři let, než umřela."
No jasně..., pomyslel si Vincent se sarkasmem puberťáka, ačkoliv musel přiznat, že ho tato očividná odpověď nenapadla.
"Druhé oběti bylo, tuším, třicet dva."
Naproti nim projelo policejní auto. Vincentovi začalo bušit ve spáncích, ale Duncan nedal najevo žádnou reakci. Policisté neprojevili o ukradený Ford Explorer žádný zájem.
"Další možností, jak na tuto otázku odpovědět," pokračoval Duncan, "je vzít v úvahu čas uplynulý od okamžiku, kdy jsem začal, do chvíle, kdy jim přestala tlouci srdce. To jsi měl pravděpodobně na mysli ty. Víš, lidé chtějí zasadit čas do přehledných a snadno porovnatelných rámců. To je legitimní do té míry, do jaké je to užitečné. Vědět, že porodní stahy přicházejí každých dvacet vteřin, to je užitečné. Stejně jako vědět, že atlet uběhl patnáctistovku za tři minuty padesát šest vteřin, takže v závodě zvítězil. Ale ptát se, jak dlouho jim konkrétně dnes večer trvalo, než umřeli..., to není důležité, protože se to nestalo rychle." Pohlédl na Vincenta. "Čímž nechci kritizovat tvoji otázku."
"Já vím," řekl Vincent, kterému by bylo jedno, i kdyby ho Hodinář kritizoval. Vincent Reynolds neměl mnoho přátel a od Geralda Duncana by si toho nechal líbit spoustu. "Jen mě to zajímalo."
12
"Chápu. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Příště to ovšem změřím,"
"U té holky? Zítra?" Vincentovi se o něco zrychlil tep.
Hodinář přikývl. "Chtěl jsi říct dneska."
Bylo už po půlnoci. Před Geraldem Duncanem se člověk musel vyjadřovat přesně, zvláště když se jednalo o čas.
"Jo."
Když teď přemýšlel o Joanne - o dívce, která zemře příště -, vytěsnil Hladový Vincent Chytrého Vincenta.
Dneska...
Hodinář se po komplikované trase vrátil do jejich dočasného domova v manhattanské čtvrti Chelsea, jižně od Midtownu a kousek od řeky. Ulice byly opuštěné; teplota se pohybovala mezi minus pěti a minus deseti a úzkými uličkami se prohánět nepolevující vítr.
Duncan zaparkoval u obrubníku, vypnul motor a zatáhl ruční brzdu. Oba muži vystoupili z auta a ušli v ledovém větru půl bloku. Duncan pohlédl na svůj stín, který v měsíčním světle dopadal na chodník. "Napadla mě ještě jedna odpověď na otázku, jak dlouho trvalo, než umřeli."
Vincent se znovu otřásl - z převážné části zimou, ale nejen jí.
"Když se na to podíváš z jejich pohledu," řekl vrah, "dá se říct, že to trvalo věčnost."
13

7:02
Co to je?
Statný muž uvelebený v rozvrzaném křesle v teplé kanceláři se napil kávy, zamžoural do oslnivého ranního světla a namířil pohled k protějšímu konci mola. Byl to inspektor ranní směny v opravně vlečných člunů, která se nacházela na řece Hudson severně od Greenwich Village. Za čtyřicet minut sem měl dorazit Moran s porouchaným dieselem, ale momentálně bylo molo prázdné a inspektor si vychutnával teplo boudy, kde seděl s nohama na stole a šálkem kávy položeným na prsou. Setřel z okna sraženou páru a zadíval se ještě jednou.
Co to je?
U okraje mola na straně orientované k Jersey stála malá černá skříňka. Když se opravna včera v šest hodin zavírala, skříňka tam rozhodně ještě nebyla, a po šesté večer už by tu nikdo nezakotvil. To znamenalo, že sem skříňku musel někdo dopravit ze souše. Vstupu nepovolaných osob do objektu sice bránil pletivový plot, ale během let se odtud ztratilo příliš mnoho nářadí a sudů na odpadky (představte si to), aby inspektor věděl, že pokud se sem chce někdo vloupat, tak se sem prostě vloupá.
Proč by však něco nechával uvnitř?
Inspektor se na předmět chvíli díval a přemýšlel. Venku je zima a fouká vítr, zatímco káva je právě tak akorát. Nakonec se však rozhodl. Ale co, radši to prověří. Nasadil si teplou šedou bundu, rukavice a čepici, dal si poslední hlt kávy a vyšel ven na mrazivý vzduch.
Kráčel proti větru po molu a uslzené oči mhouřil na černou skříňku.
Co to sakra je? Předmět měl obdélníkový tvar, na výšku neměřil ani třicet centimetrů a od čehosi na jeho čelní části se ostře od-
14
ráželo sluneční světlo. Inspektor do něj zamžoural. Zpěněná voda řeky Hudson čvachtavě narážela do pilířů pod ním. Tři metry od skříňky se zarazil, poněvadž si uvědomil, co má před sebou.
Hodiny. Staromódní hodiny s takovými těmi zvláštními čísly - římské číslice tomu říkají - a tváří Měsíce na ciferníku.

Vypadaly draze. Inspektor se podíval na vlastní hodinky a zjistil, že hodiny jdou: čas ukazovaly přesně. Kdo tu mohl nechat tak pěknou věcičku? No jo, pomyslel si, tak jsem prostě přišel k dárku.
Když ovšem vykročil vpřed, aby hodiny sebral, podjely mu nohy a on prožil okamžik panické hrůzy, protože si už byl téměř jist, že spadne do vody. Nakonec však přesunul těžiště dozadu, dopadl na pás náledí, které předtím neviděl, a už dál neklouzal.
Zkroutil se bolestí, zalapal po dechu a vstal. Pohlédl pod sebe a zjistil, že to není normální led. Měl načervenale hnědou barvu.
"Kristepane," zašeptal, když zjistil, že se dívá na velkou krvavou louži, která se utvořila nedaleko od hodin a zmrzla v kluzké náledí. Předklonil se a jeho šok se ještě prohloubil, neboť si uvědomil, jak se tam krev dostala. Na dřevěné ploše mola totiž spatřil něco, co vypadalo jako zkrvavené stopy po nehtech, jako by se mola držel člověk s useknutými prsty nebo podřezaným zápěstím a snažil se nespadnout do rozbouřené řeky.
Inspektor se opatrně dosoukal k okraji mola a pohlédl dolů. Ve zčeřené vodě nikdo neplaval. Inspektora to nijak nepřekvapilo; pokud bylo jeho tušení správné, tak zde ten nebožák visel už před drahnou dobou - jinak by krev nestačila zamrznout -, a pokud ho někdo nezachránil, tak je teď jeho tělo někde v polovině cesty na Liberty Island.
Inspektor zašmátral po mobilním telefonu, odplazil se od hrany mola a pomocí zubů si sundal rukavici. Naposledy pohlédl na hodiny a spěšně se vrátil do boudy, aby roztřeseným buclatým prstem vyťukal číslo na policii.

Předtím a Potom.
Město teď bylo jiné, po tom zářijovém ránu, po těch explozích, po obrovských sloupcích kouře a budovách, které zmizely.
15
Nedalo se to popřít. Člověk mohl poukazovat na nezdolnost, na houževnatost, na věcný přístup Newyorčanů, a všechno byla pravda. Přesto se lidé dodnes zastavovali, když letadla nad jejich hlavami letěla během závěrečného přiblížení na letiště LaGuardia o něco níže než obvykle. Obcházeli širokým obloukem opuštěné nákupní tašky. A nikoho nepřekvapovalo, že vidí na ulici vojáky nebo policisty v tmavých uniformách a s černými samopaly přes rameno.
Přehlídka na Den díkůvzdání se obešla bez incidentů a nyní v ulicích panoval předvánoční shon - všude se valily davy lidí. Nade vším veselím se však jako odraz ve vánoční výloze obchodního domu vznášel neodbytný obraz věží, které už nejsou, a lidí, kteří nás opustili. A spolu s nimi samozřejmě i tíživá otázka: Co se stane příště?
Lincoln Rhyme si prožil vlastní Předtím a Potom, takže tomuto konceptu velmi dobře rozuměl. Bývala doba, kdy dokázal chodit a fungovat, a pak přišla doba, kdy už to nedokázal. V jednom okamžiku byl zdravý jako všichni ostatní, ohledával místo činu, ale pak mu náhle trám přerazil vaz a učinil z něj kvadruplegika se zlomeninou čtvrtého krčního obratle, člověka od ramen až dolů téměř úplně ochrnutého.
Předtím a Potom...
Existují okamžiky, které člověka navždy změní.
Lincoln Rhyme se však zároveň domníval, že pokud z nich člověk učiní příliš velkou ikonu, pak to jejich dopad jen a jen umocní. A padouši zvítězí.
Právě tyto myšlenky se Rhymovi honily onoho chladného úterního rána hlavou, když poslouchal moderátorku veřejnoprávního rádia, jak neochvějně rozhlasáckým hlasem informuje o přehlídce plánované na pozítří, po níž budou následovat nějaké oslavy a setkání s vládními představiteli. Všechny tyto akce se měly logicky konat v hlavním městě, avšak u Američanů jednoznačně převládl postoj "jsme s New Yorkem", takže se dalo očekávat, že newyorské ulice budou ucpané diváky i demonstranty, což ještě více ztíží život policistům v okolí Wall Streetu, již tak citlivým na jakoukoliv bezpečnostní hrozbu. A stejné jako s politikou to bylo i se sportem: vyřazovací utkání, která se měla sehrát v New Jersey, byla přelo-
16
žena do newyorské Madison Square Garden - z nějakého důvodu to prý byl projev vlastenectví. Rhyme si cynicky pomyslel, jestli se napřesrok nebude v New Yorku konat i Bostonský maratón.
Předtím a Potom...
Lincoln Rhyme dospěl k přesvědčení, že on sám se v době Potom zase tolik nezměnil. Jeho fyzický stav - jeho silueta města, chcete-li - jisté změny doznala, to ano. Jinak byl ovšem v podstatě stejným člověkem jako v době Předtím: policistou a vědcem, který byl netrpělivý, temperamentní (budiž, někdy i za hranicí protivnosti), neúnavný a netolerantní ke šlendriánu a lenosti. Nevynucoval si výhody poukazováním na své ochrnutí, nenařikal, nedělal ze svého stavu problém (i když Bůh chraň majitele budov, v nichž se Rhyme v rámci vyšetřování pohyboval a jejichž šířka dveří a nájezdové rampy nesplňovaly kritéria předepsaná Zákonem o postižených Američanech).
Poslouchal rozhlasovou zprávu a byl naštvaný, že někteří lidé ve městě zjevně podléhají sebelítosti. "Napíšu dopis," oznámil Thomovi.
Štíhlý mladý ošetřovatel v tmavých kalhotách, bílé košili a tlustém svetru (Rhymův dům v západním Central Parku trpěl špatným topením a prastarou izolací) zvedl hlavu. Momentálně dělal v domě vánoční výzdobu a trochu to přeháněl. Rhyme si vychutnával tu ironii: ošetřovatel právě kladl miniaturní umělý stromek na stůl, pod nímž už čekal dárek, byť nezabalený - pytel s jednorázovými plenami pro dospělé.
"Dopis?"
Kriminalista mu vysvětlil svou teorii, že více vlasteneckým přístupem je počínat si úplně normálně. "Já jim to vytmavím. Myslím Timesům."
"To udělej," požádal ho ošetřovatel, jehož profese se oficiálně jmenovala "poskytovatel péče" (ačkoliv samotný Thom se nechal slyšet, že ve službách Lincolna Rhyma by bylo příhodnější označení "světec").

"Vytmavím," neoblomně trval na svém Rhyme.
"No výborně..., ale můžu namítnout jednu věc?"
Rhyme zvedl obočí. Tělesnými partiemi, které mu zbyly - rameny, obličejem a hlavou -, dokázal vyjádřit neskutečné věci, a také to dělal.
17
"Většina lidí, kteří tvrdí, že napíšou dopis, ho nikdy nenapíšou," vysvětlil Thom. "Zatímco lidi, kteří to myslí vážně, prostě jdou a ten dopis napíšou. Nehlásají to do světa. Všiml sis toho někdy?"
"Děkuji ti za geniální psychologický postřeh, Thome. Je ti doufám jasné, že teď už mě nic nezastaví."
"Výborně," zopakoval ošetřovatel.
Rhyme se dotkl prstem touchpadu a zajel s červeným invalidním vozíkem Storm Arrow před jeden ze šestice velkých plochých monitorů, které se v místnosti nacházely.
"Příkaz," řekl systému rozpoznávání hlasu přes mikrofon připojený k vozíku. "Textový procesor."
Na obrazovce se poslušně otevřel WordPerfect.
"Příkaz: psát. ‚Vážení pánové.' Příkaz: čárka. Příkaz: nový odstavec. Příkaz: psát. ‚Neuniklo mé pozornosti...'"
U dveří zazvonil zvonek a Thom se šel podívat, kdo to je.
Rhyme zavřel oči a dál v duchu sumíroval svůj projev k světu, když vtom ho přerušil hlas: "Nazdar, Linku. Veselé Vánoce."
"Ehm, nápodobně," zabručel Rhyme na břichatého a neupraveného Lona Sellitta, jenž právě vstoupil do dveří. Tělnatý detektiv musel opatrně manévrovat: místnost sice ve viktoriánské éře sloužila jako starosvětský salon, avšak nyní se v ní těsnala hromada soudně kriminalistického vybavení: optické mikroskopy, elektronový mikroskop, plynový chromatograf, kádinky, stojany na zkumavky, pipety, Petriho misky, odstředivky, nejrůznější chemikálie, knihy a časopisy, počítače... a taky tlusté kabely, které se táhly úplně všude. (Když Rhyme začal ve svém domě pracovat jako kriminalistický konzultant, energeticky hladové vybavení mu často vyhazovalo pojistky. Spotřeba proudu v jeho domě se pravděpodobně rovnala spotřebě všech ostatních sousedů z ulice dohromady.)
"Příkaz: hlasitost, úroveň tři." Prostřeďová ovládací jednotka poslušně ztlumila rádio.
"Nemáme zrovna sváteční náladu, viď?" zeptal se detektiv.
Rhyme neodpověděl a podíval se zpátky na monitor.
"Ahoj, Jacksone." Sellitto se sklonil a polaskal malého dlouhosrstého psíka, který ležel stočený v důkazní krabici newyorské policie. Zvíře zde našlo dočasný domov, neboť jeho někdejší majitelka - Thomova postarší tetička - nedávno po dlouhé nemoci zemřela ve Westportu ve státě Connecticut. Mezi položkami, které po ní mladý ošetřovatel zdědil, figuroval i Jackson, havanský psík. Tato rasa příbuzná plemenu bichon frisé pocházela z Kuby a Jackson měl v Rhymově domě zůstat až do chvíle, než mu Thom najde vhodný domov.
"Máme zlý případ, Linku," řekl Sellitto a vstal. Začal si sundávat kabát, ale pak si to rozmyslel. "Ježíši, to je zima. Není to nějaký rekord?"
"Na meteorologický kanál se moc nedívám." Právě ho napadl vhodný úvodní odstavec jeho dopisu šéfredaktorovi.
"Fakt zlý," zopakoval Sellitto.
Rhyme na něj pohlédl s vytaženým obočím.
"Dvě vraždy, stejný styl. Víceméně."
",Zlých vražd' je spousta, Lone. Proč jsou zrovna tyhle zlejší?" Rhyme míval v únavných dnech mezi jednotlivými případy často špatnou náladu; ze všech pachatelů, na které kdy narazil, byla ze všeho nejhorší nuda.
Sellitto však s kriminalistou pracoval už řadu let a vypěstoval si vůči jeho postojům imunitu. "Zrovna mi volali z velkého baráku. Hlavouni chtějí, aby ses tohohle případu ujal ty s Amélií. Prý na tom trvají."
"Ale, tak oni na tom trvají?"
"Slíbil jsem, že ti nepovím, že to řekli takhle. Vím, jak těžce neseš, když na tebe někdo vyvíjí nátlak."
"Můžeme už přejít k tomu, co je na tom ‚zlé', Lone? Nebo po tobě chci příliš?"
"Kde je Amélie?"
"Dělá ve Westchesteru na jednom případu. Co nevidět by se měla vrátit."
Detektiv zvedl prst a naznačil "momentíček", poněvadž se mu rozezvonil mobilní telefon. Chvíli s kýmsi hovořil, kýval u toho hlavou a dělal si poznámky. Nakonec ukončil hovor a podíval se na Rhyma. "Dobrá, takže jde o tohle: někdy včera v noci se náš pachatel zmocnil..."
"Zmocnil, nebo zmocnila?" zeptal se Rhyme významně.
18
19
"Dobrá, jasně. Pohlaví pachatele zatím neznáme. Prostě přepadl nějakého chudáka a odvlekl ho k molu u opravny lodí na řece Hudson. Nevíme úplně přesně, jak to dokázal, ale nějakým způsobem se mu podařilo pověsit toho chlapa - nebo ženskou - nad řeku a pak mu podřezat zápěstí. Vypadá to, že se tam oběť chvíli držela - každopádně dost dlouho na to, aby na molu nechala setsakramentskou spoustu krve -, ale pak se chtě nechtě musela pustit."
"Co tělo?"
"Ještě ho nemáme. Pátrá po něm pobřežní stráž a speciálka."
"Mluvil jsi o dvou vraždách."
"Jasně. O pár minut později nám někdo zavolal znovu. Abychom prý proklepli jednu boční uličku v centru, kousek od Cedar Street nedaleko od Broadwaye. Pachatel tam sejmul další oběť. Jeden uniformovaný policista ji našel ležící na zádech a spoutanou páskou. Pachatel tomu chudákovi zavěsil nad krk železnou tyč - mohla vážit takových pětatřicet kilo - a on ji musel držet ve vzduchu, aby mu nerozdrtila hrdlo."

"Pětatřicet kilo? V tom případě s tebou souhlasím, že pachatelem je pravděpodobně muž."
Do pokoje vstoupil Thom s kávou a sladkostmi. Sellitto, jenž se neustále potýkal s nadváhou, se nejprve vrhl po koláčku - jeho dieta byla během vánočních svátků uložena k ledu. Dojedl půlku, otřel si ústa a pokračoval: "Takže oběť teda držela tu tyč. Což se jí možná nějakou dobu dařilo - ale nakonec to nezvládla."
"Znáte její totožnost?"
"Chlapík jménem Theodore Adams. Bydlel kousek od Battery Parku. Jeho zmizení ohlásila včera v noci žena, která tvrdila, že měla s bratrem domluvenou večeři, jenže on se neobjevil. A uvedla jeho jméno. Seržant z tamního okrsku se jí dneska ráno chystá zavolat."
Lincoln Rhyme obecně pokládal mlhavé popisy za neužitečné. Nyní však musel připustit, že přídavné jméno "zlý" dobře vystihuje situaci.
Stejně jako slovo "fascinující". Odmlčel se a pak se zeptal: "Co tě vede k názoru, že styl těch vražd je stejný?"
20
"Pachatel na obou místech zanechal poznávací znamení. Hodiny."
"Normální hodiny, co tikají?"
"Jo. Ty první ležely na molu vedle kaluže krve. Ty druhé měla oběť vedle hlavy. Vypadalo to, jako by vrah chtěl, aby na ně oběti viděly. A možná je i slyšely."
"Popiš je. Myslím ty hodiny."
"Vypadaly staromódně. Víc nevím."
"A nebyly to bomby?" Dnes - v době Potom - byl jakýkoliv tikající předmět automaticky prověřen, zda neobsahuje výbušninu.
"Ne. Neměly vybouchnout. Pyrotechnici je nicméně poslali na střelnici v Rodman's Neck, aby ověřili přítomnost biologických nebo chemických látek. Zdá se, že šlo v obou případech o stejnou značku. Jeden ze zasahujících policistů je označil za ‚strašidelné'. Na ciferníku mají měsíční tvář. Jo, a pro případ, že bysme byli natvrdlí, nám pachatel nechal pod těmi hodinami vzkaz. Napsaný na počítači. Žádný rukopis."
"Ana něm stálo...?"
Sellitto se tentokrát nespolehl na vlastní paměť, ale zahleděl se do poznámkového bloku. Rhyme to u detektiva oceňoval. Nebyl geniální, ale byl to buldok, který dělal všechno pomalu a důkladně.
Detektiv začal číst: "
Studený Měsíc v úplňku svítí na tělo umrlce v zemině jaté,
označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté."
Zvedl hlavu. "Jako podpis bylo uvedeno ‚Hodinář'."
"Takže máme dvě oběti a měsíční motiv." Narážky na astronomická tělesa velmi často znamenala, že vrah hodlá útočit opakovaně. "Ten člověk toho má v plánu víc."
"No a proč jsem podle tebe přišel, Linku?"
Rhyme pohlédl na začátek svého formálního dopisu do Timesů a zavřel textový procesor. Slohová práce na téma Předtím a Potom bude muset počkat.
21

8:07
Za oknem se ozval slabý zvuk. Zachroupání sněhu.
Amélie Sachsová strnula. Vykoukla z okna na tichý zadní dvorek pokrytý sněhem. Nikoho však neviděla.
Nacházela se ve starobylém předměstském domě v tudorovském stylu asi půl hodiny jízdy severně od města, který byl tichý jako smrt. Trefné přirovnání, pomyslela si Sachsová, poněvadž majitel této nemovitosti již nebyl mezi živými.
Znovu ten zvuk. Sachsová byla městské dítě zvyklé na neustálou směsici zvuků civilizace - hrozivých i neškodných. Výprava do tohoto přílišného předměstského ticha v ní vyvolávala nervozitu.
Mohla ten zvuk způsobit lidská chůze?
Vysoká rusovlasá detektivka, která teď měla na sobě černou koženou bundu, tmavě modrý svetr a černé džínsy, chvíli pozorně naslouchala a nepřítomně si přitom drásala kůži ve vlasech. Po chvíli zaslechla další zachroupání. Rozepnula si bundu, aby měla snadný přístup k pistoli, přikrčila se a rychle vyhlédla ven. Nic tam ovšem neviděla.
Vrátila se tedy ke svému úkolu. Posadila se na luxusní koženou kancelářskou židli a začala si prohlížet obsah velkého psacího stolu. Byl to skličující úkol, poněvadž nevěděla, co přesně má hledat. Když člověk ohledával druhotné, terciární nebo čtverné - nebo jak se vlastně čtvrté odvozeně říká - místo činu, stávalo se to často. Po pravdě řečeno se zdráhala vůbec tento dům označovat za místo činu. Bylo nepravděpodobné, že se tu kdy pohybovali nějací pachatelé, nenašla se tu žádná těla, neskrýval se tu žádný lup. Byla to prostě jen málo užívaná rezidence muže jménem Benjamin Creeley, který zemřel mnoho kilometrů odtud a v tomto domě týden před smrtí nepobýval.
22
Přesto musela Amélie Sachsová dům prohledat, a to pečlivě - nepůsobila zde totiž v obvyklé roli specialistky na ohledávání míst činu, nýbrž poprvé jako vedoucí vyšetřovatel případu vraždy.
Venku se ozvalo další zapraskání. Led, sníh, větvička, srna, veverka.. . Sachsová si zvuku nevšímala a pokračovala v ohledávání, které zde zahájila před několika týdny kvůli uzlu na kusu bavlněného provazu.
Těch pár decimetrů prádelní šňůry totiž ukončilo život šestapadesátiletého Bena Creeleyho, jenž byl nalezen oběšený na zábradlí svého domu na Upper East Side. Na stole ležel vzkaz na rozloučenou a nic nenasvědčovalo tomu, že se zde hraje nečistá hra.
Krátce po mužově smrti však vdova Suzanne Creeleyová navštívila služebnu newyorské policie. Jednoduše totiž

nevěřila, že si její manžel mohl vzít život sám. Tento zámožný podnikatel a účetní byl prý v poslední době náladový, to ano. Podle Suzanne Creeleyové za to však mohla skutečnost, že právě usilovně pracoval na několika obtížných a časově náročných projektech, a jeho příležitostná zatrpklost měla daleko k sebevražedným depresím. V minulosti navíc neměl žádné duševní ani citové problémy a nebral antidepresiva. Finanční poměry Creeleyových byly uspokojivé a v poslední době neprovedl Benjamin žádné změny v závěti nebo životní pojistce. Jeho obchodní partner Jordan Kessler právě pobýval na služební cestě u jednoho klienta v Pensylvánii, avšak Sachsová s ním měla možnost krátce promluvit a Kessler jí potvrdil, že Creeley sice v poslední době opravdu působil sklíčeně, ale podle něj se o sebevraždě nikdy ani slůvkem nezmínil.
Sachsová byla natrvalo přidělena k Lincolnu Rhymovi, za něhož ohledávala místa činu, avšak ona si přála dělat i něco jiného než jen soudní kriminalistiku. Lobbovala proto na oddělení závažných trestných činů, aby jí dali příležitost vyšetřovat nějakou vraždu nebo teroristický čin jako vedoucí detektiv. Někdo ve velkém baráku nakonec opravdu usoudil, že Creeleyho smrt stojí za bližší prověření, a přidělil tento případ jí. Kromě všeobecného přesvědčení, že Creeley netrpěl sebevražednými tendencemi, však Sachsová zpočátku nemohla odhalit žádné náznaky, že s jeho úmrtím není něco v pořádku. Poté však učinila objev. Soudní patolog totiž
23
ve zprávě uvedl, že Creeley měl v době své smrti zlomený palec; pravou ruku měl až po loket v sádře.
Což mu jednoduše neumožňovalo uvázat na šňůře katovskou smyčku nebo ji zajistit na balkónovém zábradlí.
Sachsová to věděla, protože si to nejméně dvanáctkrát vyzkoušela. Bez použití palce je to prostě nemožné. Možná si smyčku uvázal ještě před tou nehodou na bicyklu, která se mu stala týden před smrtí, ale nezdálo se pravděpodobné, že by si potenciální sebevrah jen tak uvázal smyčku a měl ji k dispozici pro případ, že se někdy v budoucnu rozhodne se zabít.
Sachsová proto dospěla k závěru, že označí Creeleyho smrt za podezřelou a zahájí vyšetřování vraždy.
Z případu se však vyklubal tvrdý oříšek. Při vyšetřování vražd platí pravidlo, že buďto se případ vyřeší během prvních čtyřiadvaceti hodin, anebo pak jeho rozlousknutí trvá celé měsíce. Sachsová měla k dispozici jen minimum důkazů (láhev alkoholu, z níž Creeley před smrtí pil, vzkaz na rozloučenou a šňůru), které navíc nikam nevedly. V případu nefigurovali žádní svědkové a zpráva newyorské policie nebyla delší než půl strany. Detektivové, kteří Creeleyho úmrtí vyšetřovali, mu nevěnovali prakticky žádný čas - což bylo ostatně pro sebevraždy typické - a neposkytli Sachsové žádné doplňující informace.
Stopa vedoucí k jakýmkoliv případným podezřelým téměř úplně vychladla - tedy alespoň v New Yorku, kde Creeley pracoval a kde jeho rodina trávila většinu času; na Manhattanu zbývalo již jen podrobněji vyslechnout Creeleyho obchodního partnera Kesslera. Nyní se tedy Sachsová zaměřila na jeden z posledních zbývajících objektů, kde ještě mohla najít nějaké vodítko: na předměstský dům Creeleyových, v němž ovšem rodina trávila jen velmi málo času.
Prozatím však nenašla nic. Nyní se opřela v křesle a zadívala se na fotografii z nedávné doby, na níž si Creeley třásl pravicí s člověkem působícím dojmem byznysmena. Oba muži stáli na asfaltu letištní dráhy před soukromým tryskáčem jakési firmy. V pozadí byly vidět vrtné věže a ropovody. Creeley se na snímku usmíval. Rozhodně nevypadal sklíčeně - jenže kdo taky vypadá na fotkách sklíčeně?
24
V tu chvíli se ozvalo další zachroupání, tentokrát již velice blízko, přímo u okna za Sachsovou. A po něm další, ještě blíže. Tohle není veverka.
Glock s jednou lesklou devítimilimetrovou kulkou v komoře a třinácti dalšími pod ní putoval z pouzdra. Sachsová se tiše přesunula k hlavnímu vchodu, vykradla se ven a zamířila k boku domu. Pistoli přitom držela v obou rukou, ale blízko u těla (když člověk zahýbá za roh, nikdy nesmí držet zbraň před sebou, protože by mu ji někdo mohl vykopnout - ve filmech je to vždycky úplně špatně). Rychlý pohled. Boční strana domu byla čistá. Sachsová se tedy začala přesouvat dozadu a černýma botama přitom opatrně našlapovala na chodníček pokrytý ledem. Zastavila se a poslouchala.
Ano, určitě jsou to kroky. Člověk za rohem se váhavě pohyboval, možná mířil k zadním dveřím. Chvíle ticha. Krok. Znovu ticho. Připrav se, řekla si Sachsová v duchu. Přisunula se ještě těsněji k zadnímu rohu domu. A právě v tom okamžiku jí na ledu podklouzla noha a Sachsová bezděky slabě hekla. Zdálo se jí, že ten zvuk téměř nebyl slyšet. Vetřelci za rohem to však stačilo - vzápětí slyšela, jak se od ní přes zadní dvorek rychle vzdalují kroky a chroupou přitom ve sněhu. Sakra...
Sachsová se přikrčila - pro případ, že to všechno byla jen léčka, která ji měla nalákat k cíli -, nakoukla za roh a rychle napřáhla pistoli. Přitom si stačila všimnout, jak přes sníh pádí pryč vychrtlý muž v džínsách a péřové bundě. Zatraceně... Jak já nesnáším, když prchají. Sachsová dostala do vínku vysokou postavu a nemocné klouby - konkrétně artritidu - a kvůli této kombinaci byl pro ni běh ryzím utrpením. "Jsem policistka. Stůj!" Vyrazila za mužem. Na jeho pronásledování však byla úplně sama. Westchesterské okresní policii nenahlásila, že je zde. Případná pomoc by se tak mohla dostavit až po vytočení čísla 911 a na to neměla Sachsová čas.
25
"Nebudu ti to říkat znovu. Stůj!"
Žádná reakce.
Uháněli v tandemu přes rozlehlou zahradu a pak se vnořili do lesa za domem. Sachsová ztěžka oddechovala, bolest pod žebry se přidávala k trýznivému pocitu v kolenou, uháněla, seč jí síly stačily, avšak muž na ni stále získával náskok. Sakra, já ho ztratím.
Nakonec však zasáhla příroda. Jeho bota se zachytila ve větvi trčící ze sněhu, vetřelec ztěžka upadl a vydal přitom ze sebe silné heknutí, které Sachsová slyšela i na vzdálenost dvanácti metrů. Zadýchaně k němu doběhla a položila mu na

krk boční stranu glocka. Muž se okamžitě přestal svíjet.
"Neubližujte mi! Prosím vás!"
"Pssst."
Pouta šla z pouzdra.
"Ruce za záda."
Muž zamžoural. "Já nic neudělal!"
"Ruce."
Vetřelec poslechl, ale učinil tak nemotornými pohyby, které Sachsové prozradily, že pravděpodobně ještě nikdy nebyl zatčen. Byl mladší, než si myslela - v podstatě výrostek s obličejem posetým akné.
"Neubližujte mi, prosím!"
Sachsová popadla dech a prohledala ho. Žádná legitimace, žádná zbraň, žádné drogy. Jen peníze a svazek klíčů. "Jak se jmenuješ?"
"Greg."
"A dál?"
Zaváhání. "Witherspoon."
"Bydlíš tady v okolí?"
Mladík zalapal po dechu a pokýval hlavou napravo. "Tamhle v tom domě, hned vedle Creeleyových."
"Kolik je ti let?"
"Šestnáct."
"Proč jsi utíkal?"
"Já nevím. Lekl jsem se."
"Copak jsi mě neslyšel říkat, že jsem od policie?"
26
"Jo, jenže vy nevypadáte jako polda..., jako policistka. Opravdu jste policistka?"
Sachsová mu ukázala služební průkaz. "Cos dělal v tom domě?"
"Bydlím hned vedle."
"To už jsi říkal. Ale cos tam dělal?" Přitáhla ho do sedu. Mladík vypadal zděšeně.
"Viděl jsem někoho uvnitř. Myslel jsem, že je to paní Creeleyová nebo možná někdo z rodiny. Chtěl jsem jí jen něco říct. Pak jsem nakoukl dovnitř a viděl, že máte pistoli. Tak jsem se polekal. Myslel jsem, že patříte k nim."
"Ke komu?"
"K těm chlapům, kteří se sem vloupali. O tomhle jsem chtěl s paní Creeleyovou mluvit."
"Vloupali?"
"Viděl jsem, jak se do jejich domu vlamují dva chlapi. Před pár týdny - někdy kolem Dne díkůvzdání."
"Volal jsi policii?"
"Ne. Myslím, že jsem asi měl. Ale nechtěl jsem se do toho nechat zatáhnout. Ti chlapi vypadali..., no docela tvrdě."
"Pověz mi, co se přesně stalo."
"Byl jsem venku na naší zahradě a viděl jsem, jak přicházejí k zadním dveřím, rozhlížejí se a pak nějakým způsobem rozlamují zámek a jdou dovnitř."
"Bílí, černí?"
"Myslím, že bílí. Ale takhle blízko jsem u nich nestál. Do tváří jsem jim neviděl. Byli to prostě normální chlapi. V džínách a bundách. Jeden byl větší než druhý."
"Jakou barvu vlasů měli?"
"To nevím."
"A jak dlouho se zdrželi uvnitř?"
"Řekl bych, že tak hodinu."
"Viděls jejich auto?"
"Ne."
"Odnesli si odtamtud něco?"
"Jo. Stereosoupravu, cédéčka, televizi. A myslím, že i nějaké hry. Můžu už vstát?"
27
Sachsová ho vytáhla na nohy a odpochodovala s ním k domu. Všimla si, že zadní dveře jsou skutečně vypáčené. A že je to elegantní prácička.
Rozhlédla se kolem sebe. Obývacímu pokoji stále vévodila velkoplošná televize. Ve vitríně se pak leskla spousta hezkého čínského porcelánu. Nechybělo ani stříbro - pravé stříbro. Hypotéza, že zde byl někdo krást, nedávala při takovém množství ponechaných cenností smysl. Že by pachatelé ukradli jen pár věcí, aby svedli policii ze stopy?
Sachsová si znovu prohlédla přízemí. Dům byl zcela neporušený - tedy až na krb. Amélie si všimla, že je to plynový model, avšak uvnitř se válela spousta popela. Jenže v plynovém krbu nebyl žádný papír ani podpálka zapotřebí. Že by tu lupiči rozdělávali oheň?
Aniž se Sachsová něčeho uvnitř dotkla, posvítila baterkou na obsah krbu.
"Nevšiml sis, jestli tu ti muži rozdělávali oheň, když byli uvnitř?"
"Já nevím. Možná."
Před krbem se navíc táhlo několik blátěných šmouh. Sachsová měla v kufru auta základní ohledávací vybavení. Popráškovala krb i psací stůl, sejmula z nich otisky a sesbírala popel, bláto i veškeré ostatní fyzické důkazy, které mohly být užitečné.

V tu chvíli jí zavibroval mobilní telefon. Pohlédla na displej. Byla to naléhavá textová zpráva od Lincolna Rhyma. Potřeboval, aby se co nejrychleji vrátila do města. Sachsová mu odpověděla, že to bere na vědomí.
Co tady spálili? přemýšlela a dál se upřeně dívala na krb.
"Tak co?" zakňoural Greg. "Můžu už teda jít?"
Sachsová si ho prohlédla. "Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale po jakémkoliv úmrtí provádí policie úplný soupis všeho, co se v den majitelovy smrti v domě nacházelo."
"Jo?" Mladík sklopil oči.
"Za hodinu zavolám na westchesterskou okresní policii a nechám je porovnat jejich soupis s tím, co se v domě nachází teď. A jestli tu bude něco chybět, zavolají mi, já jim sdělím tvoje jméno a brnknu tvým rodičům."
28
"Ale..."
"Ti muži tady vůbec nic neukradli, že ne? Když odešli, vklouzl jsi do domu zadními dveřmi a dopomohl sis ke... K čemu všemu?"
"Akorát jsem si vypůjčil pár věcí, nic víc. Z Toddova pokoje."
"To je syn pana Creeleyho?"
"Jo. A jedno nintendo bylo navíc stejně moje. Nevrátil mi ho."
"A co ti muži? Odnesli si něco?"
Greg zaváhal. "Nezdálo se mi."
Sachsová mu sundala pouta a řekla: "Takže tam do hodiny všechno vrátíš. Strč to do garáže. Nechám ti odemčená vrata."
"No jo, jasně, slibuju," hlesl mladík. "Určitě... Jenže..." Začal natahovat moldánky. "Jenže já tam taky snědl nějaký dort. Ležel v lednici. Já jsem... Koupím jim jinej."
"Jídlo se do soupisu neuvádí," prohlásila Sachsová.
"Vážně ne?"
"Stačí, když tam vrátíš všechno ostatní."
"Slibuju. Fakt." Otřel si obličej do rukávu.
Vyrazil pryč, ale Sachsová ho zastavila. "Ještě jedna věc. Když ses doslechl, že pan Creeley spáchal sebevraždu, překvapilo tě to?"
"To teda jo."
"Proč?"
Chlapec se zasmál. "Měl sedmičkovou řadu. Dlouhou sedm set čtyřicítku. A kdo by se chtěl zabíjet, když jezdí v BMW, že jo?"
29

9:43
Existují příšerné podoby smrti.
Amélie Sachsová je už viděla prakticky všechny, nebo si to alespoň myslela. Tyto dvě se však řadily k nejkrutějším, jaké kdy zažila.
Když se Rhymovi ozvala z Westchesteru, řekl jí, ať spěchá na dolní Manhattan a projde tam místa dvou vražd spáchaných podle všeho v rozmezí pouhých několika hodin člověkem, který si říká Hodinář.
Sachsová již ohledala jednodušší z obou míst činu - molo na řece Hudson. Ohledání probíhalo rychle; tělo se na místě již nenacházelo a většinu stopových důkazů odnesl nebo kontaminoval drsný vítr prohánějící se nad řekou. Sachsová tedy alespoň místo činu vyfotografovala a pořídila videokamerou záběry ze všech úhlů. Poznamenala si, kde se nacházely hodiny, a byla mrzutá, že místo narušila pyrotechnická četa, která si je odnesla k testům. Vzhledem k možnosti, že se v hodinách nachází výbušnina, však nebyla jiná alternativa.
Amélie neopomněla vzít ani pachatelův vzkaz, částečně pokrytý krví, a poté odebrala vzorky zmrzlé krve. Všimla si stop po nehtech, které na molu zanechala oběť, když visela nad vodou a pak sklouzla dolů. Dokonce se jí podařilo sebrat jeden utržený nehet - byl široký, krátký a nenalakovaný, což naznačovalo, že obětí byl muž.
Do objektu se pachatel dostal tak, že prostříhal pletivový plot, který chránil molo. Sachsová odebrala vzorek drátu pro případnou identifikaci stop po nástroji. U plotu ani kolem louže zmrzlé krve však neobjevila žádné otisky prstů, bot ani pneumatik.
Stejně tak se nepodařilo najít žádné svědky.
Soudní patolog uvedl, že pokud oběť skutečně spadla do řeky Hudson, což se zdálo pravděpodobné, pak zemřela na podchlaze-
30
ní přibližně za deset minut. Potápěči newyorské policie a pobřežní stráž mezitím pokračovali v pátrání po těle a jakýchkoliv případných důkazech.
Nyní se Sachsová nacházela na místě druhé vraždy, totiž v boční uličce u Cedar Street nedaleko od Broadwaye. Pětatřicátník Theodore Adams tam ležel na zádech s ústy přelepenými páskou, kterou měl svázané rovněž kotníky a zápěstí. Vrah přehodil provaz přes požární schodiště tři metry nad mužem a na jeden konec uvázal těžký, téměř dvoumetrový kovový trám s otvory na koncích, které připomínaly ucho jehly. Tento trám pak zavěsil nad hrdlo oběti a druhý konec provazu jí vložil do rukou. Jelikož byl Adams spoutaný, nemohl se zpod trámu vysoukat. Jeho jediná naděje spočívala v tom, že vynaloží veškerou sílu a udrží mohutnou zátěž ve vzduchu tak dlouho, až se třeba náhodou objeví někdo, kdo ho bude moci zachránit.

Nikdo takový se však nevyskytl.
Muž byl už nějakou dobu mrtev a trám mu dál stlačoval hrdlo. Jeho tělo zmrzlo v prosincovém chladu na kost a jeho krk byl pod tíhou drtivého kovu stlačený přibližně na dva a půl centimetru. V obličeji měl neutrální, křídový výraz smrti, ale Sachsová si dokázala představit, jak musela jeho tvář vypadat během - kolika vlastně? - deseti či patnácti minut, kdy se zoufale snažil zůstat naživu, kdy jeho tvář brunátněla a poté fialověla vysílením a vytřeštěné oči mu lezly z důlků.
Kdo probůh mohl vraždit těmito způsoby, s tak očividnou snahou uchystat obětem co nejzdlouhavější smrt?
Oděna v bílé tyvekové kombinéze, která zabraňovala tomu, aby stopové látky z jejího oblečení a vlasů kontaminovaly místo činu, připravila Sachsová vybavení pro sběr důkazů a během této činnosti diskutovala o místě činu se dvěma kolegy z newyorské policie, konkrétně s Nancy Simpsonovou a Frankem Rettigem, kteří působili v hlavním soudně kriminalistickém policejním komplexu v Queensu. Opodál stálo jejich vozidlo rychlého nasazení - velká dodávka plná veškerého základního vybavení pro vyšetřování na místě činu.
Sachsová si natáhla na boty gumové pásky, aby odlišila své šlépěje od případných pachatelových. (To byl další z Rhymových
31
nápadů. "Ale proč se obtěžovat? Jsem přece v tyveku, Rhyme, ne ve vycházkových botách," namítla jednou Sachsová, ale on jí věnoval jen utrápený pohled. "Aha, promiň. Pachatele by asi nikdy nenapadlo koupit si tyvekovou kombinézu taky. Kolik tak asi může stát, Sachsová? Čtyřicet devět devadesát pět?")
Ze všeho nejdříve měla pocit, že tyto vraždy jsou buďto nájemnými vraždami souvisejícími s organizovaným zločinem, anebo dílem psychopata; organizovaní zločinci s oblibou zasazovali vraždy do podobných kulis, aby vyslali vzkaz znepřáteleným gangům. Sociopat by zase takto důmyslnou smrt naplánoval z nějakého přeludu nebo kvůli ukojení vlastních choutek, které mohly mít sadistický charakter - pokud měly vraždy sexuální motiv -, anebo pachatele uspokojovala samotná krutost, jež neměla s chtíčem nic společného. Během let, kdy pracovala jako pochůzkářka, se Sachsová naučila, že působení bolesti jiným může být samo o sobě prostředkem uspokojení, a dokonce může být návykové.
K Sachsové nyní přistoupil Ron Pulaski v uniformě a kožené bundě. Štíhlý, mladý a světlovlasý pochůzkář newyorské policie vypomáhal Sachsové s prošetřováním Creeleyho sebevraždy a byl k dispozici na telefonu v případech, které vyšetřoval Rhyme. Po jednom ošklivém střetu s pachatelem, jehož následkem musel být dlouhodobě hospitalizován, mu byl nabídnut odchod do výslužby ze zdravotních důvodů.
Pulaski se již dříve Sachsové svěřil, že tuto otázku probíral se svou mladou manželkou Jenny: měl by se vrátit do policejních řad, anebo ne? Svůj názor přihodilo i Pulaského dvojče, rovněž policista. Nakonec se Pulaski rozhodl dokončit rekonvalescenci a vrátit se do služby. Na Sachsovou s Rhymem udělal jeho mladistvý zápal velký dojem, a tak zatahali za nitky a nechali ho přidělit k sobě, kdykoliv to bude možné. Policista se později Sachsové přiznal (Rhymovi pochopitelně nikdy), že na jeho rozhodnutí vrátit se do činné služby mělo hlavní vliv Rhymovo sveřepé odmítání podlehnout kvadruplegii a buldočí vůle, s níž podstupuje náročnou každodenní terapii.
Pulaski v tyveku nebyl, a tak se zastavil u žluté pásky ohraničující místo činu. "Ježíšikriste," zamumlal, když spatřil ten bizarní výjev.
32
Sdělil Sachsové, že Sellitto s dalšími policisty právě vyslýchají členy ostrahy a recepční v budovách kolem uličky, aby zjistili, zda někdo útok neviděl nebo neslyšel, případně zda někdo nezná přímo Theodora Adamse. Nakonec dodal: "Pyrotechnici pořád prověřují ty hodiny a později je dovezou k Rhymovi. Já mezitím sepíšu poznávací značky všech aut, která parkují v okolí. Nařídil mi to detektiv Sellitto."
Sachsová, která stála zády k Pulaskému, pokývala hlavou. Ve skutečnosti však nevěnovala této informaci příliš velkou pozornost; v tuto chvíli pro ni nebyla důležitá. Právě se chystala ohledat místo činu a snažila se vyčistit si hlavu od všeho, co by ji mohlo rozptylovat. Navzdory faktu, že práce na místě činu se již z podstaty zabývá neživými objekty, je v této práci také kus zvláštní intimity; specialisté na ohledávání se musí mentálně i emocionálně sami stát pachateli. V jejich fantazii se znovu přehrává celý děsivý scénář vraždy: co si myslel vrah, kde stál, když zvedal pistoli, tyč nebo nůž, jak měnil držení těla, zda setrval na místě a sledoval smrtelnou agónii oběti, nebo zda okamžitě odešel, co na místě činu upoutalo jeho pozornost, co ho lákalo nebo v něm vyvolávalo odpor, jakou zvolil únikovou cestu. Toto nebylo psychologické profilování - ono příležitostně užitečné a mediálně vděčné sestavování portrétu podezřelých -, nýbrž umění prošťourat tu obrovskou hromadu hlušiny na místě činu a najít v ní několik málo důležitých zlatých valounků, které by mohly vést ke dveřím podezřelého.
Sachsová nyní činila právě to: shora dolů, zleva doprava; dlažební kostky, zdi, tělo, železný trám...
Jsem on..., jsem on... Co se mi honí hlavou? Proč jsem chtěla ty lidi zabít? A proč takto? Proč na molu, proč tady? Příčina smrti však byla tak neobvyklá a mysl pachatele tak vzdálená mysli její, že Amélie nenašla na žádnou z těchto otázek odpověď, alespoň prozatím. Nasadila si sluchátka. "Jsi tam, Rhyme?"
"A kde jinde bych byl?" zeptal se Rhyme a jeho hlas zněl pobaveně. "Čekám tady. Kde jsi ty? Na druhém místě činu?"
"Ano."
"A co vidíš, Sachsová?"
Jsem on...
33
"Boční uličku, Rhyme," řekla Sachsová do mikrofonu na tyčince. "Je to slepá ulička určená pro zásobování. Nedá se projet. Oběť leží kousek od hlavní ulice."
"Jak daleko?"
"Čtyři a půl metru od ústí - celkem ulička měří asi třicet metrů."

"Jak se tam dostal?"
"Nikde nevidím žádné stopy pneumatik, ale pachatel oběť na místo vraždy bezpochyby dovlekl: na spodní straně saka i kalhot má sůl a sníh."
"Jsou někde poblíž oběti dveře?"
"Ano. Přímo před jedněma vlastně leží."
"Pracovala oběť v budově?"
"Ne. Mám tu vizitky zavražděného. Byl to reklamní textař na volné noze. Jeho pracovní adresa se shoduje s adresou jeho bytu."
"Mohl mít v některé z těch budov klienta."
"Lon to právě ověřuje."
"Dobře. A co ty dveře, které jsou nejblíž? Nemohl na něj pachatel čekat někde tam?"
"Jo," odvětila Sachsová.
"Tak ať ti je nějaký dozorce otevře a ty pak ohledej všechno, co je za nimi."
Zpoza pásky na ni zavolal Lon Sellitto: "Žádní svědci. Všichni jsou úplně slepí. Jo, a taky hluší... V budovách kolem téhle uličky má navíc sídlo nejmíň čtyřicet nebo padesát různých firem. Jestli ho někdo znal, může chvíli trvat, než se o tom dozvíme."
Sachsová mu tlumočila kriminalistovu žádost o otevření zadních dveří nedaleko od těla.
"Jasně." Sellitto vyrazil splnit úkol a foukal si přitom teplý vzduch do schoulených dlaní.
Sachsová natočila místo činu na videokameru a vyfotografovala je. Hledala stopy po sexuální činnosti na těle nebo v jeho blízkosti, ale žádné nenašla. A pak začala procházet rošt - dvakrát prošla každý čtvereční centimetr místa činu a hledala na něm fyzické důkazy. Na rozdíl od mnoha jiných profesionálů v této branži trval Rhyme na tom, aby místo činu - samozřejmě s výjimkou
34
hromadných neštěstí - ohledával jen jeden člověk, a Sachsová tak vždy procházela rošt sama.
Ten, kdo vraždu spáchal, si však dal velmi bedlivě záležet, aby za sebou nic očividného nezanechal, tedy s výjimkou vzkazu, hodin, kovového trámu, lepicí pásky a provazu.
Sachsová to Rhymovi sdělila.
"Oni zkrátka nemají v povaze usnadňovat nám práci, že jo, Sachsová?"
Jeho bodrost šla Sachsové na nervy; on nestál těsně vedle oběti, která zemřela tak ohavnou smrtí. Nevšímala si jeho poznámky a dál procházela místo činu: provedla základní ohledání mrtvoly, která se poté mohla odvézt na soudní patologii, sebrala osobní předměty zavražděného, popráškovala místo činu daktyloskopickým práškem, pořídila elektrostatické otisky podrážek a sesbírala stopové důkazy pomocí přilnavého válečku, jaké se používají pro odstraňování psích chlupů z látky.
Vzhledem k hmotnosti trámu bylo pravděpodobné, že sem pachatel přijel autem, ale nikde nebyly vidět žádné otisky pneumatik. Střed uličky pokrývala posypová sůl, jejíž zrnka bránila dobrému kontaktu s dlažebními kostkami.
Poté však Sachsová zavrtěla hlavou. "Rhyme, je tady něco divného. Kolem těla do vzdálenosti přibližně jednoho metru něco leží."
"Co to podle tebe je?"
Sachsová se sklonila a přes lupu si prohlédla materiál, který připomínal jemný písek. Sdělila to Rhymovi.
"Myslíš, že je to posyp proti náledí?"
"Ne. Vidím ho jen kolem těla. Nikde jinde v uličce nic podobného není. A na sníh a led tady navíc používají sůl."
Odstoupila. "Kromě toho tu zůstaly jen jemné zbytky. Je to, jako by..., ano, Rhyme. On tu po sobě zametl. Koštětem."
"Zametl?"
"Vidím stopy po slámě. Jako by na místě činu rozsypal několik hrstí písku a pak je po sobě zametl... Ale možná to neudělal on. Na prvním místě činu, myslím na tom molu, jsem nic podobného nenašla."
"Je nějaký písek taky na oběti nebo na tom trámu?"
35
"Já nevím... Moment..., ano, je."
"Takže to udělal až po vraždě," prohlásil Rhyme. "Pravděpodobně ho používá jako maskovací činidlo."
Horliví pachatelé někdy roztrousí na místě činu nějaký práškový či granulový materiál - písek, krmivo pro kočky, nebo dokonce mouku. Poté za sebou zametou nebo vyluxují a spolu s maskovací látkou odstraní z místa činu i převážnou část stopových částic.
"Ale proč?" zadumal se Rhyme.
Sachsová se upřeně zadívala na tělo a po něm i na uličku dlážděnou kočičími hlavami.
Jsem on...
Proč bych tu zametala?
Pachatelé po sobě velmi často stírají otisky prstů a odnášejí z místa činu očividné stopy, ale je velmi vzácné, aby se někdo namáhal i s maskovacím činidlem. Sachsová zavřela oči, a třebaže to bylo těžké, představila si sama sebe, jak stojí nad mladým mužem, který se usilovně snaží nepustit si na hrdlo trám.
"Možná tady něco rozlil."
Rhyme ovšem nesouhlasil. "To se nezdá pravděpodobné. Tak neopatrný by nebyl."
Sachsová tedy přemýšlela dál: Jsem opatrný, to se rozumí. Ale proč bych zametal?
Jsem on...
"Proč?" zašeptal Rhyme.

"On..."
"Žádné on," opravil ji kriminalista. "Ty jsi on, Sachsová. Nezapomínej na to. Ty."
"Já jsem perfekcionista. Chci se zbavit co největšího množství důkazů."
"To je pravda, ale všechno, co získáš, když za sebou zameteš," oponoval Rhyme, "zase ztratíš tím, že se na místě činu zdržíš o něco déle. Podle mě pro to musel mít jiný důvod."
Sachsová se tedy ponořila hlouběji: cítila, jak zvedá trám, jak vkládá muži do rukou provaz, jak se z výšky dívá na jeho ztrhaný obličej, na vypoulené oči. Pokládám mu vedle hlavy hodiny. Tikají, tikají... Sleduji, jak umírá.
Nenechávám žádné důkazy, zametám...
36
"Uvažuj, Sachsová. O co mu jde?"
Jsem on...
A pak náhle vyhrkla: "Vrátím se, Rhyme."
"Cože?"
"Vrátím se na místo činu. Teda, vlastně on se vrátí. Proto za sebou zametl. Za žádnou cenu tady totiž nechtěl zanechat nic, co by nám poskytlo jeho popis: žádná vlákna, vlasy, otisky bot, hlínu v podrážkách. Nebojí se, že by se nám podařilo vypátrat jeho skrýš - na to, aby zanechával takové stopy, je příliš dobrý. On se prostě bojí, že najdeme něco, co nám ho pomůže identifikovat, až se sem vrátí."
"Jo, to by mohlo být ono. Možná je to voyeur, rád se dívá na umírající lidi, rád sleduje policisty při práci. Anebo chce vidět, kdo po něm jde..., aby i on mohl zahájit svůj lov."
Sachsová cítila, jak jí po zádech stéká krůpěj strachu. Rozhlédla se kolem sebe. Na protější straně ulice postával jako obvykle malý hlouček čumilů. Je mezi nimi i vrah? Sleduje ji právě nyní?
Poté však Rhyme dodal: "Anebo už možná zpátky byl. Zastavil se tam dnes časně ráno, aby se přesvědčil, že je oběť doopravdy mrtvá. Což znamená..."
"... že mohl nechat stopy někde jinde, mimo samotné místo činu. Na chodníku, na ulici."
"Přesně tak."
Sachsová podlezla pásku označující místo činu, rozhlédla se po ulici a zadívala se na chodník před budovou. Ve sněhu našla asi šest různých otisků bot. Neměla jak zjistit, jestli některý z nich patří Hodináři, ale přítomnost několika širokých otisků zimních bot s hrubým vzorkem naznačovala, že v ústí uličky stál několik minut člověk - pravděpodobně muž - a přešlapoval z nohy na nohu. Amélie se rozhlédla po okolí a dospěla k závěru, že neexistuje žádný důvod, aby se zde někdo zdržoval - nikde poblíž se nenacházel žádný telefonní automat, poštovní schránka nebo výkladní skříň.
"V ústí uličky, konkrétně u obrubníku na Cedar Street, vidím pár neobvyklých otisků bot," oznámila Rhymovi.
"Velkých." Ohledala i tuto oblast a rýpla do sněhové závěje. "A mám tu i něco dalšího."
37
"Co?"
"Pozlacenou sponu na peníze." Zábnoucíma rukama v gumových rukavicích spočítala bankovky zastrčené ve sponě. "Je v ní tři sta čtyřicet dolarů v nových dvacetidolarovkách. Ležela hned vedle těch otisků bot."
"Měla u sebe oběť nějaké peníze?"
"Šedesát babek, taky v nových bankovkách."
"Možná pachatel tu peněženku ukradl a při odchodu z místa činu ji zase zahodil."
Sachsová vložila sponu do důkazního sáčku a dokončila ohledání zbylých částí místa činu. Nic dalšího však již nenašla.
V tom okamžiku se otevřely zadní dveře kancelářské budovy. Za nimi stál Sellitto a uniformovaný dozorce bezpečnostní služby působící v budově. Odstoupili stranou, Sachsová ohledala samotné dveře, kde nalezla a vyfotografovala dobrý milion otisků (což sdělila i Rhymovi, který se tomu jen uchechtl), a poté se zaměřila na tmavý vestibul za nimi. Ani tam však nenašla nic, co by očividně souviselo s vraždou.
Chladný vzduch náhle prořízlo panické zvolání jakési ženy: "Proboha, ne!"
Podsaditá tmavovlasá třicátnice doběhla ke žluté policejní pásce, kde ji zastavil uniformovaný strážník. Žena si držela ruce na obličeji a vzlykala. Sellitto vykročil vpřed a Sachsová se k němu připojila. "Vy ho znáte, paní?" zeptal se buclatý detektiv.
"Co se stalo, co se stalo? Ne..., ach proboha..."
"Vy ho znáte?" zopakoval detektiv otázku.
Žena se v záchvatech pláče odvrátila od hrůzného výjevu. "Můj bratr... Ne, snad není - panebože ne, to nemůže být..." Padla na kolena do ledu.
Sachsová se dovtípila, že jde o ženu, která včera v noci ohlásila zmizení svého bratra.
Lon Sellitto měl při jednání s podezřelými mentalitu pitbula. Před oběťmi a jejich příbuznými z něj však vyzařovala překvapivá něžnost. "Je mi to moc líto," řekl tichým hlasem zahuštěným brooklynským přízvukem. "Ano, je mrtvý."
Pomohl ženě vstát a opřít ji o zeď boční uličky.
38
"Kdo to udělal? Proč?" Její hlas zněl skřípavě, když zírala na strašlivý obraz bratrovy smrti. "Kdo mohl něco takového udělat? Kdo?"
"To nevíme, paní," odpověděla Sachsová. "Bohužel. Ale zjistíme to. To vám slibuji."
Žena zalapala po dechu a otočila se. "Ať to nevidí moje dcera, prosím vás."
Sachsová pohlédla na auto zaparkované zpoloviny na obrubníku, kde ho žena v panice zanechala. Na sedadle spolujezdce seděla dospívající dívka a se sklopenou hlavou zamračeně civěla na Amélii. Sellitto se postavil před tělo, a

zakryl tak dívce výhled na zabitého strýce.
Sestra, která se jmenovala Barbara Eckhartová, vyskočila z auta bez kabátu a nyní se choulila zimou. Sachsová ji provedla otevřenými dveřmi do vestibulu, který právě ohledala. Hysterická žena žádala o použití toalety, a když se z ní konečně vynořila, byla stále otřesená a bledá, ale přinejmenším už měla pod kontrolou pláč.
Barbara netušila, jaký mohl mít pachatel motiv. Její bratr, starý mládenec, se živil jako reklamní textař na volné noze. Byl prý oblíbený a Barbaře nebylo známo, že by měl nějaké nepřátele. Nebyl součástí žádných milostných trojúhelníků - žárliví manželé tedy nepřipadali v úvahu - a nikdy nejel v drogách ani v čemkoliv nezákonném. Do města se přistěhoval předloni.
Skutečnost, že oběť neměla žádné zjevné vazby na organizovaný zločin, Sachsovou znepokojovala; posouvala totiž na první místo hypotézu, že vraždu má na svědomí psychopat. Což bylo pro veřejnost nebezpečnější, než kdyby šlo o pouhé vyřizování účtů mezi gangy.
Sachsová Barbaře vysvětlila, co se nyní bude dít s tělem. Soudní patolog ho předá pozůstalým během příštích čtyřiadvaceti až osmačtyřiceti hodin. Barbařin obličej zkameněl. "Proč zabíjel Teddyho právě takhle? Co tím sledoval?"
Na tuto otázku však neměla Amélie Sachsová odpověď.
Když sledovala, jak se žena se Sellittovou pomocí vrací k autu, nemohla spustit oči z její dcery, která Améliino upřené civění opětovala. Ten pohled se dal vydržet jen stěží. Dívka už v tuto chvíli musela vědět, že muž za policejní páskou je její strýc a že je mrtev,
39
avšak Sachsová viděla, že v dívčině tváři se stále ukrývá maličká špetka naděje.
Naděje, která záhy pohasne.

Hlad.
Vincent Reynolds ležel na plesnivé posteli v jejich dočasném domově, jímž byl - jako naschvál - bývalý kostel, a cítil, jak hlad v jeho duši mlčky napodobuje kručení v jeho roztaženém žaludku.
Tahle stará katolická budova v opuštěné části Manhattanu nedaleko od řeky Hudson byla jejich operační základnou, z níž vyráželi k vraždám. Gerald Duncan pocházel úplně odjinud a Vincent měl byt v New Jersey. Vincent přitom Duncanovi navrhoval, že mohou bydlet u něj, ale Duncan řekl, že kdepak, že takhle by to nešlo. Svým skutečným bydlištím by se teď měli zdaleka vyhýbat. Vincentovi se zdálo, že ho Duncan poučuje. Ne ovšem ve zlém. Spíše jako by otec radil synovi.
"V kostele?" podivil se tehdy. "Proč?"
"Protože je už čtrnáct a půl měsíce nabízen k prodeji. Rozhodně nejde na dračku. A v tuto roční dobu ho žádný makléř nebude nikomu ukazovat." Následoval rychlý pohled na Vincenta. "Neboj. Je odsvěcený."
"Opravdu?" dotázal se Vincent, který byl přesvědčen, že už v životě spáchal dost hříchů na to, aby mu zaručovaly přímou cestu do pekla - pokud nějaké existuje. Vloupání do kostela, vysvěceného či nevysvěceného, bylo nejmenším ze všech jeho prohřešků.
Realitní makléř při posledním odchodu z kostela pochopitelně uzamkl dveře, ale hodinářské řemeslo se v podstatě shoduje s řemeslem zámečnickým (prvními hodináři, vysvětlil Duncan Vincentovi, byli zámečníci), takže Duncan snadno překonal zámky na zadních dveřích a ty poté osadil vlastním visacím zámkem, aby mohli do kostela nerušeně vcházet a vycházet a nikdo z ulice nebo z nedalekého chodníku je přitom nezahlédl. Následně vyměnil zámek také na hlavních dveřích a nechal na něm trochu vosku, aby poznali, zda se během jejich nepřítomnosti někdo nepokoušel vstoupit dovnitř.
V kostele byla tma, průvan a páchlo to tam lacinými čisticími prostředky.
40
Duncan si zřídil pokoj v prvním patře, v bývalé ložnici pro faráře, která se nacházela v obytné části budovy. Vincent měl pokoj naproti němu, ve staré kanceláři, kde nyní ležel. V místnosti se nacházel kavalec, stůl, plotýnkový vařič, mikrovlnná trouba a lednička. (Hladový Vincent pochopitelně dostal i kuchyni). V kostele byla stále zapojena elektřina pro případ, že by zde makléři potřebovali rozsvítit, a fungovalo i vytápění, aby nepopraskaly trubky, ovšem termostat byl nastaven na velmi nízkou teplotu.
Když Vincent toto místo poprvé spatřil, s odkazem na Duncanovu posedlost časem prohlásil: "Škoda, že tady není věž s hodinami. Jako Big Ben."
"Big Ben je ale název zvonu, ne těch hodin."
"Myslíš v londýnském Toweru?"
"Ve věži s hodinami," opravil ho znovu Hodinář. "Ve Westminsterském paláci, kde zasedá parlament. Jméno dostal podle sira Benjamina Halla. Koncem padesátých let devatenáctého století to byl největší zvon v Anglii. U raných hodin byly zvony tím jediným, co člověku skutečně oznamovalo čas. Neměly ještě ciferník ani ručičky."
"Aha."
Vincentovi se to líbilo. Na Geraldu Duncanovi se mu líbila spousta věcí. Kladl si otázku, zda se někdy mohou stát skutečnými přáteli, přestože se k sobě vůbec nehodí. Vincent mnoho přátel neměl. Někdy chodil na panáka s koncipienty a dalšími stenografy. Ani Chytrý Vincent však obvykle příliš nemluvil, protože se bál, že mu uklouzne nepatřičná poznámka o servírce nebo o ženě sedící u některého vedlejšího stolu. Hlad činí člověka neopatrným (stačí se podívat, jak to dopadlo se Sally Anne).
Vincent a Duncan byli v mnoha ohledech diametrálně odlišnými typy, ale jednu věc měli společnou: temná tajemství v srdcích. A každý, kdo někdy s někým takové tajemství sdílel, ví, že dokáže překonat i nebetyčné rozdíly v životním stylu a politice.

No jo, Vincent se rozhodně chystal dát jejich přátelství šanci.
Nyní se umyl a znovu si vzpomněl na brunetku, kterou dnes půjdou navštívit. Květinářka Joanne, jejich příští oběť.
Otevřel lednici, vytáhl bagetu a loveckým nožem ji rozkrojil napůl. Nůž měl dvaceticentimetrovou čepel a byl velice ostrý. Vin-
41
cent namazal na bagetu tavený sýr, snědl ji a zapil dvěma kolami. Z mrazu ho štípal nos. Pedantský Gerald Duncan trval na tom, aby nosili rukavice i zde, což byla trochu otrava, ale dnes to vzhledem k chladu Vincentovi nevadilo.
Lehl si zpátky na postel a představoval si, jak asi vypadá Joannino tělo.
Dneska...
Byl vyhladovělý, vlastně hlady umíral. A také hynul touhou. Jestli se zatraceně brzy nedočká důvěrného setkání s Joanne, zchřadne z toho na smrt.
Vypil plechovku limonády a spořádal pytlík bramborových lupínků. Nakonec si dal ještě preclíky.
Umírám...
Hlady...
Vincenta Reynoldse by nikdy ani nenapadlo, že nutkání sexuálně napadat ženy lze označit za hlad. S touto myšlenkou se duchaplně vytasil jeho terapeut dr. Jenkins.
Když kvůli Sally Anne seděl ve vazbě - což bylo jeho jediné zatčení -, vysvětlil mu Jenkins, že se bude muset smířit s faktem, že touhy, které nyní pociťuje, ho už nikdy neopustí. "Nemůžete se jich zbavit. V jistém smyslu jsou jako hlad... A co víme o hladu? Že je přirozený. Pocitu hladu se nemůžeme ubránit. Nesouhlasíte s tím?"
"Ano, pane."
Terapeut pak dodal, že člověk sice nedokáže úplně potlačit hlad, ale může ho "přiměřeně uspokojit. Chápete, jak to myslím? V případě jídla si prostě dáte ve vhodnou dobu něco zdravého, nejen pamlsky. V případě lidí pak navážete zdravý a oboustranně oddaný vztah, který povede k manželství a založení rodiny."
"Rozumím."
"Dobře. Myslím, že děláme pokroky. Nesouhlasíte s tím?"
Chlapci dodalo lékařovo tvrzení obrovskou sílu, přestože si je vyložil poněkud jinak, než onen dobrý psychoterapeut zamýšlel. Vincent se zkrátka rozhodl, že bude analogii s hladem používat jako užitečného rádce. Nají se - rozuměj důvěrně se setká s nějakou dívkou - pouze ve chvílích, kdy to bude doopravdy potřebovat. Jedině tak jeho hlad nepřeroste v zoufalství - a potažmo v neopatrnost, jak se to stalo v případě Sally Anne.
42
Geniální.
Nesouhlasíte s tím, doktore Jenkinsi?
Dojedl preclíky, dopil limonádu a napsal další dopis sestře. Chytrý Vincent pak přikreslil na okraje několik karikatur. Obrázků, které by se jí mohly líbit. Vincent nebyl špatný kreslíř.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
"Dále."
Gerald Duncan otevřel dveře místnosti a oba muži se pozdravili. Vincentovi se přitom naskytl pohled do Duncanova pokoje, který byl dokonale uklizen. Vše na jeho pracovním stole bylo seřazeno do symetrického útvaru. Jeho šaty byly vyžehlené a pověšené ve skříni přesně v pěticentimetrových rozestupech. Toto mohla být pro jejich přátelství překážka. Vincent byl lajdák.
"Dáš si něco k snědku?" zeptal se.
"Ne, díky."
Proto byl Hodinář tak vychrtlý. Jedl jen málokdy a nikdy neměl hlad. To by mohla být další překážka. Vincent se však rozhodl, že si této vady nebude všímat. Jeho sestra koneckonců také nikdy jídlu příliš nedala, a on ji přesto miloval.
Duncan si začal dělat kávu, a zatímco se vařila voda, vytáhl z ledničky sklenici s kávovými zrnky a odměřil přesně dvě lžičky. Ty pak vsypal do ručního mlýnku a otočil klikou přesně dvanáctkrát, až chrastivý zvuk ustal. Umletou kávu poté nasypal do kuželového papírového filtru uvnitř překapávače a poklepal na něj, aby měl jistotu, že je káva hezky zarovnaná. Vincent k smrti rád sledoval, jak si Gerald Duncan vaří kávu.
Pedantský...
Duncan se nyní podíval na zlaté kapesní hodinky a velmi pečlivě je natáhl. Vypil kávu - pil ji rychle, jako by to byl lék - a pohlédl na Vincenta. "Naše květinářka," řekl. "Joanne. Půjdeš ji zkontrolovat?"
Vincent pocítil v útrobách hučení. Sbohem, Chytrý Vincente.
"Jasně."
"Já půjdu do té uličky u Cedar Street. Teď už tam bude policie. Chci vidět, koho proti sobě máme."
Koho...
Duncan si oblékl kabát a přehodil si tašku přes rameno. "Připraven?"
43
Vincent přikývl a nasadil si bundu krémové barvy, čepici a sluneční brýle.
"Dej mi vědět," řekl Duncan, "jestli si k ní do té vazárny někdo chodí pro kytice, nebo jestli tam bývá sama."
Hodinář zjistil, že Joanne tráví spoustu času ve vazárně, pár bloků od své maloobchodní prodejny květin. Vazárna byla tichá a temná. Hladový Vincent si představil tu ženu, ty její kudrnaté hnědé vlasy, ten její podlouhlý, ale krásný obličej, a nedokázal myslet na nic jiného.
Sešli dolů směrem k uličce za kostelem.
Duncan zajistil visací zámek. "Jo," řekl, "chtěl jsem ti ještě něco říct. Ta zítřejší..., ta je taky žena. To znamená, že budou

dvě za sebou. Nevím, jak často míváš..., jak tomu říkáš? Důvěrné setkání?"
"Přesně tak."
"Proč tomu tak říkáš?" zeptal se Duncan. Vincent již dříve zjistil, že Hodinář srší neuhasitelnou zvědavostí.
Rovněž zmíněný výraz pocházel od vazebního lékaře a Vincentova kamaráda doktora Jenkinse, který si ho v nejrůznějších chvílích zval k sobě do ordinace a vyptával se ho, jak se cítí; také oni sami vlastně mívali důvěrná setkání svého druhu.
Vincentovi se z nějakého důvodu tento obrat líbil. Rozhodně zněl mnohem lépe než "znásilnění".
"Já nevím. Prostě tomu tak říkám." A dodal, že se dvěma ženami po sobě nebude mít problém.
Někdy v člověku jídlo vyvolá ještě větší hlad, doktore Jenkinsi.
Nesouhlasíte s tím?
Když opatrně kráčeli přes zledovatělé kaluže na chodníku, Vincent se dotázal: "Ehm, a co budeš s Joanne dělat ty?"
Duncan se při vraždění řídil jedním pravidlem: smrt obětí nesmí být rychlá. To se snadno řekne, ale hůř provádí, prohodil jednou Duncan svým odměřeným a nezúčastněným hlasem. Vlastnil knihu s názvem Extrémní vyšetřovací techniky, jež pojednávala o metodách rozvazování jazyka zajatců tím, že jsou vystavováni mučení, které je nakonec zabije, pokud se nepřiznají: kladení

závaží na hrdlo, podřezávání zápěstí, dokud oběť nevykrvácí, a desítky dalších.
"V jejím případě nechci, aby to trvalo příliš dlouho," vysvětlil nyní Duncan. "Nasadím jí roubík a svážu jí ruce za zády. Potom ji obrátím na břicho a kolem krku a kotníků jí uvážu provaz."
"Kolena bude mít ohnutá?" Vincent si to dokázal představit.
"Přesně tak. Bylo to v knížce. Viděl jsi ty ilustrace?"
Vincent zavrtěl hlavou.
"Mít nohy v takovém úhlu nevydrží příliš dlouho. Jakmile se jí začnou narovnávat, zároveň tím budou napínat provaz uvázaný na jejím krku, takže se nakonec uškrtí. Odhaduji, že to potrvá zhruba osm, deset minut." Usmál se. "Budu to měřit, jak jsi posledně navrhl. A jakmile to skončí, zavolám ti a pak už ji budeš mít jen pro sebe."
Důvěrné setkání..,
Vyšli z boční uličky na otevřené prostranství a vzápětí se do nich opřel poryv mrazivého větru, který odfoukl cípy Vincentovy rozepnuté bundy.
Vincent se polekaně zastavil. Na chodníku pár metrů od něj kráčel mladý muž. Měl neupravený plnovous, ošoupaný kabát a batůžek přes rameno. Student, odhadl ho Vincent. Mladík sklopil hlavu a pokračoval ve svižné chůzi.
Duncan pohlédl na kolegu. "Co se děje?"
Vincent si ukázal na bok, kde měl na opasku připevněnu pochvu s loveckým nožem. "Myslím, že ho viděl. Moc..., moc mě to mrzí. Měl jsem si zapnout bundu, ale..."
Duncan semkl rty.
Ne, ne... Vincent doufal, že Hodináře nerozladil. "Postarám se o něj, jestli chceš. Já..."
Hodinář se podíval za studentem, který se od nich rychle vzdaloval.
Otočil se k Vincentovi. "Už jsi někdy někoho zabil?"
Vincent nedokázal odolat jeho pronikavým modrým očím. "Ne."
"Počkej tady." Gerald Duncan si prohlédl ulici, která byla kromě studenta vylidněná. Sáhl si do kapsy a vytáhl odlamovací nůž, se kterým včera v noci na molu přesekl zápěstí tomu muži. Nato

rychle vyrazil za studentem. Vincent sledoval, jak se vzdálenost mezi nimi zkracuje, až byl Duncan pouhých pár decimetrů od mladíka. Pak oba odbočili za roh a zamířili na východ.
Bylo to strašné... Vincent nebyl pedantský a všechno tím ohrozil: svou naději na přátelství s Duncanem, svou naději na důvěrné setkání s Joanne. A to vše jen kvůli drobné neopatrnosti. Chtělo se mu křičet, chtělo se mu plakat.
Sáhl si do kapsy, našmátral tyčinku KitKat a zhltl ji i s kusem papíru.
O pět tříznivých minut později se Duncan vrátil a v ruce držel zmačkané noviny.
"Promiň," řekl Vincent.
"To je v pořádku. Všechno dobrý." Duncanův hlas zněl měkce. V novinách ležel zkrvavený odlamovací nůž. Duncan otřel čepel do papíru a zasunul ji zpět do plastové rukojeti. Odhodil zkrvavené noviny i rukavice a nasadil si nový pár. Vždy dbal na to, aby s sebou nosili dva až tři páry.
"Tělo leží v popelnici," řekl. "Zakryl jsem je odpadky. Při troše štěstí skončí na skládce nebo někde na lodi dříve, než si někdo všimne té krve."
"Jsi v pořádku?" Vincentovi se zdálo, že má Duncan na tváři červenou skvrnu.
Hodinář pokrčil rameny. "Byl jsem neopatrný. Bránil se. Musel jsem ho seknout přes oči. Zapiš si to do paměti. Když někdo vzdoruje, sekni ho přes oči. Tím okamžitě překonáš veškerý jeho odpor a můžeš ho ovládat, jak se ti zlíbí."
Seknout přes oči...
Vincent pomalu přikývl.
"Budeš už opatrnější?" zeptal se ho Duncan.
"No jistě. Slibuji. Opravdu."
"Tak teď běž zkontrolovat tu květinářku a ve čtvrt na pět na mě čekej u muzea."
"Dobře, jasně."
Duncan upřel na Vincenta světle modré oči a věnoval mu jeden ze svých vzácných úsměvů. "Netrap se tím. Vyskytl se problém a teď už je vyřešen. V širším plánu věcí to nebylo vůbec nic."

46

10:58
Tělo Teddyho Adamse bylo pryč, truchlící příbuzní také.
Lon Sellitto před chvílí odjel k Rhymovi a místo činu bylo oficiálně zpřístupněno. Ron Pulaski, Nancy Simpsonová a Frank Rettig právě odstraňovali policejní pásku.
Amélie Sachsová, stále omrácená výrazem zoufalé naděje ve tváři Adamsovy mladé neteře, před chvílí ještě jednou ohledala místo činu a dala si přitom záležet víc než obvykle. Zkontrolovala i další dveře a veškeré možné přístupové a únikové cesty, které mohl pachatel použít. Nic dalšího již ovšem nenašla. Nevzpomínala si, kdy naposledy se u takto komplikovaně provedeného zločinu našlo tak málo důkazů.
Sbalila si náčiní, v duchu se přeladila zpět na případ Benjamina Creeleyho a zatelefonovala jeho manželce Suzanne, aby jí oznámila, že do jejich westchesterského domu se vloupalo několik mužů.
"To jsem netušila. Nevíte, co tam ukradli?"
Sachsová se s vdovou po Creeleym několikrát setkala. Byla to velmi štíhlá žena - denně běhala - s krátkými šedivějícími vlasy a pohledným obličejem. "Nezdálo se, že by tam něco chybělo." Rozhodla se, že o chlapci ze sousedství se prozatím nebude zmiňovat; evidentně ho vyděsila natolik, že bude sekat dobrotu.
Zeptala se Suzanne, zda někdo něco nepálil v krbu, a Suzanne odpověděla, že v poslední době nikdo v domě nebyl.
"Co se tam podle vás dělo?"
"Já nevím. Ale staví to sebevraždu do méně pravděpodobného světla. Jo, a mimochodem, na zadní dveře potřebujete nový zámek."
"Zařídím to... Děkuji vám, detektivko. Hodně pro mě znamená, že mi věříte. Jako že se Ben nezabil sám."
47
Ukončily hovor, Sachsová vyplnila žádost o analýzu popela, bláta a dalších důkazů nashromážděných v domě Creeleyových a oddělila je od materiálů, které sesbírala v případu Hodináře. Poté vyplnila důkazní karty a pomohla Simpsonové s Rettigem naložit dodávku. Zabalit těžký kovový trám do igelitu a odnést ho do auta museli ve dvou.
Když Amélie zabouchávala dveře dodávky, mimoděk zvedla hlavu a pohlédla přes ulici. Zima už odtud odehnala většinu čumilů, ale mezi těmi, kdo na místě setrvali, si Sachsová povšimla muže stojícího před starou renovovanou budovou na Cedar Street, nedaleko od Chase Plaza, s výtiskem Washington Postu v ruce.
Tohle není normální, pomyslela si. V tomhle počasí přece nikdo nestojí na nároží a nečte si noviny. Pokud ho zajímá vývoj na burze nebo nejnovější katastrofa, prostě jen rychle prolistuje stránky, zjistí, o kolik peněz přišel nebo jak hluboko autobus do té rokle spadl, a pokračuje v chůzi.
V žádném případě však člověk nestojí na větrné ulici a nelouská klípky na straně šest.
Sachsová toho muže neviděla příliš dobře - zčásti ho zakrývaly noviny a hromada suti z nedalekého staveniště. Jedna věc však na něm byla nápadná: boty. Měly protiskluzovou podrážku, která mohla docela dobře zanechat ony výrazné stopy, jež Sachsová objevila ve sněhu v ústí uličky.
Amélie začala přemýšlet. Většina ostatních policistů odjela. Simpsonová s Rettigem byli ozbrojeni, ale chyběl jim taktický výcvik a podezřelý stál navíc za metrovou kovovou zábranou postavenou kvůli blížícímu se vánočnímu průvodu. Kdyby k němu Sachsová vyrazila přes ulici ze svého současného místa, mohl by jí snadno uniknout. Zajištění podezřelého proto muselo proběhnout rafinovaněji.
Přistoupila k Pulaskému a zašeptala: "Přímo za tebou stojí nějaký chlap. Chci si s ním promluvit. Ten chlap s novinami."
"Myslíš, že je to pachatel?"
"Nevím. Možná. Takže to uděláme takhle: já si nastoupím s ohledávacím týmem do véerenka. Vystoupím si na rohu východně odtud. Umíš jezdit s manuální převodovkou?"
"Jasně."
48
Sachsová mu dala klíče od svého sytě červeného camara. "Takže ty vyrazíš po Cedar Street na západ směrem k Broadwayi. Ujedeš nějakých dvanáct metrů, rychle zastavíš, vysedneš z auta, přeskočíš přes tu zábranu a vrátíš se z druhé strany."
"Obstoupíme ho."
"Přesně tak. Jestli si opravdu jen čte noviny, tak s ním prohodíme pár slov, ověříme jeho totožnost a vrátíme se do práce. Jestli ne, tak se podle mě otočí a vběhne mi přímo do náručí. Ty půjdeš za ním a budeš mě krýt."
"Jasně."
Sachsová předstírala, že se naposledy dívá na místo činu, a pak nasedla do velkého hnědého vozidla rychlého nasazení. Předklonila se. "Máme tu problém."
Nancy Simpsonová s Frankem Rettigem se na ni podívali. Simpsonová si rozepnula bundu a položila ruku na pažbu své pistole.
"Ne, tohle potřebovat nebudeš. Řeknu vám, o co jde." Popsala kolegům situaci a pak řekla Simpsonové, která seděla za volantem: "Jeď na východ, na světlech odboč doleva a zpomal. Já vyskočím z auta."
Pulaski mezitím nasedl do camara, nastartoval a neodpustil si pár rychlých šlápnutí na plyn, aby zatúroval motor a poslechl si sexy vrnění chromovaných výfuků.
"Ty nechceš, abysme zastavili?" zeptal se Rettig.
"Ne, jenom zpomalte. Chci, aby si byl podezřelý jistý, že odjíždím."
"Dobře," řekla Simpsonová. "Jasnačka."
VRN vyrazilo na východ. Sachsová zahlédla ve zpětném zrcátku, jak i Pulaski vyráží vpřed. Opatrně, nabádala ho v

duchu - motor měl až obludnou sílu a spojka zabírala jako korečkové rypadlo. Pulaski však dokázal koně zkrotit a elegantně vyrazil opačným směrem.
Na křižovatce Cedar a Nassau Street véerenko odbočilo a Sachsová otevřela dveře. "Jeď dál. Nezpomaluj."
Simpsonová skvěle držela dodávku v plynulém pohybu. "Hodně štěstí," zavolala za Sachsovou.
Amélie vyskočila.
49
Hou, bylo to trochu rychlejší, než čekala. Málem na silnici klopýtla, ale nakonec nabrala rovnováhu a poděkovala cestářům, že zledovatělou vozovku posypali tak velkorysou dávkou soli. Vstoupila na chodník a vyrazila za mužem s novinami. Evidentně ji neviděl.
Byla jeden blok od něj, poté už jen půl bloku. Rozepnula si bundu a sevřela pistoli Glock, která jí visela na opasku.
Když byla přibližně patnáct metrů od podezřelého, Pulaski náhle zamířil k obrubníku, vystoupil z auta a - aniž si toho muž s novinami všiml - snadno přeskočil přes zábranu. Blížili se teď k muži z obou směrů, přičemž na jedné straně se táhla zábrana, zatímco na druhé stála renovovaná budova.
Dobrý plán.
Až na jeden zádrhel.
Před budovou Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj naproti přes ulici stáli dva ozbrojení strážci, kteří jim před chvílí pomáhali na místě činu. Jeden z nich nyní pohlédl na Sachsovou, zamával a křikl na ni: "Zapomněla jste tam něco, detektivko?"
Ksakru. Muž s novinami se otočil a zahlédl ji.
Odhodil noviny, přeskočil bariéru a sprintem vyrazil středem ulice k Broadwayi, přímo kolem Pulaského, který stál na opačném konci kovové zábrany. Mladý policista se pokusil na podezřelého vrhnout, ale zavadil nohou o zábranu a ztěžka dopadl na ulici. Sachsová se zarazila, ale pak viděla, že Pulaski není vážně zraněný, a tak dál utíkala za podezřelým. Pulaski se vyškrábal na nohy, dohonil ji a společně sprintovali za mužem, který měl desetimetrový náskok a vytrvale ho zvyšoval.
Sachsová popadla vysílačku a stiskla tlačítko. "Detektivka pět osm osm pět," ohlásila se zadýchaně. "Pěšky pronásledujeme podezřelého z vraždy nedaleko od Cedar Street. Podezřelý míří po Cedar na západ, moment, teď už běží jižně po Broadwayi. Potřebujeme posily."
"Rozumím, pět osm osm pětko. Posílám na uvedené místo jednotky."
Několik dalších RMH - rádiových mobilních hlídek, jak se oficiálně říkalo hlídkovým vozům - ohlásilo, že se nacházejí v okolí a pokusí se odříznout podezřelému únikovou cestu.
50
Když se Sachsová s Pulaskim přiblížili k Battery Parku, muž se náhle zastavil a téměř přitom zakopl. Překvapeně se zadíval napravo - do metra.
Ne, do metra ne, pomyslela si Sachsová. Příliš mnoho lidí v příliš malé vzdálenosti.
Nedělej to...
Muž se znovu ohlédl přes rameno a vnořil se do podchodu.
Sachsová zastavila a zavolala na Pulaského: "Běž za ním!" Zhluboka se nadechla. "Jestli začne střílet, dávej si dobrý pozor, koho má za sebou. A kdybys měl jakékoliv pochybnosti, tak raději nestřílej a nech ho běžet."
Mladý policista se zatvářil nejistě a pokýval hlavou. Sachsová věděla, že ještě nikdy žádnou přestřelku nezažil. "A kam...?" začal se ptát.
"Jdi už!" křikla na něj Sachsová.
Pulaski popadl dech a znovu začal sprintovat. Sachsová doběhla ke vchodu do metra a dívala se, jak policista bere schody po třech. Nato přeběhla přes ulici a odklusala o půl bloku na jih. Tam vytasila pistoli a postavila se za novinový stánek.
Začala odpočítávat. Čtyři..., tři..., dva...
Jedna.
Vyrazila od stánku a zamířila k východu z metra právě ve chvíli, kdy po schodech tryskem vyběhl podezřelý. Namířila na něj pistoli. "Ani se nehni."
Kolemjdoucí křičeli a padali k zemi. Reakcí podezřelého však bylo obyčejné znechucení - zřejmě z faktu, že jeho trik nevyšel. Sachsovou totiž napadlo, že by se muž mohl rozhodnout z metra opět vyjít. Vytušila, že jeho překvapený pohled do podchodu mohl být falešný. Prozradil jí, že podezřelého možná přítomnost stanice metra vůbec nepřekvapila, ale ve skutečnosti do metra celou dobu mířil - a že to od něj může být lest.
Muž nyní jen odevzdaně zvedl ruce.
"Hezky čelem k zemi."
"Nechte toho. Já jsem jen..."
"No tak!" osopila se na něj Sachsová.
Muž pohlédl na její pistoli a uposlechl. Amélie Sachsová, která stěží popadala dech a v kloubech jí pulzovala bolest, poklekla jed-
51
ním kolenem doprostřed jeho zad a spoutala ho. Podezřelý ucukl bolestí. Jí to však bylo jedno. Na serepetičky neměla náladu.

"Zadrželi podezřelého. Na místě činu."
Lincoln Rhyme seděl ve své laboratoři s mužem, který mu oznámil tuto zajímavou zprávu. Upravený a pohledný

čtyřicátník Dennis Baker působil jako dozorčí poručík na oddělení závažných trestných činů - tedy na Sellittově oddělení - a z magistrátu dostal příkaz zajistit, aby byl Hodinář co nejrychleji zastaven. Právě on byl jedním z těch, kdo "trvali na tom", aby Sellitto zapojil do případu Rhyma se Sachsovou.
Rhyme zvedl obočí. Podezřelého? Zločinci se na místo činu často a z nejrůznějších důvodů vracejí a kriminalista si kladl otázku, zda se Sachsové skutečně podařilo zatknout pachatele.
Baker si znovu přiložil na ucho mobilní telefon, chvíli poslouchal a kýval hlavou. Z poručíka, který až zlověstně připomínal herce George Clooneyho, vyzařovalo soustředění a seriózност, což z člověka dělá skvělého policejního organizátora, ale nudného parťáka do hospody.
"Tohohle člověka je dobré mít na své straně," prohlásil o něm Sellitto těsně předtím, než Baker dorazil z policejního ústředí.
"Fajn, ale nebude nám strkat nos do případu?" dotázal se Rhyme zmuchlaného detektiva.
"Ne tak, aby sis toho všiml."
"Což znamená...?"
"Chce si na opasek pověsit velké vítězství a myslí si, že mu ho dokážeš obstarat. Poskytne ti veškerou volnost - a taky podporu."
Což bylo dobře, protože nebyli v kompletní sestavě. Při vyšetřování s nimi totiž často spolupracoval další detektiv newyorské policie Roland Bell, přesídlenec z Jihu. Bell měl bezstarostnou povahu, která se diametrálně lišila od Rhymovy, avšak jeho metodičnost si s Rhymem nijak nezadala. Bohužel měl momentálně dovolenou, kterou trávil se dvěma syny dole v Severní Karolíně - byl tam na návštěvě u své přítelkyně, místní šerifky.
Kromě toho Rhyme a jeho tým často spolupracovali s agentem FBI Fredem Dellrayem, jenž proslul činností v oblasti kon-

traterorismu a tajných operací. Vraždy tohoto typu obvykle nebývají federálními zločiny, avšak Dellray Sellittovi s Rhymem mnohokrát vypomohl a dával jim k dispozici federální zdroje i bez nutnosti prohnat vše obvyklou byrokratickou mašinérií. Momentálně však měli federálové plné ruce práce s vyšetřováním několika mohutných firemních podvodů na způsob firmy Enron a jednoho z vyšetřování se účastnil i Dellray.
Z tohoto důvodu byla Bakerova přítomnost - nemluvě o jeho vlivu ve velkém baráku - darem z nebes. Sellitto ukončil hovor a vysvětlil, že Sachsová momentálně podezřelého vyslýchá, ale ten že s ní příliš nespolupracuje.
Sellitto seděl vedle Mela Coopera, laboratorního technika nevelké postavy, který se ve volném čase věnoval společenskému tanci a jehož spolupráci na případu si Rhyme naléhavě vyžádal. Dalo se říci, že Cooper svou genialitou v oboru laboratorní techniky spíše trpěl; Rhyme se mu totiž nezdráhal volat v kteroukoliv hodinu a žádat ho o pomoc s technickou stránkou vyšetřování. Když se mu kriminalista dnes ráno dovolal do laboratoře v Queensu, Cooper trochu zaváhal a vysvětlil mu, že má v plánu odjet s přítelkyní a svou matkou na víkend na Floridu.
Rhymova odpověď zněla: "O důvod víc, proč sem co nejrychleji přijet, nemáš ten pocit?"
"Za půl hodiny jsem tam," odpověděl Cooper. Momentálně seděl v Rhymově laboratoři za vyšetřovacím stolem, čekal na důkazní materiály a rukou navlečenou v gumové rukavici krmil sušenkami Jacksona, který ležel v klubíčku u jeho nohou.
"Jestli uvidím nějakou kontaminaci psími chlupy," bručel Rhyme, "tak z toho mít radost nebudu."
"Je strašně roztomilý," řekl Cooper a vyměnil si rukavice.
Kriminalista cosi zabrblal. Výraz "roztomilý" ve slovníku Lincolna Rhyma nefiguroval.
Sellittovi znovu zazvonil telefon. Detektiv přijal hovor a po chvíli ho ukončil. "Ta oběť z mola... Pobřežní stráž a naši potápěči zatím žádné tělo nenašli. Stále prověřujeme zprávy o pohřešovaných osobách."
V tom okamžiku konečně dorazili ohledávači a Thom pomohl jednomu z nich vyložit z auta důkazy nasbírané na místech činu, která Sachsová před chvílí ohledala.

Že už bylo načase...
Baker s Cooperem dovlekli do místnosti těžkou kovovou tyč zabalenou v igelitu.
Vražedná zbraň z boční uličky.
Ohledávač předal Cooperovi důkazní karty a technik je podepsal. Muž se poté rozloučil, ale Rhyme mu už nevěnoval pozornost - díval se na důkazy. Pro tyto okamžiky žil. Ani po úrazu páteřní míchy se jeho vášeň - vlastně to byla spíše závislost - svádět osobní souboje s padouchy ani trochu nezmenšila a důkazy nashromážděné na místech činu byly kolbištěm, na němž se tyto souboje odehrávaly.
Cítil napjaté očekávání.
A také výčitky.
Podobnou rozjařenost by totiž nemohl cítit, kdyby někdo jiný nezaznamenal ztrátu: oběť na molu a Theodore Adams, jejich rodiny a přátelé. Jistě, také on pociťoval soustrast s jejich žalem. Dokázal však v mysli tuto tragédii zapouzdřit a uložit někam do pozadí. Někteří lidé ho nazývali chladným a necitlivým a Rhyme předpokládal, že mají pravdu. Lidé, kteří vynikají v nějakém oboru, však často vynikají proto, že se v jejich osobě sejde řada vzájemně nesourodých vlastností. V Rhymově případě se bystrá mysl, nezdolnost a netrpělivost shodou okolností sešla s jakousi citovou nezainteresovaností, která je nezbytným atributem nejlepších kriminalistů.
Stále ještě pošilhával po důkazních krabicích, když do jeho domu dorazil Ron Pulaski. Rhyme se s ním poprvé setkal v době, kdy mladík sloužil u policie teprve krátkou dobu. Ačkoliv od té doby uplynul už rok - a Pulaski měl navíc manželku a dvě děti -, Rhyme o něm stále nedokázal přemýšlet jinak než jako o "zelenáči". Některých přezdívek se člověk zkrátka nezbaví.

"Vím, že Amélie někoho zadržela," oznámil Rhyme, "ale nechci ztrácet čas, kdyby to náhodou nebyl pachatel." Otočil se k Pulaskému. "Podej mi nástin situace. První místo činu, molo."
"Jistě," začal zelenáč nejistě. "Molo se nachází u řeky Hudson přibližně v úrovni Dvaadvacáté ulice. Zasahuje patnáct a půl metru do řeky ve výšce pěti a půl metru nad hladinou. K vraždě..."
"Takže už to tělo našli?"
54
"Myslím, že ne."
"V tom případě jsi chtěl asi říct domnělá vražda, ne?"
"Jistě. Ano, pane. K domnělé vraždě došlo na vzdálenějším konci mola, to znamená na západním okraji, v době mezi včerejší šestou hodinou večerní a dnešní šestou hodinou ranní. V té době byla tamní opravna říčních člunů uzavřena."
Důkazů z tohoto místa činu bylo jen velmi málo: nehet, pravděpodobně mužský, krev, kterou Mel Cooper otestoval a zjistil, že je lidská a nese skupinu AB plus, což znamenalo, že v plazmě oběti jsou zastoupeny antigeny - bílkoviny - A i B, zatímco protilátky anti-A a anti-B přítomny nejsou. Kromě nich byla v krvi obsažena i jedna zvláštní bílkovina s označením Rh. Kombinace antigenů AB a pozitivního faktoru Rh znamenala, že oběť měla třetí nejvzácnější krevní skupinu vůbec - v tomto ohledu se řadila k pouhým 3,5 procentům populace. Další testy potvrdily, že obětí byl muž. Kromě toho dospěli vyšetřovatelé k závěru, že šlo pravděpodobně o staršího muže se srdečními problémy, protože jeho krev obsahovala antikoagulant - látku určenou k ředění krve. Stopy po dalších lécích nebo příznaky nějaké infekce či choroby se již v krvi nenašly.
Na místě činu nebyly nalezeny žádné otisky prstů, stopové důkazy ani šlépěje a stejně tak se nikde v okolí nenacházely otisky pneumatik - s výjimkou těch, které na místě zanechala vozidla zaměstnanců.
Sachsová na místě činu odebrala i kus pletiva a Cooper nyní prohlédl stopy po štípačkách, přičemž se ovšem nedozvěděl nic jiného, než že pachatel zřejmě k prostříhání plotu použil běžné štípací kleště. Pokud by se v průběhu dalšího vyšetřování nějaké kleště našly, mohli kriminalisté porovnat jejich stopy se stopami na vzorku, avšak podle samotných otisků se štípací kleště zpětně vystopovat nedaly.
Rhyme si prohlédl fotografie z místa činu a zejména pak snímky zachycující krev, jež stříkala na molo. Odhadl, že oběť visela z okraje plošiny a prsty měla zoufale vklíněné mezi prkna. Otisky nehtů naznačovaly, že se muž nakonec neudržel. Rhyme si kladl otázku, jak dlouho se oběti dařilo na molu viset.
55
Pomalu pokýval hlavou. "Pověz mi něco o druhém místě činu."
"Takže," odvětil Pulaski, "k této vraždě došlo v boční uličce z Cedar Street, nedaleko od Broadwaye. Jedná se o slepou uličku o šířce čtyři a půl metru a délce třicet jedna metrů, jejíž povrch tvoří dlažební kostky."
Tělo, vzpomněl si Rhyme, přitom leželo pět metrů od ústí uličky.
"Jaká je doba úmrtí?"
"Podle službu konajícího soudního patologa nejméně osm hodin předtím, než byla oběť nalezena. Tělo bylo zcela zmrzlé, takže chvíli potrvá, než to bude možné stanovit s přiměřenou jistotou." Mladý policista trpěl zlozvykem mluvit policejní hatmatilkou.
"Amélie mi říkala, že z té uličky vedly služební a požární dveře. Ptal se někdo, v kolik hodin se zamykaly na noc?"
"Ve třech tamních budovách se nacházejí kancelářské prostory. Ve dvou z nich se služební vchody zamykají o půl deváté a v jedné v deset hodin večer. V další budově sídlí nějaký správní úřad. Dveře se tam zamykají v šest. A kolem desáté se odtamtud odvážejí odpadky."
"Tělo se našlo kdy?"
"Zhruba v sedm ráno."
"Dobrá, takže oběť v té uličce byla mrtvá nejméně osm hodin, poslední dveře byly uzamčeny v deset večer a ve stejnou dobu tam přijeli popeláři. To znamená, že k vraždě došlo řekněme mezi čtvrt na jedenáctou a jedenáctou hodinou večerní. Jak je to tam s parkováním?"
"Zapsal jsem si čísla poznávacích značek všech automobilů v okruhu dvou bloků." Pulaski vytáhl zápisník, který se tloušťkou mohl měřit s Moby Dickem.
"Co to, sakra, je?"
"No, zapsal jsem si informace o všech těch autech. Říkal jsem si, že by mohly být užitečné."
"Ztráta času. Úplně nám stačily poznávací značky, abychom zjistili jména a adresy," poučil zelenáče Rhyme. "Pak stačí porovnat údaje z databáze motorových vozidel s databází NCIC a dalšími. Je nám fuk, kdo potřebuje vyklepat karoserii, kdo má
56
sjeté pneumatiky nebo komu leží na zadním sedadle trubička na crack... Tak udělals to?"
"Co?"
"Projels ty značky databází?"
"Ještě ne."
Cooper se připojil na internet, ale u žádného z registrovaných majitelů aut nezjistil žádný zatykač. Z Rhymova popudu následně ověřil, zda zhruba v době vraždy nedala policie někomu v okolí pokutu za špatné parkování. Nedala.
"Mele, sjeď jméno oběti. Nějaké zatykače? Nebo další informace?"
Stát New York nevydal na Theodora Adamse žádný zatykač a Pulaski vyšetřovatelům sdělil, co o něm říkala jeho sestra - že neměl v osobním životě žádné nepřátele ani spory, které by mohly vyústit v jeho vraždu.
"Ale proč si pachatel vybral právě tyhle oběti?" vyptával se Rhyme. "Byla jejich volba nahodilá...? Já vím, že má teď Dellray spoustu práce, ale tohle je důležité. Zatelefonujte mu a řekněte, ať zadá do federálních databází Adamsovo

jméno. Schválně, jestli na něj federálové něco mají."
Sellitto zatelefonoval do federální budovy a nechal se přepojit na Dellraye. Ten měl právě špatnou náladu kvůli "posranýmu průseru" v podobě jakéhosi finančního podvodu, k jehož vyšetřování byl přidělen. Přesto si našel čas a prohlédl federální databáze a aktivní vyšetřovací spisy. Výsledky však byly negativní.
"Dobrá," řekl Rhyme, "dokud nezjistíme něco dalšího, předpokládejme, že jde o nahodilé oběti šíleného člověka."
Zadíval se na fotografie. "Kde jsou ksakru ty hodiny?"
Telefonát na pyrotechnické oddělení jim prozradil, že hodiny neobsahovaly žádné biologické ani toxické riziko a právě nyní jsou na cestě k Rhymovi.
Bankovky nalezené v pozlacené peněžence pocházely podle všeho z bankomatu. Ony samy byly čisté, ale na peněžence objevil Cooper několik kvalitních otisků. Když je však zadal do databáze IAFIS neboli integrovaného systému automatické identifikace otisků prstů FBI, bohužel nenarazil na žádný záznam. Rovněž několik otisků sejmutých z peněz v Adamsově kapse bylo negativních
57
a sériová čísla bankovek neodpovídala těm, která ministerstvo financí označilo kvůli možné spojitosti s praním špinavých peněz nebo jinými zločiny.
"Co ten písek?" zeptal se Rhyme v narážce na maskovací činidlo.
"Standardní," hlesl Cooper a ani přitom nezvedl hlavu od mikroskopu. "Tenhle typ se používá spíše na dětských hřištích než na stavbách. Ověřím u něj stopové důkazy."
Na molu se žádný písek nenašel, vzpomněl si Rhyme na Améliina slova. Mohla být důvodem skutečnost, že pachatel měl v plánu se do uličky vrátit, jak spekulovala Sachsová? Anebo prostě na molu žádný písek nepotřeboval, protože drsný vítr od řeky Hudson zametl místo činu sám?
"A co ta vzpěra?" zeptal se Rhyme.
"Cože?"
"Ta železná tyč, která oběti rozdrtila krk. Je to íčková vzpěra." Rhyme kdysi napsal studii o stavebních materiálech ve městě, poněvadž oblíbeným způsobem, jak se zbavovat zavražděných těl, bylo odhazovat je na staveništích. Cooper se Sellittem železný trám zvážili - měl 36,7 kilogramu - a položili ho na vyšetřovací stůl. Vzpěra měřila na délku přibližně metr osmdesát, byla dva a půl centimetru široká a sedm a půl vysoká. Na každém konci byla vyvrtána díra. "Používají se většinou v loďařství, u těžkých strojů, jeřábů, antén a mostů."
"Tohle je spolehlivě nejtěžší vražedná zbraň, jakou jsem kdy viděl," poznamenal Cooper.
"Těžší než Chevrolet Suburban?" dotázal se Lincoln Rhyme - muž, pro něhož byla preciznost vším. Narážel na případ ženy, která před několika měsíci přejela svého nevěrného muže uprostřed Třetí Avenue velkým terénním autem.
"Jo, vlastně... Pro jeho záletné srdce," zatrylkoval Cooper pisklavým tenorem. Zkusil z trámu sejmout otisky prstů, ale žádné neobjevil. Upiloval z něj pár vzorků. "Pravděpodobně železo. Vidím stopy oxidace." Chemický test vzápětí odhalil, že je to skutečně železo.
"Žádné identifikační příměsi?"
"Ne."
58
Rhyme se zašklebil. "Tak to je problém. Jen v centru je dobrých padesát míst, kde se podobné předměty mohou nacházet... Moment. Amélie říkala, že je poblíž nějaké staveniště..."
"Eh," ozval se Pulaski, "nechala mě to tam ověřit, ale takové železné trámy se tam nepoužívají. Zapomněl jsem se o tom zmínit."
"Tak tys zapomněl," zamumlal Rhyme. "Každopádně vím, že město teď provádí nějaké velké stavební práce na mostě Queensboro. Pojďme to zkusit tam." Obrátil se na Pulaského: "Zavolej stavbařům v Queensboro, zjisti, jestli tam používají takové vzpěry, a pokud ano, jestli se jim nějaká neztratila."
Zelenáč přikývl a vytáhl mobilní telefon.
Cooper prošel analýzu písku. "Hele, tady něco mám. Síran thalnatý."
"Co to je?" zeptal se Sellitto.
"Jed proti hlodavcům," odpověděl Rhyme. "V Americe je zakázaný, ale někdy ho najdeš v přistěhovaleckých komunitách nebo v budovách, kde přistěhovalci pracují. Jakou má koncentraci?"
"Vysokou... A v kontrolní půdě a zbytkových materiálech, které Sachsová odebrala, se přitom žádný nenachází. Což znamená, že pravděpodobně pochází z místa, kde pobýval pachatel."
"Možná má v plánu s ním někoho zabít," nadhodil Pulaski, jenž právě čekal na spojení.
Rhyme zavrtěl hlavou. "To není pravděpodobné. Neaplikuje se snadno a člověk by ho stejně potřeboval vysokou dávku. Ale mohl by nás dovést k pachateli. Zjisti, jestli v poslední době nebyl nějaký síran thalnatý zabaven nebo jestli ekologické agentury neobdržely v souvislosti s ním nějakou stížnost."
Cooper se chopil telefonu a tlumočil kriminalistovy dotazy.
"A teď se podíváme na tu pásku," nařídil Rhyme.
Technik ohledal proužky lesklé šedé pásky, jíž pachatel svázal oběti ruce i nohy a přelepil jí ústa. Po chvíli oznámil, že jde o běžnou pásku, jaká se prodává v tisících prodejen domácích potřeb, železářstvích a papírnictvích po celé zemi.
Test lepicí látky odhalil velmi málo stopových důkazů, vlastně jen pár zrnek posypové soli, která se shodovala se vzorky odebranými z okolní oblasti,
59
a pár zrnek písku, který Hodinář rozsypal kolem těla, aby po sobě zametl důkazy.
Rhyme cítil zklamání, že jim analýza pásky nepřinesla užitečnější informace. Upřel tedy pozornost na fotografie

Adamsova těla, které pořídila Sachsová. Po chvíli přijel blíže k vyšetřovacímu stolu a zadíval se na obrazovku. "Koukni na okraje té pásky."
"Zajímavé," řekl Cooper, když přesunul pozornost od digitálních fotografií k samotné pásce.
Oba muže překvapila skutečnost, že jednotlivé kusy pásky byly nařezány s mimořádnou přesností a aplikovány velice pečlivě. Obvykle pachatel pásku jen odtrhne od role, případně ji odtrhne zuby (čímž na ní často zanechá vzorek slin obsahující DNA), a neurvale ji oběti omotá kolem rukou a kotníků nebo jí přelepí i ústa. Proužky, které použil Hodinář, však byly dokonale nařezány ostrým předmětem a všechny měly stejnou délku.
Ron Pulaski ukončil hovor a oznámil: "Při stavebních pracích na tom mostě se íčkové vzpěry nepoužívají."
No jo, Rhyme neočekával povzbudivé odpovědi.
"A co ten provaz, který držel?"
Cooper si ho prohlédl a prošel několik databází. Nakonec zavrtěl hlavou. "Generický."
Rhyme kývl na několik tabulí, které opuštěně stály v koutě laboratoře. "Tak si nakreslíme tabulky. Poslyš, Rone, máš pěkný rukopis?"
"Docela jo."
"To nám stačí. Tak piš."
Během vyšetřování zapisoval Rhyme veškeré nalezené důkazy do tabulek. Byly pro něj jako křišťálové koule: upřeně hleděl na slova, fotografie a diagramy a snažil se pochopit, kým by pachatel mohl být, kde se ukrývá a kde udeří příště. Lincoln Rhyme neměl k meditaci nikdy blíže, než když se díval na důkazní tabule.
"Jako nadpis použijeme jeho jméno, protože byl tak laskav, že nám dal vědět, jak si chce nechat říkat."
Zatímco Pulaski psal, co mu Rhyme diktoval, Cooper sebral zkumavku obsahující drobný vzorek něčeho, co vypadalo jako půda. Vložil vzorek pod mikroskop a prohlédl si ho nejprve při čtyřnásobném zvětšení (pravidlo číslo jedna u optických mikro-

skopů zní začít vždy u malého zvětšení; pokud člověk přejde rovnou na velké hodnoty, bude se dívat na umělecky zajímavé, ale z kriminalistického hlediska bezcenné abstraktní obrazy).
"Vypadá to jako obyčejná hlína. Ale podívám se, co je v ní dalšího." Připravil vzorek pro plynový chromatograf/hmotnostní spektrometr - velký přístroj, který separuje a identifikuje látky obsažené ve stopových důkazech.
Když byly k dispozici výsledky, podíval se Cooper na počítačový monitor a oznámil: "Takže tu máme nějaké oleje, dusík, močovinu, nějaký chlorid... a protein. Ještě sjedu profil." O chvíli později se na obrazovce objevily dodatečné informace. "Rybí protein."
"Možná pachatel pracuje v nějaké rybí restauraci," prohlásil Pulaski zapáleně. "Nebo ve stánku s rybami v čínské čtvrti. Anebo počkejte, možná dělá u rybího pultu v nějakém supermarketu."
"Rone," oslovil ho Rhyme, "už jsi někdy slyšel, jak nějaký řečník prohlásí: ‚Než začnu, rád bych řekl pár slov?"
"Ehm. Myslím, že jo."
"Což je trochu divné, protože už vlastně začal mluvit, že jo?"
Pulaski zvedl obočí.
"Chci říct, že při analýze důkazů musíš ještě předtím, než začneš, něco udělat."
"Co jako?"
"Zjistit, odkud ty důkazy pocházejí. Takže kde Sachsová odebrala ten vzorek hlíny s rybím proteinem?"
Pulaski pohlédl na štítek. "Aha."
"Kde znamená ‚aha'?"
"Zevnitř kabátu oběti."
"Takže o kom nám tento důkaz něco vypovídá?"
"O oběti, ne o pachateli."
"Přesně tak! A je užitečné vědět, co měla oběť v kabátě, nikoliv na něm? Kdo ví? Možná se ukáže, že ano. Důležité však je neposílat policisty zbrkle ke všem obchodníkům s rybami ve městě. Jsi s touhle teorií srozuměn, Rone?"
"Naprosto srozuměn."
"To mě moc těší. Takže zapiš tu rybí hlínu do profilu oběti a budeme pokračovat, ano? Kdy nám pošle zprávu soudní patolog?"

"Může to chvilku trvat," odpověděl Cooper. "Za dveřmi jsou Vánoce."
"Jó, svátky zabíjejí," zahlaholil Sellitto.
Pulaski se na něj zamračil, a tak mu to Rhyme vysvětlil: "Nejvíce se vraždí během veder a svátků. Pamatuj si, Rone: lidi nezabíjí stres, nýbrž jiní lidi - ale stres jim k tomu dopomáhá."
"Mám tu nějaká vlákna hnědé barvy," oznámil Cooper a pohlédl na poznámky připevněné k sáčku. "Odebráno z podpatku oběti a z náramku hodinek."
"Co je to za vlákna?"
Cooper vzorek bedlivě ohledal a zadal profil do databáze vláken FBI. "Vypadá to na nějaké auto."
"To má logiku, že pachatel přijel autem - šestatřicetikilovou železnou tyč může člověk jen těžko tahat do metra. Takže náš Hodinář zaparkoval v přední části uličky a odvlekl oběť na místo úmrtí. Co se dá o tom auťáku zjistit?"
Ukázalo se, že příliš mnoho ne. Vlákno pocházelo z koberce, jaké se používají ve více než čtyřiceti různých modelech osobních, nákladních i terénních automobilů. A pokud jde o otisky pneumatik, část uličky, kde pachatel zaparkoval, byla pokryta vrstvou soli, která tlumila kontakt pneumatik s dlažebními kostkami a bránila vytvoření jakýchkoliv otisků.

"Pokud jde o auto, píšeme si nulu. A teď se podívejme na ten jeho milostný dopis."
Cooper vyklepal z plastové obálky proužek bílého papíru.
Studený Měsíc v úplňku svítí na tělo umrlce v zemině jaté,
označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté. -
HODINÁŘ
"Je?" zeptal se Rhyme.
"Co jestli je?" dotázal se Pulaski, jako by mu něco uniklo. "Měsíc v úplňku přece. Dneska."
Pulaski začal listovat Rhymovými New York Times. "Jo. Úplněk."
62
"A co myslel tím Studeným Měsícem v úplňku, psaným velkými písmeny?" zeptal se Dennis Baker.
Cooper chvíli hledal na internetu. "Jde o jeden měsíc v lunárním kalendáři... My používáme sluneční kalendář založený na slunci, podle něhož se rok skládá z tří set šedesáti pěti dní. Lunární kalendář měří čas od novu do novu. Jména jednotlivých měsíců pak označují náš životní cyklus od narození do smrti. Měsíce jsou pojmenovány podle milníků v roce: na jaře je Měsíc jahod, zatímco Měsíc sklizně a Měsíc lovu připadají na podzim. Studený měsíc je v prosinci a je to měsíc přezimování a smrti."
Jak Rhyme již dříve poznamenal, pachatelé zanechávající odkazy na měsíční či astrologické motivy mívají sklon své činy opakovat. Existuje literatura, která dokonce tvrdí, že měsíční fáze motivují lidi k páchání zločinů, avšak Rhyme byl přesvědčen, že tento jev má na svědomí pouhá sugesce - stejně jako když po premiéře Spielbergova filmu Blízká setkání třetího druhu enormně narostl počet zpráv o únosech mimozemšťany.
"Zadej do databází jméno ‚Hodinář' a připoj k němu výraz ‚Studený měsíc'. Jo, a taky ostatní lunární měsíce."
Deset minut hledání v Programu represe násilných trestných činů FBI, Národním informačním centru pro zločinnost a státních databázích však nepřineslo žádný výsledek.
Rhyme tedy požádal Coopera, aby zjistil, odkud pochází samotná báseň, ale technik nenašel na desítkách stránek s poezií nic, co by se této říkance alespoň blížilo. Kromě toho zatelefonoval Cooper jednomu profesorovi literatury na Newyorské univerzitě, který jim příležitostně vypomáhal. Ani tento muž o podobné básni nikdy neslyšel. Buďto byla příliš obskurní, než aby ji dokázaly vyhledávače objevit, anebo - což bylo pravděpodobnější - ji vymyslel samotný Hodinář.
"A pokud jde o ten lístek," uzavřel Cooper, "je to standardní kancelářský papír. Písmo pochází z tiskárny Hewlett-Packard LaserJet, nic charakteristického."
Rhyme zavrtěl hlavou. Absence vodítek ho dopalovala. Pokud byl Hodinář skutečně cyklickým vrahem, pak mohl právě nyní sledovat - nebo přímo vraždit - svou příští oběť.
63

O chvíli později dorazila Amélie Sachsová a svlékla si bundu. Rhyme jí představil Dennise Bakera, který prohlásil, že má radost, že se v případu bude angažovat právě ona; má prý skvělou pověst, dodal tento policista bez snubního prstýnku a téměř flirtovně se na ni usmál. Sachsová reagovala energickým a profesionálním stiskem ruky. Pro ženu u policie byl zájem kolegů naprosto běžnou záležitostí.
Rhyme jí vysvětlil, co vše se zatím z důkazů dozvěděli.
"Moc toho není," zamumlala Sachsová. "Je dobrej."
"Jak to dopadlo s podezřelým?" dotázal se Baker.
Sachsová kývla ke dveřím. "Za minutku bude tady. Začal sice utíkat, když jsme se ho snažili proklepnout, ale podle mě to náš pachatel není. Prověřila jsem ho. Ženatý, pět let pracuje jako makléř u stejné firmy, nemá žádný záznam. Navíc si myslím, že by ho ani neunesl," ukázala na železný trám.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Ty se vzápětí otevřely a dva uniformovaní policisté přivedli dovnitř nešťastně se tvářícího muže v poutech. Arimu Cobbovi bylo kolem pětatřiceti a působil dojmem pohledného, leč tuctového byznysmena. Měl štíhlou postavu a hezký, pravděpodobně kašmírový kabát, který však teď byl potřísněn něčím, co vypadalo jako pouliční břečka - zřejmě následek předchozího zatčení.
"Tak jak to bylo?" zeptal se ho Sellitto hrubě.
"Jak už jsem říkal jí," muž chladně kývl směrem k Sachsové, "včera večer jsem šel na metro na Cedar Street a ztratil jsem peníze. Tohle jsou ony." Ukázal na bankovky a peněženku. "Dneska ráno jsem si uvědomil, co se stalo, a tak jsem se tam vrátil, abych je zkusil najít. Jenže jsem tam uviděl policii. A neměl jsem zájem nechat se do něčeho zatáhnout. Chápejte, živím se jako makléř. Moji klienti jsou na publicitu nesmírně citliví. Mohlo by to poškodit můj byznys." Muž jako by si teprve v tu chvíli uvědomil, že Rhyme sedí na vozíku. Jedenkrát zamžoural, vzpamatoval se a znovu nasadil svou rozhořčenou vizáž.
Prohlídka jeho ošacení neodhalila žádný jemný písek, krev ani další stopy, které by ho jakkoliv spojovaly s vraždami.
Rhyme stejně jako Sachsová pochyboval, že mají před sebou Hodináře, ale
64
vzhledem k závažnosti zločinů nehodlal připustit žádnou neopatrnost. "Sejměte mu otisky," nařídil.
Cooper poslechl a zjistil, že papilární linie na peněžence patří Cobbovi. Hledání v databázi motorových vozidel následně odhalilo, že Cobb nevlastní automobil, a telefonát na společnosti, u nichž měl podezřelý zřízeny kreditní karty, vyšetřovatelům potvrdil, že si v poslední době na kartu ani žádné auto nevypůjčil.
"Kdy jste ty peníze ztratil?" zeptal se Sellitto.
Cobb jim vysvětlil, že včera večer odešel z práce asi o půl osmé, dal si pár skleniček s přáteli, kolem deváté odešel a

zamířil do metra. Pamatoval si ještě, že během chůze po Cedar Street vytahoval z kapsy průkazku do metra - peněženka mu pravděpodobně vypadla právě v tomto okamžiku. Cobb došel až do stanice a kolem tři čtvrtě na deset se vrátil do svého bytu v Upper East Side. Jeho manželka byla právě na služební cestě, a tak Cobb zamířil do baru kousek od svého bytu, kde o samotě povečeřel. Domů dorazil asi v jedenáct.
Sellitto absolvoval několik telefonátů, aby tuto historku ověřil. Noční vrátný v budově, kde Cobb pracoval, detektivovi potvrdil, že zmíněný muž odešel kolem půl osmé, účtenka za platbu kreditní kartou prokázala, že kolem deváté popíjel v baru na Water Street, a recepční i jeden soused Sellittovi sdělili, že se Cobb skutečně vrátil do svého bytu v době, kterou policistům uvedl. Zdálo se nemožné, že by mezi čtvrt na deset a jedenáctou hodinou večer mohl unést dvě oběti, jednu z nich zabít na molu a poté ještě uchystat Theodoru Adamsovi smrt v boční uličce.
"Vyšetřujeme velice závažný zločin," konstatoval Sellitto. "Došlo k němu přibližně v místě, kde jste se včera v noci pohyboval. Nevšiml jste si něčeho, co by nám mohlo pomoci?"
"Ne, vůbec ničeho. Přísahám, že kdybych mohl, tak vám pomůžu."
"Vrah se možná právě teď chystá znovu zaútočit, víte?"
"To je mi líto," řekl muž, přestože se zdálo, že mu to není líto vůbec. "Prostě jsem zpanikařil. To není zločin."
Sellitto pohlédl na uniformované policisty. "Odveďte ho na minutku ven."
Jakmile Cobb zmizel, Baker zamumlal: "Ztráta času."
65
Sachsová zavrtěla hlavou. "On něco ví. Mám takovou předtuchu."
Pokud šlo o to, čemu Rhyme s jistou blahosklonností říkal "člověčí" stránka policejní práce, tedy práce se svědky, psychologie a - Bůh chraň - předtuchy, dával kriminalista Sachsové zcela volnou ruku.
"Dobrá," řekl. "Ale jak s tou tvou předtuchou naložíme?"
Na tuto otázku mu nakonec neodpověděla Sachsová, nýbrž Lon Sellitto. "Mám nápad," řekl. Strčil si ruku do saka, čímž odhalil neskutečně zmačkanou košili, a vytáhl z kapsy mobilní telefon.
66

11:03
Vincent Reynolds procházel mrazivými ulicemi SoHo, ozářen modravým světlem tohoto opuštěného kouta čtvrti východně od Broadwaye, jen pár bloků od místních nóbl restaurací a butiků. Kráčel patnáct metrů za svou květinářkou Joanne - za ženou, která bude již brzy jeho.
Nespouštěl z ní oči a opět cítil hlad, náruživý, elektrizující a intenzivní jako tu noc, kdy se poprvé setkal s Geraldem Duncanem, což byl - jak se ukázalo - v životě Vincenta Reynoldse nesmírně významný okamžik.
Po incidentu se Sally Anne, kdy byl Vincent zatčen, protože se přestal ovládat, si předsevzal, že si bude počínat chytřeji. Bude nosit kuklu, zmocňovat se žen zezadu, aby ho neviděly, používat kondom (který mu navíc pomáhal trochu zpomalit), lovit na místech vzdálených od domova a střídat techniky i místa útoků. Veškerá znásilnění si pečlivě naplánuje, a pokud bude existovat sebemenší riziko dopadení, bude připraven od plánu ustoupit.
Inu, tohle byla teorie. Jenže v praxi pro něj bylo v posledním roce stále těžší svůj hlad kontrolovat. Nakonec vždy propadl impulzivnímu jednání, zahlédl osamělou ženu na ulici a pomyslel si: Já ji musím mít. Teď hned! A je mi jedno, jestli mě někdo uvidí.
Tohle s člověkem dokáže hlad.
Před dvěma týdny si třeba dával čokoládový dort s kolou v jednom bistru kousek od kanceláře, kam teď chodil pravidelně do práce, když vtom pohledem zaznamenal servírku, která tam byla nová. Měla kulatou tvář, štíhlou postavu a kudrnaté zlaté vlasy. Vincent si všiml její přiléhavé modré halenky se dvěma rozepnutými knoflíky a v jeho nitru se vzedmul hlad.
Když mu servírka přinesla účet, usmála se na něj a on dospěl k závěru, že ji musí mít. Okamžitě.
67
Slyšel, jak žena říká šéfovi, že si půjde dát dozadu na ulici cigaretu, sebral se a vyšel ven. Vyhledal zadní uličku a nakoukl do ní. Servírka tam stála v kabátě, opírala se o zeď a dívala se na opačnou stranu. Bylo už pozdě - Vincent měl nejraději službu od tří odpoledne do jedenácti večer -, a třebaže se ještě na chodníku pohybovalo pár lidí, zadní ulička zela prázdnotou. Vzduch byl studený, dlažební kostky bezpochyby ještě studenější, ale jemu to bylo jedno; zahřeje ho přece její tělo.
V tom okamžiku uslyšel, jak mu jakýsi hlas šeptá do ucha: "Počkej pět minut."
Vincent sebou trhl, otočil se a zjistil, že se dívá na padesátníka s kulatým obličejem, štíhlým tělem a podivně klidným chováním. Neznámý muž zíral skrz Vincenta do uličky.
"Cože?"
"Počkej."
"Kdo jsi?" Nedalo se říct, že by se Vincent zrovna bál - byl o pět centimetrů vyšší a dobrých dvacet kilo těžší -, ale prazvláštní pohled v mužových prazvláštně modrých očích mu naháněl husí kůži.
"Na tom nezáleží. Představ si, že jsme kamarádi, kteří si povídají."
"Jdi do prdele." Vincent se s bušícím srdcem a třesoucíma se rukama obrátil k odchodu.
"Počkej," zopakoval muž tiše. Jeho hlas zněl téměř hypnoticky.
Vincent se zastavil.
O minutu později viděl, jak se v protější budově otevírají dveře. Servírka do nich vešla a začala hovořit se dvěma muži. Jeden z nich byl v obleku, druhý v policejní uniformě.
"Ježíši," zašeptal Vincent.

"Je to léčka," konstatoval muž. "Ona je policistka. Myslím, že majitel té restaurace šidí stát na daních. A oni na něj chystají past."
Vincent se rychle vzpamatoval. "No a? Se mnou to nemá nic společnýho."
"Kdybys provedl, cos měl v plánu, už teď bys byl v poutech. Anebo zastřelený."
68
"V plánu?" zeptal se Vincent a snažil se působit nevinně. "Nechápu, o čem to mluvíš."
Neznámý muž se však pouze usmál a ukázal Vincentovi, ať vyjde na ulici. "Ty tady bydlíš?"
Vincent na chvíli zaváhal a pak odpověděl: "V New Jersey."
"A pracuješ tady ve městě?"
"Jo."
"Vyznáš se na Manhattanu dobře?"
"Setsakra dobře."
Muž přikývl a změřil si Vincenta od hlavy k patě. Představil se jako Gerald Duncan a navrhl mu, aby si spolu šli promluvit někam do tepla. Zamířili do jedné restaurace o tři bloky dál, Duncan si dal kávu a Vincent si poručil další dort s kolou.
Bavili se o počasí, o městském rozpočtu, o centru Manhattanu během půlnoci.
A pak Duncan řekl: "Měl bych takový nápad, Vincente. Jestli máš zájem o nějakou práci, hodil by se mi někdo, kdo si příliš neláme hlavu se zákonem. A možná bys přitom mohl i provozovat toho svého... koníčka." Kývl hlavou směrem k zadní uličce.
"Myslíš sbírat sitcomy ze sedmdesátých let?" zeptal se Chytrý. Vincent.
Duncan se znovu usmál a Vincent dospěl k závěru, že se mu ten člověk líbí.
"A co ode mě chceš?"
"Já byl v New Yorku jen párkrát. Potřebuji člověka, který zná zdejší ulice, metro, dopravní spojení, čtvrti... a který něco ví i o fungování zdejší policie. Detaily si nechám na později."
Hmm.
"V jaké branži děláš?" zeptal se ho Vincent.
"Jsem podnikatel. Zůstaňme při tom."
Hmm.
Vincent se v duchu přesvědčoval, že by měl odejít. Lákala ho však mužova poznámka o provozování koníčka. Vše, co mu mohlo pomoci ukojit hlad, stálo za úvahu, i když to bylo riskantní. Bavili se ještě asi půl hodiny, některé informace si prozradili, jiné si nechali pro sebe. Duncan se Vincentovi svěřil, že jeho koníčkem
69
je sbírání starožitných hodin, které sám opravuje. Pár si jich prý sestavil úplně sám.
Když Vincent dojedl čtvrtý dort onoho dne, zeptal se: "Jak jsi věděl, že je ta ženská policajtka?"
Zdálo se, že Duncan zvažuje odpověď. "Sleduju jednoho člověka, který v té restauraci seděl," řekl nakonec. "Toho muže na konci baru. Vzpomínáš si na něj? Měl na sobě tmavý oblek."
Vincent přikývl.
"Sleduju ho už celý měsíc. Zabiju ho."
Vincent se usmál. "Děláš si srandu."
"Opravdu nemám ve zvyku žertovat."
A Vincent časem zjistil, že je to pravda. Neexistoval žádný Chytrý Gerald. Ani Hladový Gerald. Existovala jen jedna osoba: Klidný a pedantský Gerald, který toho večera vyložil Vincentovi svůj záměr zavraždit onoho člověka v restauraci - Walter něco se jmenoval - se stejnou věcností, s jakou posléze tento záměr realizoval, když tomu bastardovi podřezal zápěstí a díval se, jak bojuje, aby nakonec stejně spadl z mola do mrazivé hnědé vody řeky Hudson.
Hodinář dále Vincentovi sdělil, že přijel do města zabít i další lidi, mezi nimiž figurovalo i několik žen. A pokud si prý Vincent bude počínat opatrně a nestráví na nich více než dvacet či třicet minut, budou mu jejich těla po smrti k dispozici a on si s nimi může dělat, co se mu zlíbí. Výměnou za to bude Hodináři pomáhat - jako průvodce městem, jeho ulicemi a dopravním Systémem, jako hlídač a někdy i jako řidič automobilu, v němž z místa činu odjedou.
"Tak co? Máš o to zájem?"
"Možná," odpověděl Vincent, přestože si v duchu na tuto otázku odpověděl mnohem nadšeněji.
A nyní na zmíněném úkolu tvrdě pracoval, když sledoval třetí oběť - Joanne Harperovou, "jejich květinářku", jak jí Chytrý Vincent přezdíval. Díval se, jak vytahuje klíč a mizí služebními dveřmi ve vazárně. Zastavil se, snědl čokoládovou tyčinku, opřel se o kandelábr a zahleděl se skrz zaprášené okno do vazárny.
Dotkl se rukou vybouleniny u pasu, kde spočíval jeho lovecký nůž, a upřeně se díval, jak Joanne, jejíž postava byla zprvu jen roz-
70
mazanou siluetou, rozsvěcuje světla, svléká si kabát a pohybuje se po vazárně. Byla sama.
Vincent sevřel nůž.
Přemýšlel, jestli má pihy, přemýšlel, jak voní její parfém. Přemýšlel, jestli kňourá, když trpí bolestí. Jestlipak...
Ale ne, takhle by uvažovat neměl! Dnes je tady jen proto, aby získal informace. Nemůže porušit pravidla, nemůže zklamat Geralda Duncana. Vincent se zhluboka nadechl bolestně chladného vzduchu. Měl by počkat.
Jenže pak Joanne prošla kolem okna a Vincent měl na ni rázem dobrý výhled. Ó, ta je krásná...
Začaly se mu potit dlaně. Samozřejmě by se jí mohl jednoduše zmocnit hned teď a nechat ji tu svázanou pro Duncana,

aby ji pak zabil. Takovou věc by přítel pochopil. Oba by dostali, co chtějí.
Koneckonců někdy člověk prostě nemůže čekat.
Tohle s člověkem dokáže hlad...

Příště si sbal něco teplého. Co sis myslela?
Třicátnice Kathryn Danceová se vezla na zadním sedadle pronikavě páchnoucího taxíku a držela ruce před mřížkou topení, z níž foukal vzduch, který nebyl ani horký, ani teplý; přinejlepším se dal označit za nestudený. Mnula si prsty zakončené tmavě červenými nehty a po chvíli dala šanci také svým kolenům v černých punčocháčích.
Danceová pocházela z prostředí, kde se teplota celoročně pohybovala zhruba kolem pětadvaceti stupňů a kde člověk musel jet po Carmel Valley Road velmi, velmi dlouho, aby objevil místo s takovým množstvím sněhu, které udělá radost synovi a dceři. Když si na poslední chvíli balila věci na seminář zde v New Yorku, nějak pozapomněla, že Severovýchod plus prosinec rovná se Himálaj.
Pomyslela si: Aspoň tu shodím poslední dvě kila z toho, co jsem minulý měsíc přibrala v Mexiku (kde nedělala nic jiného, než seděla v zakouřené místnosti a vyslýchala člověka podezřelého z únosu). A jestli je neshodím, nadváha mi přinejmenším poslouží jako ochranná vrstva. Tohle není fér... Přitáhla si tenký plášť těsněji na tělo.
71
Kathryn Danceová byla zvláštní agentka Kalifornského úřadu vyšetřování se sídlem v Monterey. Patřila k předním americkým expertům na vyšetřovací techniky a kinezii - vědu zabývající se pozorováním a vyhodnocováním řeči těla a verbálních projevů svědků a podezřelých. V New Yorku pobývala již tři dny - vedla zde seminář o kinezii určený příslušníkům místních bezpečnostních složek.
Kinezie je v policejní práci vzácnou specialitou, ale pro Kathryn Danceovou neexistovalo nic lepšího. Byla závislá na lidech. Fascinovali ji, elektrizovali ji. Ale také ji mátli a motivovali. Miliardy prazvláštních tvorů, kteří putovali po světě a říkali nejpodivnější, nejnádhernější a nejstrašlivější věci... Danceová cítila, co cítí oni, bála se věcí, které je děsily, nacházela potěšení v jejich radosti.
Po univerzitě pracovala Danceová jako reportérka: novinařina byla profesí jako stvořenou pro lidi bez cíle a s nenasytnou zvědavostí. Nakonec zakotvila u kriminality a trávila celé hodiny v soudních síních, kde pozorovala právníky, podezřelé i porotce. Tehdy si na sobě všimla jedné věci: kdykoliv se podívala na svědka a vyslechla si jeho slova, okamžitě poznala, kdy mluví pravdu a kdy ne. Stačil jí jediný pohled na porotce, aby věděla, kdy jsou znuděni, zmateni, rozezleni nebo šokováni, kdy podezřelému věří a kdy nikoliv. Poznala, kteří advokáti se pro toto řemeslo nehodí a kteří časem zazáří.
Rozeznala policisty, kteří se práci věnují celým srdcem, i ty, kteří jen čekají na lepší příležitost. (Přitom jí obzvláště padl do oka jeden zástupce první skupiny: předčasně zešedivělý agent FBI z pobočky v San Jose, který s humorem a šarmem vypovídal v procesu s jakýmsi gangem, z něhož Danceová dělala reportáž. Po vynesení rozsudku "vinen" se jí s ním podařilo dohodnout exkluzivní rozhovor, zatímco jemu se s ní podařilo dohodnout rande. O osm měsíců později se ona a William Swenson vzali.)
Život reportérky ji nakonec začal nudit, a tak se Kathryn Danceová rozhodla změnit kariéru. Život byl chvílemi bláznivý, když jako kejklířka střídala role matky dvou malých dětí, manželky a univerzitní studentky, ale nakonec se jí podařilo na Kalifornské univerzitě v Santa Cruz získat diplom z psychologie a současně i z komunikace. Založila si poradenskou firmu specializující se na
72
porotce - radila advokátům, které kandidáty si mají během výběru poroty vybrat, a které naopak zavrhnout. Měla talent a vydělávala slušné peníze. Před šesti lety se však rozhodla znovu změnit kurz. Za podpory neúnavného manžela a matky s otcem, kteří bydleli v nedalekém Carmelu, opět usedla do školních škamen: tentokrát do výcvikové akademie Kalifornského státního úřadu vyšetřování v Sacramentu.
Kathryn Danceová se stala policajtkou.
Kalifornský úřad vyšetřování nepovažuje kinezii za zvláštní dovednost, a tak byla Danceová technicky vzato jen řadovou agentkou-vyšetřovatelkou, která se zabývala vraždami, únosy, narkotiky, terorismem a tak dále. V řadách policie se však talent projeví brzy a také zpráva o jejím talentu se rychle rozšířila. Díky tomu se záhy ocitla v roli interní expertky na vyšetřovací a vyslýchací techniky (což jí vůbec nevadilo, protože díky tomu mohla této činnosti věnovat více času na úkor tajných operací a soudní kriminalistiky, o které nejevila příliš velký zájem).
Nyní pohlédla na hodinky a přemýšlela, kolik času jí tato dobrovolná mise zabere. Letadlo jí letělo až odpoledne, ale na Kennedyho letiště musela vyrazit s obrovským předstihem; dopravní situace ve městě byla příšerná, dokonce ještě horší než na dálnici 101 kolem San Jose. Zmeškat letadlo si přitom nemohla dovolit. Dychtivě se toužila vrátit k dětem a navíc si uvědomovala onen prapodivný fakt, že když se člověk po určité době vrátí do práce, spisy na jeho stole nikdy neubudou, ale jejich množství se naopak ještě znásobí.
Taxík pisklavě zastavil.
Danceová mžouravě pohlédla z okna. "Je to určitě správná adresa?"
"Tuhle jste mi uvedla."
"Jako policejní stanice to moc nevypadá."
Taxikář se zadíval na zdobnou budovu. "To teda ne. Dělá to šest sedmdesát pět."
Ano i ne, pomyslela si Danceová. Policejní stanice to byla, a zároveň nebyla.
73
Na chodbě ji přivítal Lon Sellitto. Detektiv se včera v policejním sídle zúčastnil jejího kurzu kinezie a před chvílí se jí telefonicky zeptal, zda by jim nepřijela pomoci s jednou několikanásobnou vraždou. Uvedl jí adresu a Danceová

předpokládala, že jde o nějakou služebnu. Nakonec se ukázalo, že na uvedené adrese se sice nachází kriminalistické vybavení téměř srovnatelné s laboratoří v montereyském sídle Kalifornského úřadu vyšetřování, ale jinak jde o soukromý dům.
A že jeho majitelem není nikdo menší než Lincoln Rhyme.
Což byl další fakt, o kterém se Sellitto zapomněl zmínit.
Danceová už o Rhymovi samozřejmě slyšela - tohoto geniálního postiženého kriminalistu znala celá řada policistů -, ale nevěděla, jaký životní příběh má za sebou či jakou roli hraje v newyorské policii. Skutečnost, že je ochrnutý, záhy přestala vnímat: pokud Kathryn Danceová u někoho záměrně nezkoumala řeč těla, obvykle věnovala největší pozornost očím. Kromě toho byl jeden její kolega na úřadu vyšetřování paraplegik, takže byla na lidi na vozíku zvyklá.
Sellitto ji nyní představil Rhymovi a jakési vysoké a emocionální policejní detektivce jménem Amélie Sachsová.
Danceová si okamžitě všimla, že Rhyme se Sachsovou jsou víc než jen profesionální partneři. K tomuto postřehu nebylo nicméně zapotřebí žádných geniálních kinezických dedukcí: když Danceová vstoupila do místnosti, měli Sachsová s Rhymem navzájem propletené prsty, Sachsová se usmívala a cosi Rhymovi šeptala.
Obě ženy se vřele přivítaly a Sellitto agentku představil i několika dalším policistům.
Danceová si náhle uvědomila, že se jí za ramenem ozývá jakýsi plechový zvuk - měla přes rameno přehozená sluchátka. Zasmála se a vypnula iPod, který s sebou neustále nosila jako nějaký životně důležitý lékařský přístroj.
Sellitto se Sachsovou jí nastínili detaily případu, s nímž potřebovali pomoci - případu, jehož vyšetřování podle všeho vedl Rhyme, přestože byl civilista.
Lincoln Rhyme přitom do diskuse nijak zvlášť nezasahoval. Jeho oči neustále pošilhávaly po velké bílé tabuli obsahující soupis
74
důkazů. Podrobnosti o případu tedy Danceové sdělovali ostatní policisté, avšak ona si nemohla pomoci a po očku sledovala Rhyma - jak mžoural na tabuli, jak si pod nosem cosi mumlal a kroutil přitom hlavou, jak se plísnil, že mu něco uniklo. Čas od času zavřel oči a jednou či dvakrát cosi k případu poznamenal, ale novou příchozí do značné míry ignoroval.
Danceová se tím dobře bavila. Na skepticismus byla zvyklá. Nejčastěji pramenil z prostého faktu, že rozhodně nevypadala jako typická policistka: měřila metr šedesát dva, měla špinavě blond vlasy, které obvykle - tak jako dnes - nosila spletené do pevného francouzského copu, rty měla zvýrazněné světle fialovou rtěnkou, na krku se jí houpaly špunty od iPodu, nosila zlaté a perleťové šperky, které vyráběla její matka, a navíc dávala volný průchod své velké vášni - nekonvenčním botám (pronásledování pachatelů netvořilo obvyklou součást jejího profesního života).
Nyní však tušila, že důvod Rhymova nezájmu je poněkud jiný. Stejně jako řada ostatních soudních kriminalistů neměl ani on valné mínění o kinezii a vyšetřovacích technikách. Pravděpodobně hlasoval proti tomu, aby se jí volalo.
Pokud šlo o Kathryn Danceovou, ta sice význam fyzických důkazů chápala, ale nelákaly ji. Její srdce tlouklo spíše pro lidskou stránku zločinu a jeho řešení.
Kinezie versus soudní kriminalistika.
Jak myslíte, detektive Rhyme.
Zatímco pohledný, zatrpklý a netrpělivý kriminalista dál civěl na důkazní tabulky, vstřebala Danceová veškeré podrobnosti o případu, který byl vskutku docela zvláštní. Vraždy z rukou člověka, který sám sebe nazýval Hodinářem, byly děsivé, to jistě ano, avšak tato skutečnost Danceovou nešokovala. V minulosti pracovala na případech, již nebyly o nic méně hrůzostrašné. A navíc přece bydlela v Kalifornii, kde Charles Manson kdysi vytvořil standard zla.
Dennis Baker, další detektiv newyorské policie, jí nyní vysvětlil, co přesně od ní potřebují. Našli prý svědka, který by mohl mít užitečné informace, avšak nejeví ochotu se o ně podělit.
"Tvrdí, že nic neviděl," dodala Sachsová. "Jenže já mám tušení, že to není pravda."
75
Danceová byla zklamaná, že nebude vyslýchat podezřelého, nýbrž jen svědka. Raději konfrontovala přímo zločince - čím zákeřnější, tím lépe. Výslech svědka na druhou stranu trval mnohem kratší dobu než lámání podezřelého a ona nemohla zmeškat letadlo.
"Uvidím, co se dá dělat," řekla jim, zalovila v kabelce značky Coach a nasadila si kulaté brýle s bledě růžovými obroučkami.
Sachsová jí poskytla podrobné informace o zdráhavém svědkovi jménem Ari Cobb, nastínila jí průběh jeho včerejšího večera, jak se ho policistům podařilo sestavit, a také jeho chování dnes ráno.
Danceová pozorně poslouchala, usrkávala přitom kávu, kterou jí nalil Rhymův ošetřovatel, a pochutnávala si na koláčku.
Když měla k dispozici veškeré informace, utřídila si myšlenky a pak policistům řekla: "Dobrá, takže já vám teď povím, co mě napadá. Ze všeho nejdříve mi ale dovolte udělat vám takový rychlokurz. Lon to už včera slyšel na semináři, ale pro vás ostatní ještě jednou vyložím, jakým způsobem provádím vyšetřování. Kinezie v tradičním pojetí znamená studium fyzických projevů nějaké osoby - říká se tomu ‚řeč těla' - s cílem pochopit jeho citový stav a posoudit, zda podvádí, anebo ne. Většina lidí včetně mě však dnes tento termín používá pro označení všech forem komunikace - tedy nejen řeči těla, ale i verbálních poznámek a písemného projevu.
Já nejprve stanovím jakési ‚základní čtení' daného svědka. To znamená, že zjistím, jak se chová, když říká věci, o nichž víme, že jsou pravdivé - tedy když sděluje jméno, adresu, povolání a podobně. Vyhodnotím jeho gestikulaci, držení těla, volbu slov i podstatu toho, co říká.
Jakmile si vytvořím tuto startovní čáru, začnu klást svědkovi otázky a zjišťovat, ve kterém místě vykazuje stresovou reakci. To znamená, že v takovém případě buďto lže, nebo za dotazovaným tématem ukrývá důležité souvislosti. Až do

tohoto okamžiku svědka pouze ‚vyšetřuji'. Jakmile ho však začnu podezírat ze lži, stane se z vyšetření ‚výslech'. Pomocí spousty různých technik ho začnu rozebírat, až se nakonec doberu pravdy."
76
"Dokonalé," prohlásil Baker. Ačkoliv hlavním vyšetřovatelem byl očividně Rhyme, Danceová si vyvodila, že Dennis Baker pracuje na ústředí: vyzařoval z něj ztrápený výraz člověka, který v konečném důsledku bude zodpovídat za případné dopady užití nestandardní vyšetřovací techniky.
"Nemáte mapu oblasti, o které se bavíme?" zeptala se Danceová. "Ráda bych znala její geografii. Bez toho člověk nemůže být efektivním vyšetřovatelem. S oblibou říkávám, že potřebuji znát terárium subjektu."
Lon Sellitto se krátce uchechtl a Danceová nasadila zvědavý úsměv. Detektiv jí to vysvětlil: "Lincoln říká přesně totéž o soudní kriminalistice. Že pokud neznáte geografii, pohybujete se ve vzduchoprázdnu. Viď, Linku?"
"Co prosím?" ozval se kriminalista.
"Terárium, co ty na to?"
"Ah." Jeho zdvořilý úsměv byl jen jinou formou projevu, který měl v podání Kathrynina syna podobu odfrknutí: "To je fuk."
Danceová si tedy prohlédla mapu dolního Manhattanu a zapsala si do paměti veškeré informace o místě činu a o programu Ariho Cobba, když předešlého dne odešel z práce, jak jí je nastínila Sachsová a jeden mladý policista jménem Pulaski.
"Dobrá, tak se do toho pusťme," řekla, jakmile nabyla dojmu, že už má všechny potřebné informace. "Kde je?"
"V pokoji naproti."
"Přiveďte ho."
77

12:03
O chvíli později přivedl uniformovaný policista do místnosti malého štíhlého byznysmena v drahém obleku. Danceová netušila, zda ho policie skutečně zatkla, ale podle toho, jak si třel zápěstí, se dalo usuzovat, že měl ještě před chvílí na rukou pouta.
Agentka se s tímto neklidně a vztekle působícím mužem přivítala, ukázala mu na židli, posadila se naproti němu - tak, aby mezi nimi vůbec nic nebylo - a posouvala se na židli směrem k němu tak dlouho, až se ocitla v neutrální proxemické zóně, kterýžto výraz označuje fyzický prostor mezi subjektem a vyšetřovatelem. Proxemickou zónu lze přitom upravovat tak, aby se subjekt cítil více či méně příjemně. Danceová momentálně neseděla ani natolik blízko, aby to Cobb vnímal jako dotěrnost, ale zároveň ani natolik daleko, aby se mohl těšit z pocitu bezpečí. ("Je třeba dráždit podrážděné," říkala při svých přednáškách.)
"Pane Cobbe, jmenuji se Kathryn Danceová. Pracuji jako policejní agentka a ráda bych si s vámi promluvila o tom, co jste viděl včera v noci."
"Toje směšné. Už jsem jim řekl...," kývlnaRhyma, "... o všem, co jsem viděl."
"No, ale já jsem přijela až teď. Neměla jsem možnost seznámit se s vašimi předešlými odpověďmi."
Agentka položila Cobbovi řadu jednoduchých otázek - kde bydlí a pracuje, zda je ženatý a podobně - a dělala si přitom poznámky, díky nimž získala představu o Cobbově základní reakci na stres. Jeho odpovědím přitom pečlivě naslouchala. ("Pozorování a poslech jsou dvě nejdůležitější součásti rozhovoru. To, co říkáte vy, figuruje až úplně na konci.")
Jedním z prvních úkolů vyšetřovatele je stanovit osobnostní typ subjektu - zda je člověk introvert, nebo extrovert. Tato typologie se ovšem nezakládá na tom, co si myslí většina lidí - tedy na
posouzení, zda je člověk hlučný, či nenápadný. Rozdíl mezi introvertem a extrovertem spočívá ve způsobu, jakým subjekt dospívá k rozhodnutí. Introvert se ve svém rozhodování řídí spíše intuicí a emocemi než logikou a rozumem, zatímco u extroverta je tomu naopak. Stanovení osobnostního typu pak vyšetřovateli pomáhá vytvořit rámec pro kladení otázek a zvolit správný tón a vystupování. Bude-li například vyšetřovatel přistupovat k introvertovi obhrouble a úsečně, docílí tím pouze toho, že se dotazovaný stáhne do ulity.
Ari Cobb byl ovšem klasický extrovert, navíc pořádně arogantní - rukavičky v jeho případě nebyly zapotřebí. Tento typ subjektů měla Kathryn Danceová nejraději. Na jejich výslechu si totiž mohla parádně smlsnout.
Chtěla se Cobba na cosi zeptat, ale ten její otázku přerušil. "Držíte mě tu už příliš dlouho. Musím do práce. Na tom, co se tomu chlapovi stalo, nenesu žádnou vinu."
Danceová uctivým, ale pevným hlasem odpověděla: "To přece není otázka viny... A teď se, Ari, pobavme o včerejším večeru."
"Vy mi nevěříte. Říkáte, že jsem lhář. Já tam nebyl, když k tomu zločinu došlo."
"Já nenaznačuji, že lžete. Ale možná jste přece jen viděl něco, co by nám mohlo pomoci. Něco, co podle vás třeba ani není důležité. Víte, součástí mé práce je pomáhat lidem, aby si vybavovali určité věci. Takže teď s vámi projdu události včerejšího večera a třeba vás ještě něco napadne."
"No, jenže já nic neviděl. Prostě jsem tam ztratil peníze. To je všecko. A pak jsem špatně zvládl situaci a hned je z toho případ pro federály. Vždyť je to úplná hovadina."
"Vraťme se k tomu včerejšku. Hezky krok za krokem. Pracoval jste v kanceláři. Stenfeld Brothers Investments. V Hartsfieldově budově."
"Jo."
"Celý den?"
"Jo."

"Z práce jste odešel v kolik hodin?"
"O půl osmé, možná o chvilku dřív."
"A co jste dělal pak?"
78
79
"Šel jsem do Hanover'ss na panáka."
"To je na Water Street," poznamenala Danceová. Vždy nuťte subjekt, aby si lámal hlavu, kolik toho vlastně víte.
"Jo. Měli tam martini a karaoke. Říkají tomu ‚Večer s martóny'. Jako že ‚martini' a ‚tóny'."
"Vtipné."
"Scházím se tam s jednou skupinou lidí. Chodíme tam často. S pár přáteli. S blízkými přáteli."
Danceová si podle jeho řeči těla všimla, že se chystá ještě něco dodat - pravděpodobně očekával, že se ho agentka zeptá na jména přátel. Příliš pohotové vytahování alibi je známkou lživosti - subjekt má sklon si myslet, že uvést alibi samo o sobě postačí a že se policie nebude obtěžovat s jeho ověřováním, případně že nebude tak chytrá, aby si spočetla, že pár panáků v osm hodin večer ještě člověka nezprošťuje podezření z loupeže, k níž došlo v sedm třicet.
"V kolik jste odtamtud odešel?"
"Zhruba v devět."
"A jel jste přímo domů?"
"Ano."
"Na Upper East Side."
Přitakání.
"Jel jste limuzínou?"
"Limuzínou, to zrovna," odsekl Cobb sžíravě. "Ne, jel jsem metrem."
"Ze které stanice?"
"Z Wall Streetu."
"Šel jste na metro pěšky?"
"Ano."
"Jak?"
"Opatrně," řekl Cobb a zašklebil se. "Bylo náledí."
Danceová se usmála. "Kterou trasou?"
"Prošel jsem Water Street, pak jsem to vzal přes Cedar Street na Broadway a odtamtud jsem zamířil na jih."
"A právě tam jste ztratil peněženku. Na Cedar Street. Jak se to stalo?" Její tón i otázky byly naprosto bezelstné. Cobb se pomalu
80
začínal uvolňovat a jeho postoj ztrácel na agresivitě. Její občasný úsměv i hluboký hlas mu dodávaly na klidu.
"Jestli správně usuzuju, tak mi vypadla, když jsem vytahoval průkazku do metra."
"Kolik peněz že jste to v ní měl?"
"Přes tři stovky."
"Ach ouvej..."
"Jo, ach ouvej."
Danceová kývla na igelitový sáček obsahující peníze i peněženku. "Vypadá to, že jste je krátce předtím vybral z bankomatu. Tohle je na ztracení peněženky nejhorší možná doba, viďte? Hned po výběru z bankomatu."
"Jo." Cobb nasadil rozšklebený úsměv.
"Kdy jste dorazil do toho metra?"
"O půl desáté."
"Jste si jist, že to nebylo později?"
"To určitě ne. Když jsem stál na peróně, díval jsem se na hodinky. Úplně přesně bylo devět třicet pět." Pohlédl na své velké zlaté rolexky. Danceová tušila, co jí tím chce sdělit: že tak drahé hodinky přece musí ukazovat přesný čas.
"A pak?"
"Pak jsem se vrátil domů a dal si večeři v jednom baru kousek od baráku. Žena je teď mimo město. Je to právnička. Dělá firemní finance. Má podíly v několika firmách."
"Vraťme se na Cedar Street. Svítilo se tam v oknech? Byli lidé doma?"
"Ne, tam jsou jen kanceláře a obchody. Žádné obytné domy."
"Ani žádné restaurace?"
"Pár jich tam je, ale ty mají otevřeno jen přes oběd."
"A co nějaká stavba?"
"Na jižní straně ulice se renovuje nějaká budova."
"šel někdo po chodníku?"
"Ne."
"A nevšiml jste si nějakých aut, která jela podezřele pomalu kolem?"
"Ne," řekl Cobb.
81
Danceová si matně uvědomovala, že ostatní policisté ji a Cobba bedlivě sledují. Bezpochyby už byli netrpěliví a stejně jako většina lidí čekali na velký Okamžik přiznání. Ona si jich však nevšímala. Na celém světě jako by teď neexistoval nikdo kromě ní a subjektu. Kathryn Danceová byla zcela ponořena do vlastního světa - do "zóny", řekl by její syn Wes

(který byl jediný sportovec v rodině).
Nakoukla do poznámek. A pak náhle zavřela zápisník a nasadila si jiné brýle, jako by měnila brýle na čtení za brýle na dálku. Ve skutečnosti byly oboje úplně stejné, ale namísto větších kulatých čoček a pastelových obrouček teď měla na nose malé obdélníkové brýle s černými kovovými obroučkami, které jí propůjčovaly vzezření dravce. Ona sama jim říkala "Terminátorovy brejličky". Přisunula se blíže ke Cobbovi, který zkřížil nohu přes nohu.
"Ari," začala mnohem nabroušenějším hlasem, "odkud byly ty peníze doopravdy?"
"Ty..."
"Ty peníze. Nevybral jste je přece v bankomatu." Během jeho odpovědí o původu peněz si Danceová u Cobba všimla zvýšené úrovně stresu - jeho oči na ni sice dál upřeně hleděly, ale současně mu nepatrně poklesla víčka a změnil se mu dech, což byly v obou případech významné odchylky od základního, "pravdivého" čtení.
"Ale ano, vybral," opáčil Cobb.
"Ve které bance?"
Chvíle ticha. "Nepřinutíte mě, abych vám to řekl."
"Ale můžeme si vaše bankovní záznamy vyžádat soudně. A zadržíme vás do doby, než nám je pošlou. Což může trvat jeden nebo dva dny."
"Vybral jsem je z bankomatu, sakra!"
"Na to jsem se neptala. Ptala jsem se, odkud peníze ve vaší peněžence pocházely."
Cobb sklopil oči.
"Nejednáte se mnou poctivě, Ari. Což znamená, že jste ve vážném průšvihu. Takže jak je to s těmi penězi?"
"Já nevím. Část nejspíš pocházela z nějaké drobné pokladny u nás ve firmě."
"Kterou jste včera vybral?"
82
"Asi jo."
"Kolik?"
"Já..."
"Vyžádáme si soudně i účetní knihy vašeho zaměstnavatele."
Cobb se zatvářil šokovaně. "Tisíc dolarů," odpověděl překotně.
"A kde je zbytek? V té peněžence bylo tři sta čtyřicet dolarů. Kde je zbytek?"
"Část jsem utratil v Hanover's. Jsou to obchodní výlohy. Je to naprosto zákonné. V rámci svého zaměstnání..."
"Ptala jsem se, kde je zbytek."
Pauza. "Něco jsem si nechal doma."
"Doma? Už se vaše manželka vrátila? Může vám to potvrdit?"
"Je pořád pryč."
"V tom případě tam pošleme policistu, aby ty peníze našel. Kde přesně je máte?"
"Už si nevzpomínám."
"Více než šest set dolarů? Jak můžete zapomenout, kam jste dal šest set dolarů?"
"Já nevím. Matete mě."
Danceová se k němu přisunula ještě blíže, do hrozivější proxemické zóny. "Co jste dělal na Cedar Street doopravdy?"
"Šel jsem na metro, sakra."
Danceová popadla mapu Manhattanu. "Hanover's je tady. A metro je tady." Její prst vydal při každém bodnutí do tvrdého papíru hlasitý zvuk. "Trmácet se z Hanover's přes Cedar na stanici Wall Street nemá logiku. Proč byste měl chodit právě touhle trasou?"
"Chtěl jsem mít trochu pohybu. Abych ze sebe dostal koktejly a kuřecí křidélka."
"Přestože bylo na chodnících náledí a teplota klesla pod minus deset? Děláte to často?"
"Ne. Ale včera večer jsem to náhodou udělal."
"Jestli tamtudy nechodíte často, jak je možné, že toho o Cedar Street tolik víte? Víte, že tam nejsou obytné domy, znáte zavírací dobu tamních restaurací a víte i o tom, že tam probíhá stavba..."
83
"Prostě to vím. Co tohle všechno, ksakru, znamená?" Na čele mu vyrážel pot.
"Když jste ztratil ty peníze, sundal jste si rukavice, abyste si mohl vytáhnout z kapsy tu průkazku na metro?"
"Já nevím."
"Předpokládám, že jste to udělal. Se zimními rukavicemi na rukou si těžko můžete sáhnout do kapsy."
"Dobrá," odsekl Cobb. "Když toho tolik víte, tak jsem to asi udělal."
"Pokud byla venku taková zima, jaká byla, proč jste to dělal deset minut předtím, než jste dorazil do stanice metra?"
"Takhle se mnou mluvit nemůžete."
Danceová odpověděla pevným hlubokým hlasem. "A na tom nástupišti metra jste se na žádné hodinky nedíval, že ne?"
"Ale ano, díval. Bylo devět třicet pět."
"Ne, nedíval. V noci ve stanici metra přece člověk nebude stavět na odiv hodinky za pět tisíc dolarů."
"Dobrá, to by stačilo. Už nic dalšího neřeknu."
Když vyšetřovatel konfrontuje subjekt, který lže, je tento subjekt vystaven intenzivnímu stresu a ve snaze mu uniknout reaguje nejrůznějšími způsoby - Danceová jim říkala bariéry proti pravdě. Nejdestruktivnějším reakčním stavem, přes který se nejhůře proniká, je vztek, po němž následují deprese, popírání a nakonec smlouvání. Role vyšetřovatele spočívá v posouzení, v jakém stresovém stavu se podezřelý nachází, a neutralizovat tento i všechny následné stavy

tak, aby subjekt nakonec dospěl do stadia smířenosti čili doznání, kdy konečně začne mluvit pravdu.
V tomto případě Danceová usoudila, že Cobb sice dává najevo určitý vztek, ale jinak se nachází převážně ve stavu popírání - takovéto subjekty se velmi brzy začnou vymlouvat na problémy s pamětí a obviňovat vyšetřovatele, že je nechápe. Nejlepším způsobem, jak zlomit subjekt nacházející se ve stavu popírání, je učinit přesně to, co právě učinila agentka - zvolit postup známý jako "útok na fakta". V případě extroverta vyšetřovatel zkrátka poukazuje na slabiny a rozpory ve výpovědi tak dlouho, až zcela rozmetá jeho obranu.
84
"Ari, vy jste odešel z práce o půl osmé a zamířil jste do baru Hanover's. To už víme. V baru jste se zdržel přibližně hodinu a půl. Poté jste šel dva bloky pěšky směrem k Cedar Street. Tuhle ulici znáte velmi dobře, protože tam chodíte balit prostitutky. Včera večer mezi devátou a půl desátou zastavila jedna z nich v autě nedaleko té boční uličky. Chvíli jste s ní smlouval o ceně, pak jste jí zaplatil a přisedl si k ní. Z auta jste vystoupil přibližně ve čtvrt na jedenáct. V tom okamžiku vám na chodník vypadly ty peníze - pravděpodobně když jste si kontroloval mobil, abyste zjistil, jestli vám nevolala manželka, nebo když jste vytahoval další peníze na spropitné. Pachatel té vraždy mezitím vklouzl do zmíněné boční uličky, vy jste si toho všiml a něco jste viděl. Co? Co jste viděl?"
"Ne..."
"Ano," řekla Danceová vyrovnaně. Upřeně se na něj zadívala a nic dalšího nedodala.
Cobb nakonec sklopil hlavu a narovnal nohy. Třásl se mu ret. Ještě se nepřiznával, ale agentka ho popostrčila o stupeň dále v řetězci stresových reakcí - od popírání ke smlouvání. Danceová nyní musela změnit taktiku: projevit mu účast a současně mu poskytnout možnost zachránit si tvář. I subjekty, které ve stavu smlouvání vykazují největší ochotu ke spolupráci, budou lhát nebo zatloukat dál, pokud jim vyšetřovatel neponechá alespoň trochu důstojnosti a neposkytne jim únikovou cestu z nejhorších důsledků toho, čeho se dopustili.
Sundala si brýle a opřela se o židli. "Podívejte, Ari, my vám přece nechceme zničit život. Dostal jste strach. To je pochopitelné. Člověk, kterého se snažíme zastavit, je však velice nebezpečný. Zabil už dva lidi a možná se právě teď chystá zabít další. Pokud nám ho pomůžete najít, nemusí se nic z toho, co jsme se tu dnes o vás dozvěděli, vůbec dostat na veřejnost. Žádné soudní obsílky, žádné telefonáty manželce nebo šéfovi."
Pohlédla na detektiva Bakera, který řekl: "Agentka má naprostou pravdu."
Cobb si povzdechl, zabodl oči do podlahy a zamumlal: "Sakra. Byly to pitomé tři stovky. Proč jsem se tam kruci dneska ráno vracel?"
85
Z chamtivosti a hlouposti, pomyslela si Kathryn Danceová. Místo toho však laskavě řekla: "Všichni děláme chyby."
Byznysmen zaváhal a pak si znovu povzdechl. "Víte, to je na tom všem totiž to nejuhozenější. Nebylo toho moc - myslím, co jsem viděl. Zřejmě mi to vůbec neuvěříte, ale já neviděl skoro nic. Vlastně jsem tam ani nezahlídl žádného konkrétního člověka."
"Pokud k nám budete upřímný, tak vám uvěříme. Pokračujte."
"Bylo asi půl jedenácté nebo něco po. Když jsem vystoupil z..., z auta té holky, vyrazil jsem k metru. V tom máte pravdu. Pak jsem se zastavil, vytáhl z kapsy mobil a zapnul ho, abych se podíval, jestli mám nějaké zprávy. V tu chvíli mi zřejmě vypadly z kapsy ty peníze. Bylo to u té boční uličky. Letmo jsem do ní nakoukl a uviděl na konci zadní světla."
"Co to bylo za auto?"
"Já auto neviděl, viděl jsem jen světla. Přísahám."
Danceová mu věřila. Kývla na Sachsovou.
"Moment," ozval se zničehonic Rhyme. "To auto stálo na konci uličky?"
Takže je kriminalista přece jen poslouchal.
"Jo. Až úplně na konci. Pak se rozsvítila světla zpátečky a auto začalo couvat směrem ke mně. Řidič jel docela rychle, a tak jsem šel dál. Po chvíli jsem uslyšel kvílení brzd, řidič zastavil a vypnul motor. To byl ještě pořád v té uličce a já šel pořád dál. Zaslechl jsem bouchnutí dveří a potom nějaký hluk. Jako když na zem spadne něco velkého a kovového. A to bylo všechno. Nikoho jsem neviděl. V tu chvíli už jsem byl za uličkou. Vážně."
Rhyme pohlédl na Danceovou, která pokývala hlavou, aby dala najevo, že Cobb podle jejího názoru mluví pravdu.
"Popište tu dívku, se kterou jste byl," ozval se Dennis Baker. "Chci si promluvit i s ní."
"Třicátnice," řekl Cobb rychle, "Afroameričanka, krátké kudrnaté vlasy. Myslím, že měla hondu. Poznávací značky jsem si nevšiml. Byla docela hezká," dodal jako nějaké ubohé ospravedlnění.
"Jméno?"
Cobb si povzdechl. "Tiffanee. Se dvěma ‚e' místo ‚ypsilon'."
86
Rhyme se odměřeně zasmál. "Zavolejte na mravnostní a zeptejte se na holky, které pravidelně pracují na Cedar Street," nařídil svému štíhlému proplešatělému pomocníkovi.
Danceová položila Cobbovi několik dalších otázek, poté přikývla, pohlédla na Lona Sellitta a řekla: "Myslím, že tady pan Cobb už nám řekl všechno, co ví." Přesunula pohled na byznysmena a upřímně řekla: "Díky za spolupráci."
Cobb zamžoural a nevěděl, jak má na její poznámku reagovat. Kathryn Danceová ji však nemyslela sarkasticky. Nadávky, vražedné pohledy (a příležitostně i plivance nebo létající předměty) subjektů nikdy nebrala osobně. Vyšetřovatel specializovaný na kinezii musí mít neustále na paměti, že nepřítelem není nikdy subjekt sám, nýbrž jen bariéry proti pravdě, které klade mezi sebe a vyšetřovatele, někdy dokonce bezděčně.
Sellitto, Baker a Sachsová se chvíli o něčem bavili a pak dospěli k závěru, že Cobba propustí bez obvinění. Poněkud zmatený makléř chvatně odešel, ale ještě předtím věnoval Danceové pohled, který jí byl důvěrně znám: zčásti v něm byl

úžas, zčásti znechucení, zčásti ryzí nenávist.
"To je zvláštní," prohlásil po jeho odchodu Rhyme, který se právě díval na nákres místa vraždy v boční uličce. "Pachatel z nějakého důvodu dospěl k závěru, že nechce, aby oběť zemřela na konci uličky, a tak zase vycouval a vybral si místo vzdálené asi pět metrů od chodníku... Zajímavý poznatek. Je ovšem užitečný?"
Sachsová přikývla. "Mohl by být. Zdálo se mi, že vzdálenější konec uličky nebyl zasněžený. Takže tam cestáři možná nesolili. Mohli bychom odtamtud sejmout otisky bot nebo pneumatik."
Rhyme kamsi zavolal - prostřednictvím působivého programu rozpoznávání hlasu - a nechal na místo činu opět poslat několik policistů. Ti se mu zakrátko ozvali se zprávou, že na konci uličky našli čerstvé otisky pneumatik a také hnědé vlákno, které podle všeho odpovídalo vláknům nalezeným na botě a náramkových hodinkách oběti. Poslali Rhymovi e-mailem digitální fotografie vlákna i otisků a přidali také údaje o rozvoru vozidla.
Přestože Danceovou soudní kriminalistika nezajímala, přistihla se, že ji tato choreografie fascinuje. Rhyme se Sachsovou tvořili mimořádně výkonný tým. Nemohla jinak než žasnout, když tech-
87
nik Mel Cooper po deseti minutách zvedl hlavu od počítačové obrazovky a ohlásil: "Vzhledem k rozvoru a nálezu těch hnědých vláken jde pravděpodobně o Ford Explorer, stáří dva až tři roky."
"Tipl bych si, že bude spíš tři roky starý," prohlásil Rhyme.
Proč to řekl? lámala si hlavu Danceová.
Sachsová si její zachmuřené tváře všimla a odpověděla: "Kvílely mu brzdy."
Áha.
Sellitto se otočil k Danceové. "To bylo dobré, Kathryn. Dostala jste ho do kouta."
"Jak jste to dokázala?" vyzvídala Sachsová.
Agentka jim vysvětlila svůj postup. "Prostě jsem nahodila udičku. Prošla jsem všechno, co nám vypověděl - o návštěvě baru po práci, o metru, o penězích a ztracené peněžence, o boční uličce -, a také chronologii a geografii událostí. A pak jsem sledovala jeho kinezickou reakci na každou odpověď. Nejcitlivějším tématem pro něj byly ty peníze. Co nepatřičného s těmi penězi dělal? Extrovertní narcistický byznysmen jeho typu? Spočítala jsem si, že to byly buď drogy, nebo sex. Ovšem makléř z Wall Streetu si nekupuje drogy na ulici - má na to spojku. Takže zbývaly šlapky. Prosté."
"No to je elegantní, co říkáš, Lincolne?" obrátil se Cooper na Rhyma.
Danceovou překvapilo, že kriminalista dokáže pokrčit rameny. Poté Rhyme nezúčastněně dodal: "Vyšlo to pěkně. Získali jsme informace, jejichž odhalení by nám jinak mohlo chvíli trvat." Jeho oči se vrátily k tabuli.
"Linku, no tak! Vždyť máme typ pachatelova auta. Nebýt jí, tak bysme ho neměli." Sellitto se obrátil k Danceové. "Neberte si to osobně. On prostě svědkům nevěří."
Rhyme se na detektiva zamračil. "Tohle není soutěž, Lone. Naším cílem je pravda a podle mých zkušeností je spolehlivost svědků o něco nižší než spolehlivost fyzických důkazů. To je všechno. Není v tom nic osobního."
Danceová pokývala hlavou. "To je zvláštní, že to říkáte. Já při svých přednáškách kladu lidem na srdce totéž: že hlavním úkolem nás policistů není posílat padouchy do vězení, nýbrž dobrat se pravdy." I ona pokrčila rameny. "Zrovna nedávno jsme měli v Kalifornii takový případ - odsouzenec z cely smrti byl osvobozen den před nařízeným datem popravy. Jeden můj přítel, který se živí jako soukromé očko, pracoval tři roky pro jeho advokáta, aby se dobral podstaty toho, co se stalo. Prostě se nesmířil s představou, že je všechno takové, jaké se to jeví. Tomu odsouzenci chybělo do smrti třináct hodin, když se ukázalo, že je vlastně nevinný... A kdyby to soukromé očko nehledalo celé roky pravdu, byl by ten člověk dneska mrtvý."
"A já vím, jak to bylo," chytil se Rhyme. "Obžalovaný byl odsouzen na základě falešné výpovědi nějakého svědka, zatímco k osvobození mu dopomohla analýza DNA, viďte?"
Danceová se otočila. "Ne, u té vraždy vlastně žádní svědkové nebyli. Skutečný pachatel nalíčil na místě činu falešné fyzické důkazy, které ukazovaly na neprávem odsouzeného."
"No to se podívejme," řekl Sellitto a vyměnil si s Amélií Sachsovou úsměv. Rhyme je oba zpražil chladným pohledem.
"No," řekl Danceové, "ještě štěstí, že to dopadlo takhle dobře... A teď už bych se rád vrátil k práci." Znovu upřel zrak na bílou tabuli.
Danceová se se všemi rozloučila, oblékla si kabát a Lon Sellitto ji vyprovodil ven. Agentka vyšla na ulici, zastrčila si do uší špunty od iPodu a zapnula přístroj. Tento konkrétní playlist obsahoval folkrock, nějakou irskou hudbu a pár rychlých skladeb od Rolling Stones (jednou na jejich koncertě prováděla pro pobavení kamarádů kinezickou analýzu Micka Jaggera s Keithem Richardsem).
Právě mávala na taxíka, když vtom si uvědomila, že ji stravuje jakýsi zvláštní, znepokojivý pocit. Uplynul okamžik, než si uvědomila, co to je. Právě pociťovala bodavou lítost, že její krátké angažmá v případu Hodináře před chvílí skončilo.

Joanne Harperová se cítila dobře.
Štíhlá dvaatřicetiletá žena pracovala ve vazárně pár bloků východně od jejího maloobchodu s květinami v SoHo. Byla zde mezi přáteli.
To znamená mezi růžemi, orchidejemi cymbidium, streliciemi, liliemi, heliconiemi, anturiemi a alpiniemi.
Vazárna se nacházela v obrovském přízemním areálu, který kdysi sloužil jako dílna. Byl zde průvan a zima a Joanne ponechá-
89
vala ve většině místností tmu, aby chránila květiny. Přesto zdejší prostředí milovala: chlad, matné osvětlení, vůně květů a hnojiva. Nacházela se sice uprostřed Manhattanu, ale připadala si jako v tichém lese.

Nyní přidala do obrovské keramické vázy před sebou aranžovací hmotu.
Cítila se dobře.
Měla pro to dva důvody: za prvé pracovala na jedné lukrativní zakázce, kterou mohla vytvořit zcela podle svého uvážení.
A za druhé v ní stále rezonovalo nadšení ze včerejší schůzky.
S Kevinem, který věděl, že brugmansie potřebují výjimečně dobrou drenáž, aby se jim dařilo, že rozchodník zvrhlý kvete po celé září a jeho květy mohou mít žlutou, ale i zářivě karmínovou barvu a že Donn Clendenon odpálil tři míče za hrazení a pomohl tím Mets porazit v roce 1969 Baltimore (její táta tehdy dva z těchto tří homerunů zachytil na svůj kodak).
Roztomilý Kevin, Kevin s dolíčkem v bradě a neodolatelným úsměvem. Bez současných či minulých manželek.
Může vůbec existovat něco lepšího?
V hlavním okně se mihl stín. Joanne zvedla hlavu, ale nikoho neviděla. Vazárna se nacházela v opuštěném úseku východní Spring Street a chodci tam zavítali jen vzácně. Joanne si prohlédla všechna okna. Měla by říct Ramonovi, ať je umyje. No, možná počká, až se trochu oteplí.
Pokračovala v aranžování a znovu si vzpomněla na Kevina. Vyvine se mezi nimi něco?
Možná.
A možná ne.
Vlastně na tom zase tolik nezáleží (no dobře, jasně že na tom záleží, ale dvaatřicetiletá osamělá městská holka zkrátka musí k těmhle věcem přistupovat pragmaticky). Důležité je, že se s ním dobře bavila. Po několika letech, kdy se marně snažila najít si po rozvodu toho pravého, cítila, že už má nárok konečně si s nějakým mužem trochu užít.
Joanne Harperová, která připomínala zrzku ze Sexu ve městě, přijela na Manhattan před deseti lety, aby se stala slavnou umělkyní, bydlela v East Village v ateliéru s výhledem na nábřeží
90
a prodávala své obrazy přes některou galerii v Tribece. Umělecký svět však byl jiného názoru. Byl příliš drsný, příliš úzkoprsý a také příliš... zkrátka neumělecký. Člověk musel být šokující, depresivní, rozhoďnožka nebo bohatý, aby na tomto poli uspěl. Joanne tedy zanechala vznešeného umění a chvíli zkoušela grafický design. Ani ten ji ovšem neuspokojoval, a tak z pouhého rozmaru přijala práci u jedné aranžérské firmy v Tribece a brzy tomuto oboru propadla. Rozhodla se, že jestli má umřít hlady, přinejmenším umře při práci, která ji baví.
Nejlegračnější na tom všem bylo, že namísto smrti hladem se dostavil úspěch. Před pár lety se jí dokonce podařilo otevřít si vlastní firmu, která nyní zahrnovala jednak maloobchodní květinářství na Broadwayi a jednak tuto - velkoprodejnu s vazárnou na Spring Street, která denně dodávala firmám a organizacím květiny do kanceláří a zajišťovala také květinovou výzdobu pro nejrůznější setkání, oslavy a zvláštní příležitosti.
Joanne dál přidávala do váz aranžovací hmotu, asparágus, eukalyptus a mramorové kamínky - květiny do nich měly přijít až úplně nakonec. Lehce se otřásla zimou a pohlédla na hodiny na tmavé zdi vazárny. Už nebudu čekat dlouho, pomyslela si. Kevin dnes musel ve městě vyřídit dvě zásilky. Ráno jí zavolal a oznámil jí, že se odpoledne zastaví v krámku. A hele, jestli nebudeš mít nic na práci, mohli bychom si pak zajít někam na cappuccino nebo tak něco.
Na kávu hned příští den po první schůzce? No to je teda něco...
Na okno dopadl další stín.
Joanne znovu rychle zvedla hlavu. Nikdo tam nebyl. Dívka přesto cítila neklid. Její oči zabloudily k čelním dveřím, které nikdy nepoužívala. Přede dveřmi stála hromada krabic. Jsou ty dveře zamčené...? Nebo snad ne?
Joanne přimhouřila oči, ale vzhledem k oslnivé sluneční záři to nedokázala posoudit. Obešla tedy pracovní stůl, aby se přesvědčila.
Vyzkoušela petlici. Ano, jsou zamčené. Zvedla hlavu - a zalapala po dechu.
Pár decimetrů od ní stál venku na chodníku obrovitý muž a upřeně na ni civěl. Byl vysoký a tělnatý, předkláněl se a zíral přes
91
okénko do vazárny, přičemž si dlaní stínil oči před sluncem. Na sobě měl krémovou bundu, baseballovou kšiltovku a staromódní zrcadlovky, jaké kdysi používali piloti. Vzhledem k prudkému slunci a prachu na oknech přesto neviděl, že Joanne teď stojí přímo před ním.
Dívka ztuhla. Lidé někdy nakukovali dovnitř, protože je zajímalo, co se za okny nachází, avšak v postoji a držení těla tohoto muže byla jakási náruživost, která ji nesmírně znepokojovala. Hlavní dveře neměly v tabulkách tvrzené sklo, takže je mohl kdokoliv rozbít kladivem nebo cihlou. A protože se v této části SoHo moc lidí nevyskytovalo, mohlo vloupání klidně zůstat naprosto bez povšimnutí.
Joanne couvla.
Mužovy oči si již zřejmě přivykly na světlo nebo nalezly v okně nezaprášený flíček a postřehly ji. Muž sebou překvapeně trhl. Zdálo se, že o čemsi uvažuje. A pak se otočil a zmizel.
Joanne vykročila vpřed a přitiskla obličej k oknu, avšak neviděla, kam se muž poděl. Cosi na něm jí nahánělo strašlivou hrůzu - způsob, jak tam stál, předkláněl se, klopil hlavu na stranu, žmoulal ruce v kapsách, civěl skrz ty svoje podivné sluneční brýle.
Odsunula vázy bokem a znovu vykoukla ven. Po muži jako by se země slehla. Přesto se Joanne neubránila pokušení opustit vazárnu, vyrazit do květinářství, zkontrolovat dopolední tržbu a klábosit s prodavačkami tak dlouho, až dorazí Kevin. Oblékla si kabát, na chvíli zaváhala a pak vyšla služebními dveřmi ven. Rozhlédla se po ulici. Muže nebylo nikde vidět. Vyrazila tedy k Broadwayi - západním směrem, jímž onen muž odešel. Po chvíli vstoupila do tlustého pásu dokonale čirého slunečního světla, které působilo téměř horce. Jeho záře ji oslepila, a tak Joanne rychle přimhouřila oči,

aby zřetelně viděla na cestu. Zastavila se, protože nechtěla projít příliš blízko kolem boční uličky vyrážející ze Spring Street. Nemohl ten muž zmizet právě v ní? Nemohl se tam ukrývat a čekat na ni?
Nakonec se Joanne rozhodla, že se vydá na východ, opačným směrem, a na Broadway dorazí oklikou přes Prince Street. Tato trasa byla o něco opuštěnější, ale zato nevedla kolem žádných bočních uliček. Joanne si přitáhla kabát těsněji na tělo a se sklopenou hlavou spěšně vyrazila po ulici. Netrvalo dlouho a obraz onoho vypaseného muže se jí z hlavy vytratil a ona začala znovu myslet na Ke vina.

Dennis Baker odjel do centra, aby podal zprávu o vývoji vyšetřování, zatímco zbytek týmu pokračoval v rozboru důkazů.
V místnosti zapípal fax a Rhyme dychtivě pohlédl na přístroj v naději, že je to něco užitečného. Stránky však byly určeny Amélii Sachsové. Ta se do nich začetla a Rhyme přitom bedlivě sledoval její tvář. Tenhle výraz znal. Jako když pes honí lišku.
"Copak, Sachsová?"
Amélie zavrtěla hlavou. "To je analýza důkazů z domu Bena Creeleyho ve Westchesteru. Otisky prstů v databázi IAFIS nejsou, ale na některých nástrojích u krbu a na Creeleyho psacím stole se našly otisky s texturou zvířecí kůže. A kdo otevírá zásuvky stolu v kožených rukavicích?"
Žádná databáze otisků rukavic pochopitelně neexistuje, avšak kdyby se Sachsové podařilo najít u některého podezřelého pár rukavic odpovídající těmto otiskům, byl by to solidní nepřímý důkaz o přítomnosti tohoto podezřelého na místě činu - téměř stejně dobrý důkaz jako čistý otisk papilárních linií.
Sachsová četla dál: "A pokud jde o to bláto, které jsem našla před krbem, tak neodpovídá půdě na zahradě u Creeleyových. Vykazuje vyšší obsah kyselin a několika znečišťujících látek. Jako by pocházelo odněkud z průmyslové zóny." Sachsová se odmlčela a pokračovala: "V krbu se našly rovněž stopy spáleného kokainu." Pohlédla na Rhyma a věnovala mu pokřivený úsměv. "To bude průšvih, jestli se z mé první oběti vraždy vyklube nějaký gauner."
Rhyme pokrčil rameny. "Jeptiška nebo drogový dealer, Sachsová... Vražda je pořád vražda. Co tam máš dál?"
"Popel, který jsem našla v tom krbu - laboratoř ho nedokázala dost dobře zrekonstruovat, ale každopádně našli tohle."
Zvedla fotografii zachycující jakési finanční záznamy, snad účetní tabulku nebo rozvahu, která obsahovala položky v řádu milionů dolarů. "Kromě toho tam objevili kus loga. Technici na tom ještě pracují.
92
93
Ty záznamy pak pošlou specialistovi na účetnictví, který zjistí, jestli se dá z těch čísel něco vyčíst. A taky objevili část Creeleyho diáře. Obsahoval poznámky typu ‚nechat vyměnit v autě olej', ‚návštěva u holiče' - podobný program by si mimochodem jen těžko plánoval člověk, který se hodlá do konce týdne zabít... Den před svou smrtí navíc Creeley navštívil restauraci St. James." Sachsová poklepala na faksimili obsahující kopii stránky z Creeleyho kalendáře.
Vedle zmínky o restauraci St. James stála na faxu ručně psaná poznámka Nancy Simpsonové: "Bar na východní Deváté ulici. Pochybná čtvrť. Proč by bohatý účetní jezdil právě tam? Zdá se to divné."
"Možná ne tak docela."
Sachsová pohlédla Rhymovým směrem a zamířila do rohu místnosti. Rhyme její gesto pochopil a vyjel na červeném vozíku Storm Arrow za ní.
Sachsová se k němu sklonila a on si položil otázku, zda ho ted vezme za ruku (od chvíle, kdy se mu do prstů a zápěstí pravé ruky částečně vrátil cit, mělo pro ně držení za ruce obrovskou důležitost). Mezi jejich osobním a profesním životem však vedla velice tenká linie a Sachsová nyní zvolila ryze profesionální přístup.
"Rhyme," zašeptala.
"Já vím, co mi chceš..."
"Nech mě to dokončit."
Rhyme cosi zabručel.
"Musím se tomu věnovat."
"Priority. Tvůj případ je vychladlejší než Hodinář, Sachsová. Ať už se Creeleymu stalo cokoliv, i když byl třeba zavražděn, tak jeho vrah pravděpodobně nemá na svědomí více lidí. Hodinář ano. Naší prioritou musí být on. Veškeré důkazy, které máš v Creeleyho případu k dispozici, budeš mít k dispozici i poté, co dostaneme Hodináře."
Sachsová však vrtěla hlavou. "Já myslím, že ne, Rhyme. Uvedla jsem věci do pohybu. Začala jsem se vyptávat v okolí. Víš, jak to chodí. Zprávy o vyšetřování se rychle rozkřiknou. Možná právě teď mizí klíčové důkazy a podezřelí."
94
"A Hodinář nejspíš právě teď číhá. na někoho dalšího. Možná právě teď někoho dalšího vraždí... A věř mi, že jestli opravdu chystá další vraždu a my jí nezabráníme, tak si to setsakramentsky odskáčeme. Baker mi řekl, že si nás vyžádali z nejvyššího patra."
Trvají na tom...
"Já ten případ nepustím. Jestli se vyskytne další místo činu, ohledám vám ho. Jestli Bo Haumann zorganizuje taktickou operaci, budu tam."
Rhyme se přehnaně zamračil. "Taktickou operaci? Dokud nesníš všechnu zeleninu, žádný zákusek nebude."
Sachsová se zasmála a Rhyme nyní přece jen ucítil tlak na ruce. "No tak, Rhyme, jsme přece v policejním světě. Nikdo nevyšetřuje jen jeden případ. Většina stolů na oddělení závažných trestných činů je zavalena desítkami různých případů. Já snad zvládnu dva."
Znepokojen předtuchou, kterou nedokázal dost dobře formulovat, Rhyme na chvíli zaváhal, ale pak řekl: "Doufejme, Sachsová. Doufejme."

Což bylo to nejlepší požehnání, které jí dokázal dát.
95

13:25
Co ho probůh přivedlo právě sem?
Amélie Sachsová stála vedle květináče páchnoucího močí, z něhož vyrážel jakýsi mrtvý žlutý stonek, a dívala se přes umazané okno dovnitř.
Vzhledem k adrese předpokládala, že tenhle lokál bude mizerný, ale ne takhle mizerný. Stála před barem St. James, jehož stěny podepíral rozdrolený betonový sokl vyrážející z chodníku. Bar se nacházel na východní Deváté ulici ve čtvrti přezdívané Alphabet City podle toho, že severojižní avenue protínající tuto část města byly pojmenovány A, B, C a D. Před několika lety byla tato čtvrť hrůzostrašným místem, jakýmsi pozůstatkem pusté krajiny prolezlé gangy na Lower East Side. Od té doby se situace poněkud zlepšila (pokoutní prodejny cracku se měnily v drahé přestavěné byty s vyhlídkou), ale stále to byla dost drsná čtvrť - ve sněhu u Améliiných nohou ležela odhozená injekční stříkačka a na okenní římse patnáct centimetrů od jejího obličeje se válela prázdná devítimilimetrová nábojnice.
Co ksakru dělal účetní, rizikový investor, majitel dvou domů a jednoho BMW Benjamin Creeley den před svou smrtí na takovém místě?
V rozlehlé a zaplivané nálevně momentálně nebylo příliš nabito. Skrz umouněné okno viděla Sachsová u baru nebo za stoly pár stárnoucích zákazníků: boubelatých žen a vyžilých mužů, kterým velkou část, ne-li přímo většinu každodenní spotřeby kalorií obstarávala láhev. V malém sále vzadu pak seděla skupinka bělochů v džínsách, kombinézách či pracovních košilích. Byli čtyři a všichni se chovali velmi hlučně - dokonce i přes okno slyšela Sachsová jejich syrové hlasy a chechot. Amélie si téměř okamžitě vybavila povaleče, kteří trávili téměř veškerý čas v mafiánských putykách: někteří byli pomalí, někteří líní, ale všichni nebezpeční. Stačil jí jediný pohled, aby získala jistotu, že to jsou ostří hoši.
Vstoupila do baru a ve snaze o co největší nenápadnost se posadila na stoličku u kratšího konce lokálu, který tvořil písmeno L. Barmanka měla kolem padesáti let, úzký obličej, zarudlé prsty a vlasy vyčesané do vlny jako countryová zpěvačka. Vyzařovala z ní podivná znavenost. Říct, že tahle ženská už zažila všechno, by nebylo přesné, pomyslela si Sachsová. Spíš je to tak, že jediné, co tahle ženská zažila, je prostředí podobných lokálů.
Sachsová si objednala kolu light.
"Hej, Sonjo," ozval se ze zadní místnosti hlas. Sachsová díky odrazu v ukoptěném zrcadle za barem viděla, že hlas patří světlovlasému muži v mimořádně přiléhavých modrých džínsách a kožené bundě. Muž měl obličej lasičky a zdálo se, že tu už popíjí docela dlouho. "Tadyhle Dickey po tobě touží. Je to plachej kluk. No tak pojď sem. Pojď navštívit našeho stydlivku."
"Jdi do prdele," křikl někdo další. Pravděpodobně Dickey.
"Tak, pojď sem, Sonjo, lásko naše! Posaď se našemu stydlivkovi na klín. Bude to pohodlný. Měkkej posed. Žádný hrboly."
Ozval se hurónský smích.
Sonja věděla, že obhroublý humor mužů si nebere na mušku pouze Dickeyho, nýbrž také ji, avšak přesto posměšně zvolala přes lokál: "Dickey? Vždyť ten je mladší než můj syn."
"To je v pohodě - stejně všichni víme, že je na stařenky!"
Obrovská salva smíchu.
Sonja zabloudila očima k Sachsové a pak se rychle zadívala jinam, jako by byla přistižena, jak pomáhá a nadbíhá nepříteli. Opilci však mají tu výhodu, že jim nic - krutost ani euforie - nevydrží příliš dlouho, a tak se i skupinka mužů v zadním sále po chvíli začala bavit o sportu a vykládat si oplzlé vtipy. Sachsová se napila koly a zeptala se Sonji: "Tak co? Jak to jde?"
Žena jí věnovala nezlomný úsměv. "Docela dobře." O projevy účasti rozhodně neměla zájem, tím méně pak od ženy, která byla mladší, krásnější a nemusela dělat barmanku na podobném místě.
No dobrá. Sachsová tedy přešla k věci. Nenápadně vytáhla policejní odznak a ukázala barmance fotografii Benjamina Creeleyho. "Nevzpomínáte si, jestli jste ho tu někdy viděla?"
96
97
"Tohodle? Jo, párkrát. A co má bejt?"
"Znala jste ho?"
"Ani ne. Prostě jsem mu akorát nalívala chlast. Víno, jestli si dobře vzpomínám. Objednával si červené víno. Naše víno je hnusné, ale on ho pil. A choval se docela slušně. Ne jako někteří." Sonja ani nemusela vrhat významný pohled do sálu vzadu, aby dala najevo, koho má na mysli. "Ale teď jsem ho už nějakou dobu neviděla. Možná měsíc. Když tady byl naposled, s někým se tu šeredně pohádal. Takže jsem si říkala, že už se tu neobjeví."
"A co se stalo?"
"Já nevím. Slyšela jsem akorát křik a on se pak najednou vyřítil ze dveří."
"S kým se hádal?"
"To jsem neviděla. Akorát jsem je slyšela."
^Nevšimla jste si, že by někdy bral drogy?"
"Ne."
"Věděla jste, že spáchal sebevraždu?"
Sonja vytřeštila oči. "Hovnajs."
"Vyšetřujeme jeho smrt... Byla bych ráda, kdybyste se nikomu nezmiňovala, že jsem se vás na něj ptala."

"Jo, jasně."
"Můžete mi o něm říct ještě něco?"
"Proboha, dyť já ani nevím, jak se jmenoval. Řekla bych, že tu byl možná tak třikrát. Měl nějakou rodinu?"
"Jo, měl."
"to je blbý. To je fakt drsný."
"Manželku a dospívajícího syna."
Sonja zavrtěla hlavou a poté řekla: "Gerte ho možná znala líp. To je druhá barmanka. Dělá tu častějc než já."
"Je momentálně tady?"
"Né, ale za chvilku by měla dorazit. Mám jí říct, ať vám zavolá?"
"Dejte mi její číslo."
Žena jí napsala číslo kolegynina telefonu. Sachsová se předklonila, ukázala na Creeleyho fotografii a řekla: "Sešel se tu s někým konkrétním, koho jste si zapamatovala?"
98
"Já akorát vím, že chodil tam. Kde se obvykle poflakují oni." Barmanka kývla směrem k zadnímu sálu.
Milionář a tahle sebranka? Mohli se dva z těchto chlapů vloupat do domu Creeleyových ve Westchesteru a opékat si v jejich krbu buřty?
Sachsová se podívala do zrcadla za barem a prohlédla si stůl oněch mužů, který byl posetý pivními lahvemi, popelníky a ohlodanými kuřecími křidélky. Tihle chlapi museli pracovat v jedné partě. Možná to byli mladí kápové nějaké zločinecké organizace. Po celém městě působila spousta gangů na způsob Sopránových. Obvykle jejich řady tvořili drobní zločinci, ale v mnoha případech byly tyhle malé partičky nebezpečnější než tradiční mafie, která se snažila neubližovat "civilistům" a držela se dál od cracku, metam-fetaminu a temnější stránky podsvětí. Sachsová si lámala hlavu, jaká mohla existovat spojitost mezi Benjaminem Creeleym a gangy. Bylo to těžké.
"Viděla jste někdy tyhle chlapy brát marihuanu, koks - nebo jakékoliv drogy?"
Sonja zavrtěla hlavou. "Ne."
Sachsová se předklonila a zašeptala jí: "Víte, k jaké organizaci patří?"
"K organizaci?"
"Myslím k jakému gangu. Kdo je jejich šéf, komu podléhají? Nevíte o tom něco?"
Sonja chvíli mlčela. Zadívala se na Sachsovou, aby se přesvědčila, zda to policistka opravdu myslí vážně, a pak se rozesmála. "Oni nepatří k žádnému gangu. Myslela jsem, že to víte. Jsou to policajti."

Hodiny - pachatelovy navštívenky - konečně dorazily od pyrotechniků s negativním nálezem.
"Ó, chcete říct, že v nich vážně nenašli žádné mrňavé zbraně hromadného ničení?" zeptal se Rhyme sžíravě. Byl podrážděný, že vůbec museli hodiny někomu odevzdávat - z čehož vyplývalo riziko kontaminace - a že dorazily s takovým zpožděním.
Pulaski podepsal důkazní karty a uniformovaný pochůzkář, který hodiny přivezl, opět odešel.
99
"Tak se podívejme, co to tu máme." Rhyme se na vozíku přesunul k vyšetřovacímu stolu a Cooper mezitím vybalil hodiny z igelitových sáčků.
Oba kusy byly naprosto totožné a jediný rozdíl představovala krev, která ulpěla na základně hodin nalezených na molu. Působily starožitně - každopádně nebyly elektrické, ale musely se ručně natahovat. Jejich součástky však byly moderní. Samotný mechanismus byl uzavřen v zapečetěném pouzdře, které pyrotechnici otevřeli, ale oboje hodiny stále šly a ukazovaly správný čas. Jejich povrch tvořilo černě nalakované dřevo a ciferník byl z bílého kovu s patinou. Číslice na ciferníku byly římské a hodinová i minutová ručička - rovněž černé barvy - končily ostrou šipkou. Vteřinová ručička chyběla, avšak oboje hodiny každou vteřinu hlasitě tikaly.
Nejzvláštnější na nich bylo velké okénko v horní polovině ciferníku, které ukazovalo jednotlivé fáze měsíce. Uprostřed okénka se momentálně nacházel úplněk vyobrazený jako přízračný lidský obličej s tenkými rty a zlověstnýma očima hledícíma ven.
Studený Měsíc v úplňku svítí...
Cooper hodiny s obvyklou precizností prohlédl a oznámil, že na nich nejsou žádné otisky prstů a jen minimum stopových důkazů, které vesměs odpovídají vzorkům, jež na obou místech činu odebrala Sachsová. To znamenalo, že žádná stopa nepocházela z Hodinářova automobilu nebo bydliště.
"Kdo je vyrábí?"
"Firma Arnold Products. Z Framinghamu ve státě Massachusetts." Cooper zadal údaje do Googlu a začal číst z nalezené webové stránky. "Prodávají hodiny, kožené zboží, kancelářské dekorace, dárkové předměty. Pro vyšší vrstvu. Tyhle věci nejsou levné. Nabízejí dvanáct různých modelů hodin. Tyhle jsou viktoriánské. Pravý mosazný mechanismus, dubové dřevo, zkonstruovány podle jedněch britských hodin, které se prodávaly počátkem devatenáctého století. Velkoobchodní cena dělá padesát čtyři dolary. Přímý prodej zákazníkům neprovozují. Musíte si je koupit u obchodníka."
"Co sériová čísla?"
"Ta jsou jen na strojku. Na samotných hodinách ne."
"Dobrá," řekl Rhyme, "zavolej tam."
100
"Já?" zeptal se Pulaski a zamrkal.
"Jo. Ty."

"Já mám přece..."
"Zavolej výrobci a uveď mu sériová čísla strojku."
Pulaski přitakal. "A pak mám zjistit, jestli podle nich dokážou říct, do které prodejny byly odeslány."
"Přesně tak," souhlasil Rhyme.
Zelenáč vytáhl telefon, nechal si od Coopera nadiktovat číslo a vyťukal je.
Vrah pochopitelně nemusel hodiny koupit. Mohl je ukrást v obchodě. Případně je mohl ukrást z něčího domu. Nebo je mohl koupit ve výprodeji.
Sloveso "mohl" však už k soudně kriminalistické práci tak nějak patří, pomyslel si Rhyme.
Člověk musí někde začít.

HODINAŘ
PRVNÍ MÍSTO ČINU
Lokalita: - Molo u opravny říčních člunů na řece Hudson, 22. ulice.
Oběť: - Totožnost neznámá. - Muž.
- Zřejmě střední věk nebo starší, mohl mít srdeční problémy (přítomnost antikoagulantů v krvi).
- Žádné další léky, infekce ani choroba z krve nezjištěny.
- Pobřežní stráž a potápěči záchranné jednotky hledají tělo a důkazy v oblasti New York Harbor.
- Ověřovány zprávy o pohřešovaných osobách.
Pachatel:
- Viz níže.
Způsob provedení:
- Pachatel donutil oběť držet se mola nad vodou a pak mu řezal prsty nebo zápěstí tak dlouho, až se oběť pustila.
- Čas útoku: pondělí 18.00 až úterý 06.00.
Důkazy:
- Krevní skupina AB+.
- Utržený nehet, nenalakovaný, široký.
- Část pletivového plotu porušena běžnými štípacími kleštěmi, nevystopovatelné.
- Hodiny. Viz níže.
- Báseň. Viz níže.
- Stopy po nehtech na podlaze mola.
- Žádné rozeznatelné stopy, žádné otisky prstů, bot, pneumatik.
DRUHÉ MÍSTO ČINU
Lokalita: - Boční ulička z Cedar Street, nedaleko od Broadwaye, za třemi kancelářskými budovami (zadní dveře se uzavírají mezi 20.30 a 22.00) a jednou vládní administrativní budovou (zadní dveře se uzavírají v 18.00).
- Boční ulička je slepá. Šířka pět metrů/délka třicet jeden metr, povrch tvoří dlažební kostky, tělo nalezeno čtyři a půl metru od ústí Cedar Street.
Oběť
- Theodore Adams.
- Bydlel v Battery Parku.
- Reklamní textař na volné noze.
- Žádní známí nepřátelé.
- Žádné zatykače, státní ani federální.
- Ověřována spojitost s budovami v okolí uličky. Žádná nenalezena.
101
- 60 dolarů v kapse, sériová čísla bez označení za podezřelá; otisky negativní.
- Žádná zmínka v databázích poezie; pravděpodobně vlastní výtvor.
- Studený Měsíc je lunární měsíc, měsíc smrti.
- Jemný písek použitý jako maskovací činidlo". Generický. Důvodem plánovaný návrat na místo činu?
- Kovová tyč, hmotnost 36,7 kilogramů, íčková vzpěra. Nepoužívá se na staveništi naproti uličce. Žádný jiný zdroj nenalezen.
- Páska, standardní, ale precizně stříhaná. Neobvyklé. Všechny proužky totožné délky.
- V písku nalezen síran thalnatý (jed na hlodavce).
- V kabátu oběti nalezena hlína obsahující rybí protein.
- Velmi málo stopových důkazů.
- Hnědá vlákna, pravděpodobně z koberečku v autě.
Ostatní:
- Automobil.
- Pravděpodobně Ford Explorer, stáří přibližně tři roky. Hnědý kobereček.
- Ověřování poznávacích značek automobilů v okolí.
V úterý dopoledne nezjištěny žádné záznamy.
V pondělí večer neuděleny žádné pokuty.
- Spolupráce s mravnostním oddělením, ověřována přítomnost prostitutek v okolí, možná svědkyně.
Pachatel:
- Hodinář.

- Muž.
- Žádné záznamy o Hodináři v databázích.
Způsob provedení:
- Oběť odvlečena z vozidla do uličky, kde nad ni byla zavěšena železná tyč. Nakonec jí rozdrtila hrdlo.
- Očekávána zpráva soudního patologa za účelem potvrzení příčiny smrti.
- Žádné důkazy o sexuální aktivitě.
- Doba úmrtí: pondělí přibližně 22.15 až 23.00. Očekáváno potvrzení soudním patologem.
Důkazy:
- Hodiny.
- Žádné výbušniny, chemické ani biologické látky.
- Totožné s hodinami na molu.
- Žádné otisky prstů, minimum stopových důkazů.
- Výrobce Arnold Products, Framingham, Massachusetts. Telefonicky kontaktován za účelem nalezení distributorů a maloobchodních prodejců.
- Pachatel zanechal na obou místech činu báseň.
- Počítačová tiskárna, typ HP LaserJet, standardní papír.
Ś Text:
Studený Měsíc v úplňku svítí na tělo umrlce v zemině jaté,
označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté. Hodinář

V každé městské správě existuje síť kamarádíčků, jakýsi propletenec peněz, klientelismu a moci, který se rozlézá na všechny strany jako ocelová pavučina a spojuje politiky se státními úředníky, byznysmeny, odborovými šéfy i samotnými zaměstnanci... Je nekonečná.
New York není v tomto ohledu výjimkou, avšak síť kamarádíčků, do níž se nyní Amélie Sachsová zapletla, měla jednu odlišnost: jejím hlavním protagonistou nebyl "kamarádíček", nýbrž "kamarádka".
Bylo jí asi pětapadesát let a nosila modrou uniformu se spoustou cetek na hrudi: vyznamenání, prýmky, knoflíčky, frčky. A samozřejmě i odznáček s americkou vlajkou. (Jak politici, tak i pohlaváři newyorské policie vystupující na veřejnosti zkrátka museli nosit hvězdy a pruhy.) Prošedivělé vlasy lemující její podlouhlou zasmušilou tvář byly ostříhány v pážecím stylu.
102
Marilyn Flahertyová byla inspektorkou, jednou z několika málo tak vysoce postavených žen v řadách policejního oddělení - (hodnost inspektora stojí nad kapitánem). Kromě toho zastávala vysokou funkci na Divizi operací - tento oddíl podléhal přímo náčelníkovi newyorské policie. Divize operací plnila řadu úkolů a mimo jiné působila jako spojka mezi policií a dalšími organizacemi a agenturami v případě významných událostí ve městě - ať už plánovaných, jako byly návštěvy hodnostářů, anebo neplánovaných, například teroristických útoků. Nejdůležitější role Flahertyové tak spočívala v tom, že fungovala coby prostředník mezi newyorskou policií a magistrátem.
Podobně jako Sachsová se i tato žena vypracovala v policii od píky (obě ženy mimochodem vyrůstaly v sousedních brooklynských čtvrtích). Inspektorka původně pracovala v hlídkových službách - čili dělala pochůzkářku -, poté nastoupila na detektivní oddělení a nakonec řídila celý okrsek. Byla přísná i uznalá, tvrdá i tolerantní, byla to ve všech směrech impozantní žena, jíž nechyběla odvaha - u mužů by se řeklo koule - k manévrování minovým polem, na které žena ve vysokých kruzích kterékoliv bezpečnostní složky zákonitě narazí.
Aby měl člověk jistotu, že se jí to podařilo, stačilo se letmo podívat na stěnu její kanceláře a povšimnout si zarámovaných fotografií jejích přátel: představitelé města, odboroví předáci, zámožní developeři a podnikatelé. Jeden snímek ji zachycoval s noblesním plešatým mužem na terase velkého plážového domu. Na jiném pózovala v Metropolitní opeře zavěšená do muže, kterého Sachsová poznávala, poněvadž to byl podnikatel stejně bohatý jako Donald Trump. Dalším ukazatelem jejího úspěchu byla již samotná velikost její kanceláře na policejním ústředí, kde se právě nacházeli: na Flahertyovou nějakou náhodou vyšla obrovská rohová místnost s výhledem na přístaviště, ačkoliv všichni ostatní inspektoři, které Sachsová znala, se museli spokojit s méně okázalými kukaněmi.
Sachsová momentálně seděla naproti Flahertyové a obě ženy od sebe dělil mohutný leštěný stůl. Další osobou přítomnou v místnosti byl zástupce starosty Robert Wallace. Ten měl laločnatý obličej, sebevědomý výraz a hlavu plnou stříbrných vlasů nalakovaných do dokonalé vlny, jak se na politika sluší a patří.
103
"Tak vy jste dcera Hermana Sachse," prohodila Flahertyová, a aniž čekala na odpověď, pohlédla na Wallaceho. "Pochůzkář. Dobrý chlap. Byla jsem u toho, když mu slavnostně předávali vyznamenání."
Otec Amélie Sachsové obdržel během let ve službě celou řadu vyznamenání. Sachsová si kladla otázku, které z nich má teď inspektorka na mysli. Jestli to, které dostal, když přemluvil jednoho opilce, aby mu vydal nůž, jejž držel u krku své manželky? Nebo to, které mu dali, když mimo službu proskočil tabulovým oknem jedné prodejny a odzbrojil lupiče, který tam právě kradl? Anebo to, když v kině Rialto vedl porod dítěte? Steve McQueen tehdy na stříbrném plátně bojoval s padouchy, zatímco ta Hispánka ležela na podlaze vystlané popcornem a sténala v krutých bolestech.
"Co to má všechno znamenat?" zeptal se Wallace. "Chápu to správně, že se příslušníci newyorské policie možná podílejí na nějaké zločinnosti?"
Flahertyová upřela na Sachsovou ocelově šedé oči a přikývla.
Do toho.
"Je to možné... Odhalili jsme prodej drog. A podezřelé úmrtí."

"Dobrá," řekl Wallace a protáhl obě slabiky bolestným povzdechnutím. Tento někdejší podnikatel z Long Islandu, který dnes patřil mezi nejbližší starostovy spolupracovníky, působil jako zvláštní komisař pověřený úkolem vymýtit korupci v městské správě. Svou práci dělal s nemilosrdnou efektivitou; jen za loňský rok překazil velké podvodné transakce mezi stavebními inspektory a zástupci učitelských odborů. Představa policistů páchajících trestnou činnost ho očividně znepokojovala.
Svraštělý obličej Flahertyové naopak neprozrazoval vůbec nic.
Sachsová před inspektorčiným upřeným zrakem vysvětlila, že sebevražda Benjamina Creeleyho je vzhledem ke zlomenému palci oběti podezřelá, že v jeho domě někdo spálil důkazy, že se v krbu našly stopy kokainu a že do případu mohou být zapleteni policisté, kteří pravidelně navštěvují restauraci St. James.
"Jsou z jedna jedna osmičky."
Tato čísla označovala 118. okrsek, který se nacházel v East Village. Jak Sachsová vyrozuměla, restaurace St. James byla oblíbeným místem policistů z tamní služebny.
104
"Když jsem tam byla já, seděli v tom baru čtyři, ale občas tam chodí i další. Nemám tušení, s kým se tam Creeley stýkal. Zda to byl jeden člověk, dva, nebo třeba šest." "Máte jejich jména?" dotázal se Wallace.
"Ne. V téhle fázi jsem nechtěla klást příliš mnoho otázek. Dokonce ani nemám potvrzeno, že se tam Creeley s někým z té služebny skutečně setkal. Je to ale pravděpodobné."
Flahertyová se dotkla diamantového prstenu na pravém prostředníčku. Byl obrovský. Kromě něj a tlustého zlatého náramku neměla inspektorka žádné šperky. Stále na sobě nedávala nic znát, ale Sachsová věděla, že ji tato zpráva musí notně znepokojovat. Již pouhá zmínka o policistech zapojených do trestné činnosti vyvolávala v celé městské správě mrazení, avšak problém 118. okrsku by byl obzvláště choulostivý. Tamní služebna byla jakousi výkladní skříní celé policie: měla vyšší podíl zatčení, ale i vyšší procento ztrát mezi policisty. Ze 118. okrsku přecházelo na ústředí více policistů než z kteréhokoliv jiného místa.
"Jakmile jsem zjistila, že mezi nimi a Creeleym může existovat spojitost," pokračovala Sachsová, "zašla jsem k bankomatu a vybrala pár set dolarů. Ty jsem pak v St. James rozměnila za veškerou hotovost, kterou měli v pokladně. Část těch bankovek musela pocházet od tamních policistů."
"Dobře. A zadala jste do databází jejich sériová čísla." Flahertyová nepřítomně kutálela po stole pero Mont Blanc.
"Přesně tak. Databáze ministerstva financí a spravedlnosti byly negativní. Ale téměř na všech bankovkách se našly stopy kokainu. U jedné i heroinu."
"Ježíšikriste," ulevil si Wallace.
"Nedělejme žádné předčasné závěry," řekla Flahertyová. Sachsová pokývala hlavou a vysvětlila zástupci starosty, co má inspektorka na mysli: nějaké stopy drog obsahuje celá řada dvacetidolarových bankovek v běžném oběhu. Skutečnost, že se kokain našel téměř na všech bankovkách, jimiž platili policisté v restauraci St. James, byla přesto důvodem ke znepokojení.
"Měly ty drogy stejné složení jako kokain nalezený v krbu u Creeleyových?" zeptala se Flahertyová.
"Ne. A barmanka říkala, že u nich nikdy žádné drogy neviděla."
105
"Máte vůbec nějaké důkazy, že se na Creeleyho úmrtí přímo podíleli ti policisté?" vyzvídal Wallace.
"To nemám. Nic podobného ani nenaznačuji. Spíš mě napadá, že pokud se v té věci nějací policisté angažovali, pak pouze v tom, že spřáhli Creeleyho s nějakým gangem, zavřeli oči a brali si určitý podíl z praní špinavých peněz, případně procenta z prodeje drog. Veškeré stížnosti přitom zametali pod koberec a sabotovali vyšetřování z jiných okrsků."
"Byl ten člověk v minulosti zatčen?"
"Creeley? Ne. A taky jsem volala jeho manželce. Říkala, že ho nikdy neviděla brát žádné drogy. Spousta uživatelů drog však dokáže držet svou závislost v tajnosti. A pracovat v utajení samozřejmě dokážou i dealeři, tedy pokud nejsou sami aktivními narkomany."
Inspektorka pokrčila rameny. "Samozřejmě to všechno může být úplně nevinné. Třeba se Creeley v St. James setkal jen s obchodním partnerem. Neříkala jste, že se tam krátce před smrtí s někým pohádal?"
"Vypadá to tak."
"A jedno z jeho obchodních jednání prostě skončilo nezdarem. Nějaké reality nebo tak něco. S jedna jedna osmičkou to nemuselo mít vůbec nic společného."
Sachsová energicky pokývala hlavou. "Rozhodně. Mohlo jít o ryzí shodu okolností, že se právě v St. James scházejí policisté. A Creeley mohl být zabit jednoduše proto, že si půjčil peníze od nesprávných lidí nebo se u něčeho nachomýtl jako svědek."
Wallace vyhlédl z okna na průzračnou chladnou oblohu. "Jelikož v tom případu figuruje úmrtí, musíme do něj podle mého názoru skočit po hlavě. A to rychle. Angažujte vnitřní vyšetřovačku."
Jeho návrh byl logický - Úřad vnitřních záležitostí vznikl právě kvůli vyšetřování trestných činů spojených s policisty. Sachsová si však jeho zapojení nepřála, alespoň ne v této fázi. Ona sama by vnitřní vyšetřovačce případ předala až později, až sama odhalí pachatele.
Flahertyová se ještě jednou dotkla pera s mramorovaným povrchem, ale pak si to rozmyslela. Mužům projdou všemožné zlo-
106
zvyky a manýry snadno, avšak ženy si je nemohou dovolit - na této úrovni ne. Uchopila tedy pero do dokonale udržovaných nehtů nalakovaných bezbarvým lakem a vložila je do horní zásuvky. "Ne, vyšetřovačku ne."

"Proč ne?" zeptal se Wallace.
Inspektorka zavrtěla hlavou. "Je to příliš blízko jedna jedna osmičky. Mohlo by dojít k úniku informací."
Wallace pomalu přikývl. "Když myslíte, že je to tak nejlepší..."
"To si myslím."
Sachsová zaváhala pouze na chvíli. "Já bych to ráda vyšetřovala dál, inspektorko."
"Jste nová," odvětila Flahertyová. "Nikdy jste žádnou vnitřní záležitost nevyšetřovala." Takže i inspektorka si dělala domácí přípravu. "Tyhle případy jsou jiné."
"Já to chápu. Ale zvládnu to." Vždyť jsem to já, kdo na všechno přišel, pomyslela si. To já jsem celou věc dotáhla takhle daleko. Navíc je to moje první vražda. Zatraceně, přece mi ten případ nemůže sebrat!
"Tohle není obyčejné ohledání místa činu." "Jsem hlavní vyšetřovatelkou v případu Creeleyho vraždy," řekla Sachsová klidně. "Nedělám žádnou technickou práci."
"Přesto si myslím, že to tak bude nejlepší... Takže. Kdybyste mi ted laskavě předala všechny spisy k případu, zkrátka všechno, co máte."
Sachsová si poposedla a zaryla si nehet ukazováčku do palce. Co může udělat, aby jí ten případ zůstal?
V tom okamžiku se místostarosta zamračil. "Počkejte. Nejste vy ta, která pracuje s tím bývalým policistou na vozíku?"
"S Lincolnem Rhymem. Ano."
Wallace chvíli uvažoval a pak pohlédl na Flahertyovou. "Navrhuji, abychom jí ten případ nechali, Marilyn." "Proč?"
"Má velmi dobrou pověst."
"My nepotřebujeme dobrou pověst. My potřebujeme někoho zkušeného. Neurazte se."
"Já se neurážím," odpověděla Sachsová vyrovnaně.
107
"Toto jsou velice citlivé záležitosti. Třaskavé."
Wallaceovi se však vlastní nápad líbil. "Starostovi by se to velmi zamlouvalo. Ta žena spolupracuje s Rhymem, který má velmi dobrou imidž. A navíc je to civilista. Lidé se na to budou dívat tak, že je nezávislá vyšetřovatelka."
Lidé..., rozuměj novináři, pochopila Sachsová.
"Nepřeji si žádné velké a špinavé vyšetřování," trvala na svém Flahertyová.
"Žádné nebude," pospíšila si Sachsová s odpovědí. "Vezmu si k sobě jen jednoho dalšího policistu."
"Kterého?"
"Ronalda Pulaského z hlídkové služby. Je to dobrý policista. Mladý, ale dobrý."
Nastala chvíle ticha, po níž se Flahertyová dotázala: "Jak byste teď postupovali?"
"Zjistili bychom více o Creeleyho spojitosti s okrskem sto osmnáct a barem St. James. A také o jeho životě - ověřili bychom, zda neexistuje nějaký další důvod, proč ho chtěl někdo zavraždit. Hodlám si promluvit s jeho obchodním partnerem. Možná se vyskytl problém s klienty nebo s nějakým projektem, na kterém pracoval. A také musíme zjistit více o Creeleyho vztahu k drogám."
Flahertyová nebyla zcela přesvědčena, nicméně řekla: "Dobrá, zkusíme to po vašem. Ale průběžně mne informujte. Mne a nikoho jiného."
V Sachsové se rozlila obrovská vlna úlevy. "Samozřejmě."
"Budete mě informovat telefonicky nebo osobně. Žádné e-maily nebo zprávy..." Inspektorka se zamračila. "A ještě jedna věc: máte na starosti nějaké další případy?"
Člověk se do funkce inspektora nevypracuje, pokud není obdařen šestým smyslem. Sachsová doufala, že jí inspektorka právě tuto otázku nepoloží.
"Pomáhám při jedné vraždě - na případu Hodináře."
Flahertyová se zamračila. "Jo, vy děláte na tomhle případu? To jsem nevěděla... V porovnání s tím několikanásobným vrahem je problém kolem St. James bezvýznamný."
Jako by Amélie slyšela Rhymova slova: Tvůj případ je vychladlejší než Hodinář...
108
Wallace se na okamžik zamyslel a pak pohlédl na Flahertyovou. "Myslím, že se musíme chovat jako dospělí lidé. Co postaví město do horšího světla? Muž, který zabije pár lidí, anebo skandál v policejních řadách, který unikne do médií dříve, než ho stačíme vyřešit? Novináři jdou po křiváckých policistech jako žraloci po krvi. Kdepak, já chci ten případ rozjet. Ve velkém."
Sachsová se při Wallaceově poznámce - zabije pár lidí - naježila, ale jinak musela uznat, že má s místostarostou společný cíl. Chtěla dotáhnout Creeleyho případ do konce.
Přistihla se, že podruhé za jediný den říká: "Já zvládnu oba případy. Slibuji, že to nebude problém."
V duchu uslyšela skeptický hlas: Doufejme, Sachsová.
109

15:15
Amélie Sachsová vyzvedla Rona Pulaského z Rhymova domu. Neušlo jí, že Rhyme z tohoto únosu nemá příliš velkou radost, přestože zelenáč teď rozhodně nepůsobil zaneprázdněným dojmem.
"Kolik jsi z něj vyždímala nejvíc?" Pulaski se dotkl palubní desky jejího Camara SS z roku 1969.
"Jednou mi naměřili tři sta jedna."
"Fíha."
"Máš rád auta?"
"Já jsem spíš na motorky, víš? Na střední škole jsme měli s bráchou každý jednu."

"Obě stejné?"
"Cože?"
"Ty motorky."
"Jo, myslíš jako proto, že jsme dvojčata? Ne, na tohle jsme nikdy nebyli. Neoblíkali jsme se stejně ani nic podobného. Máma si to přála, ale my byli dost nápadní i bez toho. Ona se tomu dneska samozřejmě směje - protože jsme nakonec oba skončili ve stejné uniformě. Každopádně když jsme spolu jezdili, vypadalo to na první pohled, že si můžeme všechno dovolit, poněvadž jsme měli oba stejné hondy osm set padesátky, jenže tak to vůbec nebylo. Všechno, co jsme kdy měli, bylo z druhé nebo ze třetí ruky." Potměšile se zašklebil. "Jednou v noci, když už Tony spal, jsem potichu proklouzl do garáže a vyměnil mu motor za svůj. Nikdy na to nepřišel."
"A jezdíš ještě?"
"Bůh dává člověku na vybranou: děti, nebo motorky. Týden poté, co Jenny otěhotněla, přišel jeden šťastný chlapík z Queensu k opravdu krásné Moto Guzzi za dobrou cenu." Zaculil se. "Navíc s nádherně sladkým motorem."
110
Sachsová se zasmála a vysvětlila policistovi, kam jedou. Objevilo se několik stop, které chtěla prošetřit: druhá barmanka z restaurace St. James - jmenovala se Gerte - měla zanedlouho nastoupit do práce a Sachsová s ní potřebovala mluvit. Kromě toho chtěla hovořit s Creeleyho společníkem Jordanem Kesslerem, který se právě vracel ze služební cesty do Pittsburghu.
Ze všeho nejdříve je však čekal jiný úkol.
"Líbilo by se ti dělat tajného agenta?" zeptala se.
"Myslím, že jo."
"Pár chlapů ze sto osmnáctky si mě možná v St. James všimlo. Takže to zůstává na tobě. Ale neboj, nemusíš nosit žádné štěnice ani nic podobného. Nesbíráme důkazy, ale informace."
"A co mám dělat?"
"Na zadním sedadle mám kufřík." Prudce podřadila, smykem projela zatáčku a opět silné auto narovnala. Pulaski sebral kufřík z podlahy. "Mám ho."
"Nahoře leží pár papírů."
Pulaski přikývl a prohlédl si je. Jeden oficiálně vyhlížející formulář nesl nadpis Kontrola zásob nebezpečných důkazů. Doprovodný text vysvětloval, že jde o novou proceduru, v jejímž rámci budou prováděny namátkové kontroly nebezpečných důkazů, jako jsou střelné zbraně či chemické látky, za účelem zjištění, zda je s nimi náležitě manipulováno.
"O tom jsem nikdy neslyšel."
"Ne, protože jsem si to vymyslela." Sachsová kolegovi vysvětlila, že hlavním smyslem formuláře je poskytnout jim věrohodnou záminku, aby mohli proniknout do útrob služebny 118. okrsku a porovnat záznamy o důkazech se skutečně přítomnými důkazy.
"Řekneš jim, že kontrolujeme veškeré důkazy, ale ve skutečnosti chci, aby ses podíval na záznamy o narkotikách zabavených v průběhu posledního roku. Zapíšeš pachatele, datum a množství. Tyhle záznamy pak porovnáme s dispozičními zprávami okresního státního zastupitelství, které se týkají stejných případů."
Pulaski kýval hlavou. "A podle toho poznáme, jestli se od okamžiku, kdy byly drogy zaevidovány, do okamžiku, kdy šel pachatel k soudu nebo přistoupil na dohodu, nějaké drogy ztratily. Prima, to je dobrý."
111
"Doufám. Pravděpodobně nezjistíme, kdo přesně je ukradl, ale pro začátek to stačí. Takže běž a zahraj si na špiona."
Sachsová zastavila jeden blok před služebnou 118. okrsku, na ošuntělé ulici s nájemními byty v East Village.
"Vyhovuje ti tahle role?"
"Musím říct, že jsem nikdy nic podobného nedělal. Ale jinak jo, rozhodně to zkusím." Zaváhal, prohlédl si formulář, zhluboka se nadechl a vystoupil z auta.
Jakmile odešel, zatelefonovala Sachsová několika důvěryhodným a diskrétním kolegům v newyorské policii, FBI a Úřadu pro potírání drog, aby zjistila, zda policisté ze 118. okrsku neodložili nebo za podezřelých okolností nesabotují nějaké případy související s organizovaným zločinem, vraždami nebo narkotiky. Nikdo o ničem podobném neslyšel, ale statistické údaje Sachsové prozradily, že navzdory oslnivému procentu objasněnosti vyšetřuje tento okrsek jen velice málo případů organizovaného zločinu. To naznačovalo, že zdejší detektivové by mohli chránit místní gangy. Jeden agent FBI Sachsové sdělil, že jelikož se East Village mění ve čtvrť určenou pro příslušníky střední třídy, pokoušejí se tam znovu proniknout některé tradiční mafie.
Následně zavolala Sachsová příteli, který v Midtownu vedl protigangsterskou jednotku. Tento muž jí sdělil, že v East Village operují dva hlavní gangy: jeden jamajský, druhý anglosaský. Oba prý obchodují s metamfetaminem a koksem a jejich členové by neváhali zavraždit svědka nebo zlikvidovat kohokoliv, kdo by se je pokusil podvést nebo neplatil včas. Detektiv nicméně dodal, že vražda fingovaná jako sebevražda oběšením neodpovídá stylu žádné z obou organizací. Prostě by ho na místě rozstříleli Mac--desítkou nebo uzim a šli by na pivo.
O chvíli později se Pulaski vrátil a v ruce nesl své typické objemné poznámky. Ten kluk si zapisuje všechno, pomyslela si Sachsová.
"Tak jak to šlo?"
Pulaski se musel přemáhat, aby se neculil na celé kolo. "Myslím, že dobře."
"Zvládls to, jo?"
Pokrčení ramen. "No, seržant na přepážce mě nechtěl pustit dovnitř, ale já se na něj podíval tak, jako že co si to dovoluje, když

112
mi brání ve vstupu: ‚Opravdu chcete, abych zavolal na ústředí a řekl jim, že žádný formulář nepřinesu, a to kvůli vám?' Okamžitě začal couvat. Samotného mě to překvapilo."
"Dobrá práce." Sachsová si s ním ťukla pěstí a neuniklo jí, jak moc je mladý policista se svým výkonem spokojen.
Odlepila se od obrubníku a vyrazila z East Village pryč. Když se jí zdálo, že jsou dostatečně daleko od služebny, znovu zastavila a oba začali porovnávat dvě sady údajů.
Za deset minut už znali výsledky. Množství uvedená v záznamech okrsku a ve zprávách státního zastupitelství byla velmi podobná. Za celý rok chybělo jen něco přes sto padesát gramů marihuany a sto deset gramů kokainu.
"Žádný z těch důkazních záznamů navíc nepůsobil zfalšovaně," poznamenal Pulaski. "Napadlo mě, že se mám zaměřit i na tohle."
Jeden motiv - totiž že policisté ze St. James a Creeley prodávali drogy ukradené z důkazních skříněk 118. okrsku - byl tímto vyloučen. Drobné množství chybějících narkotik se mohlo jednoduše ztratit následkem testování, rozsypání nebo nepřesného sepsání záznamu na místě činu.
Fakt, že policisté zřejmě nekradou drogy ze služebny, však ještě pochopitelně neznamenal, že s nimi nemohou obchodovat. Možná je získávali přímo z nějakého zdroje. Anebo je stopili během zátahu dříve, než o nich někdo pořídil záznam. Případně jim je mohl dodávat samotný Creeley.
Pulaského první operace v roli tajného agenta jim sice poskytla odpověď na jednu otázku, avšak ostatní otázky zůstávaly nezodpovězeny.
"Dobrá, jen tak dál, Rone. A teď mi řekni: chceš radši barmanku, nebo byznysmena?"
"Mně je to vážně jedno. Co kdybychom si hodili mincí?"

"Hodinář ty hodiny pravděpodobně koupil v prodejně Hallerstein's Timepieces," oznámil Mel Cooper Rhymovi se Sellittem a zaklapl telefon. "Ve Flatiron Districtu."
Než si Sachsová vzala Pulaského k sobě, aby jí pomáhal s vyšetřováním Creeleyho vraždy, podařilo se mu vystopovat vel-
113
koprodejce výrobků firmy Arnold Products na severovýchodě Spojených států. Nechal vzkaz šéfovi této distribuční firmy, který se policistům před chvílí ozval zpátky.
Cooper se od něj dozvěděl, že samotná distribuční firma neeviduje sériová čísla hodin, avšak pokud byly opravdu prodány v oblasti New Yorku, pak muselo jít o prodejnu Hallerstejn's Timepieces, poněvadž žádná jiná zde tyto hodiny neprodává. Hodinářství Hallerstein's se nacházelo jižně od Midtownu, ve čtvrti pojmenované podle slavné trojúhelníkové budovy mezi Pátou Avenue a Dvacátou třetí ulicí, která tvarem připomíná starou žehličku.
"Proklepněte tu prodejnu," poručil Rhyme.
Cooper začal hledat na internetu. Hodinářství nemělo vlastní webovou stránku, ale její název figuroval na několika jiných stránkách, které prodávaly starožitné hodiny a hodinky. Na trhu působilo již řadu let a jeho majitelem byl muž jménem Victor Hallerstein. V databázích neměl žádný záznam. Sellitto nastavil na svém telefonu skrytí čísla a zavolal do prodejny - nepředstavil se, pouze si ověřil otevírací dobu. Přitom předstíral, že už v prodejně v minulosti byl, a dotázal se, zda hovoří přímo s Hallersteinem. Muž na druhém konci linky řekl, že ano. Sellitto mu poděkoval a zavěsil.
"Zajedu si s ním promluvit a uvidíme, co mi řekne." Sellitto si nasadil kabát. Na svědky bylo vždy lepší vybafnout nečekaně. Pokud jim člověk zatelefonoval dopředu, pouze jim tím dával šanci vymyslet si lži, ať už před ním měli co skrývat, nebo ne.
"Počkej, Lone," ozval se Rhyme.
Tělnatý detektiv se zadíval jeho směrem.
"A co když on ty hodiny Hodináři neprodal?"
Sellitto přikývl. "Jo, to mě taky napadlo - co když je Hodinářem on sám, případně je to jeho společník nebo kámoš?"
"Anebo za tím vším stojí on a Hodinář pracuje pro něj?"
"Tohle mě taky napadlo. Ale neboj. Všechno už mám vymyšlený."

Agentka Kalifornského úřadu vyšetřování Kathryn Danceová, které teď v uších pulzovala nahrávka s irskou harfou, cestou na
Kennedyho letiště nepřítomně pozorovala, jak kolem ní za oknem ubíhají ulice dolního Manhattanu.
Vánoční ozdoby, mrňavá světélka a nevkusné lepenkové rekvizity.
A taky milenci. Zavěšeni do sebe, ruka v rukavici drží ruku v rukavici. Na nákupech. Na dovolené.
Danceová myslela na Billa. Kladla si otázku, jak by se mu tady líbilo.
Je zvláštní, že drobnosti si člověk pamatuje dokonale - dokonce i po dvou a půl letech, což je za jiných okolností strašlivě dlouhá doba.
Paní Swensonová?
Tady je Kathryn Danceová. Swenson je jméno mého muže. Aha. No, tady je seržant Wilkins. Z dálniční policie. No jo, ale proč jí dálniční policista telefonuje domů a neoslovuje ji jako agentku Danceovou?
Danceová, které vaření nikdy nic neříkalo, právě v kuchyni chystala večeři, broukala si pod nosem píseň Roberty Flackové a snažila se přijít na to, jak funguje kuchyňský robot. Právě dělala hrachovou polévku.
Obávám se, že vám musím něco sdělit, paní Danceová. Týká se to vašeho muže.
Kathryn, která tehdy držela v jedné ruce telefon a ve druhé kuchařku, strnula a s pohledem upřeným na recept poslouchala jeho slova. Dodnes si dokázala naprosto perfektně vybavit tu stránku v kuchařce, přestože ji četla pouze

tehdy. Pamatovala si i popisek pod obrázkem. Silná a chutná polévka, kterou uvaříte během chvilky. Velmi výživná. Mohla by tu polévku uvařit zpaměti. I když to nikdy neudělala.
Kathryn Danceová věděla, že jí ještě chvíli potrvá, než se uzdraví - totiž, slovo "uzdraví" používal spíše její psycholog. Ona si však postupně uvědomila, že to není pravda, protože se člověk neuzdraví nikdy. Jizva, která zacelí rozseknutou kůži, je pořád jizvou. Bolest postupně ustoupí a nahradí ji strnulost. Tkáň je však již navždy změněna.
114
115
Danceová se nyní v taxíku sama pro sebe usmála, neboť si uvědomila, že bezděky zkřížila ruce na prsou a zvedla chodidla. Každý expert na kinezii přitom ví, co tyto pohyby znamenají.
Zdejší ulice jí připadaly naprosto stejné - tmavé kaňony plné šedi a temné hnědi protkané zářivými neony: Bankomat. Salátový bar. Nehty za $9.95. Jaký kontrast proti Montereyskému poloostrovu s pásy borovic, dubů a eukalyptů, s písčitými plochami posetými porostem sukulentů. Zapáchající chevrolet navíc v podstatě jen popojížděl. Agentka bydlela v Pacific Grove, viktoriánském městečku necelých dvě stě kilometrů jižně od San Franciska. Městečko s osmnácti tisíci obyvateli tvořilo jakousi spojnici mezi elegantním Carmelem a těžce pracujícím Monterey, jehož nábřeží Cannery Row proslavil Steinbeckův román Na plechárně, a celé se dalo projet za stejnou dobu, za jakou newyorský taxík urazil čtyři bloky.
Kathryn Danceová se dívala na městské ulice, tmavé a ucpané, chaotické, naprosto zběsilé, a říkala si ano... Ona New York přese všechno miluje. (Koneckonců byla závislá na lidech a tolik lidí na jednom místě nikde jinde neviděla.) Přemýšlela, jak by na město reagovaly její děti.
Maggie by ho brala, to věděla Danceová naprosto jistě. Dokázala si živě představit, jak její desetiletá dcera s copem kymácejícím se tam a zpátky stojí uprostřed Times Square a uchváceně těká očima mezi billboardy, kolemjdoucími, podomními prodavači, rušnou dopravou a divadly na Broadwayi.
A co Wes? U toho by to bylo jiné. Měl dvanáct let a po otcově smrti si prošel velmi těžkým obdobím. Zdálo se však, že i jemu se postupně navrací humor a sebedůvěra. Nakonec už ho mohla Danceová bez obav nechat u prarodičů a odjet do Mexika vyslýchat toho únosce, což byla její první zahraniční cesta od Billovy smrti. Podle Kathryniny matky se chlapec s její nepřítomností vyrovnal dobře, a tak si agentka naplánovala seminář zde - policejní sbory města i státu New York ji už rok přesvědčovaly, aby uspořádala přednášku i pro ně.
Přesto jí bylo jasné, že bude muset na štíhlého pohledného syna s vlnitými vlasy a zelenýma očima, které zdědil po ní, dávat dobrý pozor. Dodnes totiž propadal občasné rozmrzelosti, choval se netečně nebo vztekle. Zčásti šlo o typické projevy chlapeckého
116
dospívání, ale zčásti také o pozůstatky traumatu ze ztráty otce v mladém věku. Psycholog jí vysvětlil, že je to obvyklá reakce a není se čeho bát. Danceová však měla pocit, že ještě chvíli potrvá, než bude chlapec připraven zvládnout newyorský chaos, a nehodlala ho do ničeho tlačit. Až dorazí domů, zeptá se ho, jestli sem nechce zajet na výlet. Nikdy nedokázala pochopit rodiče, kteří byli přesvědčeni, že pokud chce člověk zjistit, co si jeho děti přejí, potřebuje k tomu kouzelná zaklínadla nebo psychoterapii. Přitom úplně stačilo se dítěte zeptat a pak si pozorně vyslechnout jeho odpověď.
Jasně, Danceová se rozhodla, že pokud bude Wes pro, vezme je sem příští rok před Vánoci na dovolenou. Jako rodačce z Bostonu jí na střední Kalifornii nejvíce vadila skutečnost, že se tam nestřídala roční období. Počasí tam bylo nádherné, ale o vánočních svátcích člověk toužil spíše po troše štiplavého chladu v nose a ústech, po sněhových vánicích, žhnoucích polenech v krbu a námraze malující květy na oknech.
Ze zasnění ji nyní vytrhlo cvrlikání mobilního telefonu, jehož hudební motiv se neustále měnil - byl to takový žert ze strany jejích dětí (přestože i ony musely dodržet pravidlo číslo jedna, totiž "nikdy nenastavovat policajtův mobil na tiché zvonění").
Agentka se podívala, kdo jí volá.
Hm. Zajímavé. Ano, nebo ne?
Kathryn Danceová dala průchod okamžitému impulzu a stiskla tlačítko PŘIJMOUT.
117

15:42
Podsaditý detektiv se během jízdy ošíval, sahal si na břicho a tahal se za límec.
Kathryn Danceová vnímala řeč těla Lona Sellitta, který nyní uháněl v neoznačeném Fordu Crown Victoria - ona sama používala v Kalifornii stejný služební vůz - newyorskými ulicemi. Na přední masce měl zapnutý majáček, ale sirénu ponechal vypnutou.
Telefonát, který agentka přijala v taxíku, pocházel od něj: Sellitto ji chtěl požádat, zda by jim ještě jednou nevypomohla s případem. "Vím, že vám letí letadlo, vím, že musíte domů, ale..."
Vysvětlil jí, že odhalili možný zdroj hodin, které Hodinář zanechal na obou místech činu, a chtěl, aby Danceová vyslechla muže, jenž je Hodináři možná prodal. Existovala totiž možnost, byť jen velmi vzdálená, že tento muž má k Hodináři nějaký vztah, a vyšetřovatelé si přáli znát její názor.
Danceová se rozmýšlela jen velmi krátce a poté přikývla. Bylo jí líto, že musela tak náhle odjet z domu Lincolna Rhyma; k smrti nerada totiž opouštěla nedořešené případy, přestože nebyly její. Řekla tedy taxikáři, aby otočil vůz a vrátil se do Rhymova domu, kde na ni Lon Sellitto čekal.
Nyní už seděla v detektivově autě a vyzvídala: "Zavolat mi byl váš nápad, viďte?"
"Jak to myslíte?" zeptal se Sellitto.

"Nenavrhl to Lincoln. Ten totiž neví, co si o mně myslet."
Jednovteřinová odmlka jí byla dostatečnou odpovědí. "S tím Cobbem jste odvedla dobrou práci," prohodil nakonec Sellitto.
Danceová se usmála. "Já vím. Ale on si stejně není jistý, co si o mně myslet."
Další pauza. "Má rád ty svoje důkazy."
"Každý máme nějakou slabou stránku."
118
Detektiv se rozesmál. Zapnul sirénu a projel na červenou. Agentka se na něj během jízdy letmo dívala, pozorovala jeho ruce i oči a poslouchala jeho hlas. Její závěr zněl: ten člověk je opravdu posedlý Hodinářovým dopadením a ostatní případy, které mu bezpochyby leží na stole, jsou pro něj momentálně zcela nepodstatné. Navíc si již včera na semináři všimla, že detektiv je zarputilý a hloubavý a že mu nedělá potíže dát si s pochopením nějakého problému nebo volbou správné vyšetřovací techniky načas - a pokud s ním někdo ztratí trpělivost, je to jeho problém.
Sellittova energie byla nervózní, ale přitom se značně lišila od energie Amélie Sachsové, která měla problémy se sebeubližováním. Detektiv Sellitto nad vším ze zvyku brblal, ale v podstatě to byl velmi spokojený muž.
Podobné analýzy činila Danceová automaticky. Jakékoliv gesto, letmý pohled, na půl úst vypuštěná poznámka, to vše se v její mysli stávalo dalším a dalším kouskem oné zázračné skládanky zvané lidská bytost. Když si to přála, obvykle se jí podařilo tento automatický proces zastavit - není žádná legrace sedět nad sklenkou rulandského šedého nebo nad lahví piva a každou chvíli se přistihnout při bezděčné analýze svých společníků (přičemž z jejich pohledu už o legraci nelze hovořit vůbec). Jindy jí však kinezické postřehy probíhaly hlavou zcela samovolně; tento návyk už k osobnosti Kathryn Danceové tak nějak patřil. Závislá na lidech... "Máte rodinu?" zeptal se detektiv. "Ano, dvě děti." "A co dělá váš manžel?"
"Jsem vdova." Její práce zahrnovala i rozpoznávání dopadu různých tónů hlasu a Danceová nyní pronesla obě slova určitým konkrétním způsobem, bez okolků a zároveň ztěžka, což si měl Sellitto vyložit jako: "Nechci o tom mluvit." Žena by ji teď možná soustrastně uchopila za rameno, zatímco Sellitto učinil totéž, co by na jeho místě učinila většina příslušníků jeho pohlaví: zamumlal upřímné, ale nemotorné "pardon" a pokračoval v konverzaci. Začal se bavit o důkazech a stopách, které se jim až dosud podařilo odhalit - a které zatím v převážné většině nikam nevedly. Byl vtipný a strohý.
119
Ach, Bille... Víš co? Myslím, že by se ti tenhle člověk líbil. Jí se tedy rozhodně líbil.
Popsal jí prodejnu, v níž pachatel pravděpodobně hodiny zakoupil. "Já netvrdím, že tenhleten Hallerstein je ve skutečnosti pachatel. Ale to ještě neznamená, že není do případu nějak zapleten. Existuje určitá možnost, že by to tam mohlo trochu... zhoustnout."
"Nejsem ozbrojená," upozornila Danceová.
Přenos služebních zbraní z jedné policejní jurisdikce do druhé se řídí velmi přísnými zákony a většina policistů má zakázáno nosit služební zbraň mimo svůj domovský stát. V tomto případě na tom navíc stejně nezáleželo; Danceová ze svého glocka nikdy nevystřelila jinde než na střelnici a doufala, že bude moci prohlásit totéž i na svém večírku před odchodem do výslužby.
"Budu nablízku," ujistil ji Sellitto.
Prodejna Hallerstein's Timepieces stála osamoceně uprostřed pošmourného bloku vedle výkladních skříní velkoobchodů a skladů. Danceová si to místo pozorně prohlédla. Fasádu budovy pokrýval strupovitý nátěr a prach, ale hodiny a hodinky vystavené v zamřížované výloze samotného hodinářství vypadaly naprosto bezvadně.
Když kráčeli ke vchodu, Danceová prohodila: "Jestli vám to nevadí, detektive, tak mu vysvětlete co a jak, a dál už to nechte na mně. Dobře?"
Některým policistům dělalo problémy předat jí velení, zvláště když se nacházeli na domácím písečku. Agentka cítila, že Sellitto k takovým lidem nepatří (měl sebedůvěry na rozdávání), ale přesto se ho musela zeptat. Detektiv jí odpověděl: "Máte úplně volné ruce. Proto jsme vás přece povolali."
"Uslyšíte mě říkat věci, které vám budou připadat trochu zvláštní. Ale všechno je součást plánu. Pokud vycítím, že ten člověk je pachatel, předkloním se a propletu prsty." Takové gesto by ji učinilo zranitelnější a podvědomě by vyvolalo v potenciálním zabijákovi klid - u člověka s propletenými prsty je totiž méně pravděpodobné, že bude tasit zbraň. "A pokud nabudu přesvědčení, že je nevinný, sundám si z ramena kabelku a položím ji na pult."
120
"Rozumím." "Takže připraven?" "Až po vás."
Danceová zazvonila na zvonek a bzučák jim otevřel dveře. Malý obchod byl plný všech představitelných typů hodin: vysokých hodin po dědečkovi, podobných, ale menších stolních hodin, ozdobných soch se zabudovanými hodinami, elegantních moderních hodin a stovkou dalších typů, jakož i dobrou padesátkou či šedesátkou starodávných kapesních hodinek.
Danceová se Sellittem zamířili do zadní části prodejny, odkud je obezřetně sledoval obtloustlý plešatý muž ve věku kolem šedesátky. Seděl za pultem před rozebraným hodinovým strojkem, na kterém právě pracoval.
"Dobré odpoledne," pozdravil Sellitto. Muž přikývl. "Dobré."
"Já jsem detektiv Sellitto z newyorské policie a toto je agentka Danceová." Sellitto ukázal muži legitimaci. "Vy jste Victor Hallerstein?"
"To jsem." Muž si sundal brýle s přídavným zvětšovacím sklem a prohlédl si Sellittův odznak. Usmál se - ústy, nikoliv očima - a podal policistům ruku.
"Vy jste majitel?" zeptala se Danceová.

"Majitel, přesně tak. A taky šéfkuchař a oplachovač sklenic. Tuhle prodejnu mám už deset let. Na stejném místě. Vlastně už skoro jedenáct."
Nadbytečná informace. Což je často známka podvodu. Hallerstein s ní však mohl přispěchat pouze a jednoduše proto, že ho nečekaný příchod dvou policistů zneklidnil. Jedním z nejdůležitějších pravidel kinezie je poznatek, že jediné gesto či vzorec chování znamenají samy o sobě jen velmi málo. Jakoukoliv reakci nelze přesně zhodnotit osamoceně, ale pouze tím, že se člověk zaměří na jejich "shluky" - například zkřížení rukou je nutno posuzovat ve světle vizuálního kontaktu se subjektem, pohybů dlaní, tónu hlasu, podstatou jeho sdělení i volbou slov.
Dané chování navíc musí vypadat při opakování stimulů stále stejně, má-li z něj být vyvozen nějaký závěr.
121
Úspěch kinezické analýzy, tvrdila Kathryn Danceová při svých přednáškách, nespočívá v odpalování homerunů, nýbrž v důsledném dodržování herní taktiky.
"Co byste si přáli? Tak vy jste od policie, jo? Copak, další loupež někde v okolí?"
Sellitto pohlédl na Danceovou, která se místo odpovědi zasmála a rozhlédla se po prodejně. "Nikdy v životě jsem neviděla tolik hodin na jednom místě."
"Prodávám je už dlouho."
"To jsou všechny na prodej?"
"Pokud mi učiníte nabídku, kterou nedokážu odmítnout." Zasmál se a dodal: "Ne, vážně, některé bych neprodal. Ale většinu určitě jo. Jsme přece obchod, ne?"
"Tyhle jsou nádherné."
Hallerstein se podíval na hodiny, které mu Danceová ukázala. Byly ve stylu art nouveau, pozlacené a s jednoduchým ciferníkem. "Seth Thomas, rok výroby devatenáct set pět. Stylové, spolehlivé."
"Drahé?"
"Tři stovky. Jsou jenom pozlacené, masová výroba. Jestli chcete něco drahého..." Hallerstein ukázal na keramické hodiny růžovomodrofialové barvy s malovanými květy. Danceové připadaly až otravně nevkusné. "Ty stojí pětkrát tolik."
"Aha."
"Vidím vaši reakci. Ale ve světě sběratelů hodin to chodí tak, že co je pro jednoho kýč, je pro druhého umění." Usmál se. Obezřetnost a znepokojení z něj stále nevyprchaly, ale každopádně se už malinko uvolnil.
Danceová se zamračila. "A co děláte v poledne? Nasadíte si špunty do uší?"
Majitel se zasmál. "U většiny se dá bimbání zastavit. Ale k šílenství mě dohánějí kukačky. Obrazně řečeno."
Danceová mu položila ještě několik otázek o hodinářské branži a vytvořila si v duchu knihovnu Hallersteinových gest, pohledů, tónů a slov - stanovila jeho "základní čtení".
Nakonec, aniž opustila konverzační tón, mu položila otázku: "Rádi bychom věděli, pane, jestli si u vás v poslední době někdo
122
nekoupil dvoje takovéto hodiny." Ukázala mu fotografii jedněch hodin značky Arnold Products, které pachatel zanechal na místě činu. Bedlivě sledovala Hallersteinův pohled, když si hodinář s neutrálním výrazem ve tváři snímek prohlížel. Postupně dospěla k závěru, že si ho prohlíží příliš dlouho - to naznačovalo, že v duchu o čemsi přemítá.
"Nemůžu říct, že bych si na to pamatoval. Já prodám spoustu
hodin, věřte mi."
Špatná paměť - typický příznak stresového stavu popírání u podvádějící osoby, stejně jako před pár hodinami u Ariho Cobba. Hallerstein si snímek ještě jednou pečlivě prohlédl, jako by se snažil být nápomocen, avšak přitom lehce vytočil rameno směrem k Danceové, sklopil hlavu a nasadil o stupeň vyšší tón. "Ne, opravdu mě nic nenapadá. Je mi líto, ale nemohu vám pomoci."
Danceová cítila, že majitel lže - nejen podle jeho kinezického projevu, ale i podle rozpoznávací reakce (v jeho případě to byla neutrální vizáž, která se lišila od jeho základního čtení). S největší pravděpodobností ty hodiny znal. Lhal však policistům proto, že se jednoduše nechtěl nechat do ničeho zaplést, že prodal ty hodiny člověku, jehož pokládal za možného zločince, anebo že byl sám do vražd nějakým způsobem zapleten?
Proplést prsty, nebo položit kabelku na pult? Když Danceová před chvílí stanovovala osobnostní typ tohoto zdráhavého svědka, dospěla k závěru, že zatímco Cobb byl extrovert, Hallerstein je jeho pravým opakem: introvertem, který se rozhoduje na základě intuicí a emocí. Agentka tento závěr učinila vzhledem k jeho očividné vášni pro hodiny i vzhledem k faktu, že byl jen průměrně úspěšným obchodníkem (který bude raději prodávat, co má rád, než aby vedl firmu se zbožím masové spotřeby, přestože by tak zaznamenal větší zisk).
Pokud chce člověk přimět introverta, aby mluvil pravdu, musí se přizpůsobit jeho uvažování a zařídit, aby se cítil příjemně. Útok podobný tomu, který předvedla v Cobbově případě, by vedl jen k tomu, že by se Hallerstein okamžitě zatvrdil.
Danceová si povzdechla a svěsila ramena. "Byl jste naše poslední naděje." Povzdechla si ještě jednou a pohlédla na Sellitta,
123
který se díkybohu chytil a rovněž předvedl věrohodný obraz zklamaného policisty, jenž vrtí hlavou v zasmušilém šklebu.
"Naděje?" zeptal se Hallerstein.
"Člověk, který ty hodiny zakoupil, spáchal nesmírně závažný zločin. A ty hodiny jsou zatím naší jedinou slibnou stopou."

Ustaranost, která teď vykvetla v Hallersteinově obličeji, působila nefalšovaně, ale Kathryn Danceová se už během kariéry setkala s řadou skvělých herců. Vložila fotografii zpátky do kabelky. "Ty hodiny se našly vedle obětí jeho vražd."
Hallersteinovy oči na okamžik ztuhly. Vida, najednou máme před sebou vystresovaného majitele krámku.
"Vražd?"
"Přesně tak. Včera v noci byli zavražděni dva lidé. A pachatel mohl ty hodiny zanechat na místě činu jako nějaké poselství. Zatím to nevíme jistě." Danceová se zamračila. "Celá záležitost je strašlivě matoucí. Kdybych chtěla já někoho zavraždit a zanechat u něj nějaké sdělení, rozhodně bych je neukrývala deset metrů od oběti. Nechala bych je daleko blíže a na dobře viditelném místě. Takže prostě tápeme."
Danceová nyní pozorně sledovala mužovu reakci. Hallerstein na její záměrně nepravdivé tvrzení reagoval přesně tak, jak by na ně reagoval kterýkoliv jiný člověk neobeznámený s případem: zavrtěl hlavou nad obludností tragédie, ale jinak na sobě nedal nic znát. Kdyby to byl pachatel, s největší pravděpodobností by u něj nastala rozpoznávací reakce - ta se obvykle soustředí kolem očí a nosu - na to, že její slova neodpovídají jemu známé skutečnosti. Pomyslel by si: jenže vrah přece ty hodiny nechal kousek od těla; proč by s nimi měl někdo hýbat? Kteroužto myšlenku by doprovázela velmi specifická gesta a řeč těla.
Dobrý podvodník dokáže minimalizovat rozpoznávací reakci tak, že ji většina lidí vůbec nepostřehne, avšak radar Kathryn Danceové pracoval na plný výkon a agentka uvěřila, že Hallerstein jejím testem prošel. Nabyla přesvědčení, že majitel prodejny na místech činu nebyl a že Hodináře nezná.
Položila na pult kabelku.
Lon Sellitto odtáhl ruku od pasu, na kterém ji měl celou dobu položenou.
124
Její práce tím však teprve začala. Zatím se jí podařilo zjistit, že majitel prodejny není vrah a ani vraha nezná, ale že rozhodně disponuje nějakými informacemi.
"Pane Hallersteine, ti zavraždění lidé zemřeli velice nepříjemným způsobem."
"Počkejte, nebyli to ti ve zprávách? Ten rozdrcený chlap? A pak někdo, koho hodili do řeky?" "Ano."
"A... ty hodiny ležely vedle nich?" Málem řekl "moje" hodiny. Ale nakonec se udržel. S touhle rybou opatrně, pomyslela si Danceová. Pokývala hlavou. "Myslíme si, že se chystá ublížit ještě někomu dalšímu. A jak jsem už řekla, vy jste byl naše poslední naděje. Pokud budeme muset pátrat po dalších obchodnících, kteří mohli ty hodiny pachateli prodat, mohlo by to trvat několik týdnů." Hallersteinova tvář se zachmuřila.
Zděšení je na lidském obličeji snadno patrné, ale jeho příčinou může být reakce na řadu různých emocí - sympatie, bolest, zklamání, žal, rozpaky - a pouze kinezie dokáže odhalit jeho zdroj, pokud tuto informaci dobrovolně neposkytne samotný subjekt. Kathryn Danceová si nyní prohlížela mužovy oči, prsty laskající hodiny před ním i jazyk dotýkající se koutku rtů. Náhle se dovtípila: Hallerstein právě předváděl reakci typu "uteč, nebo bojuj". Měl strach - o vlastní bezpečnost. Je to jasné.
"Pane Hallersteine, pokud si vzpomenete na cokoliv, co by nám mohlo pomoci, zaručíme vám, že budete v bezpečí."
Pohlédla na Sellitta, který pokýval hlavou. "No to si pište. Když bude potřeba, postavíme vám před prodejnu ostrahu."
Nešťastný majitel si pohrával s malinkým šroubováčkem. Danceová znovu vytáhla z kabelky fotografii. "Nemohl byste se podívat ještě jednou? Třeba si na něco vzpomenete."
On se však dívat nepotřeboval. Zlehka svěsil tělo, zatáhl hrudník a předklonil hlavu. Právě překotně dospěl do reakčního stavu smířenosti. "Promiňte. Lhal jsem vám."
Tohle člověk slýchá zřídkakdy. Danceová mu poskytla příležitost tvrdit, že se na snímek poprvé díval příliš letmo nebo byl
125
zmatený. On o to však neměl zájem. Nestál o úhybné manévry - hodlal se rovnou a bez vytáček přiznat.
"Ty hodiny jsem poznal okamžitě. Jenže ten člověk řekl, že jestli o nich někomu něco řeknu, vrátí se, zbije mě a zničí všechny moje hodiny a hodinky, celou moji sbírku! O žádné vraždě jsem ale neměl tušení. Přísahám! Myslel jsem si, že je to jen nějaký podivín." Hallersteinovi se třásla čelist a jeho ruka opět spočívala na krytu hodin, které právě opravoval. Danceová si toto gesto vyložila tak, že subjekt zoufale hledá nějakou útěchu.
Kromě toho však vycítila i něco jiného. Expert na kinezii musí posoudit, zda jsou reakce subjektu přiměřené k otázkám, které jsou mu kladeny, nebo informacím, jež jsou mu sdělovány. Hallersteina ty vraždy trápily, to rozhodně ano, měl strach o sebe a o své poklady, avšak jeho reakce nebyla přiměřená tomu, o čem se tady bavili.
Kathryn Danceová se právě chystala tuto otázku prozkoumat, jenže majitel hodinářství vzápětí vysvětlil sám, co ho tak rozrušilo.
"On ty hodiny nechává na místech, kde vraždí oběti?" dotázal se.
Sellitto přikývl.
"No, tak to vám musím něco říct." Hlas se mu sevřel a Hallerstein pokračoval šeptem: "On si nekoupil jen dvoje hodiny. On si jich koupil deset."
126

16:15
"Kolik?" zeptal se Rhyme, zavrtěl hlavou a zopakoval, co mu Sellitto právě řekl: "On plánuje deset vražd?" "Vypadá to tak."
Kathryn Danceová a Sellitto seděli v laboratoři vedle Rhyma a ukazovali mu policejní portrét Hodináře, který detektiv vytvořil hned v Hallersteinově prodejně pomocí programu EFIT neboli Technologie elektronické identifikace obličeje.

Tento program byl jakousi počítačovou verzí starého portrétovacího systému IdentiKit založeného na rekonstrukci hlavních rysů podezřelého dle pokynů svědka. Portrét zachycoval bělocha mezi pětačtyřiceti a pětapadesáti lety, s kulatým obličejem, dvojitou bradou, tlustým nosem a nezvykle světlýma modrýma očima. Majitel prodejny dále dodal, že Hodinář měřil něco málo přes sto osmdesát centimetrů, měl štíhlou postavu a černé vlasy. Na sobě prý neměl žádné cennosti. Hallerstein si ho vybavoval v tmavých šatech, ale nedokázal si vzpomenout, co přesně měl Hodinář v době nákupu na sobě.
Danceová pak Rhymovi přetlumočila Hallersteinovu verzi. Před měsícem mu prý do prodejny zatelefonoval jakýsi muž a požadoval určitý specifický typ hodin - nikoliv konkrétní značku, ale jakékoliv hodiny, které budou malé, budou ukazovat fáze měsíce a hlasitě tikat. "Tyhle dvě věci byly ze všeho nejdůležitější," poznamenala Danceová. "Měsíc a hlasitý tikot."
Zřejmě proto, aby oběti během umírání slyšely jejich zvuk. Hallerstein jich objednal deset. Jakmile dorazily, zákazník přišel do prodejny a zaplatil za ně hotově. Nesdělil, jak se jmenuje, odkud je nebo proč chce právě tento model, ale o hodinách toho každopádně věděl velmi mnoho. Bavili se o sběratelských položkách, o tom, kdo v poslední době na aukcích vydražil některé
127
velmi známé kusy, a také o současných výstavách hodinářského umění ve městě.
Hodinář nedovolil, aby mu Hallerstein pomohl naložit nákup do auta. Raději šel víckrát a naložil si hodiny sám.
Pokud jde o stopy v prodejně, pachatel jich zanechal jen velmi málo. Hallerstein málokdy prodával za hotové, takže většina z devíti stodolarových i menších bankovek, jimiž Hodinář platil, stále ležela v jeho pokladně. Majitel prodejny však jedním dechem Sellitta upozornil: "Ale jestli z nich chcete snímat otisky, tak toho moc nezjistíte. Měl na rukou rukavice."
Cooper přesto sejmul z bankovek otisky prstů a skutečně na nich objevil pouze Hallersteinovy, jemuž Sellitto přímo v prodejně sejmul kontrolní sadu. Sériová čísla na bankovkách nefigurovala na žádném policejním seznamu a kontrola stopových důkazů neodhalila nic jiného než prach bez jakýchkoliv charakteristických vlastností.
Pokusili se stanovit, kdy přesně Hodinář majitele kontaktoval - prošli výpisy volání a identifikovali pravděpodobné Hodinářovy telefonáty. Ukázalo se však, že pachatel ve všech případech volal z telefonních automatů umístěných v centru Manhattanu.
Nic dalšího v Hallersteinově prodejně nebylo policistům k užitku.
Telefonát z mravnostního oddělení je informoval, že se tamním vyšetřovatelům nepodařilo v oblasti Wall Streetu identifikovat žádnou prostitutku jménem Tiffanee, se dvěma ‚e' ani s ypsilonem'. Detektiv v telefonu dodal, že budou pátrat dále, ale vzhledem k tomu, že se v tamní čtvrti stala vražda, většina holek se rozprchla.
Právě v tom okamžiku ulpěly Rhymovy oči na dvou položkách na důkazní tabuli.
Hlína obsahující rybí protein...
Oběť odvlečena z vozidla do uličky...
Kriminalista přesunul pohled zpět na fotografie z místa činu. "Thome?"
"Copak?" ozval se z kuchyně ošetřovatel.
"Potřebuju tě."
Mladý muž se okamžitě objevil. "Co se děje?"
128
"Lehni si na podlahu." "Co že si mám?"
"Lehnout na podlahu. A ty ho odvleč tamhle k tomu stolu, Mele."
"Myslel jsem si, že se něco stalo," poznamenal Thom. "Stalo. Potřebuju, aby sis lehl na podlahu. Tak dělej!"
Ošetřovatel na něj pohlédl s výrazem zatrpklé nevěřícnosti. "To si děláš srandu." "No tak! Rychle." "Na tuhle podlahu si nelehnu."
"Já ti říkám pořád, že máš do práce chodit v džínách. Jenže ty bůhvíproč trváš na těchhle předražených slušňáckých kalhotách. Tak si obleč tamhleten kabát - tam na tom věšáku. Ale honem. Rychle na záda."
Thom si povzdechl. "Tohle tě přijde hodně draho." Oblékl si kabát a položil se na podlahu.
"Moment, odveďte toho psa," křikl Rhyme. Havanský psík Jackson vyskočil z krabice; zřejmě si myslel, že je to nějaká hra. Cooper ho sebral ze země a podal Danceové.
"Tak můžeme pokračovat? Ne, zapni si ten kabát. Má být přece zima."
"Ona je zima," opáčil Cooper. "Ale ne uvnitř." Thom si zapnul kabát až ke krku a lehl si na podlahu. "Mele, ty si popráškuj prsty hliníkovým práškem a pak ho odvleč přes místnost."
Technik se ani neobtěžoval ptát na smysl tohoto cvičení. Zabořil prsty do tmavě šedého prášku na snímání otisků a postavil se nad Thoma.
"A jak ho mám vléct?"
"Na to bych právě rád přišel," odpověděl Rhyme a přimhouřil oči. "Který způsob je nejúčinnější?" Poradil Cooperovi, aby uchopil dolní cíp kabátu, přetáhl ho Thomovi přes obličej a vlekl ho za něj hlavou napřed.
Cooper si sundal brýle a uchopil kabát. "Promiň," zamumlal směrem k ošetřovateli. "Já vím, jen posloucháš rozkazy."
129
Cooper učinil, co mu Rhyme řekl. Ztěžka oddechoval námahou, ale ošetřovatel hladce klouzal po podlaze. Sellitto jen netečně přihlížel a Kathryn Danceová se snažila potlačit úsměv.
"Takhle daleko to stačí. Teď si ten kabát sundej a otevři ho přede mnou."
Thom se vsedě svlékl. "Mohl bych už teď vstát?"
"Jo, jo, jo." Rhyme upřeně hleděl na kabát. Ošetřovatel se mezitím vyškrábal na nohy a začal se oprašovat.

"Co to má všecko znamenat?" dotázal se Sellitto.
Rhyme se zašklebil. "Zatraceně, ten zelenáč měl pravdu a mně to vůbec nedošlo."
"Pulaski?"
"Jo. Předpokládal, že ty stopy ryb pocházejí od Hodináře. Já předpokládal, že patří oběti. Jenže koukej na ten kabát."
Cooperovy prsty zanechaly stopy hliníkového daktyloskopického prášku uvnitř kabátu, a to na přesně stejných místech, kde se v případě kabátu Theodora Adamse našla hlína. Tuto stopu tedy zanechal na oběti samotný Hodinář, když ji vlekl do uličky.
"Jsem to ale blbec," vynadal si Rhyme. Povrchní uvažování ho dopalovalo - zejména když šlo o něj samotného. "A teď další krok. Chci vědět všechno, co se dá zjistit o rybím proteinu."
Cooper se znovu obrátil k počítači.
V tu chvíli si Rhyme všiml, že se Kathryn Danceová dívá na hodinky. "Zmeškala jste letadlo?" zeptal se.
"Mám ještě hodinu. Ale nevypadá to dobře. Při všech těch bezpečnostních opatřeních a vánočních tlačenicích..."
"Tak se nezlobte," nadhodil zmuchlaný detektiv Sellitto.
"Jestli jsem vám pomohla, tak to stálo za to."
Sellitto si sundal z opasku telefon. "Nechám si sem poslat hlídkový vůz. Za půl hodiny můžeme být na letišti. S majáčkem a sirénou."
"To by bylo skvělé. Možná bych to pak stihla." Danceová si oblékla kabát a vyrazila ke dveřím.
"Moment. Mám pro vás nabídku."
Sellitto i Danceová otočili hlavy k muži, který právě promluvil.
130
Rhyme se na kalifornskou agentku zadíval. "Jak by se vám zamlouvala noc v nádherném New Yorku s plně hrazenými výlohami?"
Danceová zvedla obočí.
"Chtěl jsem se zeptat, jestli byste tu nemohla zůstat ještě jeden den," pokračoval kriminalista.
Sellitto se rozesmál. "Linku, no to je k nevíře. Vždyť si pořád stěžuješ, že svědkové jsou k ničemu. Začínáš měnit staré zvyky?"
Rhyme se zamračil. "Ne, Lone. Já si stěžuju na to, jak většina lidí se svědky nakládá - to jsou jen samé předtuchy, domněnky a podobné obskurní nesmysly. Úplně k ničemu. Jenže Kathryn to dělá správně - aplikuje metodologii založenou na opakovatelných a pozorovatelných reakcích na podněty a vyvozuje z ní ověřitelné závěry. Samozřejmě to není tak dobré jako otisky prstů nebo činidlo A-deset při drogové analýze, ale její práce je přesto..." Chvíli hledal správné slovo, "... prospěšná."
Thom se zasmál. "Větší lichotku už vám složit nemohl. .Prospěšná'."
"Nemusíš mě doplňovat, Thome," odsekl Rhyme a obrátil se k Danceové. "Nuže? Co vy na to?"
Agentčiny oči prolétly důkazní tabulku a Rhyme si všiml, že se Kathryn Danceová nesoustředí na chladné údaje o jednotlivých stopách, nýbrž na fotografie. Zejména na fotografie mrtvého Theodora Adamse s ojíněnýma, vzhůru upřenýma očima. "Zůstanu," řekla.

Vincent Reynolds pomalu stoupal po schodech Metropolitního muzea na Páté Avenue, a než dorazil úplně nahoru, byl celý udýchaný. Ruce a paže měl velice silné - pomáhalo mu to, když míval s dámami důvěrná setkání -, ale s aerobním cvičením byl úplně na nule.
Na mysl se mu vedrala Joanne, jeho květinářka. Ano, sledoval ji a neměl daleko k tomu, aby ji znásilnil. Na poslední chvíli se však kontroly nad jeho osobou ujalo další z jeho vtělení, totiž Chytrý Vincent, který byl z celého vrhu nejvzácnější. Pokušení bylo obrovské, ale on nemohl zklamat přítele. (Kromě toho Vincent nepokládal za moudré zahrávat si s člověkem, jehož rada pro případný
131
konflikt zněla "seknout přes oči".) A tak se spokojil s tím, že ji ještě jednou zkontroloval, dal si obrovský oběd a přijel metrem sem.
Zaplatil a vstoupil do muzea, přičemž si všiml jakési rodiny, kde se manželka podobala jeho sestře. Právě minulý týden sestře psal a zval ji na Vánoce do New Yorku, jenže ona se mu neozvala. Chtěl jí ukázat zdejší pamětihodnosti. Těžko by samozřejmě mohla přijet hned teď, když měli s Duncanem práci. Vincent však doufal, že ho sestra v brzké době navštíví. Byl přesvědčen, že kdyby v jeho životě figurovala výrazněji, bylo by všechno jiné. Věřil, že by mu dodávala stabilitu, která by tlumila jeho hlad. Pak by snad nepotřeboval důvěrná setkání tak často.
Opravdu by mi nevadilo, kdybych se trochu změnil, doktore Jenkinsi.
Nesouhlasíte s tím?
Možná sestra přijede na Nový rok. Mohli by spolu zajít na Times Square a dívat se na slavnostní spouštění koule.
Vincent zamířil přímo do muzea. O tom, kde zastihne Geralda Duncana, nemohlo být pochyb. Určitě ho najde v traktu, kde bývají důležité putovní výstavy - například výstava pokladů Nilu nebo klenotů Britského impéria. Momentálně zde probíhala výstava s názvem "Horologie v dávných dobách".
Duncan Vincentovi již dříve vysvětlil, že slovo "horologie" označuje studium času a hodin.
V poslední době navštívil Hodinář výstavu již několikrát. Přitahovala ho úplně stejně, jako Vincenta přitahovaly sexshopy. Jinak odtažitý a nevzrušený Duncan se při prohlídce vystavených exponátů vždy celý rozzářil. Vincenta naplňovalo spokojeností, když viděl, že se jeho přítel přece jen dokáže z něčeho těšit.
Momentálně si Duncan prohlížel jakési staré hrnčířské předměty, které nesly název "kadidlové hodiny". Vincent se postavil vedle něj.

"Tak co jsi zjistil?" zeptal se Duncan, aniž otočil hlavu. Viděl totiž Vincentův odraz ve skle vitríny. Byl už zkrátka takový - vždy ve střehu, vždy viděl vše, co vidět potřeboval.
"Když jsem tam byl já, nikdo za ní do vazárny nepřišel. Pak šla do svého obchodu na Broadwayi a čekala tam na toho kluka
z rozvážky. Nakonec odjeli spolu. Volal jsem tam a chtěl s ní mluvit..."
"Odkud?"
"Z automatu. To je jasné." Pedantský...
"... a prodavačka mi řekla, že si jen odskočila na kávu. Prý se asi za hodinu vrátí, ale už se v obchodě nezdrží. Podle mě se pak vrátila do vazárny."
"Dobře." Duncan pokýval hlavou. "A co jsi zjistil ty?"
"Molo bylo uzavřené, ale uvnitř nikdo nebyl. Na řece jsem zahlédl policejní čluny, takže to tělo ještě nenašli. Na Cedar Street jsem se moc blízko nedostal. Ale berou ten případ opravdu vážně. Pobíhala tam spousta policajtů. U dvou z nich se mi zdálo, že tomu všemu velí. Jedna ta policajtka byla docela hezká."
"To tam vážně byla holka?" Hladový Vincent ožil. Představa, že by si mohl vylévat srdce s policistkou, mu nikdy nepřišla na mysl. Teď se mu však náhle zalíbila. Hodně.
"Byla mladá, třicítka. Se zrzavými vlasy. Líbí se ti zrzky?" Vincent nikdy nezapomněl na zrzavé vlasy Sally Anne - na to, jak jí splývaly na starou smrdutou přikrývku, když na ní obkročmo ležel.
Probudil se v něm strašlivý hlad. Doslova slintal. Zabořil ruku do kapsy, vytáhl čokoládovou tyčinku a rychle ji snědl. Přemýšlel, kam Duncan s těmi svými poznámkami o zrzavých vlasech a krásné policistce míří, ale Hodinář už nic dalšího nedodal. Místo toho se přesunul k další vitríně, která obsahovala starobylé hodiny s kyvadlem.
"Víš, čemu můžeme děkovat za přesné měření času?" Profesor je na stupínku, pomyslel si Chytrý pan V., který po zhltnutí čokoládové tyčinky na okamžik vystřídal Hladového pana V. "Ne." "Vlakům." "Jak to?"

"Když byli lidé celý život vázáni na jedno jediné místo, mohli začít den v kterémkoliv okamžiku, pro nějž se rozhodli. Šest nula nula v Londýně mohlo být klidně šest osmnáct v Oxfordu. Komu by na tom záleželo? A když se člověk přece jen musel vypravit do Oxfordu, tak jel prostě na koni a bylo mu jedno, kolik je přesně hodin. Jenže u železnice je to jinak: pokud vlak neodjede ze stanice včas a po chvíli se tamtudy prožene jiný vlak, no, tak jsou důsledky nepříjemné."
"To dává smysl."
Duncan se otočil od vitríny. Vincent doufal, že už odtud odejdou, zamíří do centra a vyrazí za Joanne. Duncan se však jen přesunul přes sál k velké prosklené vitríně. Ta stála za sametovým provazem a vedle ní hlídkoval urostlý dozorce. Duncan se upřeně zadíval na exponát uvnitř, zlatostříbrnou skříňku o rozměrech asi třicet krát třicet centimetrů a tloušťce dvacet centimetrů. Čelní strana byla poseta dvanácti ciferníky ozdobenými koulemi a obrázky, které vypadaly jako planety, hvězdy a komety, a také číslicemi a prapodivnými písmeny a symboly jako v astrologii. Rovněž samotnou skříňku zdobily obrázky.
"Co to je?" zeptal se Vincent.
"Delfský mechanismus," vysvětlil Duncan. "Pochází z Řecka a je více než patnáct set let starý. Momentálně putuje po celém světě."
"A co umí?"
"Mnoho věcí. Vidíš tady ty ciferníky? Ty počítají pohyb Slunce, Měsíce a planet." Pohlédl na Vincenta. "Ony doopravdy ukazují, jak zeměkoule a planety obíhají kolem Slunce, což byla v té době revoluční - a taky kacířská - myšlenka. Koperníkův model sluneční soustavy přišel až o tisíc let později. Úžasné."
Vincent si o Koperníkovi cosi mlhavě pamatoval ze střední školy - i když nejživěji si z té doby pamatoval jednu spolužačku, Ritu Johanssonovou. Vzpomínka, která ho těšila nejvíce, pocházela z jednoho podzimního odpoledne a zachycovala onu buclatou brunetku, jak leží na břiše na poli kousek od školy, přes hlavu má přehozený jutový pytel a zdvořilým hlasem žadoní: "Prosím ne, prosím, nedělej to."

"A podívej na ten ciferník," dodal Duncan, a přerušil tak velmi příjemnou Vincentovu vzpomínku. "Na ten stříbrný?"
"Platinový. Je to ryzí platina." "Ta je cennější než zlato, že jo?"
Duncan neodpověděl. "Ukazuje lunární kalendář. Ale velmi zvláštní kalendář. Gregoriánský kalendář - ten, který používáme my - má tři sta šedesát pět dní a dvanáct měsíců s proměnlivou délkou. Lunární kalendář je důslednější než gregoriánský - jeho měsíce mají vždy stejnou délku. Zároveň však nekorespondují se sluncem, což znamená, že lunární měsíc, který letos začíná řekněme pátého dubna, připadne příští rok na jiný den. Delfský mechanismus ovšem zobrazuje lunisolární kalendář, který je kombinací obou. Já osobně nenávidím gregoriánský i čistě lunární kalendář." Do jeho hlasu se vkradla vášeň. "Jsou lajdácké."
Jak může někdo nenávidět kalendář? podivil se Vincent. "Zato lunisolární kalendář, ten je elegantní a harmonický. Nádherný." Duncan ukázal na přední stranu delfského mechanismu. "Spousta lidí nevěří, že je pravý, protože vědci nedokážou jeho výpočty napodobit bez počítačů. Nemohou uvěřit, že někdo postavil tak důmyslný kalkulátor před tak dlouhou dobou. Já jsem ovšem přesvědčen, že je skutečný." "Má velkou hodnotu?"
"Nevyčíslitelnou." Hodinář se na chvíli odmlčel a pak dodal: "V souvislosti s ním kolují desítky různých zvěstí - například že obsahuje odpověď na tajemství života a vesmíru." "Ty si to taky myslíš?"
Duncan dál civěl na odlesk světla od kovu. "V jistém smyslu ano. Dělá snad něco nadpřirozeného? To samozřejmě ne. Ale rozhodně dělá něco důležitého: sjednocuje čas. Pomáhá nám pochopit, že čas je nekonečná řeka. Ten mechanismus se staví ke vteřině úplně stejně jako k tisíciletí. A nějakým způsobem se mu přitom daří měřit všechny tyto intervaly s

téměř stoprocentní přesností." Ukázal na skříňku. "V dávných dobách pokládali lidé čas za jakousi oddělenou sílu, za svébytného boha obdařeného vlastní mocí. Dá se říct, že delfský mechanismus je ztělesněním tohoto názoru. Myslím, že by se nám všem vedlo lépe, kdybychom se
135
dívali na čas právě takto: kdybychom byli přesvědčeni, že jediná vteřina může být stejně mocná jako kulka, nůž nebo bomba. Že může ovlivňovat události vzdálené tisíc let v budoucnu. Že je může od základu změnit."
V širším plánu věcí...
"To je teda něco."
Vincentův tón však musel Duncanovi prozradit, že kolega jeho zápal nesdílí.
Hodináři to však zjevně nevadilo. Podíval se na své kapesní hodinky a z úst se mu vydralo vzácné uchechtnutí. "Ale bláznivého řečnění už bylo dost. Teď pojďme navštívit naši květinářku."

Život strážníka Rona Pulaského tvořily následující věci: jeho manželka a děti, jeho rodiče a bratr-dvojče, jeho čtyřpokojový domek v Queensu a drobné radosti v podobě grilování s kamarády a jejich manželkami (Pulaski připravoval vlastní marinádu a salátové dresinky), běhání, návštěvy kina s manželkou, kdykoliv se jim podařilo dát dohromady peníze na chůvu, a práce na zahradě, která byla tak malá, že ji jeho bratr nazýval zatravněnou rohoží. Samé obyčejné věci. Z tohoto důvodu byl Pulaski ze setkání s Jordanem Kesslerem, společníkem Benjamina Creeleyho, notně neklidný. Když si se Sachsovou hodili v jejím camaru mincí a los mu místo barmanky přiřkl byznysmena Kesslera, jenž se právě vrátil ze služební cesty, zatelefonoval mu a dohodl si s ním osobní schůzku. Kesslerův tryskáč (byl to opravdu Kesslerův tryskáč - ne tryskáč, ve kterém letěl Kessler) před pár okamžiky přistál v New Yorku a Kesslerův řidič okamžitě odvezl podnikatele do centra.
Pulaski nyní litoval, že si raději nevybral barmanku. Velké peníze ho uváděly do rozpaků.
Kessler se nacházel v kanceláři jednoho klienta na dolním Manhattanu a chtěl schůzku s Pulaskim odložit. Sachsová však policistu předem upozornila, že má být neústupný, a tak Pulaski neústupný byl. Kessler nakonec souhlasil, že si dají sraz ve Starbucks v přízemí klientovy kancelářské budovy.
Mladý policista nyní vkráčel do vestibulu budovy Perm Energy Transfer, která byla sama o sobě uměleckým dílem - všude
samé sklo, chrom a mramorové sochy. Na stěně visely obrovské fotografie firemních ropovodů natřených nejrůznějšími barvami. Na to, že šlo o průmyslové objekty, působily velice umělecky. Pulaskému se snímky doopravdy líbily.
Když vešel do Starbucks, jakýsi muž po něm šlehl pohledem a mávnutím ruky ho přivolal k sobě. Pulaski si koupil kávu - byznysmen už před sebou jednu měl - a oba muži si podali ruce. Kessler působil solidním dojmem. Řídké vlasy měl diskrétně přehozeny přes lesklou pleš na temeni a jeho tmavě modrá košile byla naškrobená jemně jako balza. Límec i manžety měl bílé a jeho manžetové knoflíčky měly podobu bohatých zlatých uzlů.
"Díky, že jste za mnou přišel sem dolů," řekl Pulaskému. "Nejsem si jist, co by si klient pomyslel, kdyby mě na jeho patře navštívil policista."
"Co pro ně děláte?"
"Ale, běžné účetní věci. Rutina, ale bez nároku na odpočinek." Kessler usrkl kávu, přehodil si nohu přes nohu a řekl hlubokým hlasem: "Je to strašné, myslím Benova smrt. Prostě strašné. Když jsem se o tom doslechl, nemohl jsem tomu uvěřit... Jak to snáší jeho manželka se synem?" Pak ovšem zavrtěl hlavou a odpověděl si sám: "Jak by to asi snášeli? Určitě jsou zdeptaní. Ale co pro vás mohu udělat já?"
"Jak už jsem vám vysvětlil, jeho smrt ještě prověřujeme." "Jistě, udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl."
Zdálo se, že Kesslera rozhovor s policistou nijak neznervózňuje. Ale také nedával najevo sebemenší povýšenost, ačkoliv právě hovořil s mužem, který vydělával tisíckrát méně než on. "Měl pan Creeley problémy s léky?"
"S léky? Toho jsem si nikdy nevšiml. Vím, že bral jednu dobu prášky na bolesti zad. Ale to už je docela dávno. A taky jsem ho, myslím, nikdy neviděl..., jak se to říká? Nikdy jsem ho neviděl podrouš eného. Ovšem pozor: my dva jsme se v soukromí příliš nestýkali. Prostě jsme byli každý jiná osobnost. Podnikali jsme spolu a znali se šest let, ale náš soukromý život vždy zůstával..., prostě soukromý. Snad s výjimkou společných večeří s klienty zhruba jednou, dvakrát do roka." Pulaski vrátil konverzaci do původních kolejí. "A co drogy?"
136
137
"Ben? To ne." Kessler se zasmál.
Pulaski se zamyslel nad svými otázkami. Sachsová mu kladla na srdce, aby se je naučil nazpaměť. Pokud se prý člověk dívá často do poznámek, působí to neprofesionálně.
"Setkal se někdy s někým, koho byste vy sám označil za nebezpečného? Třeba s někým, kdo na vás působil dojmem zločince?"
"Nikdy."
"Detektivce Sachsové jste uvedl, že trpěl depresí."
"To je pravda."
"Víte, co u něj tuto depresi vyvolalo?"
"Ne. Jak říkám, osobní věci jsme spolu příliš neprobírali." Kessler položil ruku na stůl a mohutný manžetový knoflíček hlasitě cinkl. Jeho cena se pravděpodobně rovnala měsíčnímu platu Pulaského.
Policista v duchu uslyšel hlas své manželky: Klid, miláčku. Vedeš si dobře.
Jeho bratr se připojil: On má možná zlaté knoflíčky, ale ty máš kurevsky velkou bouchačku.
"Všiml jste si na něm kromě té deprese v poslední době něčeho neobvyklého?"

"Vlastně ano, všiml. Pil o něco víc než obvykle. A taky se dal na hazard. Párkrát si zajel do Vegas nebo do Atlantic City. Tohle nikdy předtím nedělal."
"Dokážete to identifikovat?" Pulaski podal Kesslerovi kopie snímků zachycujících listiny, které Amélie Sachsová vytáhla z krbu ve westchesterském domě Creeleyových. "Je to nějaká finanční tabulka nebo rozvaha," dodal.
"To jsem poznal." Teď zněl byznysmen trochu povýšeně, ale podle všeho to neměl v úmyslu.
"Pan Creeley měl ty dokumenty v držení. Říkají vám něco?"
"Ne. Dají se jen těžko přečíst. Co se s nimi stalo?"
"Takhle jsme je našli."
Neprozrazuj mu, že je někdo pálil v krbu, kladla mu na srdce Sachsová. Jako že si mám držet karty na prsou? nadhodil Pulaski a vzápětí ho napadlo, že tento obrat neměl před ženou používat, a celý zčervenal. Jeho dvojče by nezčervenalo. Měli s bratrem společné úplně všechny geny kromě genu stydlivosti.
138
"Zdá se, že na nich figuruje spousta peněz." Kessler se znovu zadíval na kopie. "Tolik zase ne, jen pár milionů."
Tolik zase ne.
"Vraťme se k té depresi. Jak jste poznal, že trpí depresemi, když o nich před vámi nemluvil?"
"Prostě byl jako mátoha. Strašně podrážděný. A rozrušený. Něco ho rozhodně žralo."
"Zmiňoval se někdy o baru St. James?" "O čem?"
"To je jeden bar na Manhattanu."
"Ne. Vím, že čas od času odešel z práce dřív. Předpokládám, že s přáteli na skleničku. Ale nikdy mi neřekl s kým."
"Vyšetřovala ho někdy policie?" "Za co?"
"Za cokoliv nezákonného." "Ne. To by se ke mně doneslo." "Měl pan Creeley nějaké problémy s klienty?" "Ne. Se všemi jsme měli skvělé vztahy. Jejich průměrný příjem trojnásobně až čtyřnásobně převyšoval espéčko pět set. Kdo by s tím nebyl spokojen?"
Espéčko... Tohle Pulaski nechápal. Přesto si údaj poznamenal a vedle něj připsal slovo "spokojen".
"Mohl byste mi poslat seznam klientů?"
Kessler zaváhal. "Upřímně řečeno bych byl raději, kdybyste je nekontaktovali." Lehce sklopil hlavu a upřeně se zadíval mladému policistovi do očí.
Pulaski pohled opětoval. "Proč?" zeptal se. "Je to choulostivá věc. Byznysu to neprospívá. Jak už jsem poznamenal."
"Jenže pokud se nad tím zamyslíte, pane, tak není nic choulostivého na tom, když policie po něčí smrti položí lidem z jeho okolí několik otázek, ne? Vždyť je to přece naše práce." "To asi ano."
"A všichni vaši klienti vědí, co se panu Creeleymu stalo, ne?" "Ano." "Takže přímo očekávají, že to budeme prošetřovat."
139
"Někteří možná ano, jiní ne."
"Ale vy jste každopádně podnikl kroky, abyste tuhle situaci zvládl, viďte? Najal jste si píár firmu nebo jste se možná sám sešel s klienty, abyste je ujistil, že je všechno v pořádku."
Kessler zaváhal a poté řekl: "Sepíšu ten seznam a pošlu vám ho."
Jo! zavýskl Pulaski v duchu, tři body! Musel se přemáhat, aby se neusmál.
Amélie Sachsová mu poradila, aby si nejdůležitější otázku schoval až úplně na konec. "A co se stalo s Creeleyho polovinou vaší firmy?"
Dotaz obsahoval slabounký náznak, že Kessler mohl svého společníka zavraždit, aby mohl firmu ovládnout sám. Kessler to však buď takto nepochopil, anebo ho tato představa neurážela. "Odkoupím ji já. Naše partnerská dohoda na to pamatuje. Suzanne - tedy jeho manželka - dostane řádnou tržní hodnotu jeho podílu. Budou to docela slušné drobné."
Pulaski si vše zapsal a pak ukázal na fotografii s ropovody, která byla vidět za prosklenými dveřmi. "Vašimi klienty jsou takhle velké společnosti?"
"Většinou pracujeme pro jednotlivce, řídicí pracovníky a členy správních rad." Kessler si vsypal do kávy balíček cukru a zamíchal ji. "Působil jste někdy v byznysu, policisto?"
"Já?" Pulaski se zašklebil. "Ne. Vlastně jsem jednu dobu v létě brigádničil u strýce. Jenže on pak šel břichem nahoru. Teda, on ne. Ale jeho tiskárna."
"Je vzrušující založit firmu a pak z ní vypiplat něco velkého." Kessler usrkl kávu, znovu ji zamíchal a předklonil se. "Je mi naprosto jasné, že jeho smrt byla podle vašeho názoru něčím více než pouhou sebevraždou."
"Chceme prověřit všechny možnosti." Pulaski netušil, co měl byznysmen svou poznámkou na mysli; prostě z něj vypadla. Znovu se zamyslel nad otázkami, ale studna už byla vyschlá. "Myslím, že je to všechno, pane. Mockrát vám děkuji za pomoc."
Kessler dopil kávu. "Jestli mě ještě něco napadne, ozvu se vám. Máte vizitku?"
140
Pulaski mu podal vizitku a byznysmen se dotázal: "Ta žena, se kterou jsem mluvil..., jak že se to jmenovala?"
"Detektivka Sachsová."
"Ano, jistě. Pokud bych se nedovolal vám, mám zavolat jí? Pracuje na tom případu ještě?"
"Ano, pane."
Kessler otočil vizitku na zadní stranu a Pulaski mu nadiktoval jméno a číslo mobilního telefonu Amélie Sachsové. Nakonec přihodil i telefon na Rhyma.
Kessler pokýval hlavou. "Ale teď už bych se měl vrátit do

práce."
Pulaski mu ještě jednou poděkoval, dopil kávu a odešel. Ve vestibulu se naposledy podíval na největší z fotografií ropovodů. Tohle bylo opravdu něco. Klidně by si zmenšeninu téhle fotky pověsil u sebe doma. Předpokládal však, že firma jako Penn Energy bude jen stěží provozovat prodejnu reklamních předmětů, jaké má třeba Disney World.
141

16:53
Do malé kavárny vstoupila obtloustlá žena. Měla černý kabát, krátké vlasy a džínsy - přesně jak sama sebe popsala. Amélie Sachsová na ni zamávala ze zadní kóje.
Byla to Gerte, druhá barmanka ze St. James. Právě šla do práce a souhlasila, že se před začátkem směny setká se Sachsovou.
Na zdi visela cedule zakazující kouření, ale barmanka dál žmoulala mezi narůžovělým ukazováčkem a prostředníčkem zapálenou cigaretu. Nikdo z personálu ji na to neupozornil; Sachsová to pokládala za výraz profesní kolegiality zaměstnanců restaurací.
Gertiny tmavé oči se zúžily, když jí Sachsová ukázala služební průkaz.
"Sonja říkala, že se mě chcete na něco zeptat. Ale neříkala na co." Její hlas byl hluboký a chraplavý.
Sachsová měla podezření, že ve skutečnosti Sonja sdělila kolegyni všechno. Rozhodla se však tuhle šarádu sehrát, sdělila barmance veškeré podrobnosti - tedy přinejmenším ty, které jí mohla prozradit - a pak jí ukázala fotografii Bena Creeleyho. "Spáchal sebevraždu." Gertiny oči nedaly najevo žádné překvapení. "A my teď jeho smrt prošetřujeme."
"Myslím, že jsem ho tam dvakrát třikrát viděla." Barmanka pohlédla na tabuli s nabídkou dne. "V St. James se můžu zadarmo najíst. Jenže zmeškám večeři. Protože jsem tady. S váma."
"Tak co kdybych vám něco objednala?"
Gerte mávla na servírku a objednala si jídlo.
"A vy si dáte...?" oslovila servírka Sachsovou.
"Máte bylinkový čaj?"
"Jestli je Lipton bylinka, tak ano."
"Takže jeden."
"A něco k jídlu?"
"Ne, díky."
Gerte se zadívala na detektivčinu štíhlou postavu a cynicky se zasmála. "Takže ten chlap, který se zabil," dotázala se poté, "měl nějakou rodinu?"
"Ano, měl."
"To je blbý. Jak se jmenoval?"
Tato otázka nevzbuzovala naději, že Gerte bude zdrojem kvalitních informací. A taky že ne - ukázalo se, že nedokáže být Sachsové nápomocna o nic více než Sonja. Vlastně si vzpomněla jen na to, že Creeleyho v posledních třech měsících vídala v baru, a to přibližně jednou měsíčně. Také ona měla dojem, že se Creeley stýkal s policisty v zadním sále, ale s jistotou to tvrdit nemohla. "Je tam děsnej frmol, víte?"
Záleží na tom, jak člověk definuje frmol, pomyslela si Sachsová. "Znáte některého z těch policistů osobně?"
"Z těch ze služebny? Jo, některý jo."
Servírka jim přinesla nápoje, Gerte odříkala několik jmen a přihodila i pár popisů. Žádného policistu neznala příjmením.
"Většina těch, co k nám chodí, jsou v pohodě. Akorát někteří jsou kreténi. Ale copak takovej není celej svět...?" Kývla na Creeleyho fotografii. "Jo, ještě k tomuhle Creeleymu. Pamatuju si, že se moc nesmál. A pořád se rozhlížel kolem sebe, přes rameno, z oken. Jako by byl nervózní." Přidala si do kávy smetanu a sladidlo.
"Sonja říkala, že když tam byl naposledy, s někým se pohádal. Vzpomínáte si na nějaké další rozmíšky?"
"Ne." Gerte hlasitě usrkla kávu. "Co jsem tam byla já, tak ne."
"Viděla jste u něj někdy nějaké drogy?"
"Ne."
Tohle je pro kočku, pomyslela si Sachsová. Rozhovor vypadal jako slepá ulička.
Barmanka hluboce potáhla z cigarety a vyfoukla kouř ke stropu. Přimhouřila na Sachsovou oči a vykroužila na sytě červených rtech bezvýrazný úsměv. "Proč vás ten chlápek vlastně tolik zajímá?"
"Tohle je rutinní postup."
Gerte na ni vědoucně pohlédla a nakonec řekla: "Takže dva chlapi navštíví St. James a chvilku potom jsou oba mrtví. Tohle je podle vás rutinní?"
142
143
"Dva?"
"Vy jste o tom nevěděla?"
"Ne."
"Já si to říkala. Jinak byste se o tom zmínila hnedka na začátku."
"Povězte mi o tom něco."
Gerte zmlkla a zadívala se jinam; Sachsová si kladla otázku, jestli se nepolekala. Barmanka však jen civěla na hamburger s hranolkami, které se blížily jejich směrem a vzápětí jim přistály na stole.
"Díky, drahoušku," zabručela na servírku a přesunula pohled zpátky k Sachsové. "Sarkowski. Frank Sarkowski."
"A co se stalo?"

"Slyšela jsem, že ho zabili při nějaký loupeži."
"Kdy?"
"Začátkem listopadu. Nebo tak nějak."
"S kým se v St. James stýkal?"
"Já akorát vím, že někdy chodil dozadu."
"Znali se navzájem?" Sachsová ukázala na Creeleyho fotografii.
Zena pokrčila rameny a zadívala se na hamburger. Odchlípla horní polovinu žemle, nacákala dovnitř majonézu a začala zápasit s víčkem od kečupu. Sachsová jí kečup otevřela.
"Kdo to byl?" zeptala se.
"Byznysmen. Vypadal jako dělňas, co staví mosty nebo tunely, ale slyšela jsem, že bydlí na Manhattanu a má prachy. Ty džíny, co nosil, byly od Gucciho. Jenže já s ním nikdy nemluvila - jenom když si u mě něco objednával."
"Jak jste se o jeho smrti dozvěděla?"
"Slyšela jsem je. Bavili se o tom."
"Myslíte ti policisté ze služebny?"
Barmanka přitakala.
"A neslyšela jste ještě o jiných úmrtích?"
"Ne."
"O jakýchkoliv dalších zločinech? Vydírání, přepadení, úplatky?"
144
Gerte zavrtěla hlavou, nalila si kečup na hamburger a vedle něj si vytvořila loužičku, v níž si mohla namáčet hranolky.
"Nic. Todle je všecko, co vím."
"Díky." Sachsová položila na stůl desetidolarovku, aby z ní Gerte mohla zaplatit jídlo.
Gerte se na bankovku podívala. "Mají tu skvělé dezerty. Hlavně pirožky. Jestli tu někdy budete jíst, tak si dejte pirožky."
Sachsová vytáhla ještě pět dolarů.
Barmanka zvedla hlavu a nasadila vychytralý úsměv. "Proč vám to vlastně všecko říkám? To by vás asi zajímalo, co?"
Amélie Sachsová pokývala hlavou a rovněž se usmála. Přesně tuto otázku si totiž právě kladla.
"Tomu byste nerozuměla. Je to kvůli těm chlapům vzadu, kvůli těm policajtům. Kvůli tomu, jak se na nás se Sonjou dívají, co říkají a taky co neříkají. Jak si z nás dělají srandu, když si myslí, že je neslyšíme..." Gerte se hořce usmála. "No tak si prostě vydělávám na živobytí nalíváním chlastu, a co má bejt? Nic jinýho neumím. Ale to jim ještě nedává právo si ze mě utahovat. Každej má právo na trochu důstojnosti, že jo?"

Joanne Harperová, Vincentova vysněná dívka, se zatím do vazárny nevrátila.
Oba muži seděli ve flastromobilu parkujícím na východní Spring Street naproti potemnělé vazárně, kde se Duncan chystal zavraždit svou třetí oběť a kde si Vincent dělal čáku na své první důvěrné setkání po dlouhé, předlouhé době. Jejich auťák nebyl žádná sláva, ale skýtal jim bezpečí. Hodinář ho ukradl z místa, kde podle něj ještě dlouho nebude nikomu chybět. Kromě toho měl vpředu a vzadu newyorské poznávací značky ukradené z jiného béžového Fordu Explorer - to proto, aby prošli běžnou silniční kontrolou, kdyby si jich náhodou někdo všiml (policie jen málokdy kontroluje výrobní číslo, většinou jen značky, poučil Hodinář Vincenta).
Vincent připustil, že je to chytré, přestože se neopomněl zeptat, co by dělali, kdyby jim nějaký policajt výrobní číslo kontroloval. Číslo by nesouhlasilo se značkou a polda by poznal, že explorer je kradený.
145
"No tak bych ho zabil," odpověděl mu Hodinář. Jako by to bylo nabíledni.
Bez mrknutí oka...
Duncan pohlédl na kapesní hodinky, zastrčil je zpátky do kapsy a zapnul ji. Nato otevřel nylonovou brašnu, která již obsahovala hodiny i další potřebné náčiní - vše pečlivě setříděno -, natáhl hodiny, nastavil čas a opět tašku zavřel.
Vincent slyšel zevnitř tikání.
Zapojili si do mobilů sluchátka a Vincent položil na sedadlo vedle sebe snímač nastavený na policejní frekvenci (pochopitelně Duncanův nápad). Zapnul ho a uslyšel ničím nezajímavý tok policejních hlášení o dopravních nehodách, postupu uzavírání ulic kvůli nějaké čtvrteční události, jednom domnělém infarktu na Broadwayi, jedné kapesní krádeži...
Zkrátka život velkoměsta...
Duncan sám sebe pozorně prohlédl a ujistil se, že má všechny kapsy zapnuté. Následně si přejel po těle přilnavým válečkem, který sesbíral veškeré stopové důkazy, a připomněl Vincentovi, aby učinil totéž, než vejde dovnitř za účelem důvěrného setkání s Joanne.
Pedantský...
."Připraven?"
Vincent přikývl. Duncan vystoupil z flastromobilu, rozhlédl se po ulici a zamířil ke služebnímu vchodu, kde během nějakých deseti vteřin odemkl zámek. Vincent se usmál. Úžasné. Nemohl neobdivovat přítelovy schopnosti. Vytáhl si dvě čokoládové tyčinky a několika zuřivými sousty je zhltl.
O chvíli později mu začal vibrovat telefon a on ho zvedl. "Jsem uvnitř," řekl Duncan. "Jak to vypadá na ulici?"
"Občas projede pár aut. Ale na chodnících nikdo není. Vzduch je čistej."
Vincent zaslechl pár kovových cinknutí. A pak Hodinář zašeptal: "Ozvu se ti, až bude připravena."
O deset minut později si Vincent všiml, že k vazárně kráčí kdosi v tmavém kabátě. Chůze a pohyby naznačovaly, že je to

žena. Jasně, byla to květinářka Joanne.
Jeho tělem se prohnala vlna hladu.
146
Přikrčil se, aby si ho nevšimla, a stiskl na telefonu tlačítko VOLAT.
Uslyšel cvaknutí Duncanova přístroje. Žádné "haló" ani "ano".
Lehce zvedl hlavu a viděl, jak Joanne vchází do dveří. "To je ona," řekl do telefonu. "Je sama. Každou chvíli by měla být uvnitř."
Hodinář neřekl nic. Vincent uslyšel zaklapnutí jeho telefonu.

No a co, tak je to jen závozník.
Joanne s Kevinem si dali tři kávy v bistru Kosmo's, jinak naprosto fádním a nudném lokálu v SoHo, který se však počínaje dneškem stal velmi významným místem, a Joanne teď vcházela zadními dveřmi do vazárny a litovala, že se nemohla zdržet ještě alespoň půl hodiny. Kevin by byl rád - chtěli si vyprávět další vtipy, podělit se o další historky -, jenže na Joanne čekala zakázka. Měla být hotova až zítra večer, ale pro Joanne to byl důležitý zákazník, a tak chtěla mít jistotu, že vše bude naprosto dokonalé. Zdráhavě tedy Kevinovi sdělila, že se musí vrátit.
Naposledy se rozhlédla po ulici, protože byla ještě stále trochu nesvá z toho obtloustlého chlapa v bundě a s divnými slunečními brýlemi na očích. Ulice však byla liduprázdná. Joanne tedy vešla do vazárny, zabouchla za sebou dveře a uzamkla je na dva západy.
Pověsila si kabát a zhluboka se nadechla, což činila vždy, když vstoupila dovnitř - vychutnávala si myriádu různých vůní: jasmíny, růže, šeříky, lilie, gardénie, ale i hnojivo, aranžovací hmotu a mulčovací kůru. Bylo to opojné.
Rozsvítila světla a zadívala se na květinovou výzdobu, na které před odchodem pracovala. Po chvíli však ztuhla a vykřikla zděšením.
Její noha došlápla na cosi, co se zpod ní vzápětí vykroutilo. Joanne uskočila a pomyslela si: Krysa!
Poté však sklopila oči a musela se rozesmát. Ve skutečnosti šlápla na velkou cívku s květinářským drátem, která ležela uprostřed uličky. Jak se sem dostala? Všechny cívky přece visely na háčcích opodál na stěně. Joanne se zadívala do tmy a všimla si, že
147
tato cívka z nějakého důvodu spadla a skutálela se na podlahu. Zvláštní.
Zřejmě duchové dávných květinářů, pomyslela si, ale vzápětí svého vtipu zalitovala. Vazárna byla sama o sobě strašidelným místem a Joanne se vzápětí znovu vybavil ten tlusťoch ve slunečních brýlích. Přestaň děsit sama sebe.
Zvedla cívku a okamžitě jí bylo jasné, proč spadla: z dřevěného dříku se vyvlékl háček. Nic víc. V tu chvíli si však Joanne všimla ještě jedné podivnosti. Tato cívka patřila k nejnovějším - Joanne měla dojem, že z ní ještě žádný drát nepoužila. Jenže ne, nějaký použít musela; část drátu už totiž byla pryč.
Zasmála se. Nic nevyvolává v dívkách zapomnětlivost spolehlivěji než láska.
Poté se však znovu zarazila a naklonila hlavu. Slyšela zvuk, na který nebyla zvyklá.
Co to je?
Velmi zvláštní... Kapající voda?
Ne, tohle byl spíš mechanický zvuk. Nějaký kov...
Divné. Znělo to jako tikající hodiny. Odkud se to bere? Vzadu ve vazárně visely na zdi velké nástěnné hodiny, ale ty byly elektrické a žádný tikot nevydávaly. Joanne se rozhlédla. Nakonec usoudila, že zvuk vychází z malého pracovního výklenku bez oken, který se nacházel těsně za chladírnou. Za minutku to půjde zkontrolovat.
Joanne se sklonila, aby opravila háček.
148

17:26
Amélie Sachsová smykem zastavila před Ronem Pulaskim. A sotva si policista nastoupil, otočila auto na sever a dupla na plyn.
Mladý policista ji podrobně informoval o schůzce s Jordanem Kesslerem. Nakonec dodal: "Zdál se mi poctivý. Příjemný chlapík. Ale napadlo mě, že bych se měl ještě spojit s paní Creeleyovou, abych si to u ní ověřil - myslím otázku, co Kessler díky Creeleyho smrti získá. Odpověděla mi, že mu důvěřuje a že je všechno v nejlepším pořádku. Jenže já si pořád nebyl úplně jistý, a tak jsem ještě zavolal Creeleyho právníkovi. Doufám, že to nevadí."
"Proč by to mělo vadit?"
"Já nevím. Prostě jsem si říkal, že se tě zeptám."
"Odvádět v našem povolání příliš mnoho práce není nikdy na škodu," řekla mu Sachsová. "Problém je, když jí někdo odvádí
příliš málo."
Pulaski zavrtěl hlavou. "Neumím si představit, že by někdo mohl pracovat pro Lincolna a zároveň být líný."
Sachsová se tajuplně zasmála. "A co ti ten právník říkal?"
"V podstatě totéž co Kessler a Creeleyho manželka. Kessler odkoupil Creeleyho podíl za spravedlivou tržní cenu. Všechno je legální. Kessler mi říkal, že jeho společník poslední dobou více pil a taky se dal na hazard. Jeho manželka mi pak prozradila, že ji to samotnou překvapilo. Na Las Vegas prý nikdy nebyl typ."
Sachsová přikývla. "Hazard - možná právě tady je nějaká spojitost s mafií. Třeba jim dělal dealera nebo prostě jen bral lehké drogy. Anebo pro ně pral peníze. Nevíš, jestli vyhrával, nebo prohrával?"
"Vypadá to, že prohrál dost velké peníze. Napadlo mě, jestli třeba nenarazil na nějakého lichváře, který za něj ty ztráty

zatáhl a pak ho držel pod krkem. Jenže Creeleyová mi řekla, že vzhledem
149
k jeho příjmům nebyly ty ztráty zas takový problém. Pár set tisíc jim nijak zvlášť neublížilo. I když ona sama z toho nadšená nebyla, to si asi umíš představit... Kessler říkal, že má se všemi klienty dobrý vztah, ale já ho přesto požádal o jejich seznam. Myslím, že bychom si s nimi měli promluvit."
"Dobře," řekla Sachsová a po chvíli dodala: "Začíná se to nějak nafukovat. Kromě Creeleyho zemřel ještě někdo další. Možná to byla vražda při loupeži." Popsala kolegovi schůzku s Gerte a řekla mu o Franku Sarkowském. "Potřebuju, abys vypátral jeho spis."
"Spolehni se."
"Já..."
Sachsová se zarazila. Pohlédla do zpětného zrcátka a pocítila svírání v žaludku. "Hm."
"Co je?" zeptal se Pulaski.
Sachsová místo odpovědi plynule odbočila doprava, ujela ještě několik bloků a pak ostře uhnula doleva. "Poslyš, možná nás někdo sleduje. Všimla jsem si toho před pár minutama. Ten meďour odbočuje přesně podle nás. Ne, nekoukej tam."
Za nimi jel černý mercedes s tmavými skly.
Sachsová znovu prudce odbočila a šlápla na brzdu. Mladý policista zachroptěl, když se mu pás zařízl do těla. Mercedes pokračoval v jízdě. Sachsová po něm vrhla pohled - poznávací značku sice nezachytila, ale všimla si, že jde o Mercedes-AMG, drahou "vytuněnou" verzi tohoto německého auta.
Otočila se s camarem do protisměru, ale v tu chvíli před ní zastavila jakási dodávka. Než ji Sachsová objela, mercedes už byl pryč.
"Kdo to podle tebe byl?"
Sachsová prudce přeřadila. "Nejspíš jen náhoda. Stává se dost zřídka, aby se na tebe někdo takhle nalepil. A věř mi, že u aut za sto čtyřicet tisíc dolarů se to nestává nikdy."

Dotýká se studeného těla květinářky, které leží na betonu s obličejem bledým jako bílé růže posévající podlahu.
Studené tělo, chladné jako Studený měsíc, ale stále měkké; tuhost smrti se v něm ještě nestačila usadit.
Rozřezává látku, halenku, podprsenku...
150
Dotýká se... Ochutnává...
Takové byly představy, které se teď jako vodopád prohánějí myšlenkami Vincenta Reynoldse, když seděl za volantem flastromobilu, díval se do ztemnělé vazárny na protější straně ulice, zhluboka oddechoval a snil o tom, jak přesně za chvíli naloží s Joanne. Hlad jím doslova cloumal.
Vtom se do jeho představ vmísil jakýsi zvuk. "Tady hlídka čtyřicet dva, můžete..., chtějí přidat další zátarasy na křižovatce Nassau a Vine. U hlavní tribuny." "Jasně, to by šlo. Příjem."
Tato konverzace nepředstavovala pro něj ani pro Geralda Duncana žádnou hrozbu, a tak Vincent dál pouštěl uzdu své fantazii. Ochutnává, dotýká se...
Představoval si, že Hodinář teď pravděpodobně vleče Joanne po podlaze a svazuje ji. A pak se zamračil. Nebude se jí Duncan dotýkat i na jistých místech? Na prsou, mezi nohama? Vincent pocítil žárlivost.
Joanne byla jeho dívka, ne Duncanova. Zatraceně! A jestli chce něco opíchat, tak ať si najde vlastní krasotinku...
Ale pak si řekl, že by se měl uklidnit. Tohle s člověkem dokáže hlad. Zbaví ho smyslů, zmocní se ho jako ti krvelační zombie ve filmech, které Vincent rád sledoval. Duncan je přece jeho přítel. A jestli si s ní chce trochu pohrát, no tak ať. Můžou se o ni rozdělit.
Vincent se netrpělivě podíval na hodinky. Všechno to tak stráááášně trvá. Duncan mu již dříve řekl, že čas není absolutní. Nějací vědci prý kdysi provedli experiment, při němž zavěsili jedny hodiny vysoko do vzduchu na nějakou věž a druhé na úroveň hladiny moře. A ty hodiny ve vzduchu běžely rychleji než ty na zemi. Kvůli nějakému fyzikálnímu zákonu. A také psychologicky je čas relativní, neopomněl dodat Duncan. Když děláš něco, co máš rád, ubíhá ti rychle. Zatímco když na něco čekáš, vleče se pomalu. Třeba jako teď. No tak, no tak.
Snímač na sedadle spolujezdce znovu zapraskal. Další hlášení o dopravní situaci, předpokládal Vincent.
Jenže se mýlil.
151
"Centrála volá všechny dostupné jednotky na dolním Manhattanu. Jeďte na Spring Street východně od Broadwaye a zaměřte se na všechna květinářství v okolí - souvisí to s vraždami na molu na Dvaadvacáté ulici a v boční uličce u Cedar Street ze včerejší noci. Postupujte obezřetně."
"Prokristapána," zamumlal Vincent nahlas a vytřeštil oči na snímač. Popadl telefon, stiskl tlačítko opětovného vytáčení a pohlédl na ulici - zatím žádné známky policejní přítomnosti.
Jedno zazvonění, druhé...
"Zvedni to!"
Cvak. Duncan neřekl vůbec nic, což bylo v souladu s plánem. Vincent však věděl, že je na lince.
"Zmiz odtamtud, hned! Hoď sebou! Jedou sem benga!"
Vincent uslyšel slabé heknutí. Spojení se přerušilo.
"Tady RMH tři tři sedm. jsme tři minuty od místa."
"Rozumím, tři tři sedmičko... Další informace k hlášení: podle zpráv máme deset třicet čtyřku na Spring Street číslo čtyři jedna osm, probíhá tam přepadení. Všechny dostupné jednotky, hlaste se."

"Rozumím."
"RMH čtyři šest jedna. Jedeme tam taky."
"Tak dělej, proboha," drmolil Vincent. Zařadil rychlost.
Vtom se ozvalo hlasité zařinčení, když prosklenými hlavními dveřmi vazárny květin proletěla keramická urna. Vzápětí se odtamtud vyřítil Duncan, sprintem se prohnal přes rozsypané střepy, téměř upadl na ledu, doklopýtal k exploreru a vrhl se na sedadlo spolujezdce. Vincent vyrazil pryč.
"Zpomal," poručil mu Hodinář. "A na další křižovatce odboč."
Vincent pustil nohu z plynu. Vlastně bylo velké štěstí, že zpomalil, poněvadž právě v tom okamžiku se před nimi vynořilo policejní auto a smykem projelo zatáčku.
Po chvíli se na ulici objevila dvě další, zastavila a vyskákali z nich policisté.
"Normálně zastav na světlech," řekl Duncan klidně. "Nepanikař."
Vincent cítil, jak se třese po celém těle. Chtěl dupnout na plyn, prostě to risknout. Duncan to však vycítil. "Ne. Chovej se jako
152
všichni ostatní v okolí. Jsi zvědavý. Pokukuj po těch policejních autech. To je úplně normální."
Vincent začal pokukovat.
Na semaforu naskočila zelená.
"Pomalu."
Vincent se odlepil od semaforu.
Kolem projela další policejní auta, jejichž osádky reagovaly na
hlášení.
Díky snímači věděli, že sem míří ještě několik dalších vozů. Jeden policista ve vysílačce upozorňoval, že nemají popis podezřelého. O jejich flastromobilu zatím nikdo nic neřekl. Vincentovi se třásly ruce, ale dokázal jet rovně - držel se přesně uprostřed pruhu a ani jednou prudce nezměnil rychlost. Když byli konečně v dostatečné vzdálenosti od vazárny, řekl Vincent tiše: "Oni věděli, že jsme to my."
Duncan se k němu otočil. "Cože?"
"Policie. Posílali sem hlídky, které měly hledat květinářství v okolí - a taky říkali, že to nějak souvisí s těma včerejšíma vraždama."
Gerald Duncan se nad tím zamyslel. Nezdálo se, že by to jím otřáslo nebo ho to rozzuřilo. Pouze se zamračil. "Oni věděli, že tam jsme? To je zvláštní. Jak na to jen mohli přijít?"
"Kam mám jet?" zeptal se Vincent.
Jeho přítel neodpověděl a dál se rozhlížel po okolních ulicích. Nakonec řekl klidným hlasem: "Zatím jeď prostě dál. Musím přemýšlet."

"Takže vám unikl?" ozval se v reproduktoru motoroly Rhymův štěkavý hlas. "A co se stalo?"
Lon Sellitto, který stál vedle Sachsové před vazárnou květin, odpověděl: "Špatné načasování. Smůla. Kdo to má, ksakru, vědět?"
"Smůla?" odsekl Rhyme hrubě, jako by to bylo cizí slovo, kterému nerozumí. A pak se zarazil. "Moment... Používáte šifrovanou frekvenci?"
"My jsme na taktické frekvenci," řekl Sellitto, "ale centrála není, kvůli telefonátům na linku devět jedna jedna. Hodinář musel
153
zaslechnout počáteční hlášení. Ksakru. Dobrá, zařídíme, aby byla veškerá komunikace k případu Hodináře šifrovaná."
Rhyme přesunul pozornost k Amélii. "Co ti říká místo činu, Sachsová?"
"Teprve jsem dorazila."
"No tak ho ohledej."
Cvak.
Šmarjá... Sellitto se Sachsovou se na sebe podívali. Sotva si Sachsová vyslechla telefonát o 1034 na Spring Street, vysadila Pulaského, který měl za úkol vypátrat vyšetřovací spis o smrti Franka Sarkowského, a uháněla sem, aby ohledala místo činu.
Já zvládnu dva.
Doufejme, Sachsová...
Detektivka odhodila kabelku na zadní sedadlo camara, zamkla dveře a vyrazila do vazárny. Přitom si všimla, že z obchodu s květinami vychází Kathryn Danceová, která právě vyslechla majitelku Joanne Harperovou - ženu, jež se málem stala Hodinářovou třetí obětí.
U obrubníku zastavilo neoznačené auto s rozsvícenými majáčky na přední masce. Dennis Baker je zhasl, vystoupil z vozu a spěchal k Sachsové.
"Byl to on?" dotázal se horlivě.
"Jo," odpověděl Sellitto. "Zasahující policisté našli uvnitř další hodiny. Stejný typ."
Takže tři bychom měli, pomyslela si Sachsová chmurně. A sedm jich zbývá...
"Nechal nám zase milostný dopis?"
"Tentokrát ne. Ale byli jsme doopravdy blízko. Takže zřejmě neměl čas nám tu nějaký nechat.
"Slyšel jsem to hlášení," pokračoval Baker. "Jak jste přišli na to, že je to on?"
"Úřad životního prostředí nedávno provedl jeden blok odtud razii - proti jedné deratizátorské firmě, která tu skladovala

nepovolený síran thalnatý neboli jed na krysy. A pak Lincoln zjistil, že rybí protein nalezený na místě Adamsovy vraždy se nejčastěji používá jako hnojivo na orchideje. A tak Lon nechal poslat auta do všech květinářství a zahradnictví v okolí té deratizátorské firmy."
154
"Jed na krysy." Baker se zasmál. "Tenhleten Rhyme myslí na všechno, že jo?"
"A ještě něco navíc," dodal Sellitto.
V tu chvíli k nim došla Danceová a tlumočila jim, co se dozvěděla během rozhovoru: Joanne Harperová se po posezení u kávy vrátila do vazárny a zjistila, že jedna cívka s drátem neleží, kde má. "To ji ještě tolik netrápilo. Jenže pak zaslechla tikot a zdálo se jí, že v zadní místnosti někoho slyší. A tak zavolala policii."
"A jelikož naše auta tak jako tak směřovaly na místo," pokračoval Sellitto, "dorazili jsme sem dříve, než ji stačil zabít. Ale jen o chlup dříve."
Danceová dodala, že květinářka nemá tušení, proč by jí chtěl kdokoliv ublížit. Před docela dlouhou dobou se sice rozvedla, ale o svém bývalém muži neměla už léta žádné zprávy. A jiní nepřátelé ji nenapadali.
Joanne rovněž Danceové sdělila, že si během dne všimla tělnatého muže v krémové bundě, staromódních slunečních brýlích a baseballové kšiltovce, jak ji sleduje přes okno vazárny. Vzhledem k tomu, že okno bylo zaprášené, na něj bohužel neviděla lépe. Danceová se jí zeptala, jestli nemůže existovat nějaká spojitost mezi ní a Adamsem, avšak Joanne o tomto muži nikdy neslyšela. "A jak je na tom teď?" zeptala se Sachsová. "Je otřesená. Ale bude dál pracovat. Ovšem ne v té vazárně. Jen ve své prodejně na Broadwayi."
"Dokud toho chlapa nedopadneme nebo nezjistíme, jaký měl motiv, nechám před tím obchodem hlídkovat vůz," řekl Sellitto, vytáhl vysílačku a začal to zařizovat.
K Sachsové nyní přistoupili Nancy Simpsonová a Frank Rettig z ohledávacího týmu. Mezi nimi stál mladý muž v pletené čepici a pytlovité bundě. Byl vychrtlý a zdálo se, že se klepe zimou. "Tady pán nám chce pomoci," řekla Simpsonová. "Oslovil nás u véerenka."
Danceová pohlédla na Sachsovou, a když Amélie přikývla, obrátila se agentka k muži a zeptala se ho, co viděl. Znalosti kinezie však v tomto případě nebyly zapotřebí. Mladík měl radost, že může sehrát roli uvědomělého občana. Vysvětlil, že šel právě po ulici, když vtom si všiml, jak někdo vyskakuje z vazárny květin.
155
Podle něj šlo o muže středního věku v tmavém kabátě. Když se podíval na portrét z programu EFIT, který Sellitto s Danceovou sestavili v Hallersteinově hodinářství, řekl: "Jo, to by moh bejt on."
Muž pak podle svědka naskočil do béžového sportovně užitkového vozu, který řídil běloch s kulatým obličejem a slunečními brýlemi na očích. Ničeho bližšího si bohužel svědek na řidiči nevšiml.
"Takže oni jsou dva?" Baker si povzdechl. "Hodinář má parťáka."
Pravděpodobně šlo o muže, kterého Joanne zahlédla během dne u vazárny.
"Neměli náhodou explorera?"
"Já nerozeznám explorera od... od kteréhokoliv jiného teréňáku."
Sellitto se dotázal na poznávací značku. Svědek si jí však nevšiml.
"No, aspoň že známe barvu," poznamenal detektiv a nechal vyhlásit tísňové pátrání po vozidle - všechny rádiové mobilní hlídky, ale i většina ostatních dopravních i jiných policistů dostali pokyn hledat béžový explorer se dvěma bělochy uvnitř.
"Tak pojďme na to," řekl Sellitto nakonec.
Simpsonová s Rettigem pomohli Sachsové zkompletovat ohledávací vybavení. Míst k ohledání bylo hned několik: samotná vazárna, ulička, část chodníku, kudy Hodinář utekl k autu, a také místo, kde parkoval jeho Ford Explorer.
Kathryn Danceová se Sellittem se vrátili k Rhymovi, zatímco Baker pokračoval v pátrání po případných svědcích a ukazoval Hodinářův policejní portrét lidem na ulici i zaměstnancům skladů a prodejen po celé Spring Street.
Sachsová pak shromáždila všechny důkazní materiály, které během ohledávání našla. Jelikož první dvoje hodiny neobsahovaly výbušninu, nebylo zapotřebí volat pyrotechnickou četu; k jistotě stačil obyčejný polní test na dusičnany. Amélie sbalila hodiny, postavila je vedle ostatních důkazů, vysoukala se z tyvekové kombinézy a oblékla si koženou bundu. Spěšně přešla přes ulici, nasedla do camara, nastartovala a pustila topení na maximum.
156
Natáhla se za sedadlo spolujezdce pro kabelku, aby si z ní vzala rukavice. Když ovšem koženou kabelku zvedla, vysypal se její obsah na podlahu.
Sachsová se zamračila. Vždy si dávala dobrý pozor, aby měla kabelku zavřenou. Nemohla si dovolit z ní něco vytratit - kabelka totiž mimo jiné obsahovala i dva náhradní zásobníky do glocka a sprej se slzným plynem. Amélie si zřetelně vybavovala, že i nyní pečlivě zacvakla zámek, jakmile dorazila na místo.
Podívala se na okno na straně spolujezdce. Šmouhy od rukavic na skle odpovídaly hypotéze, že někdo vypáčil ve dveřích zámek. Část izolační gumy kolem okna byla navíc odchlíplá.
Takže mi během ohledávání místa činu vykradli auto. To tu ještě nebylo.
Sachsová prohledala obsah kabelky, položku po položce. Nic se neztratilo. Byly zde peníze i veškeré karty a průkazy - i když jí bylo jasné, že bude muset zablokovat všechny kreditní karty pro případ, že si zloděj zapsal jejich čísla. Střelivo i sprej se slzným plynem zůstaly netknuté. Sachsová instinktivně natáhla ruku k pistoli a rozhlédla se kolem sebe.
Opodál se shromáždil malý hlouček lidí, kteří byli zvědavi na důvod policejní aktivity. Sachsová vystoupila z auta, přistoupila k lidem a dotázala se, jestli si nikdo nevšiml vloupání do jejího auta. Nikdo.
Vrátila se tedy ke camaru, vytáhla z kufru základní sadu a ohledala vlastní vůz úplně stejně jako kterékoliv jiné místo činu - zkontrolovala otisky bot, otisky prstů a stopové důkazy vevnitř i venku. Nic významného ale nenašla. Uložila

vybavení zpátky do kufru a znovu se posadila na přední sedadlo.
A pak si všimla, jak o půl bloku dále vyjíždí z boční uličky velký černý automobil. Sachsová si okamžitě vzpomněla na mercedes, který se držel za nimi, když naložila Pulaského. Tentokrát ovšem tovární značku nepostřehla a auto se zařadilo do provozu dříve, než se stačila s camarem obrátit a vyrazit za ním.
Náhoda, nebo ne? přemýšlela.
Silný motor camara začal dovnitř foukat horký vzduch. Sachsová se připoutala a zařadila jedničku. Nakonec se vlastně nic nestalo, pomyslela si, když automobil vyrazil vpřed.
157
Když však v polovině bloku přeřazovala na trojku, napadlo ji něco jiného: Co u mě vlastně hledal? Skutečnost, že peníze i kreditní karty jí v kabelce zůstaly, nasvědčovaly tomu, že pachateli šlo o něco jiného.
Amélie Sachsová věděla, že lidé, u nichž nelze odhalit motiv, jsou vždy ze všech nejnebezpečnější.
158

18:22
U Rhyma předala Sachsová důkazní materiály Melu Cooperovi.
Než si však nasadila gumové rukavice, zamířila ke krabici se sušenkami pro psy, několik jich vytáhla a hodila Jacksonovi. Pes je rychle zhltl.
"Nepřemýšlel jste někdy, že byste si pořídil asistenčního psa?" zeptala se Rhyma Kathryn Danceová.
"Tohle je můj asistenční pes."
"Jackson?" zamračila se Sachsová.
"Jo. Výborně mi asistuje. Odvádí pozornost lidí, takže je pak nemusím bavit já."
Obě ženy se zasmály. "Já myslím opravdového asistenčního psa."
Jeden z terapeutů Rhymovi v minulosti skutečně pořízení psa navrhoval. Služby asistenčních psů využívá celá řada paraplegiků i kvadruplegiků. Když mu však terapeut tuto myšlenku krátce po nehodě nadnesl, Rhyme ji odmítl. Nedokázal vysvětlit proč, ale domníval se, že to nějak souvisí s jeho zdráhavostí být odkázán na někoho - nebo něco - jiného. Dnes už mu ta představa nepřipadala tak hrozná.
Zamračil se. "A dokážete ho vycvičit, aby uměl nalívat whisky?" Kriminalista přesunul pohled od psa k Sachsové. "Jo, když jsi ohledávala místo činu, někdo ti sem volal. Nějaký Jordan Kessler."
"Kdo?"
"Říkal, že už budeš vědět."
"Jo, počkej - jasně, to je ten Creeleyho společník."
"Chtěl s tebou mluvit. Řekl jsem mu, že tu nejsi, a tak ti nechal vzkaz. Prý mluvil s ostatními zaměstnanci firmy a Creeley podle
159
nich v poslední době rozhodně trpěl depresí. Kessler prý taky sestavuje ten seznam klientů, ale ještě mu to den nebo dva potrvá."
"Den nebo dva?"
"Takhle to říkal."
To už Rhymovy oči probodávaly věci, které Sachsová rovnala na vyšetřovacím stole vedle Coopera. Jeho mysl se přesunula zpět od podivných událostí kolem baru St. James - kterým říkal "ten druhý případ" - k "jeho případu", tedy k Hodináři. "Pojďme na ty důkazy," řekl.
Sachsová si natáhla gumové rukavice a začala rozbalovat krabice a pytel.
Hodiny byly stejné jako první dva kusy - tikaly a ukazovaly správný čas. Měsíční tvář byla něco málo za úplňkem. Cooper se Sachsovou hodiny rozebrali, ale nenašli žádnou významnou stopu.
Ve vazárně květin nezůstaly žádné otisky bot, otisky prstů, zbraně ani nic jiného. Rhyma napadlo, jestli vrah nenastříhal květinářský drát nějakým speciálním nástrojem, který by mohl prozrazovat něco o jeho předchozí či současné kariéře nebo výcviku. Bohužel se ukázalo, že Hodinář drát nastříhal přímo Joanninými nůžkami. Stejně jako lepicí páska byl i drát nastříhán na stejně dlouhé kusy. Každý z nich měřil přesně sto osmdesát centimetrů. Rhyme si kladl otázku, zda chtěl pachatel Joanne drátem svázat, nebo zda mu měl posloužit jako vražedný nástroj.
Když Joanne Harperová odcházela z vazárny na kávu s přítelem, zamkla za sebou dveře. Bylo tedy zřejmé, že pachatel překonal zámek, aby pronikl dovnitř. Rhyma to nepřekvapilo; člověk, který se vyzná v mechanismu hodin, si dokáže snadno osvojit i práci s planžetou.
Pátrání v databázi motorových vozidel odhalilo na území New Yorku 423 majitelů béžových Fordů Explorer. Po zadání dotazu, zda byl na některého z majitelů v minulosti vydán zatykač, se seznam zúžil na dvě jména: na jakéhosi šedesátníka, jenž ignoroval desítky pokut za špatné parkování, a mladšího muže, kterého policie sebrala za prodej kokainu. Rhyma napadlo, zda by nemohlo jít o Hodinářova pomocníka, ale nakonec se ukázalo, že výtečník ještě pořád sedí ve vězení. Hodinář se pochopitelně mohl ukrývat
160
i pod kterýmkoliv zbývajícím jménem ze seznamu, jenže mluvit se všemi nebylo možné, třebaže si Sellitto hodlal ověřit, zda někdo z nich nebydlí přímo na dolním Manhattanu. Tísňové pátrání po vozidle pak sice přineslo několik výsledků, avšak popis žádného řidiče neodpovídal popisu Hodináře či jeho kolegy.
Sachsová odebrala přímo ve vazárně vzorky stopových důkazů a zjistila, že hlína a rybí protein ve formě hnojiva skutečně pocházejí od Joanne. Jisté množství se nacházelo přímo v budově, ale Sachsová objevila značné koncentrace obou položek rovněž venku, v odhozených sáčcích od hnojiva a kolem nich.

Rhyme vrtěl hlavou.
"V čem je problém?" zeptal se Sellitto.
"Nejde o ten samotný protein. Ale o fakt, že jsme ho našli u druhé oběti. U Adamse."
"Protože proč?"
"Protože to znamená, že si pachatel tu vazárnu předem vytipoval - pravděpodobně sledoval oběť a kontroloval přítomnost alarmů nebo bezpečnostních kamer. Zkrátka si obhlížel budoucí loviště. Což znamená, že existuje nějaký důvod, proč si vybírá určité konkrétní oběti. Jenže co je to ksakru za důvod?"
Muž rozdrcený v boční uličce nebyl podle všeho zapleten do žádné kriminální činnosti a neměl žádné nepřátele. Totéž platilo o Joanne Harperové. Ta navíc o Adamsovi nikdy neslyšela - neexistovala mezi nimi spojitost. A přesto si Hodinář vybral právě tyhle dva. Proč právě je? přemýšlel Rhyme. Neznámá oběť na molu, mladý byznysmen, květinářka... a sedm dalších. Co je na nich tak zvláštního, že to Hodináře dohání k vraždám? Jaký je mezi nimi spojovací článek?
"Co jste ještě našli?"
"Nějaké černé vločky," řekl Cooper a zvedl plastovou obálku. Uvnitř vězely tečky připomínající zaschlý černý inkoust.
"Našly se na místě, kde Hodinář sebral tu cívku a kde se pravděpodobně ukrýval," řekla Sachsová. "Pár jsem jich našla taky před hlavními dveřmi, kde běžel po skleněných střepech k autu."
"Tak je hoďte do chromatografu."
Cooper zapnul plynový chromatograf a hmotnostní spektrometr a založil do něj vzorek vloček. Po pár minutách se na obrazovce objevily výsledky.
161
"Tak copak tam máme, Mele?"
Technik si posunul brýle výše na nos a předklonil se. "Jsou organického původu... Vypadá to na nějakých třiasedmdesát procent n-alkanů, zbytek jsou polycyklické aromatické uhlovodíky a thiaareny."
"Á, střešní dehet." Rhyme přimhouřil oči.
Kathryn Danceová se nevěřícně zasmála. "Vy to víte?"
"No jo," odpověděl Sellitto, "Lincoln kdysi chodil po městě, sbíral, co se dalo, a třídil to do svých důkazních databází... Musela být zábava chodit s tebou někam na večeři, Linku. Nosil jsi s sebou zkumavky a pytlíky?"
"Moje bejvalka by ti o tom mohla vyprávět," odvětil Rhyme s pobaveným zamručením. Jeho pozornost se však stále upírala k černým dehtovým flíčkům. "Vsadím se, že svou příští oběť sledoval z místa, kde nedávno dělali novou střechu."
"Anebo dělají novou střechu jemu," nadhodil Cooper.
"Pochybuju, že by si v tomhle počasí vychutnával koktejly a západ slunce na vlastní střeše," opáčil Rhyme.
"Předpokládejme, že jde o dehet někoho jiného. Chci zjistit, na kolika budovách se momentálně dělá nová střecha."
"Těch můžou být stovky, tisíce," řekl Sellitto.
"V tomhle počasí pravděpodobně ne."
"A jak se to ksakru vůbec dá zjistit?" dotázal se neupravený policista.
"ASTER."
"Co to je?" zeptala se Danceová.
Rhyme začal nepřítomně odříkávat: "Pokročilý kosmický radiometr tepelných emisí a odrazů. Je to nástroj s datovým paketem umístěný na satelitu Terra, který společně provozují NASA a japonská vláda. Zachycuje tepelné snímky z vesmíru. Doba jeho oběhu činí..., kolik, Mele?"
"Zhruba devadesát osm minut. Ale pokrytí celé zeměkoule mu trvá šestnáct dní."
"Zjisti, kdy byl naposledy nad New Yorkem. Chci mít k dispozici termální snímky a taky chci zjistit, jestli dokážou zvýraznit teplotu přesahující devadesát stupňů - mám za to, že dehet bude
162
mít při nanášení nejméně tuhle teplotu. Tím se nám zúží okruh možných míst jeho pobytu."
"Myslíš celé město?"
"Vypadá to, že loví na Manhattanu. Takže se zaměřme nejdřív na něj."
Cooper zvedl telefon, absolvoval s někým sáhodlouhý rozhovor a poté zavěsil. "Už se na to vrhli. Vynasnaží se."
Thom uvedl do domu Dennise Bakera. "Žádné další svědky jsme v okolí toho květinářství nenašli," ohlásil poručík, svlékl si kabát a vděčně přijal šálek kávy. "Pátrali jsme po nich hodinu. Buďto opravdu nikdo nic neviděl, anebo nikdo nemá odvahu to přiznat. Ten chlap všechny vystrašil."
"Potřebujeme toho víc." Rhyme pohlédl na nákres místa činu, který sestavila Sachsová. "Kde parkoval ten explorer?" zeptal se.
"Naproti vazárně," odpověděla Sachsová.
"A tys ohledala místo, kde parkoval." Nebyla to otázka. Rhyme věděl, že Sachsová místo určitě ohledala. "Stála před ním nebo za ním nějaká auta?"
"Ne."
"Dobrá, takže Hodinář přiběhl k autu a jeho parťák odjel k nejbližší křižovatce a odbočil v naději, že splyne s dopravním ruchem. Nechtěl porušit žádné předpisy, takže odbočil hezky opatrně, ale ostře." Nejen při přejíždění výmolů a prudkém brždění, ale i při pomalých ostrých zatáčkách z pneumatik často odpadávají důležité stopy. "Jestli je ta ulice ještě pořád uzavřená, chci, aby tam naběhla ohledávačka a kompletně tu křižovatku vysbírala. Je to střelba od boku, ale myslím, že to musíme zkusit." Otočil se k Bakerovi. "Vy jste před chvílí z místa činu odjel, viďte? Před nějakými deseti, patnácti minutami?"

"Zhruba tak," přitakal Baker, který se během pití kávy protahoval. Vypadal vyčerpaně.
"Byla ulice stále uzavřená?"
"Nevěnoval jsem tomu pozornost. Ale myslím, že ano."
"Zjisti to," poručil Rhyme Sellittovi, "a jestli ano, pošli tam tým."
Detektivův telefonát jim však prozradil, že na ulici byl opět obnoven provoz. Veškeré důkazy, které mohl na vozovce případ-
163
ně zanechat pachatelův explorer, zničilo první nebo druhé auto projíždějící stejnou trasu.
"Sakra," zabručel Rhyme a jeho oči opět zabloudily k důkazní tabulce. Napadlo ho, že se mu již dlouho nestalo, aby byl nějaký případ spojen s takovými obtížemi.
Thom zaklepal na zárubeň a uvedl do pokoje dalšího hosta, konkrétně ženu středního věku v drahém černém kabátě. Rhymovi byla povědomá, ale nedokázal si vzpomenout na její jméno.
"Ahoj, Lincolne."
Konečně si vzpomněl. "Inspektorko."
Marilyn Flahertyová byla starší než Rhyme, ale oba měli ve stejné době hodnost kapitána a pracovali spolu v několika speciálních komisích. Rhyme si inspektorku pamatoval jako bystrou a ctižádostivou ženu - kterou okolnosti donutily být také o něco odměřenější a nesmlouvavější než její mužské protějšky. Několik minut spolu hovořili o společných známých a minulých i současných kolezích. Flahertyová se dotázala na případ Hodináře a on jí poskytl stručný nástin. Inspektorka si pak vzala stranou Amélii Sachsovou a zeptala se jí na stav vyšetřování, čímž měla pochopitelně na mysli "ten druhý případ". Rhyme chtě nechtě zaslechl, jak jí Sachsová odpovídá, že zatím nezjistila nic jednoznačného. Z důkazních skříněk služebny sto osmnáctého okrsku se žádné významné množství drog neztratilo a Creeleyho společník i jeho zaměstnanci potvrdili, že zesnulý podnikatel trpěl depresí a v poslední době více pil. Dokonce se ukázalo, že před smrtí navštěvoval Las Vegas a Atlantic City.
"Možné napojení na organizovaný zločin," poznamenala Flahertyová.
"To mě taky napadlo," řekla Sachsová a dodala, že žádný z firemních klientů podle všeho nechoval vůči Creeleymu zášť, ale že společník jménem Jordan Kessler má jí a Pulaskému poskytnout jejich seznam, aby se o tom mohli přesvědčit sami.
Suzanne Creeleyová byla nicméně přesvědčena, že její manžel neměl nic společného s drogami ani zločinností a že si rozhodně nevzal život sám.
"A pak," dodala Sachsová, "tu máme další úmrtí."
"Další?"
164
"Jde o muže, který rovněž několikrát navštívil bar St. James. A možná se tam setkal se stejnými lidmi jako Creeley."
Další úmrtí? pomyslel si Rhyme. Musel přiznat, že se i v "tom druhém případu" objevily některé velmi zajímavé okolnosti.
"Kdo to byl?" zeptala se Flahertyová.
"Jmenoval se Frank Sarkowski. Rovněž podnikatel. Bydlel na
Manhattanu."
Flahertyová se rozhlédla po laboratoři - na důkazní tabulky, na vybavení - a zamračila se. "Máte tušení, kdo ho mohl zabít?"
"Zřejmě se to stalo během nějaké loupeže. Ale přesně to budu vědět, až si přečtu spis."
Rhyme viděl, jak obličej Marilyn Flahertyové prostoupila sklíčenost.
Rovněž Sachsová byla napjatá a Rhyme záhy zjistil proč. Flahertyová totiž vzápětí řekla: "Prozatím do toho nebudu zatahovat vnitřní záležitosti," a Sachsová si viditelně oddechla. Zatím jí tedy případ nevezmou. Lincoln Rhyme měl z toho společně se Sachsovou radost, i když by byl upřímně řečeno raději, kdyby Amélie předala "ten druhý případ" vnitřní vyšetřovačce a vrátila se k práci na "jeho případu".
"A co ten mladý policista?" dotázala se Flahertyová. "Ten Pulaski? Vede si dobře?"
"Odvádí dobrou práci."
"Budu vaše informace tlumočit Wallaceovi, detektivko." Inspektorka kývla na Rhyma. "Ráda jsem tě zase viděla, Lincolne. Opatruj se."
"Zatím, inspektorko."
Flahertyová vyšla ze dveří a zamířila ven. Kráčela přitom jako
generál na přehlídce.
Amélie Sachsová se právě chystala zatelefonovat Pulaskému a poslechnout si, co zjistil o Sarkowském, když vtom zaslechla vedle svého ucha hlas: "Velká inkvizitorka".
Otočila se a pohlédla na Sellitta, který si právě sypal do kávy cukr. "Hej, pojď na chvilku ke mně do kanceláře," řekl jí detektiv a kývl na chodbu Rhymova domu.
165
"Inkvizitorka?" řekla Sachsová, když se oba ocitli na matně osvětlené chodbě. "Takhle se Flahertyové říká?"
"Jo. Teda, ne že by nebyla dobrá."
"Já vím. Něco jsem si o ní zjišťovala."
"Ehm." Podsaditý detektiv usrkl kávu a dojedl koláček. "Hele, já mám práce nad hlavu s pošahanýma hodinářema, takže netuším, co se děje s tím případem ze St. James. Ale jestli máte na mušce nějaké policajty, jak je možné, že případ vedeš ty, a ne vnitřní vyšetřovačka?"

"Flahertyová ji prozatím nechtěla angažovat. A Wallace s tím souhlasil."
"Wallace?"
"Robert Wallace. Místostarosta."
"Jo, toho vlastně znám. Rovnej chlap. Ale správný postup je povolat vnitřní vyšetřovačku. Proč si to Flahertyová nepřála?"
"Chtěla svěřit celý případ člověku, kterému velí. Služebna jedna jedna osmičky je prý příliš blízko u velkého baráku. Někdo by se dozvěděl, že se v případu angažuje úřad vnitřních záležitostí, a ti poldové by vzali roha."
Sellitto souhlasně našpulil dolní ret. "To je možné." Ztlumil hlas ještě více. "A tys proti tomu příliš neprotestovala, protože jsi
o ten případ stála."
Sachsová se mu podívala do očí. "Přesně tak."
"Takže máš, co jsi chtěla." Detektiv se chladně zasmál.
"Cože?"
"Teď jsi pohyblivý terč."
"Co tím chceš říct?"
"Chci tě jen upozornit, jak se věci mají. Jestli se teď semele cokoliv špatného, úplně cokoliv - dobří lidi dojdou úhony, padouši se z toho vyvlíknou -, tak máš ten průšvih na krku ty,
i kdybys udělala všechno správně. Flahertyová bude mít krytá záda a vnitřní vyšetřovačka bude vonět jako růžičky. Ale když naopak zatkneš správné pachatele, tak se do věci najednou vloží a na tvoje jméno každý zapomene."
"Chceš říct, že na mě ušili boudu?" Sachsová zavrtěla hlavou. "Jenže Flahertyová nechtěla, aby mi ten případ zůstal. Chtěla ho předat někomu jinému."
166
"Amélie, no tak. Když na konci rande kluk říká: ‚Hej, bylo to s tebou nádherné, ale asi bude lepší, když tě nepozvu nahoru/ co mu holka ze všeho nejdříve odpoví?"
",Pozvi mě nahoru.' Což měl ten kluk celou dobu v plánu. Chceš říct, že si se mnou Flahertyová hraje?"
"Já chci jen říct, že ti ten případ nakonec nevzala, že jo? Přestože to mohla udělat během nějakých pěti vteřin."
Sachsová si nepřítomně zaryla nehet do kůže na hlavě. Při představě zákulisní politiky na takto vysoké úrovni - která pro ni byla téměř nezmapovaným územím - se jí bezmála obrátil žaludek.
"Jde mi prostě o to, že bych byl raději, kdybys takový případ nevyšetřovala jako vedoucí detektiv. Určitě ne v této fázi kariéry. Jenže ty už ses rozhodla, takže pamatuj alespoň na to, abys zbytečně nevystrkovala hlavu. Snaž se být co nejneviditelnější."
"Já..."
"Nech mě domluvit. Nejneviditelnější ze dvou důvodů. První je ten, že jakmile se lidi dozvědí, že jdeš po krku zparchantělým policajtům, začnou o tobě kolovat různé fámy - třeba že si necháváš platit nebo záměrně ztrácíš důkazy, to je fuk. A vůbec nezáleží na tom, že to není pravda. Fámy jsou jako chřipka. Nemůžeš je zahnat tím, že si je prostě nepřeješ. Žijí vlastním životem a berou s sebou kariéry."
Sachsová pokývala hlavou. "A druhý důvod?" "Nemysli si, že když máš odznak, jsi vůči všemu imunní. Jasně, nějaký hajzl ze sto osmnáctky na tebe určitě nic nezkusí. To se prostě nestane. Jenže civilisti, se kterými je sčuchnutý, na jeho názor nedají. Bez mrknutí oka nacpou tvoje tělo do kufru auta a to pak nechají stát na dlouhodobém stání na Kennedyho letišti... Bůh tě ochraňuj, holka. Dej jim co proto. Ale buď přitom opatrná. Nechci muset Lincolnovi sdělovat nějaké špatné zprávy. Nikdy by mi to neodpustil."

Ron Pulaski se vrátil k Rhymovi a zastihl Sachsovou na chodbě; dívala se do kuchyně a přemýšlela o tom, co jí právě řekl Sellitto.
Informovala parťáka o nejnovějším vývoji v Hodinářově případu a pak se zeptala: "Jak to vypadá s tím Sarkowským?"
167
Policista začal listovat poznámkami. "Vyhledal jsem jeho choť a absolvoval s ní rozhovor. Obětí byl sedmapadesátiletý běloch, majitel firmy na Manhattanu. V trestním rejstříku neměl žádný záznam. Zavražděn byl čtvrtého listopadu letošního roku a zanechal po sobě řečenou manželku a dvě dospívající děti, chlapce a dívku. Smrt nastala výstřelem ze střelné zbraně. Vlastnil..."
"Rone?" oslovila ho Sachsová významným tónem.
Pulaski sebou škubl. "Jo, promiň. Mám mluvit normálně, jasně."
Jeho policajtština byla zlozvykem, jehož ho Sachsová hodlala zbavit.
Zelenáč se uvolnil a pokračoval: "Vlastnil taky jeden dům na West Side, kde zároveň bydlel. Kromě toho mu patřila firma, která zajišťovala úklid a odvoz odpadu velkým korporacím a městským organizacím. Ani tahle firma neměla záznam - federální, městský ani státní. Žádné napojení na organizovaný zločin, žádné probíhající vyšetřování. Totéž platí o něm osobně, s výjimkou loňské pokuty za překročení rychlosti."
"Je z jeho smrti někdo podezřelý?"
"Ne."
"Který okrsek jeho případ vyšetřoval?"
"Sto třicet jednička."
"Takže on nebyl v době své smrti na Manhattanu, ale v Queensu!"
"Přesně tak."
"A jak se to vlastně stalo?"

"Pachatel mu sebral náprsní tašku a peníze a pak mu vypálil tři rány do hrudníku."
"A co St. James? Zmiňoval se někdy o tom baru před manželkou?"
"Ne."
"Znal Creeleyho?"
"Tím si jeho manželka nebyla jistá, ale klonila se k názoru, že ne. Ukázal jsem jí jeho fotku a ona ho nepoznala." Pulaski se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Ale je tu jedna věc: myslím, že jsem znovu zahlídl ten mercedes."
"Vážně?"
168
"Když jsi mě vysadila, přešel jsem rychle přes cestu, abych stihl zelenou, a přitom jsem se ohlédl za sebe, jestli tam něco nejede. Úplně dobře jsem neviděl, ale zdálo se mi, že vidím toho meďoura. Značku jsem nerozeznal. Napadlo mě, že bych se ti o tom asi měl zmínit."
Sachsová zavrtěla hlavou. "Já měla taky návštěvu." Popsala mu vloupání do svého auta a dodala, že mercedes dost možná viděla i ona. "Ten chlap za volantem toho musí stihnout docela dost, co?" Pohlédla na policistovy ruce, které byly s výjimkou tlustého zápisníku prázdné. "A kde máš Sarkowského spis?"
"To je právě ten problém. Žádný spis není a důkazy taky ne. Prošel jsem celou důkazní skříň na jedna tři jedničce. Nikde nic." "No, tohle začíná smrdět. Vůbec žádné důkazy?" "Ztratily se."
"A ten spis si někdo vyzvedl?"
"Možná, jenže v počítači o tom není žádný záznam. Jestli si ho někdo vypůjčil nebo ho odeslal někam jinam, měl by o tom existovat záznam. Ale získal jsem jméno detektiva, který ten případ vyšetřoval. Jmenuje se Art Snyder, bydlí v Queensu a nedávno odešel do výslužby." Pulaski podal Sachsové kus papíru s detektivovým jménem a adresou.
"Mám si s ním promluvit?"
"Ne, zajedu za ním sama. Ty tady zůstaň a sepiš naše poznatky na tabuli. Chci vidět ten případ v širším rámci. Ale v labině to nedělej. Je tam moc velký šrumec." K Rhymovi běžně docházeli policisté z ohledávačky i jiných útvarů a nosili mu důkazy. A protože v případu Benjamina Creeleyho pravděpodobně figurovali zkorumpovaní policisté, Sachsová si nepřála, aby kdokoliv viděl, co o případu prozatím zjistili. Ukázala tedy k Rhymově posilovně, jíž vévodil jeho ergometr a šlapací trenažér. "Sepiš to tady."
"Jasně. Ale tohle moc dlouho nepotrvá. Mám pak za tebou přijet ke Snyderovi?"
Sachsová si znovu vzpomněla na mercedes. A v hlavě se jí už poněkolikáté rozezněla Sellittova slova: ... do kufru auta na dlouhodobém stání na Kennedyho letišti...
"Ne, až skončíš, zůstaň normálně tady a pomáhej Lincolnovi." Zasmála se. "Třeba mu to zlepší náladu."
169

HODINÁŘ
PRVNÍ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Molo u opravny říčních člunů na řece Hudson, 22. ulice.
Oběť:
- Totožnost neznámá. - Muž.
- Zřejmě střední věk nebo starší, mohl mít srdeční problémy (přítomnost antikoagulantů v krvi).
- Žádné další léky, infekce ani choroba z krve nezjištěny.
- Pobřežní stráž a potápěči záchranné jednotky hledají tělo a důkazy v oblasti New York Harbor.
- Ověřovány zprávy o pohřešovaných osobách.
Pachatel:
- Viz níže.
Způsob provedení:
- Pachatel donutil oběť držet se mola nad vodou a pak mu řezal prsty nebo zápěstí tak dlouho, až se oběť pustila.
'- Čas útoku: pondělí 18.00 až úterý 06.00.
Důkazy:
- Krevní skupina AB+.
- Utržený nehet, nenalakovaný, široký.
- Část pletivového plotu porušena běžnými štípacími kleštěmi, nevystopovatelné.
- Hodiny. Viz níže.
- Báseň. Viz níže.
- Stopy po nehtech na podlaze mola.
- Žádné rozeznatelné stopy, žádné otisky prstů, bot, pneumatik.
DRUHÉ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Boční ulička z Cedar Street, nedaleko od Broadwaye, za třemi kancelářskými budovami (zadní dveře se uzavírají mezi 20.30 a 22.00) a jednou vládní administrativní budovou (zadní dveře se uzavírají v 18.00).
- Boční ulička je slepá. Šířka pět metrů, délka třicet jeden metr, povrch tvoří dlažební kostky, tělo nalezeno čtyři a půl metru od ústí Cedar Street.
Oběť:
- Theodore Adams.
- Bydlel v Battery Parku.

- Reklamní textař na volné noze.
- Žádní známí nepřátelé.
- Žádné zatykače, státní ani federální.
- Ověřována spojitost s budovami v okolí uličky. Žádná nenalezena.
Pachatel:
- Hodinář.
- Muž.
- Žádné záznamy o Hodináři v databázích.
Způsob provedení:
- Oběť odvlečena z vozidla do uličky, kde nad ni byla zavěšena železná tyč. Nakonec jí rozdrtila hrdlo.
- Očekávána zpráva soudního patologa za účelem potvrzení příčiny smrti.
- Žádné důkazy o sexuální aktivitě.
- Doba úmrtí: pondělí přibližně 22.15 až 23.00. Očekáváno potvrzení soudním patologem.
Důkazy:
- Hodiny.
- Žádné výbušniny, chemické ani biologické látky.
- Totožné s hodinami na molu.
- Žádné otisky prstů, minimum stopových důkazů.
- Výrobce Arnold Products, Framingham, Massachusetts. Telefonicky kontaktován za účelem nalezení distributorů a maloobchodních prodejců.
- Hodiny prodala firma Hallerstein's Timepieces se sídlem na Manhattanu.
- Pachatel zanechal na obou místech činu báseň.
- Počítačová tiskárna, typ HP LaserJet, standardní papír.
- Text:
Studený Měsíc v úplňku svítí, na tělo umrlce v zemině jaté,
označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté.
Hodinář
- Žádná zmínka v databázích poezie; pravděpodobně vlastní výtvor.
- Studený Měsíc je lunární měsíc, měsíc smrti.
- 60 dolarů v kapse, sériová čísla bez označení za podezřelá; otisky negativní.
- Jemný písek použitý jako "maskovací činidlo". Generický. Důvodem plánovaný návrat na místo činu?
- Kovová tyč, hmotnost 36,7 kilogramů, íčková vzpěra. Nepoužívá se na staveništi naproti uličce. Žádný jiný zdroj nenalezen.
- Páska, standardní, ale precizně stříhaná. Neobvyklé. Všechny proužky totožné délky.
- V písku nalezen síran thalnatý (jed na hlodavce).
- V kabátu oběti nalezena hlína obsahující rybí protein - pochází od pachatele, nikoliv od oběti.
- Velmi málo stopových důkazů.
- Hnědá vlákna, pravděpodobně z koberečku v autě.
Ostatní:
- Automobil.
- Pravděpodobně Ford Explorer, stáří přibližně tři roky. Hnědý kobereček.
170
Ověřování poznávacích značek automobilů v okolí. V úterý dopoledne nezjištěny žádné záznamy. -
V pondělí večer neuděleny žádné pokuty. - Spolupráce s mravnostním oddělením, ověřována přítomnost prostitutek v okolí, možná svědkyně. - Žádné stopy.
ROZHOVOR S HALLERStejNEM
- EFIT portrét Hodináře - 45 až 55 let, kulatý obličej, dvojitá brada, silný nos, nezvykle světlé modré oči. Výška přes 180 cm, štíhlá postava, černé vlasy střední délky, žádné šperky, tmavé šaty. Neuvedl jméno.
- Hluboké znalosti o hodinách a hodinkách, o hodinách nedávno vydražených na aukcích i o probíhajících hodinářských výstavách ve městě.
- Vyhrožoval prodejci, nebude-li mlčet.
- Zakoupil 10 kusů hodin. Pro 10 obětí?
- Platil hotově.
- Přál si hlasitě tikající hodiny s tváří měsíce na ciferníku.
Důkazy.
- Hodiny prodala firma Hallerstejn Timepieces, Flatiron District.
- Na penězích za zakoupené hodiny žádné otisky, sériová čísla bankovek negativní. Žádné stopové důkazy-
- Hodinář telefonoval z automatů.
TŘETÍ MÍSTO ČINU
Lokalita;
- Spring Street 481.
Oběť:
- Joanne Harperová.
- Žádný zřejmý motiv.

- Neznala druhou oběť, Theodora Adamse.
Pomocník.
Pravděpodobně muž, kterého oběť krátce předtím viděla před vazárnou.
- Běloch, silnější postava, sluneční brýle, bunda béžové barvy a kšiltovka. Řídil sportovně užitkový vůz.
Způsob provedení:
- Překonal zámky, aby pronikl dovnitř.
- Zamýšlený způsob útoku neznámý. Možná plánoval použití květinářského drátu.
Důkazy:
- Rybí protein pochází od Joanne (hnojivo na orchideje).
- V okolí síran thalnatý.
- Květinářský drát nastříhán na totožnou délku. (Měl sloužit jako vražedný nástroj?)
- Hodiny.
- Totožné s předchozími. Bez dusičnanů.
- Žádné stopy.
- Žádný vzkaz ani báseň.
- Na místě nezůstaly žádné otisky bot, prstů, zbraně či cokoliv jiného.
- Černé vločky- střešní dehet. -
- Možné zdroje ověřovány pomocí tepelných snímků New Yorku z radiometru ASTER.
Ostatní:
- Pachatel před útokem oběť sledoval. Oběť vybrána z určitého důvodu. Z jakého?
- Pachatel má policejní snímač. Změna frekvence.
- Automobil.
- Béžový sportovně užitkový vůz.
- Poznávací značka nezjištěna.
- Vyhlášeno tísňové pátrání po vozidle.
- 423 majitelů béžového Fordu Explorer v oblasti. Ověřovány zatykače majitelů. Dva pozitivní nálezy. Jeden majitel příliš starý, druhý ve vězení v souvislosti s prodejem drog.

- Creeley, 56 let, zdánlivě spáchal sebevraždu oběšením na prádelní šňůře. Zlomil si však palec, nemohl uvázat smyčku.
- Vzkaz na rozloučenou napsán na počítači, zmínky o depresi. Zjevně však nešlo o sebevražedné deprese, v minulosti žádné duševní/citové problémy.
- Zhruba kolem Dne díkůvzdání se do jeho domu vloupali dva muži a zřejmě spálili důkazy. Běloši, obličeje nepostřehnuty. Jeden vyšší než druhý. Uvnitř strávili přibližně hodinu.
- Důkazy v domě ve Westchesteru:
- Otevřený zámek; zručná práce,
- Na nástrojích u krbu a Creeleyho pracovním stole stopy s texturou zvířecí kůže.
- Bláto před krbem mělo vyšší obsah kyselin než hlína kolem domu a obsahovalo znečišťující látky. Z průmyslové zóny?
- Stopy spáleného kokainu v krbu. Ś Popel v krbu.
- Finanční záznamy, tabulka, položky v řádu milionů dolarů.
" Ověřováno logo na dokumentech, položky odeslány soudnímu specialistovi na účetnictví.
- Zápisy v diáři: nechat vyměnit v autě olej, návštěva u holiče, návštěva restaurace St. James.
- Restaurace St. James:
- Creeley se sem dostavil několikrát.
- Zřejmě v restauraci neužíval drogy.
171
- Není zřejmé, s kým se zde stýkal - možná však s policisty z nedalekého 118. okrsku NYPD.
- Při poslední návštěvě - krátce před smrtí - se pohádal s neznámými osobami.
- Ověření bankovek vybraných od policistů v St. James: sériová čísla čistá, avšak stopy kokainu a heroinu. Ukradeny ze služebny?
~ Ztraceno jen malé množství drog, 150 až 200 gramů marihuany, 110 gramů kokainu.
- Nezvykle málo případů organizovaného zločinu ve 118. okrsku, avšak žádné důkazy o úmyslném sabotování případů tamními policisty.
- Dva gangy z East Village možnými, nikoli však pravděpodobnými podezřelými.
- Rozhovor s Jordanem Kesslerem, Creeleyho společníkem, a s vdovou po zesnulém.
- Viditelné užívání drog nepotvrzeno.
- Zřejmě žádné styky se zločinci.
- Pil více, než bylo obvyklé, propadl hazardu: návštěvy Las Vegas a Atlantic City. Ztráty značné, pro Creeleyho však nikoli citelné.
Ś Není známo, proč trpěl depresí.
- Kessler nepoznal spálené záznamy.
- Očekáván seznam firemních klientů.
- Kessler podle všeho na Creeleyho smrti neprofitoval.
- Sachsová s Pulaskim sledováni Mercedesem AMG.

VRAŽDA FRANKA SarkowsKÉHO
Ś Sarkowskému bylo 57 let, žádný policejní záznam, zavražděn 4. listopadu letošního roku, zanechal po sobě manželku a dvě dospívající děti.
Ś Oběť vlastnila nemovitost a firmu na Manhattanu. Firma zajišťovala úklid jiným společnostem a organizacím.
Ś Případ vyšetřoval detektiv Art Snyder.
Ś Žádní podezřelí.
- Vražda/loupež?
- Nepovedená obchodní transakce?
- Zavražděn v Queensu - není zřejmé, proč se tam nacházel.
- Spis a důkazy chybějí.
- Žádná známá spojitost s Creeleym.
- Žádný záznam v rejstříku - Sarkowski ani firma.
172

19:19
Bungalov se nacházel v Long Island City, což byla část Queensu těsně za řekou East ve směru od Manhattanu a Roosevelt
Islandu.
Na zahradě byly pečlivě rozvěšeny vánoční ozdoby - spousta vánočních ozdob -, z chodníku byl perfektně odklizen sníh a seškrábán led, Toyota Camry na příjezdové cestě byla navzdory čerstvému sněhu dokonale čistá. Z okenních rámů byl seškrábán starý nátěr a u domu stála hromada dlaždic určená na nový chodníček nebo terasu.
Toto byl dům Člověka, který nedávno začal mít spoustu volného času.
Amélie Sachsová zazvonila na zvonek.
O pár vteřin později se otevřely dveře a před Sachsovou se objevil solidní muž před šedesátkou. Na sobě měl sportovní úbor ze zeleného veluru.
"Detektiv Snyder?" Amélie si dala záležet, aby použila Snyderův někdejší titul. Zdvořilost dovede člověka dál než zbraň, říkával kdysi její otec.
"Jo, pojďte dál. Vy jste Amélie, že?"
Příjmení versus křestní jméno. Člověk má vždy na vybranou, jakými zbraněmi chce bojovat. Sachsová se usmála, podala Snyderovi ruku a následovala ho dovnitř. Do domu prosakovalo pouliční světlo z ulice a obývací pokoj působil chladně a neútulně. Sachsová ucítila vlhký kouř z krbu a také zápach kočky. Svlékla si bundu a posadila se na rozvrzanou pohovku. Bylo jasné, že křesílko, vedle něhož ležely dálkové ovladače, zde slouží jako královský trůn.
"Manželka je venku," oznámil Snyder. "Vy jste holka Hermana
Sachse?"
Holka...
173
"To jsem. Vy jste s ním pracoval?"
"Nějakou dobu jo. V Brooklynu a taky na pár případech na Manhattanu. Dobrej chlap. Slyšel jsem, že jeho večírek na rozloučenou byl totální pecka. Trval až do rána. Dáte si minerálku, vodu nebo něco takového? Chlast bohužel nemám."
Detektiv to řekl tónem, který - v kombinaci se sítí žilek na jeho nose - jí prozradil, že stejně jako spousta policistů v jistém věku měl i on problémy s alkoholem. A že se z nich vylízal. Sachsová mu to přála.
"Děkuji, to je v pořádku... Chtěla jsem se vás jen zeptat na pár věcí. Krátce před odchodem do výslužby jste byl hlavním vyšetřovatelem jedné loupeže a vraždy. Oběť se jmenovala Frank Sarkowski."
Snyderovy oči začaly těkat po koberci. "Jo, vzpomínám si na něj. Nějaký podnikatel. Zastřelili ho při loupeži nebo něčem takovém."
"Chtěla jsem ten spis vidět. Jenže zmizel. A důkazy taky."
"On zmizel?" Snyder poněkud překvapeně pokrčil rameny. Ale ne příliš překvapeně. "V té důkazní místnosti na služebně... byl vždycky strašný nepořádek."
"Potřebuju zjistit, co se stalo."
"Ježíši, jenže já si toho zas tolik nepamatuju." Snyder se poškrábal na hřbetě svalnaté ruky poseté vyrážkami. "Víte, byl to jeden z těch případů. Vůbec žádné stopy... Totální nula. Po týdnu vyšetřování na podobný případ tak trochu zapomenete. Určitě už jste na takový taky někdy narazila, ne?"
Snyderova otázka vyzněla téměř posměšně - jako narážka na fakt, že Sachsová očividně nedělala detektivku příliš dlouho a pravděpodobně na mnoho podobných případů nenarazila. Upřímně řečeno vlastně na žádný.
Sachsová nereagovala. "Povězte mi, co si pamatujete."
"Našli jsme ho na prázdném parkovišti, ležel u svého auta. Neměl u sebe peníze ani náprsní tašku. Bouchačka ležela opodál."
"Co to bylo za zbraň?"
"Studená kopie smiťáka. Někdo ji pečlivě otřel - nenašli jsme na ní žádné otisky."
Zajímavé. Výraz "studená" znamenal, že zbraň neměla sériové číslo. Zločinci si je kupovali na ulici, když potřebovali, aby se
zbraň nedala vypátrat. Vyražená sériová čísla - která byla povinná u všech zbraní vyrobených ve Spojených státech - se nikdy nedala zcela vypilovat, ale některé zahraniční firmy na své výrobky sériová čísla nerazí. A právě takové zbraně profesionálové používají a často zanechávají přímo na místě činu. "Od práskačů jste se nic nedozvěděli?"

Řada vražd se vyřeší jen díky tomu, že se pachatel neudrží, začne se vychloubat zdatným provedením činu a většinou přitom pořádně zveličuje. Jeho historka se mnohdy donese k práskačům, kteří ho ohlásí na policii výměnou za ústupky pro vlastní osobu. "Nic."
"A kde bylo to opuštěné parkoviště?" "Znáte ty plynojemy?" "Ty velké plynojemy u kanálu?" "Jo."
"A co tam dělal?"
Snyder pokrčil rameny. "Nemám tušení. Měl úklidovou firmu. Třeba tam sídlil některý z jeho klientů a on s ním měl schůzku nebo něco podobného."
"Našla ohledávačka něco významného? Stopové důkazy? Otisky prstů? Otisky bot?"
"Nic, co by nás trklo." Neustále si ji prohlížel uslzenýma očima. Zdálo se, že je trochu vyveden z rovnováhy. Možná si myslel: tak tohle že je ta nová generace newyorské policie? V tom případě jsem rád, že už jsem odtamtud odešel.
"Byl jste tehdy přesvědčen, že se všechno stalo přesně tak, jak se to na první pohled jevilo? Jako loupež, která se zvrtla?" Detektiv zaváhal. "Silně přesvědčen." "Ale ne stoprocentně."
"Myslím, že to mohla být i nájemná vražda." "Provedená profesionálem?"
Snyder pokrčil rameny. "Totiž, v okolí nikdo nebyl. Nejbližší obytná ulice se nachází tři čtvrtě kilometru odtamtud. Všude tam jsou jen továrny a tak. Tam se prostě nikdo nezdržuje. Není důvod. Takže mě napadlo, že střelec Sarkowskému tu náprsní tašku a peníze sebral jen proto, aby to vypadalo jako loupežné přepade-
174
175
ní. A to, že nechal na místě činu bouchačku - to mi taky zavánělo nájemnou vraždou."
"Ale žádná spojitost s mafií tam nebyla."
"Žádnou jsem nezjistil. Jeden z jeho zaměstnanců mi nicméně prozradil, že Sarkowskému těsně předtím nevyšla nějaká obchodní transakce. Přišel o spoustu peněz. Sledoval jsem tuhle stopu, ale nikam nevedla."
Takže Sarkowski - a možná i Creeley - mohli spolupracovat s nějakou skupinou organizovaného zločinu: jet v drogách nebo praní špinavých peněz. Jenže pak se něco zvrtlo a mafie je nechala zabít. To by vysvětlovalo ten mercedes, který ji sledoval - někteří kápové nebo i pěšáci jednoduše chtěli mít přehled o postupu jejího vyšetřování a poldové ze sto osmnáctky jim dělali lokaje.
"Narazil jste ve svém vyšetřování na jméno Benjamin Creeley?"
Snyder zavrtěl hlavou.
"Věděl jste, že oběť - tedy Sarkowski - chodívala do baru St. James?"
"St. James... Počkejte, to je ten bar v Alphabet City? Naproti té..." Detektiv se zajíkl.
"Přesně tak. Naproti služebně jedna jedna osmičky."
Snyder se zatvářil znepokojeně. "To jsem nevěděl. Ne."
"Ano, chodil tam. Je zvláštní, že chlap, který bydlel na West Side a pracoval v Midtownu dojížděl do takhle vzdáleného lokálu. Nevíte o tom něco?"
"Ne. Ani ťuk." Snyder se mrzutě rozhlédl po pokoji. "Ale pokud se mě ptáte, jestli za mnou někdo z jedna jedna osmičky přišel a požádal mě, abych ten Sarkowského případ pohřbil, tak to se nestalo. Vyšetřovali jsme ho hezky podle pravidel a pak jsme přešli k jiným případům."
Sachsová se mu podívala zpříma do očí. "Co víte o jedna jedna osmičce?"
Snyder sebral jeden z dálkových ovladačů, pohrál si s ním a opět ho položil.
"Řekla jsem snad něco špatně?" ujistila se Sachsová.
"Cože?" zeptal se bývalý detektiv otráveně. Sachsová si všimla, jak jeho oči bloudí k prázdné obývací stěně. A také si všimla,
176
že její dřevěný povrch je poset kroužky na místech, kde stály lahve.
"Mám hroznou paměť," oznámila mu. "Paměť?"
"Sotva si dokážu vzpomenout na vlastní jméno." Snyder se zatvářil zmateně. "Děvče jako vy?" "Na to vemte jed," řekla Sachsová a zasmála se. "Například sotva vyjdu od vás ze dveří, zapomenu, že jsem tu kdy byla. Zapomenu na vaše jméno, na váš obličej. Úplně se mi vyzmizíkují z paměti. Zvláštní, jak lidská paměť funguje."
Detektiv se dovtípil, ale přesto vrtěl hlavou. "Proč to děláte?" zeptal se šeptem. "Jste mladá. Musíte se naučit..., že v některých případech je lepší nechat věci spát."
"Jenže co když ony nespí?" zeptala se Sachsová a předklonila se. "Vždyť už teď máme dvě vdovy a děti bez otců."
"Dvě?"
"Creeley, ten člověk, o kterém jsem se vám zmínila... Chodil do stejného baru jako Sarkowski. Pravděpodobně se oba znali s lidmi s jedna jedna osmičky. A oba jsou mrtví."
Snyder tupě civěl na plochou televizní obrazovku. Byla impozantní.
"Tak co jste se doslechl?" vybídla ho Amélie. Detektiv se chvíli zkoumavě díval na podlahu - zdálo se, že si všiml nějakých skvrn. Možná se rozhodl, že do seznamu renovačních prací zařadí i výměnu koberců. Nakonec řekl: "Jen fámy. Nic jiného. Mluvím teď s vámi naprosto upřímně. Žádná jména neznám. A taky nic konkrétního."
Sachsová povzbudivě přikývla. "Fámy mi postačí." "Létaly v tom nějaké prachy. To je všecko." "Prachy? Kolik?"
"Mohly to být závratné Částky. Tím myslím opravdu závratné. Ale taky to mohlo být jen pár drobných." "Pokračujte."
"Žádné detaily neznám. Většinou je to tak, že jste prostě na ulici, děláte svou práci a pak najednou někdo něco řekne chlápkovi vedle vás, přičemž vám to nejdřív, jak se říká, nesecvakne, ale později vám to přece jen začne docházet."
177
"Pamatujete si nějaká jména?"

"Ne, ne. Je to už docela dlouho. Prostě v tom mohly být peníze. Nevím, jak se vyplácely. Nebo kolik. Nebo komu. Slyšel jsem jen, že osoba, která tohle všechno dala dohromady, má něco společného s Marylandem. Právě tam všechny ty peníze šly."
"Víte něco konkrétnějšího? Do Baltimoru? Na pobřeží?"
"Nevím."
Sachsová se nad tím zamyslela a zvažovala možné scénáře. Měli Creeley nebo Sarkowski v Marylandu dům - třeba někde na vodě, v Ocean City nebo Rehobethu? Případně nějací policisté z jedna jedna osmičky? Anebo šlo o nějakou organizovanou skupinu v Baltimoru? To by mělo logiku; vysvětlovalo by to, proč policie nenašla žádné napojení na manhattanské, brooklynské nebo jerseyské gangy.
"Chci vidět ten Sarkowského spis," řekla Sachsová. "Nemůžete mě někam nasměrovat?"
Snyder zaváhal. "Zavolám pár lidem."
"Díky."
Sachsová vstala.
"Počkejte," zadržel ji Snyder. "Chtěl bych vám říct ještě něco. Nazval jsem vás děvčetem. Dobrá, to jsem asi neměl říkat. Vy máte kuráž, neucuknete a jste chytrá. To každý vidí. Jenže se v téhle branži nepohybujete dostatečně dlouho. Musíte ty lidi z jedna jedna osmičky pochopit. Oni určitě nikoho nezavraždili. A jestli se tam přece jen něco děje, tak to rozhodně není černobílé. Vy si prostě musíte položit otázku, co tímhle šťouráním můžete získat. Pár dolarů sem nebo tam. Zkorumpovaný polda někdy zachrání život malému dítěti. A i dobrý polda si někdy vezme něco, co neměl. Takový už je život na ulici." Rozpačitě se na ni zamračil. "Kristepane, vždyť kdo jiný by už to měl vědět než vy?"
"Já?"
"No jistě." Změřil si ji od hlavy až k patě. "Jako členka Klubu ze Šestnácté Avenue."
"Nevím, co to je."
"Ale víte."
A všechno jí řekl.

"Slyšel jsem, že skvěle střílí," svěřil se Dennis Baker Rhymovi.
V laboratoři se nyní nacházeli pouze muži; Kathryn Danceová se vrátila do hotelu, aby si znovu objednala pokoj, a Amélie se věnovala "tomu druhému případu". V místnosti tak kromě Rhyma s Bakerem zůstali Pulaski, Cooper a Sellitto - a také psík Jackson.
Kriminalista Bakerovi sdělil, že Sachsová je členem střeleckého klubu a že se účastní i soutěží. Přitom mu hrdě oznámil, že detektivka neměla daleko k tomu, aby se stala přebornicí městské ligy ve střelbě z ruční zbraně. Zanedlouho se koná závod a ona doufá, že vybojuje první místo.
Baker pokýval hlavou. "Zdá se, že je ve stejně dobré formě jako většina nováčků opouštějících akademii." Poplácal se po břiše. "Taky bych měl více cvičit."
Rhyme, který byl upoután na invalidní vozík, teď paradoxně cvičil více než před nehodou. Denně používal bicykl s vlastním pohonem - ergometr - a také šlapací trenažér napojený na počítač. Několikrát týdně rovněž podstupoval vodoléčbu. Tento režim měl dva cíle. Za prvé mu měl udržovat svalovou hmotu pro případ, že jednoho dne - Rhyme tomu pevně věřil - bude schopen znovu chodit. A současně ho měla cvičení k tomuto cíli přiblížit tím, že budou zlepšovat funkci nervů v poškozených částech jeho těla. Během několika posledních let se Rhymovi vrátily tělesné funkce, o nichž mu lékaři tvrdili, že už je nikdy nezíská.
Rhyme nicméně vycítil, že Bakera jeho prostocviky na mučicích nástrojích nijak zvlášť nezajímají - kteroužto dedukci mu potvrdila následující poručíkova otázka: "Slyšel jsem, že spolu... chodíte."
Amélie Sachsová byla lucernou přitahující mnoho molů a Rhyma nepřekvapilo, že si i Baker ověřuje možnost případného milostného rozžehnutí. Musel se však zasmát poručíkovu pikantnímu výrazu. Chodíte. "Dalo by se to tak říct," odpověděl.
"To musí být těžké." Baker vzápětí zamžoural. "Počkejte, takhle jsem to nemyslel."
Rhyme však věděl naprosto přesně, co mu chtěl detektiv říct. Rozhodně nenarážel na podivnost vztahu mezi mrzákem a po-
178
179
hyblivým člověkem - Baker si Rhymova ochrnutí sotva všiml. Kdepak, poručík měl na mysli naprosto odlišný potenciální konflikt. "Chtěl jste říct, jako že jsme oba policisté."
"Ten druhý případ" versus "jeho případ".
Baker přikývl. "Já kdysi chodil s jednou agentkou FBI. A měli jsme spory o pravomoci."
Kriminalista se znovu zasmál. "To je hezky řečeno. Jenže moje bývalá žena u policie nesloužila a taky to mezi námi bylo jednu dobu tvrdé. Blaine měla skvělý nadhoz. Přišel jsem o pár krásných lamp. A taky o mikroskop Bausch & Lomb. Asi jsem si ho neměl nosit domů... Vlastně ne, mít ho doma by nevadilo. Ale neměl jsem ho mít v ložnici na nočním stolku."
"O mikroskopech v ložnici bych moc nevtipkoval," ozval se Sellitto z protějšího rohu ložnice.
"Myslím, že se právě stalo," opáčil Rhyme.
Ukončil zdvořilostní konverzaci s Bakerem a zajel s vozíkem k Pulaskému s Cooperem, kteří se právě snažili sejmout otisky z cívky nalezené ve vazárně květin. Rhyme totiž doufal, že Hodinář nedokázal odmotat drát v rukavicích a musel si je sundat. Tento předpoklad se bohužel nepotvrdil.
Rhyme uslyšel, jak se dole otevírají dveře, a o chvíli později vstoupila do laboratoře Sachsová. Svlékla si koženou

bundu a roztržitě ji hodila na židli. Neusmívala se. Kývla na pozdrav všem členům týmu a zeptala se Rhyma: "Nějaký průlom?"
"Ne, zatím ne. Měli jsme pár dalších hlášení v souvislosti s tím tísňovým pátráním, ale nic z toho nevzešlo. ASTER nám zatím taky žádné informace neposkytl."
Sachsová se upřeně zadívala na tabulku, ale Rhyme měl pocit, že napsaná slova nevnímá. Otočila se k Pulaskému a řekla: "Rone, vyšetřovatel Sarkowského případu prý zaslechl fámy, podle nichž naši kamarádi z jedna jedna osmičky, kteří se scházejí v St. James, berou nějaké peníze. Detektiv si myslí, že to nějak souvisí s Marylandem. Jestli tomu přijdeme na kloub, vypátráme i ty peníze a nejspíš nám přitom vypadnou jména lidí, kteří jsou do toho zapleteni. Podle mě v tom má prsty baltimorské ózetko."
"Organizovaný zločin?"
180
"Pokud jsi nechodil na jinou akademii než já, tak víš, že ózetko znamená tohle." "Promiň."
"Zavolej, kam se dá, a zjisti, jestli nějaký baltimorský gang nepůsobí i v New Yorku. A taky zjisti, jestli Creeley, Sarkowski nebo někdo z jedna jedna osmičky nemá v Marylandu nemovitost nebo tam nepodniká či nepodnikal."
"Zastavím se na okrsku a..." "Ne, jenom tam zavolej. Anonymně." "A nebylo by lepší udělat to osobně? Mohl bych..."
"Lepší," řekla Sachsová stroze, "by bylo udělat, co ti říkám já." "Dobře." Mladý policista odevzdaně zvedl ruce. "Hej, Linku," ozval se Sellitto, "některým tvým vojákům dochází dobrá nálada."
Sachsová semkla rty, ale pak je opět uvolnila. "Takhle to bude
bezpečnější, Rone."
Byla to omluva na způsob Lincolna Rhyma, tedy v podstatě vůbec žádná omluva, avšak Pulaski ji přijal. "Jasně."
Sachsová odhlédla od tabulí. "Potřebuju s tebou mluvit, Rhyme. Sama." Podívala se na Bakera. "Nevadilo by vám to?"
Poručík zavrtěl hlavou. "Vůbec ne. Stejně musím zkontrolovat vývoj několika dalších případů." Oblékl si kabát.
"Kdybyste mě potřebovali, jsem v centru," řekl na odchodu.
"Tak co je?" zeptal se Rhyme Amélie.
"Promluvme si nahoře. O samotě."
Rhyme přikývl. "Dobře." Co se proboha děje?
Sachsová s Rhymem vystoupali mrňavým výtahem do patra a Rhyme zajel do ložnice. Amélie ho následovala.
Nahoře usedla k počítači a začala cosi zběsile vyťukávat.
"Co se děje?" zeptal se Rhyme.
"Dej mi minutku." Sachsová netrpělivě listovala mezi různými
dokumenty.
Rhyme si na ní všiml dvou věcí: že si zarývá nehty do kůže na hlavě tak silně, až z toho má zkrvavený palec, a že podle něj před chvílí plakala. Což se jí za celou dobu, co se znali, stalo jen dvakrát nebo třikrát.
181
Urputně ťukala do kláves a rolovala stránkami tak rychle, že se téměř nedaly přečíst.
Rhyme začal ztrácet trpělivost. Byl znepokojený. Nakonec mu nezbývalo než ji pevným hlasem vyzvat: "Tak svěř se mi, Sachsová."
Amélie však dál civěla na obrazovku a vrtěla hlavou. Poté se k němu otočila. "Můj otec... byl zkorumpovaný." Hlas se jí ztratil v hrdle.
Rhyme k ní přijel blíže a upřel zrak na dokumenty na obrazovce. Byly to novinové články.
Její nohy se třásly napětím. "Bral úplatky," zašeptala.
"To není možné." Rhyme Hermana Sachse neznal, protože zemřel na rakovinu dříve, než se seznámil s jeho dcerou. Každopádně dělal celý život "šlapáka" neboli pochůzkáře (díky čemuž dostala Sachsová během svého působení u hlídkové služby přezdívku "šlapákova dcera"). Hermanovi kolovala v žilách policajtská krev - jeho otec Heinrich Sachs přicestoval do Spojených států v roce 1937 z Německa spolu s otcem své snoubenky, detektivem berlínské kriminálky. A když získal občanství, vstoupil do řad newyorské policie.
Představa, že by kdokoliv z rodiny Sachsových mohl být zkorumpovaný, byla pro Rhyma naprosto nemyslitelná.
"Právě jsem mluvila s jedním detektivem kvůli případu St. James. Pracoval s tátou. Koncem sedmdesátých let propukl v řadách policie skandál. Vydírání, úplatky, dokonce i nějaká přepadení. Přibližně dvanáct uniforem i detektivů bylo tehdy zatčeno. Říkalo se jim Klub ze Šestnácté Avenue."
"Jasně. O tom jsem četl."
"Já byla tehdy malá holka." Roztřásl se jí hlas. "Nikdy jsem o tom neslyšela, dokonce ani po nástupu k policii. Máma s tátou se o tom nikdy nezmínili. Ale on byl jedním z nich."
"Sachsová, já tomu nemůžu uvěřit. Ptala ses na to mámy?"
Amélie přikývla. "Říkala, že o nic nešlo. Někteří zadržení prý zkrátka začali udávat kolegy, aby si u prokurátora vyškemrali lepší zacházení."
"To se u vnitřních záležitostí stává. Neustále. Každý práská na každého, dokonce i na nevinné lidi, a pak se to nějak protřídí. Vsadím se, že v tom nic dalšího nebylo."
182
"Bohužel ano, Rhyme. Bylo. Zastavila jsem se v archivu úřadu vnitřních záležitostí a vyhledala si ten soubor. Táta byl vinen. Dva policisté, kteří byli do těch podvodů zapleteni, místopřísežně prohlásili, že ho viděli, jak vydírá majitele obchodů a chrání černé sázkaře - u některých velkých případů proti brooklynským gangům prý dokonce ztrácel spisy a důkazy." "Povídačky z druhé ruky."
"Důkazy," vyštěkla Sachsová. "Oni měli důkazy. Jeho otisky prstů na bankovkách určených na úplatky. A v garáži

taky ukrýval nějaké neregistrované zbraně." Sachsová ztlumila hlas do šepotu. "Jednu z nich identifikovala balistika jako zbraň použitou při pokusu o vraždu v předešlém roce. Můj táta skrýval horkou bouchačku, Rhyme. Všechno je to ve spisu. Viděla jsem zprávu daktyloskopa. Viděla jsem ty otisky"
Rhyme zmlkl. Po chvíli se zeptal: "Jak mu to teda mohlo
projít?"
Sachsová se hořce zasmála. "V tom je právě ten vtip, Rhyme. Ohledávačka zvorala práci a evidenční karty nebyly správně vyplněné, takže jeho advokát během slyšení vůbec tyhle důkazy nepřipustil."
Evidenční karty slouží k tomu, aby nikdo nemohl falšovat nebo neúmyslně měnit zajištěné důkazy. Tím se zvyšuje pravděpodobnost usvědčení podezřelého. V případě Hermana Sachse však k žádné manipulaci nemohlo dojít, protože je prakticky nemožné umístit na důkazy něčí otisky prstů jinak, než že se jich dotyčný člověk fyzicky dotkne. Přesto se na veškeré důkazy vztahovala stejná pravidla, a pokud byly důkazní karty vyplněny nesprávně nebo vůbec, k soudnímu procesu nebyly téměř nikdy připuštěny. "A taky... tam byly jeho fotky s Tony Gallantem." Významný mafiánský kápo z Bay Ridge. "Tvého otce s Gallantem?"
"Večeřeli spolu, Rhyme. Zavolala jsem jednomu policistovi, se kterým táta kdysi pracoval, Joe Knoxovi - i on byl členem Klubu ze Šestnácté Avenue. Sebrali ho tehdy taky. Bez okolků jsem se ho na tátu zeptala. Zpočátku mi nechtěl vůbec nic říct. Působil velmi otřeseně, že jsem mu kvůli tomuhle zavolala, ale nakonec přiznal, že je to pravda. Táta, Knox a pár dalších policistů více než
183
rok vydírali majitele obchodů a stavebních firem. Důkazy zametali pod koberec, a dokonce vyhrožovali zbitím každému, kdo si na ně bude stěžovat.
Vnitřní vyšetřovačka si myslela, že si to táta šeredně odskáče, jenže vzhledem ke zrušovaným důkazům mu to nakonec prošlo. Říkali mu tehdy ‚ryba, která uplavala'."
Sachsová si otřela slzy a dál listovala počítačovými soubory. Procházela také oficiální dokumenty - archivy newyorské policie, k nimž měl Rhyme přístup, protože pro oddělení pracoval. Nyní se k Sachsové přisunul blíže, tak blízko, že cítil vůni jejího mýdla. "Dvanáct členů Klubu ze Šestnácté Avenue bylo obžalováno," konstatovala Amélie. "Vnitřní vyšetřovačka věděla o třech dalších, ale kvůli důkazním problémům je nemohla hnát k soudu. Můj táta byl jedním z těch tří." Odmlčela se. "Ježišikriste. Ryba, která uplavala..."
Svezla se na židli níže, prst jí zmizel ve vlasech a začal tam drásat. Po chvíli si uvědomila, co dělá, a položila si ruku do klína. Na nehtu měla čerstvou krev.
"Když se stal ten malér s Nickem...," začala. Znovu se zhluboka nadechla. "Když se to stalo, nedokázala jsem myslet na nic jiného, než že neexistuje nic horšího než zkorumpovaný polda. Nic... A teď zjistím, že mezi ně patřil i můj táta."
"Sachsová..." Rhyme pocítil hlubokou sklíčenost, že nemůže zvednout ruku a položit jí ji na dlaň, aby se z Amélie pokusil alespoň částečně sejmout tu obrovskou bolest. Dostal vztek na vlastní neschopnost.
"Brali úplatky za ničení důkazů, Rhyme. Ty víš, co to znamená. Kolik pachatelů si mohlo dál užívat svobody kvůli tomu, co dělal můj táta?" Sachsová se otočila zpátky k počítači. "Kolik nájemných vrahů vyvázlo bez trestu? A kolik nevinných lidí muselo kvůli mému otci zemřít? Kolik?"
184

20:23
Vincentovi se opět navracel hlad, silný a těžký jako přílivová vlna, takže si nedokázal pomoci a jednoduše musel civět na ženy
na ulici.
Mentální chlípnosti v něm tento hlad ještě zesilovaly. Tamhleta nakrátko ostříhaná blondýnka s nákupní taškou. Vincent si živě představoval, jak na ní leží a drží jí hlavu v dlaních.
A tamhleta brunetka, které zpod čepice vykukovaly stejně dlouhé vlasy, jako měla Sally Anne. Vincent téměř cítil, jak se jí chvějí svaly, když jí jeho ruka tlačí zezadu na bedra.
A tahleta světlovláska v kostýmku a s kufříkem v ruce. Vincent přemýšlel, jestli by křičela, nebo plakala. Vsadil by se, že je to spíš kříklounka.
Za volantem flastromobilu teď seděl Gerald Duncan - projel jakousi vedlejší ulici, odbočil na hlavní a zamířil na sever.
"Žádná další hlášení," řekl a ukázal na policejní snímač, z něhož se nyní linula pouze rutinní komunikace a hlášení o dopravní situaci. "Změnili si frekvenci." "Mám zkusit najít tu novou?"
"Budou ji šifrovat. Překvapuje mě, že to nedělali hned od začátku."
Vincent spatřil další tmavovlásku - ó, ta je krásná -, která právě vycházela ze Starbucks. Na nohou měla vysoké kozačky. Vincentovi se kozačky líbily.
Jak dlouho ještě vydržím čekat? uvažoval. Moc dlouho ne. Možná do dnešní noci, možná do zítřka. Když se seznámil s Duncanem, řekl mu jeho nový přítel, že na důvěrná setkání teď bude muset zapomenout až do chvíle, kdy společně zahájí svůj "projekt". Vincent tehdy souhlasil - proč ne? Hodinář mu poté oznámil, že mezi jejich oběťmi bude pět žen. Dvě z nich jsou starší, středního věku, ale jestli má zájem, může prý mít i je
185
(je to špinavá práce, ale někdo ji dělat musí, zavtipkoval v duchu Chytrý Vincent).
A tak abstinoval.
Duncan nyní zavrtěl hlavou. "Pořád se snažím přijít na to, jak se dozvěděli, že jsme to my."
My? Duncan někdy mluvil legračně.
"Ty náhodou nevíš?"

"Ne," nadhodil Vincent.
Duncan stále neměl vztek, což Vincenta překvapovalo. Vincentův otčím naopak v rozčilení křičel a řval, například po tom incidentu se Sally Anne. Koneckonců i samotný Vincent propadal návalům vzteku, když se některá z dam vzpouzela a ublížila mu. Duncan ovšem ne. Tvrdil, že vztek je neefektivní. Člověk se prý na všechno musí dívat v širším plánu věcí. Podle něj vždy existuje nějaký velkolepý plán a drobné nezdary jsou bezvýznamné, nestojí za to plýtvat na ně energii. "Je to jako čas. Záleží jen na staletích a tisíciletích. A s lidmi je to stejné. Jediný život není nic. Počítají se až celé generace."
Vincent si v duchu říkal, že s tím v zásadě souhlasí, i když pokud šlo o něj, bylo důležité každé důvěrné setkání; nechtěl si nechat ujít žádnou příležitost nějaké absolvovat. A tak se zeptal: "Zkusíme to znovu? S Joanne?"
"Teď ne," odpověděl vrah. "Možná jí poskytli ostrahu. A i kdybychom se k ní dostali, policie by pochopila, že ji chci zabít z nějakého konkrétního důvodu, což nemůžeme připustit. Je důležité, aby si policie myslela, že jde o nahodilé oběti. Takže teď uděláme to, že..."
Přestal mluvit a hleděl do zpětného zrcátka.
"Co je?"
"Poldové. Z boční ulice vyjelo policejní auto. Začalo zatáčet jiným směrem, ale pak se otočilo směrem k nám."
Vincent se zadíval přes rameno a viděl, že zhruba jeden blok za nimi jede bílý automobil s majáčky na střeše. Zdálo se, že prudce zrychluje.
"Myslím, že po nás jde."
Duncan rychle odbočil do úzké vedlejší uličky a přidal plyn. Na další křižovatce zatočil na jih. "Co vidíš?"
186
"Myslím, že nás... Počkej. Tamhle je. Jde po nás. Rozhodně."
"Ta ulice jeden blok před námi napravo. Znáš ji? Dá se přes ni projet na West Side Highway?"
"Jo. Zajeď do ní." Vincent cítil, jak se mu potí dlaně.
Duncan odbočil do jednosměrné ulice a vyrazil kupředu. Po chvíli zahnul doleva na dálnici a zařadil se do šňůry aut jedoucích jižním směrem.
"Podívej se před nás. Co to je? Nejsou to majáčky?"
"Jo." Vincent je zřetelně viděl. Majáčky mířily jejich směrem. "Co budeme dělat?" zeptal se zvýšeným hlasem.
"Cokoliv bude třeba," odpověděl Duncan, klidně otočil volantem a bez námahy vykrojil zatáčku, která se zdála nemožná.

Lincoln Rhyme se snažil nevnímat Sellittovo drmolení do mobilního telefonu. A také se snažil nevnímat toho zelenáče Rona Pulaského, jenž právě přes telefon řešil cosi ohledně baltimorských
mafiánů.
Potřeboval všechny přítomné vypudit z hlavy, aby mohl do
myšlenek vpustit něco jiného.
Nevěděl úplně přesně co. Jakousi matnou vzpomínku, která v něm neustále hlodala.
Jméno nějakého člověka, incident nebo místo. Rhyme to nedokázal říct. Ale věděl, že je to něco důležitého, životně důležitého.
Co?
Zavřel oči a přikradl se těsně k oné myšlence. Jenže ona mu
unikla.
Byla pomíjivá jako chmýří, které jako kluk honíval, když vyrůstal na Středozápadě kousek od Chicaga, když se prohánět po polích a běhal, běhal a běhal. Lincoln Rhyme běhal k smrti rád a k smrti rád také chytal chmýří a javorová semena, která se spouštěla ze stromů jako dosedající helikoptéry. K smrti rád prohánět vážky, moly a včely.
Aby je zkoumal, aby se o nich něco dozvěděl. Lincoln Rhyme se narodil s neuhasitelnou zvědavostí - už v té době v něm dřímal
vědec.
Utíkal... a byl celý zadýchaný.
187
Také nyní nepohyblivý kriminalista utíkal a snažil se zachytit semínko, i když poněkud jiného druhu. A přestože se tento běh odehrával pouze v jeho mysli, nebyl o nic méně namáhavý a vášnivý než běžecké závody jeho mládí.
Už..., už...
Už ji skoro má.
Ne, ne tak docela.
Ksakru.
Nepřemýšlej, nenuť se. Prostě ji vpusť dovnitř.
Jeho mysl se horečně probírala celistvými i útržkovitými vzpomínkami, jako když jeho chodidla kdysi bušila do provoněné trávy a rozpálené půdy, když se prohánět ševelícím rákosím a kukuřičnými poli, zatímco kilometry vysoko se na modré obloze prohánět mohutná bouřková mračna.
Tisíce výjevů z vražd, únosů a krádeží, spousty fotografií z míst činu, oběžníků a zpráv, soupisy důkazů, umělecká díla zračící se v okulárech mikroskopů, vrcholky hor i horská údolí na obrazovce plynového chromatografu. Tak podobné všemu tomu chmýří, semenům, kobylkám, cvrčkům a drozdímu peří.
Dobrá, už jsi blízko..., jsi blízko...
A vtom otevřel oči.

"Luponte," zašeptal.
V jeho nehybném těle se rozlila vlna zadostiučinění.
Rhyme si nebyl jist, ale zdálo se mu, že na jméně Luponte je něco důležitého.
"Potřebuju jeden spis." Pohlédl na Sellitta, který teď seděl u počítače a zkoumavě se díval na obrazovku. "Spis!"
Podsaditý detektiv se na něj podíval. "To mluvíš se mnou?"
"Ano, to mluvím s tebou."
Sellitto se uchechtl. "Spis? A já ho mám?"
"Ne. Potřebuju, abys mi ho našel."
"A čeho se týká? Nějakého případu?"
"Myslím, že ano. Ale nevím, z které doby. Vím jen, že obsahuje jméno Luponte." Přehláskoval je Sellittovi. "Je to už nějaký pátek."
"A Luponte byl pachatel?"
188
"Možná. A možná taky svědek, zatýkající policista nebo inspektor. Možná i nějaký pohlavár. Já nevím." Luponte...
"Koukáš jako kočka, která dostala smetanu," neodpustil si Sellitto.
Rhyme se zamračil. "Takové rčení existuje?" "Já nevím. Ale mně se líbí. Dobrá, takže Luponteho spis. Obvolám to. Je to důležité?"
"Myslíš, že bych marnil tvůj čas hledáním něčeho, co není důležité, Lone? Když nám teď venku pobíhá psychotický zabiják?" V tu chvíli přišel fax.
"Naše tepelné snímky z ASTERu?" zeptal se Rhyme dychtivě. "Ne, to je pro Amélii," oznámil Cooper. "Kde je?"
"Nahoře."
Rhyme se ji už už chystal přivolat, jenže v tu chvíli vkráčela Amélie do laboratoře - sama. Tváře již neměla vlhké a brunátné a její oči opět působily průzračným dojmem. Líčila se jen málokdy, ale Rhyma napadlo, jestli pro tentokrát neudělala výjimku, aby zakryla skutečnost, že před chvílí plakala.
"Pro tebe," řekl jí Cooper a zadíval se na fax. "Sekundární analýza popela z domu toho chlápka - jak se to jen jmenuje..."
"Creeley."
"Technikům se konečně podařilo nasnímat to logo na tabulce. Pochází z jednoho počítačového programu používaného ve firemním účetnictví. Není na něm nic neobvyklého. Prodává se tisícovkám certifikovaných účetních po celé zemi."
Sachsová pokrčila rameny, sebrala fax a začala číst. "A v Queensu nechali ty zachráněné položky projít specialistou na účetnictví," poznamenala. "Je to prý standardní soupis mezd a odměn pro členy vedení nějaké společnosti. Nic neobvyklého na tom není." Zavrtěla hlavou. "Zdá se, že to není důležité. Tipla bych si, že ten, kdo se tam vloupal, prostě spálil, co našel, aby měl jistotu, že zničil všechno, co by ho mohlo spojovat s Creeleym."
Rhyme se zadíval do jejích ztrápených očí. "A taky je běžná praxe," dodal, "pálit materiály, které nijak nesouvisejí s případem, ve snaze svést vyšetřovatele ze stopy."
189
Sachsová pokývala hlavou. "Jo, jasně. Dobrá poznámka, Rhyme. Díky."
Zazvonil jí telefon.
Policistka přijala hovor, chvíli poslouchala a mračila se. "Kde?" zeptala se. "Dobře." Zapsala si pár poznámek. "Hned jsem tam." Obrátila se k Pulaskému a řekla: "Možná máme stopu na ten Sarkowského spis. Prověřím to."
"Chceš, abych jel s tebou?" zeptal se mladý policista nejistě.
Sachsová už byla klidnější a usmívala se, i když Rhyme poznal, že je její úsměv nucený. "Ne, ty zůstaň tady, Rone. Díky."
Popadla bundu, a aniž řekla cokoliv dalšího, chvatně vyšla ven.
Sotva za ní zaklaply dveře, zazvonil Sellittovi telefon. Detektiv chvíli poslouchal a viditelně v něm vzrůstalo napětí. Nakonec zvedl hlavu a oznámil: "Tohle si poslechněte. Jedna hlídka zachytila na základě tísňového pátrání béžový Ford Explorer se dvěma bělochy uvnitř. Ti začali ujíždět. Momentálně je hlídka pronásleduje." Znovu se zaposlouchal. "Jasně." Zavěsil. "Jela za nimi až do té velké garáže u řeky v Houstonu, kousek od West Side Highway. Výjezdy jsou uzavřeny. Mohlo by to vyjít."
Rhyme pomocí hlasového ovládání naladil vysílačku na šifrovanou frekvenci a všichni přítomní se upřeně zahleděli na dva malé reproduktory z černého plastu. Dva strážníci hlásili, že zahlédli explorer v prvním patře, ale je opuštěný. Po mužích, kteří v něm jeli, prý nejsou žádné stopy.
"Já tu garáž znám," prohlásil Sellitto. "Je to řešeto. Mohli odtamtud uniknout kamkoliv."
Bo Haumann a jakýsi poručík hlásili, že jejich týmy pročesávají ulice kolem garáže, ale Hodináře ani jeho parťáka zatím nikde nevidí.
Sellitto deprimovaně zavrtěl hlavou. "Aspoň že máme jejich auťák. I ten nám toho řekne spoustu. Měli bychom tam poslat Amélii, ať ho ohledá."
Rhyme se zamyslel. Očekával, že konflikt mezi jejich dvěma případy dospěje k nějakému vyhrocení, ale nikdy by ho nenapadlo, že se to stane tak brzy.
Jasně že by ji tam měli poslat.
190
Kriminalista se však rozhodl, že to neudělá. Znal ji možná lépe než sám sebe a chápal, že Amélie teď potřebuje vyšetřovat případ
baru St. James.
Neexistuje nic horšího než zkorumpovaný polda...

Udělá to pro ni.
"Ne. Nechte ji jít."
"Ale, Linku..."
"Najdem na to někoho jiného."
Nastalo napjaté ticho, které jako by trvalo věčnost. Přerušilo je až: "Já to zvládnu, pane."
Rhyme pohlédl napravo od sebe.
"Ty, Rone?"
"Ano, pane. Zvládnu to."
"Já myslím, že ne."
Zelenáč se mu podíval do očí a začal odříkávat: "Je důležité mít na paměti, že místo nálezu oběti bývá často nejméně důležitým ze všech míst, jež souvisejí s vraždou - právě tam totiž svědomití pachatelé nejlépe zametou stopy a právě tam nastraží falešné důkazy, aby svedli vyšetřovatele ze stopy. Důležitější je..."
"To je..."
"Vaše učebnice, pane. Četl jsem ji. Vlastně hned několikrát."
"Ty ses ji naučil nazpaměť?"
"Jen důležité pasáže."
"A které nejsou důležité?"
"Chtěl jsem říct, že jsem si zapsal do paměti některá základní
pravidla."
Rhyme se zamyslel. Ten kluk byl mladý, nezkušený. Avšak alespoň znal hlavní protagonisty a měl bystré oči. "Dobrá, Rone. Ale neuděláš na místě činu ani krok, dokud se spolu nespojíme."
"To je v pohodě, pane."
"Jo, ono je to v pohodě?" zeptal se Rhyme kousavě. "Díky za schválení, bažante. A teď už rychle do práce."

Běželi tak rychle, že nemohli popadnout dech. Duncan i Vincent, kteří s sebou navíc museli vláčet velké plátěné pytle s obsahem flastromobilu, dorazili do parku nedaleko
191
od řeky Hudson a zpomalili do chůze. Nacházeli se dva bloky od garáže, kde při úprku před policisty zanechali automobil.
Takže se to nošení rukavic - které Vincent zprvu pokládal za paranoidní - přece jen vyplatilo.
Vincent se ohlédl. "Nejsou za námi. Neviděli nás."
Duncan se opřel o mladý stromek, zachrchlal a odplivl si do trávy. Vincent si tiskl ruce na hrudník, který ho z běhu pálil. Z úst a nosu oběma stoupala pára. Hodinář stále neměl vztek, ale zato byl ještě zvědavější než předtím. "Takže ten explorer taky. Oni věděli i o našem autu. Tomu nerozumím. Jak to mohli vědět? A kdo po nás jde...? Ta zrzavá policajtka, kterou jsem zahlédl na Cedar Street? Možná je to ona."
Ona...
Duncan pohlédl na svůj bok a zamračil se. Plátěný pytel byl otevřený. "Proboha," zašeptal.
"Co je?"
Hodinář poklekl a začal se prohrabovat v obsahu pytle. "Některé věci chybějí. Kniha a střelivo zůstaly v autě."
"Ale na ničem nejsou naše jména. Ani otisky, že ne?"
"Ne. Nedokážou nás identifikovat." Pohlédl na Vincenta. "Co ty tvoje obaly od jídla a plechovky? Nosil jsi rukavice, že?"
Vincent žil v hrůze, že by mohl přítele opět zklamat, a tak si dával neustále pozor. Přikývl.
Duncan se ohlédl ke garáži. "Ale přesto..., každý střípek důkazu, ke kterému se dostanou, je jako nález dalšího ozubeného kolečka hodin. A až jich získají dostatek, pochopí, jak hodiny fungují - pokud budou chytří. Dokonce dokážou zjistit, kdo ty hodiny vyrobil." Svlékl si kabát a podal ho Vincentovi. Pod ním měl šedý svetr. Vytáhl z pytle baseballovou kšiltovku a nasadil si ji na hlavu.
"Počkej mě v kostele. Jdi rovnou tam. Nikde se nezastavuj."
"Co budeš dělat ty?" špitl Vincent.
"Ta garáž je velká a tmavá. Nebudou mít dost policajtů, aby ji obsadili celou. A ty boční dveře, které jsme použili, ty zvenčí prakticky nejsou vidět. Možná tam nikoho nepostavili... Při troše štěstí toho explorera stále ještě nenašli. Seberu věci, které jsme tam nechali."
192
Vytáhl odlamovací nůž a vsunul si ho do ponožky. Nato si sáhl do kapsy, vytáhl malou pistoli, zkontroloval, jestli je nabitá, a vrátil ji na původní místo.
"A co když jo?" zeptal se Vincent. "Co když ho našli?" Duncan svým klidným hlasem odpověděl: "Nevím... Možná se ty věci pokusím sebrat i tak."
193

21:10
Ron Pulaski byl přesvědčen, že ještě nikdy nepociťoval takový tlak, jako když teď stál v mrazivé garáži a zíral na béžový explorer osvětlený zářivými reflektory.
Byl sám. Lon Sellitto a Bo Haumann - dvě legendy newyorské policie - zůstali na velitelském stanovišti o podlaží níže. Reflektory zde rozsvítili dva technici z ohledávačky, kteří mu poté strčili do rukou kufry a popřáli mu hodně štěstí

tónem, jenž působil docela zlověstně.
Pulaski měl na sobě tyvekovou kombinézu, pod kterou si neoblékl bundu, a tak se celý třásl.
No tak, Jenny, oslovil v duchu svou ženu, což ve vypjatých okamžicích dělával často, mysli na mě v dobrém. Bože, dodal ještě sám pro sebe, jen ať to nezvorám.
Na uších měl sluchátka a operátor mu sdělil, že ho právě přepojuje na zajištěnou frekvenci, na které bude hovořit přímo s Lincolnem Rhymem. Zatím však neslyšel nic než praskání statické elektřiny.
A pak se náhle ozval Rhymův burácivý hlas: "Tak co tam máš?"
Pulaski poskočil a ztlumil zvuk. "Takže, pane, přímo přede mnou teď stojí ten sportovně užitkový vůz. Přibližně šest metrů ode mě. Stojí v docela opuštěné části..."
"Docela opuštěné? To je jako být relativně jedinečný nebo tak trochu těhotná. Tak jsou opodál auta, nebo ne?"
"Ano."
"Kolik?"
"Šest, pane. Jejich vzdálenost od vozidla subjektu se pohybuje od tří do šesti metrů."
"To ‚pane' si nech od cesty. Šetři si dech na důležité věci."
"Dobře."
"Jsou ta auta prázdná? Neskrývá se v nich někdo?"
"Speciálka je proklepla."
"Nemají teplou kapotu?"
"Ehm, to nevím. Podívám se." Na to měl pomyslet hned.
Pulaski se dotkl kapoty všech aut - hřbetem ruky, kdyby bylo potřeba z nich sejmout otisky. "Ne. Jsou všechny prázdné. Stojí tu už nějakou dobu."
"Dobrá, takže žádní svědkové. Nesměřují k výjezdu nějaké čerstvé otisky pneumatik?"
"Ne, nic tady nevypadá čerstvě. Jenom ten explorer."
"To znamená, že pravděpodobně neměli záložní auto," prohlásil Rhyme. "Což zase znamená, že odešli pěšky. To je pro nás lepší... Takže, Rone, popiš mi celkový ráz místa činu."
"Kapitola tři."
"Já tu podělanou knihu napsal. Nepotřebuju, abys mi ji opakoval."
"Dobře, takže celkový ráz - auto je zaparkováno ledabyle, stojí
přes dvě místa."
"Samozřejmě, protože z něj utekli rychle," řekl Rhyme. "Věděli, že je sledujeme. Vidíš nějaké nápadné otisky bot?"
"Ne. Podlaha je suchá."
"Kde jsou nejbližší dveře?"
"Je tu východ na schodiště, nějakých sedm a půl metru."
"Speciálka ho zajistila?"
"Ano."
"Co mi ještě povíš o celkovém rázu?"
Pulaski opsal kruh a upřeně se rozhlížel kolem sebe. Je to garáž. Prostě normální garáž... Přimhouřil oči a nutil se vidět něco užitečného. Jenže nic neviděl, a tak zdráhavě řekl: "Já nevím."
"V téhle branži nikdy nevíme," řekl Rhyme mírným hlasem - momentálně si hrál na laskavého profesora. "Jde o pravděpodobnost. Co ti bije do očí? Jaké jsou tvé dojmy? Prostě něco plácni."
Pulaského chvíli nic nenapadalo. Ale pak mu něco došlo. "Proč parkovali tady?" "Cože?"
"Ptal jste se, co mi bije do očí. Je dost zvláštní, že zaparkovali zrovna tady, tak daleko od východu. Proč nepřijeli až k němu? A proč se nepokusili to auto lépe ukrýt?"
194
195
"Dobrá poznámka, Rone. Měl jsem si ji položit sám. A co si myslíš ty? Proč zaparkovali zrovna tam?"
"Třeba zpanikařili."
"Možná. Tím lépe pro nás - nic nevyvolává nedbalost spolehlivěji než strach. Budeme to mít na paměti. Takže teď projdi v roštu k východu a zpátky a pak kolem auta. Podívej se i dolů a na střechu. Víš, jak se chodí v roštu?"
"Ano." Pulaski spolkl slovo "pane".
Následujících dvacet minut chodil Pulaski tam a zpátky a ohledával podlahu i strop garáže v okolí auta. Neunikl mu ani milimetr. Dokonce šňupal zdejší vzduch, ale ze směsice výfukových zplodin, benzinu a dezinfekce, která v garáži panovala, žádný závěr ne vyvodil. Zklamaně oznámil Rhymovi, že na nic nenarazil. Kriminalista na sobě nedal nic znát a řekl Pulaskému, ať přistoupí k ohledání samotného Fordu Explorer.
Zadali do databáze jeho výrobní číslo a poznávací značku a zjistili, že vůz přece jen patřil jednomu z mužů, které Sellitto původně identifikoval, ale poté ho jako možného podezřelého zamítl, neboť majitel vozu si odpykával na Rikers Islandu jednoletý trest za držení kokainu. Policie auto kvůli drogám zabavila, což znamenalo, že je Hodinář musel ukrást z parkoviště, kde čekalo, až je úřad šerifa vydraží. Chytrý nápad, pomyslel si Rhyme, poněvadž často trvá několik týdnů, než jsou údaje o zabavených automobilech zadány do databáze motorových vozidel, a k samotnému prodeji v dražbě tak mnohdy dojde až po několika měsících. Poznávací značky pak byly ukradeny z jiného béžového Fordu Explorer, který parkoval na letišti v Newarku.
Rhyme nasadil zvláštní hluboký tón a řekl: "Já auta miluju, Rone. Strašně moc nám toho říkají. Jsou jako knihy."
Pulaski si vzpomněl na stránky Rhymova textu, kde se čtenáři dozvěděli totéž. Necitoval, ale prohlásil: "Jistě, sériové číslo, značky, nálepky na náraznících, nálepky autosalonu, prohlídky..."

Rhyme se jen zasmál. "Pokud je majitelem pachatel. Jenže naše auto je kradené, takže nám znalost místa, kde měnil olej, nebo znalost faktu, že studoval s vyznamenáním na střední škole Johna Adamse, nijak zvlášť nepomůžou, nebo snad ano?"
"To asi ne."
196
"To asi ne," zopakoval Rhyme. "Ale jaké informace nám může kradený automobil poskytnout?" "No, otisky."
"Velmi dobře. V autě je spousta věcí, kterých se člověk dotýká - volant, řadicí páka, topení, rádio, páčky, stovky různých věcí. Navíc samé lesklé povrchy. Díky, Detroite... nebo Tokio, Hamburku nebo kdo vlastně. A další věc: většina lidí pokládá auto za svoji aktovku a šuplík pro všechno - znáš ty kuchyňské zásuvky, kam člověk háže různé krámy, které mu přijdou pod ruku? Přetékají osobními věcmi. Jsou skoro jako deník, kde nikoho ani nenapadne lhát. Takže pátrej nejdřív po nich. Po efdéčkách." Fyzické důkazy, vzpomněl si Pulaski.
Když se mladý policista předklonil, uslyšel někde za sebou zaskřípění kovu. Poodskočil a rozhlédl se do zšeřelé garáže. Znal Rhymovo pravidlo, podle něhož je nejlépe ohledávat místo činu o samotě, a tak poslal všechny zálohy pryč. Hluk dost možná způsobil jen potkan. Nebo se někde roztopil a spadl led. Jenže pak zaslechl Pulaski cvaknutí. Připomínalo mu tikající hodiny.
Pokračuj, řekl si v duchu. Nejspíš je to od těch rozpálených reflektorů. Nebuď taková padavka. Nezapomeň, že tuhle práci sis
vyžádal sám.
Prohlédl si přední sedadla. "Máme tu drobky. Spoustu drobků."
"Drobky?"
"Řekl bych, že vesměs od nějakých nezdravých jídel. Vypadá to jako sušenka, kukuřičné čipsy, bramborové čipsy, kousky čokolády. A je tu i pár lepkavých skvrn. Řekl bych, že od nějakých limonád. Eh, moment, tady pod zadním sedadlem něco je... To je teda věc! Krabice s náboji."
"Jaký typ?"
"Remingtonky. Ráže třicet dva."
"Co je uvnitř té krabice?"
"Ehm, no, kulky."
"Víš to jistě?"
"Neotevíral jsem ji. Mám to udělat?"
Ticho mu odpovědělo, že ano.
"Jo. Kulky. Dvaatřicítky. Ale krabice není plná."
197
"Kolik kulek chybí?"
"Sedm."
"Á. To nám pomůže."
"Proč?"
"Řeknu ti to pak."
"A teď dávejte bacha..."
"Co že mám?" odsekl Rhyme.
"Pardon. Zkrátka je tu i něco dalšího. Nějaká kniha o metodách výslechu. Ale vypadá to, že je spíš o mučení."
"O mučení?"
"Přesně tak."
"Je koupená? Nebo z knihovny?"
"Není na ní žádná nálepka, žádná účtenka uvnitř a žádné razítko z knihovny. A ať už patří komukoliv, každopádně je hodně ohmataná."
"Dobře řečeno, Rone. Nepředpokládáš automaticky, že patří pachateli. Zachovávej si otevřenou mysl. Vždycky si zachovávej otevřenou mysl."
Nebyla to bůhvíjaká pochvala, ale mladý policista z ní měl pořádnou radost.
Pulaski poté sebral válečkem z podlahy stopové důkazy a vyluxoval prostory mezi sedadly a pod nimi.
"Myslím, že mám všechno."
"Přihrádka na rukavice."
"Kontroloval jsem. Prázdná."
"Pedály."
"Seškrábal jsem. Minimum stop."
"A co opěrky hlavy?" ujišťoval se Rhyme.
"Ehm, ty jsem nekontroloval."
"Mohou na nich být vlasy nebo stopy po šamponu."
"Vždyť měli čepice."
Rhyme to nevydržel. "Ale pro případ, že by Hodinář čirou náhodou nebyl sikh, jeptiška, astronaut, potápěč nebo někdo jiný, kdo nosí hlavu kompletně zakrytou, prokaž mi tu laskavost a zkontroluj opěrky hlavy."
"Provedu."
O chvíli později Pulaski zjistil, že se dívá na pramen šedočerných vlasů. Přiznal to Rhymovi. Kriminalista však nezvolil tón typu: "Já jsem ti to říkal." Místo toho prohlásil: "Dobře. Tak ho ulož do sáčku. A teď otisky prstů. Umírám touhou zjistit, kdo Hodinář doopravdy je."

Pulaski, který se teď navzdory mrazivému a vlhkému vzduchu potil, si nasadil brýle a deset minut se ohánět se štětečkem, prášky, spreji a alternativními světelnými zdroji.
Když se však Rhyme netrpělivě dotázal: "Jak to jde?" musel zelenáč přiznat: "Když, ony tu žádné otisky nejsou."
"Chceš říct žádné celé otisky. To je v pořádku. Částečné nám budou stačit."
"Ne, já myslím vůbec žádné, pane. Nikde. V celém autě." "To není možné."
Pulaski si z Rhymovy knihy pamatoval, že existují tři typy otisků - plastické, tedy trojrozměrné otisky, které se dají najít například v blátě nebo hlíně, viditelné, které lze vidět pouhým okem, a latentní neboli viditelné pouze s použitím speciálního vybavení. Plastické otisky jsou nesmírně vzácné, stejně jako viditelné, zatímco latentní se nacházejí prakticky všude. Kromě Hodinářova exploreru. "Šmouhy?" "Ne."
"To je šílené. Nemohli mít přece dost času, aby během pěti minut setřeli otisky z celého auta. Tak teď udělej vnější stranu, všechno. Zaměř se zejména na dveře a víčko od nádrže."
Pulaski nejistýma rukama pátral dál. Nezachází se štětečkem příliš nemotorně? Nenanáší chemické látky na povrchy špatně? Nemá na očích nesprávné brýle?
Následky strašlivého poranění hlavy, které nedávno utrpěl, v něm stále doznívaly - mimo jiné mezi ně patřil i posttraumatický stres a návaly paniky. Kromě toho trpěl stavem, který manželce Jenny popsal jako "takovou fakt zašmodrchanou a technickou zdravotní komplikaci - pošahané myšlenky". Děsilo ho, že se po nehodě stal někým jiným, že je jako poškozené zboží, že už není stejně chytrý jako jeho bratr, přestože měli kdysi stejné IQ. A ze-
198
199
jména se obával, že není stejně chytrý jako pachatelé, proti nimž bude při práci pro Lincolna Rhyma stát.
Jenže pak ho napadlo: vzpamatuj se. Myslíš si, žes něco zvoral ty. Jenže na akademii jsi byl mezi pěti procenty nejlepších studentů. Dobře víš, co děláš. Pracuješ dvakrát tvrději než většina ostatních policistů. "Vím to jistě, detektive," řekl nakonec Rhymovi. "Nějakým způsobem se jim povedlo nenechat žádné otisky... Moment, počkejte."
"Já nikam neodcházím, Rone."
Pulaski si nasadil zvětšovací brýle. "Jasně, něco tu mám. Dívám se na bavlněná vlákna. Béžová. Nebo je to spíš taková tělová barva."
"Co znamená taková?" plísnil ho Rhyme.
"Mají tělovou barvu. Vsadím se, že jsou z rukavic."
"Takže on i ten jeho pomocník jsou opatrní a zároveň chytří." V Rhymově hlase se ozývala nejistota, která Pulaského znepokojovala. Nelíbila se mu představa, že věhlasný kriminalista propadá nervozitě. Přeběhl mu mráz po zádech.
Znovu si vzpomněl na ten skřípavý zvuk. Na to cvaknutí.
Tik, tak...
"A nedá se něco najít v protektorech a na mřížce chladiče? Nebo na zpětných zrcátkách?"
Pulaski všechno ohledal. "Vesměs jen břečka a bláto."
"Odeber vzorky."
Policista poslechl a řekl: "Hotovo."
"Teď fotky a video - víš, jak se to dělá?"
Věděl. Na bratrově svatbě dělal fotografa.
"A teď projdi pravděpodobné únikové trasy."
Pulaski se znovu rozhlédl kolem sebe. Neozvalo se náhodou další zaskřípění, další krok? Někde opodál kapala voda. Také ona zněla jako tikání hodin, což Pulaského ještě více znervózňovalo. Znovu vyrazil do roštu a ve dvou navzájem kolmých směrech pomalu postupoval k východu, přičemž se díval na všechny strany přesně tak, jak to Rhyme popsal ve své knize.
Místo činu je trojrozměrné...
"Zatím nic."
Rhyme znovu zabručel.
200
Vtom Pulaski uslyšel něco, co znělo jako krok.
Jeho ruka zabloudila k pasu. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že jeho glock spočívá uvnitř tyvekové kombinézy, takže ho nemůže vytasit. Taková hloupost! Neměl by si kombinézu rozepnout a uvázat si opasek s pistolí kolem ní?
Jenže kdyby to udělal, mohl by kontaminovat místo činu.
Ron Pulaski se rozhodl, že ponechá zbraň, kde je.
Vždyť je to stará garáž; není divu, že se tu ozývají různé zvuky. Uklidni se.
Na Lincolna Rhyma zíraly nevyzpytatelné měsíční tváře z Hodinářových navštívenek.
Přízračné oči, které vůbec nic neprozrazovaly. Slyšel pouze tikot; jinak se z vysílačky neozývalo nic. Tikot a jakési prapodivné zvuky. Škrábání, hlomoz. Nebo je to všechno jen praskání statické elektřiny? "Rone? Slyšíš mě?" Nic kromě tik..., tik..., tik. "Rone?"
A pak rána. Hlasitá. Kovově znějící. Rhyme naklonil hlavu. "Rone? Co se děje?" Stále žádná odpověď.
Rhyme se už už chystal nařídit hlasové jednotce, aby změnila frekvenci, a říct Haumannovi, ať se na toho zelenáče mrkne, když vtom se vysílačka konečně probudila k životu.
Rhyme uslyšel zpanikařený hlas Rona Pulaského: ".. potřebuju pomoc! Deset třináct, deset... Já..."
Kód 10-13 byl nejnaléhavějším ze všech tísňových rádiových kódů - označoval policistu v ohrožení.
Rhyme začal křičet: "Odpověz mi, Rone! Jsi tam?" "Nemůžu..." Zachroptění. Vysílačka oněměla. Ježíši.
"Mele, spoj mi Haumanna!"

Technik stiskl několik tlačítek. "Máš ho na lince," oznámil a ukázal na Rhymova sluchátka.
201
"Bo, tady Rhyme. Pulaski má potíže. Zrovna volal na mé lince deset třináct. Slyšels to?"
"Neslyšel. Ale ověříme to."
"Právě se chystal ohledat schodiště nejblíže k tomu exploreru a..."
"Rozumím."
Rhyme měl nyní vyladěnu hlavní frekvenci, takže slyšel veškerou rádiovou komunikaci. Haumann právě dával pokyny několika taktickým podpůrným týmům a volal lékařskou pomoc.] Nařídil svým mužům, aby se rozestavili po celé garáži a blokovali východy.
Rhyme vztekle vtiskl hlavu do opěradla vozíku.
Byl naštvaný na Sachsovou, že opustila "jeho případ" ve prospěch "toho druhého případu" a tím nepřímo donutila Pulaského, aby se zhostil jejího úkolu. A byl naštvaný i na sebe, že nechal nezkušeného zelenáče ohledávat potenciálně horké místo činu.
"Linku, už tam jdeme. Zatím ho nevidíme." Hlas patřil Sellittovi.
"Neříkej mi, ksakru, co jste nenašli."
A další hlasy.
"Na tomhle patře nic."
"Tamhle je ten auťák."
"Kde je?"
"Někdo tam je, přesně napravo od nás!"
"To nic. To je náš člověk."
"Víc světel! Potřebujem víc světel!"
Uplynula chvíle ticha. Rhymovi připadala jako celé hodiny.
Co se tam děje?
Zatraceně, informujte mě někdo!
Tento nevyslovený příkaz se však nesetkal s žádnou reakcí. Rhyme se vrátil na Pulaského frekvenci.
"Rone?"
Slyšel však jen sérii podivných zvuků, jako by se s ním snažil komunikovat člověk s podřezaným hrdlem, který už nemá hlas.
202

22:02
"Hej, Amie. Musíme si promluvit." "Jasně."
Sachsová právě jela do Hell's Kitchen na Manhattanu, kam ji zavedlo pátrání po vyšetřovacím spisu ve věci vraždy Franka Sarkowského. Na tu však teď nemyslela. Myslela na hodiny na místech činu. Myslela na čas sunoucí se kupředu i na čas stojící na místě. Myslela na období, kdy si přejeme, aby se čas hnal vpřed jako o závod a ušetřil nás bolesti, kterou právě prožíváme. Jenže on to nikdy neudělá. Právě v takových okamžicích se naopak nesnesitelně zpomalí, a někdy se dokonce zastaví jako srdce odsouzence na smrt v okamžiku popravy. "Musíme si promluvit."
Amélie Sachsová vzpomínala na jeden rozhovor, který se uskutečnil před mnoha lety.
Nick říká: "Je to docela vážné." Oba milenci se nacházejí v Améliině brooklynském bytě. Ona je zelenáč v uniformě, s botami vycíděnými jako dvě černá zrcadla. (Otec jí vždycky radil: "Vyleštěnýma botama si získáš větší respekt než nažehlenou uniformou, drahoušku. Zapamatuj si to." A ona si to zapamatovala.)
Tmavovlasý, pohledný a svalnatý Nick (také on se tehdy mohl živit jako model) je rovněž policista. Jenže služebně starší. Dokonce ještě větší kovboj, než je Sachsová teď. Ona sedí u hezkého konferenčního stolku z týkového dřeva, který si koupila před rokem z posledních peněz za modeling.
Nick dnes večer plnil misi v roli tajného agenta. Má na sobě tričko bez rukávů a džínsy a u pasu se mu houpe malá zbraň - revolver. Potřeboval by se oholit, i když Sachsové se na něm strniště líbí. Původní plány na dnešní večer zněly: on přijde domů a dají si pozdní večeři. Ona koupí víno, svíčky, salát a lososa, všechno přichystá a navodí příjemnou atmosféru.
203
Je však třeba vzít v úvahu, že Nick teď strávil pár nocí mimo] domov. Takže večeře možná počká.
A možná nebudou jíst vůbec.
Jenže teď se něco stalo. Něco docela vážného.
No, každopádně tu teď před ní stál, což znamenalo, že není mrtvý ani zraněný, že ho nepostřelili během tajné infiltrační mise - což byla nejnebezpečnější operace v celé policajtské říši. Šel po stopách gangu, který kradl nákladní auta. Lítala v tom spousta peněz, z čehož vyplývala i spousta zbraní. Dnes večer byli s Nickem tři blízcí kolegové. Sachsové se svírá srdce a klade si otázku, zda nebyl zabit některý z nich. Všechny je totiž zná.
Nebo je v tom něco jiného?
Chce se se mnou rozejít?
To by bylo špatné, hodně špatné..., ale určitě lepší, než kdyby to někdo koupil při přestřelce s gangsterskou buňkou z východního New Yorku.
"Povídej," vybízí ho Amélie.
"Hele, Amie." Takhle jí říkával táta. Na světě existují pouze dva lidé, kterým dovolí oslovovat ji touto zdrobnělinou.
"Jde o to..."

"Prostě mi to vyklop," říká Amélie Sachsová. Ona sama sděluje věci na rovinu. Od ostatních očekává totéž.
"Stejně by ses to brzy doslechla. Takže ti to chci říct jako první. Mám nějaké potíže."
Ona má dojem, že to chápe. Nick je kovboj, vždy ochotný vytasit svůj samopal MP-5 a vyměnit si s pachatelem trochu olova. Sachsová je sice lepší střelec, přinejmenším z pistole, ale spoušť nemačká tak pohotově. (V hlavě se jí znovu ozývá otec: "Kulky nemůžeš vrátit zpátky.") Předpokládá tedy, že se Nick zapletl do přestřelky a někoho zabil - možná dokonce nevinného člověka. Dobrá. Bude suspendován tak dlouho, dokud komise pro prošetření střelby neposoudí, zda byl incident ospravedlnitelný.
Sachsová s ním sympatizuje a chce mu sdělit, že bude stát při něm, děj se co děj, a že oba tuhle těžkou chvíli překonají, jenže on pak dodá: "Vyhmátli mě."
"Tys..."

"Sammy a já..., a taky Frank..., jde o tu zlodějnu - o ty krádeže nákladáků. Vyčíhli nás. Těžce." Jeho hlas se třese.
Sachsová ho nikdy neviděla plakat, ale teď to vypadá, že mu mnoho nechybí a začne natahovat moldánky.
"Takže se to proláklo?" koktá Amélie.
Nick civí na zelený koberec. Nakonec říká: "Jo..." A když už teď začal se zpovědí, nehodlá se zastavovat v půli. "Jenže je to
ještě horší."
Horší? Co může být horšího než tohle? "Pachatelé jsme byli my. To my jsme kradli ty nákladáky." "Chceš říct, že dneska večer jsi..." Amélii přestal sloužit hlas. "Amie, nejen dneska večer. Celý rok. Celý podělaný rok. Ve skladech jsme měli svoje lidi, kteří nás informovali o zásilkách. Vždycky jsme zastavili nákladák a... Zbytek je ti jasný. Detaily znát nemusíš." Nick si mne přepadlý obličej. "A zrovna jsme se doslechli, že prej už na nás vydali zatykače. Někdo nás napráskal. Pěkně nás dostali. Panejo, ti nám to spočítali."
Sachsová si zpětně uvědomuje, kolik nocí vyjížděl Nick do terénu jako tajný agent, aby dopadl zloděje. Nejméně jednou týdně. "Nechal jsem se do toho vtáhnout. Neměl jsem na vybranou..."
Amélie na to ani nepotřebuje reagovat, nemusí říkat ale ano, ano, ano, proboha, vždyť člověk má vždycky na vybranou. Amélie Sachsová sama nikomu výmluvy nenabízí a také je od nikoho nepřijímá. On to samozřejmě chápe, je to součást jejich lásky. Byla to součást jejich lásky.
A on to navíc přestává zkoušet. "Zvoral jsem to, Amie. Zvoral jsem to. Vlastně jsem ti to přišel jen oznámit." "Chceš se jim vydat sám?" "Asi jo. Ještě přesně nevím, co udělám. Sakra." Amélie je celá strnulá, takže ji nenapadá nic, co by teď měla říct, ani jediná věc. Myslí na jejich společně strávené chvíle - na hodiny na střelnici, kdy spotřebovali kilogramy nábojů, myslí na bary na Broadwayi, kde do sebe ládovali mražená daiquiri, myslí na chvíle, kdy leželi před starým krbem v jejím brooklynském bytě.

"Budou rozpitvávat můj život pod mikroskopem, Amie. Řeknu jim, že ty jsi čistá. Pokusím se tě do toho nezatáhnout. Ale každopádně ti budou klást spoustu otázek."
Amélie se chce zeptat, proč to udělal. Jaký důvod k tomu mohl mít? Nick vyrostl v Brooklynu a byl to typický pohledný kluk ze sousedství, který se otrkal na ulici. V jedné době se stýkal se špatnou partou, ale pak do něj jeho táta namlátil rozum a on toho nechal. Proč se znovu dostal na šikmou plochu? Šlo mu o vzrušení? Nebo v tom byly peníze? (Což byla další věc, kterou před ní skrýval, uvědomila si Amélie náhle; kam vlastně ty peníze zašíval?)
Proč?
Jenže on jí nedá šanci se na něco zeptat.
"Musím už jít. Ještě ti zavolám. Miluju tě."
Políbil ji na nehybné čelo a zmizel ze dveří.
Sachsová vzpomínala na ty nekonečné okamžiky, na tu nekonečnou noc, kdy se zastavil čas a ona jen seděla a zírala na svíčky, které shořely v loužičky kaštanově zbarveného vosku.
ještě ti zavolám...
Jenže už nikdy nezavolal.
Tahle dvojí rána - jeho zločin i smrt jejich vztahu - si pochopitelně vyžádala daň; Sachsová se rozhodla, že z hlídkové služby navždy odejde. Že ji vymění za kancelářskou práci. Teprve náhodné setkání s Lincolnem Rhymem ji v tomto rozhodnutí zviklalo a přimělo ji k návratu do policejní uniformy. Incident s Nickem však v jejím nitru zůstal v podobě neuhasitelného odporu vůči zkorumpovaným policistům. Z jejího pohledu to byl mnohem strašlivější jev než prolhaní politici, nevěrní partneři a nelítostní pachatelé.
Z toho důvodu jí nic nemohlo zabránit v pátrání, zda jsou návštěvníci baru St. James skutečně zkorumpovanými policisty ze 118. okrsku. A pokud ano, pak jí nic nemohlo zabránit, aby tyhle korupčníky i organizované mafie, které jsou na ně napojené, dohnala ke spravedlnosti.
Smykem zastavila camaro u obrubníku, hodila na palubní desku identifikační kartičku newyorské policie a vystoupila z vozu. Dveře za sebou zabouchla tak prudce, jako by se snažila uzavřít

propast, která se nyní otevřela mezi její přítomností a těžkou, přetěžkou minulostí.

"Sakra, to je hnus."
Na horním podlaží garáže, kde stál Hodinářův vůz, se strážník, který pronesl tuto poznámku směrem ke svým kolegům, díval na lidskou postavu ležící na břiše.
"Člověče, to máš teda pravdu," přizvukoval jeden z kolegů.

"Ježíšikriste."
Další přidal poněkud neprofesionální poznámku: "K zblití." Na místo doběhl Sellitto s Bo Haumannem. "Jsi v pořádku? Jsi v pořádku?" křičel Sellitto. Jeho slova patřila Ronu Pulaskému, který stál nad ležícím mužem zakrytým smrdutými odpadky. Mladý policista, rovněž umazaný od odpadků, ještě chvíli lapal po dechu a pak přikývl. "K smrti mě vystrašil, ale jinak jsem v pohodě. Teda, na bezdomovce byl pěkně silnej."
K ležícímu muži přispěchal zdravotník a obrátil ho na záda. Pulaski ho po souboji spoutal, takže mu nyní na zápěstích cinkala kovová klepeta. Jeho oči zběsile těkaly sem a tam a šaty měl roztrhané a špinavé. Zápach tělesných výměšků byl odpuzující. Na kalhotách mu mokvala čerstvá skvrna od moči (proto poznámky "hnus" a "k zblití").
"Co se stalo?" zeptal se Haumann Pulaského. "Ohledával jsem místo činu." Policista ukázal na odpočivadlo schodiště. "Nabyl jsem dojmu, že pachatelé zvolili únikovou cestu přes tuto lokalitu..."
Nech toho, připomněl si.
Zkusil to znovu: "Byl jsem si docela jistej, že pachatelé seběhli po těchhle schodech, takže jsem to tu ohledával a hledal otisky bot. Vtom jsem něco uslyšel, otočil jsem se a tenhle chlápek se řítil proti mně." Ukázal na trubku, kterou bezdomovec při útoku držel v ruce. "Nedokázal jsem vytáhnout zbraň včas, ale podařilo se mi na něj hodit tuhle popelnici. Asi minutu nebo dvě jsme spolu zápasili a já ho nakonec dostal do kravaty."
"Nic takového přece nepoužíváme," připomněl mu Haumann.
207
"Chtěl jsem říct, že se mi ho podařilo zneškodnit s použitím prostředků nutné sebeobrany."
Šéf zásahovky pokýval hlavou. "Správně."
Pulaski našel sluchátka a opět si je nasadil. Vzápětí se zkroutil bolestí, když mu do bubínků narazilo hromové:
"Prokristapána, I seš živej, nebo mrtvej?! Co se děje?"
"Omlouvám se, detektive Rhyme."
Pulaski vysvětlil, co se stalo.
"A jsi v pořádku?"
"Ano, nic mi není."
"Dobře," řekl kriminalista. "A teď mi řekni, proč jsi ksakru měl služební zbraň pod kombinézou."
"Přehlédnutí, pane. Už se to nestane, pane."
"No, to bych ti radil. Jak zní pravidlo číslo jedna na horkém místě činu?"
"Na horkém..."
"Na horkém místě činu - tedy na takovém, kde by se ještě stále mohl pohybovat pachatel. To pravidlo zní: ohledávej dobře, ale kryj si záda. Jasné?"
"Ano, pane."
"Takže úniková trasa je kontaminována," zabručel Rhyme.
"No, je prostě posetá odpadky."
"Odpadky," zněla Rhymova vyčítavá replika. "V tom případě bych ti radil, abys je začal uklízet. Do dvaceti minut tu chci mít veškeré důkazy. Do posledního kousku. Myslíš, že to zvládneš?"
"Ano, pane. Já to..."
Rhyme stroze ukončil hovor.
Zatímco si dva agenti speciálního týmu nasazovali gumové rukavice a odváděli bezdomovce, Pulaski se sklonil a začal odklízet] odpadky. Přitom se snažil rozpomenout, co mu na Rhymově tónu připadalo tak povědomé. Nakonec mu to došlo. Byla to stejná směsice zlosti a úlevy, jakou kdysi slyšel u svého otce, když s ním a s jeho bratrem vedl "diskusi" poté, co je přistihl, jak se honí na vyvýšeném železničním náspu kousek od domu.

Jako špion.
Detektiv ve výslužbě Art Snyder stál na nároží v Hell's Kitchen. Na sobě měl nepromokavý plášť a starý tyroláček s malým pukem, takže vypadal jako vysloužilý zahraniční agent z románu Johna le Carrého.
Amélie Sachsová k němu přistoupila.
Snyder jí místo pozdravu nabídl jen letmý pohled, rozhlédl se po okolních ulicích, otočil se a vyrazil na západ, pryč od rušného Times Square.
"Díky za zavolání." Snyder pokrčil rameny. "Kam to jdeme?" vyzvídala Sachsová.
"Mám schůzku s jedním kamarádem. Jednou týdně hrajeme kousek odtud kulečník. Nechtěl jsem se bavit po telefonu."
Špioni... '
Do cesty jim vstoupil vyzáblý mužík s ulízanými žlutými vlasy - ne blonďatými, ale žlutými - a požádal je o nějaké drobné. Snyder si ho bedlivě prohlédl a věnoval mu dolar. Muž poděkoval, [avšak nevraživě, jako by jich očekával pět, a šel si po svých.
Kráčeli potemnělou částí ulice, když vtom Sachsová ucítila, jak se jí cosi otírá o stehno. Chvíli si myslela, že ji vysloužilý policista ohmatává. Když se však podívala dolů, viděla, že jí nenápadně předává složený kus papíru.
Převzala ho, a jakmile se ocitli pod pouliční lampou, prohlédla
si ho.
Byla to fotokopie stránky vyjmuté ze složky.
Snyder se k ní naklonil a zašeptal: "Tohle je stránka ze spisové evidence. Z jedna tři jedničky."
Sachsová si papír prohlédla. Zhruba uprostřed figuroval zápis:
Číslo případu: 3453496, Sarkowski, Frank
Předmět: Vražda

Odesláno na: 158. okrsek
Vyžádal:
Datum odeslání: 28. listopadu
Datum navrácení:
208
209
"Policista, se kterým spolupracuji," řekla Sachsová, "tvrdil, že v evidenci není o vypůjčení spisu žádný záznam."
"Zřejmě se díval jenom do počítače. Taky jsem si to vyhledal. Pravděpodobně tam ten údaj někdo zadal, ale pak ho někdo jiný vymazal. Zatímco tohle je papírová kopie."
"Ale proč si ten spis bral někdo z jedna pět osmičky? Z archivu?"
Snyder pokrčil rameny. "Nemám tušení."
"Prověřím to."
Detektiv několikrát plácl rukama o sebe. "Pitomá zima." Ohlédl se. Sachsová ho napodobila. Nestojí na té křižovatce černé auto?
Konečně se Snyder zastavil a ukázal na fasádu zchátralého domu. Nad vchodem se táhl nápis: Kulečníkový a biliárový klub Flannagar's. Zal. 1954. "Sem chodím."
"Ještě jednou díky," řekla mu Sachsová.
Snyder nakoukl dovnitř a pak se podíval na hodinky. "Na Times Square už moc starých dobrých podniků nezůstalo," řekl Sachsové. "Kdysi jsem pracoval na Deuce. Znáte..."
"Dvaačtyřicátá ulice. To byl taky můj rajón." Sachsová se znovu ohlédla k Osmé Avenue. Černé auto již bylo pryč.
Snyder se upřeně díval do kulečníkového sálu a přitom tiše hovořil. "Ze všeho nejživěji si vzpomínám na letní měsíce. Na ty horké srpnové dny. Panovalo takové vedro, že dokonce i pouliční gangy a kapsáři zůstali doma. A taky si pamatuju na restaurace, bary a kina. Na některých visely cedule - myslím, že to bylo ve čtyřicátých nebo padesátých letech -, kde stálo, že mají klimatizaci. Je legrační, že se nějaký podnik vychloubal klimatizací, aby přilákal lidi dovnitř. Dneska už je to úplně jiné, že jo...? Časy se zkrátka mění." Snyder otevřel dveře a vstoupil do zakouřené místnosti.
"Časy se rozhodně mění."
210

22:12
Jejich novým autem byl Buick LeSabre.
"Kdes ho sehnal?" zeptal se Vincent Duncana, když se uvelebil na sedadle spolujezdce. Vůz běžel naprázdno u obrubníku před
kostelem.
"Na Lower East Side." Duncan na něj pohlédl.
"A neviděl tě nikdo?"
"Viděl mě majitel. Krátce. Ale ten nikomu nic neřekne." Hodinář se poplácal po kapse, kde spočívala jeho pistole a kývl k nároží, které se před pár hodinami stalo osudným onomu studentovi. "Nečmuchá tu někde policie?"
"Ne. Totiž, nikoho jsem neviděl."
"Prima. Popeláři zřejmě tu popelnici vysypali a tělo už je teď v polovině cesty na moře." Seknout přes oči...
"Co se stalo v té garáži?" vyzvídal Vincent. Duncan se lehce zašklebil. "Nemohl jsem se k tomu exploreru dostat. Ne že by tam bylo přespříliš policajtů, ale poflakoval se tam jeden bezdomovec. Dělal strašný randál a já pak uslyšel křik a všude najednou začali pobíhat poldové. Musel jsem odejít."
Odlepili se od obrubníku. Vincent neměl tušení, kam jedou. Buick byl starý a zapáchal cigaretovým kouřem. Vincent nevěděl, jak mu má říkat. Měl tmavě modrou barvu, avšak název "modromobil" nebyl vtipný. Chytrý Vincent si momentálně nepřipadal příliš duchaplný. Po několika minutách mlčení se zeptal: "Jaké je tvoje oblíbené jídlo?" "Moje co?"
"Oblíbené jídlo. Co rád jíš?"
Duncan lehce přimhouřil oči. Dělal to často - vždy se nad danou otázkou vážně zamyslel a poté odříkal předem připravenou
211
odpověď. Tato mu však evidentně zamotala hlavu. Nakonec se chabě zasmál. "Víš, já toho moc nesním."
"Ale musíš přece mít oblíbené jídlo."
"Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel. Proč se ptáš?"
"No, prostě jsem si říkal, že bych nám mohl někdy uvařit večeři. Dokážu dělat spoustu různých jídel. Těstoviny - třeba špagety. Máš rád špagety? Já je dělám s masovými kuličkami. A umím i smetanovou omáčku. Říkají jí Alfredo. Nebo rajčatovou."
"No, tak asi spíš rajčatovou," odpověděl Hodinář. "Takovou bych si objednal v restauraci."
"Tak já ti ji uvařím. A až bude ve městě sestra, uděláme si třeba mejdan. Teda ne zrovna mejdan. Prostě jen my tři."
"To je..." Duncan zavrtěl hlavou. Zdálo se, že je dojatý. "Večeři mi nikdo neuvařil už od... Zkrátka mi už ji nikdo neuvařil hodně dlouho."
"Tak třeba příští měsíc."
"Příští měsíc by to mohlo vyjít. Jaká je tvoje sestra?"
"Je o pár let mladší než já. Pracuje v bance. A taky je vychrtlá. Čímž nechci říct, že ty jsi vychrtlý. Prostě je ve formě, chápeš."

"Je vdaná, má děti?"
"Ehm, ne. Má toho v práci opravdu hodně. Je dobrá."
Duncan přikývl. "Takže příští měsíc. Jasně, přijedu zase do města. Můžeme si dát večeři. I když bych ti nemohl pomáhat. Já vařit neumím."
"Ne, vařil bych já. Vařím docela rád. Dokonce koukám na kanál o vaření."
"Ale zato bych mohl přinést nějaký dezert. Něco z cukrárny. Vím, že máš rád sladkosti."
"To by bylo skvělé," řekl vzrušený Vincent. Rozhlédl se po chladných, potemnělých ulicích. "Kam to jedeme?"
Duncan chvíli mlčel. Dojel k semaforu a zastavil předními koly přesně na špinavé bílé čáře. "Budu ti vyprávět jednu historku."
Vincent na něj pohlédl.
"V roce sedmnáct set čtrnáct nabídl britský parlament dvacet tisíc liber tomu, kdo dokáže sestrojit natolik přesné přenosné hodiny, že je bude možno použít na moři."
"To byla tehdy spousta peněz, že jo?"
212
"Obrovská spousta peněz. Potřebovali mít hodiny na lodích, protože každý rok zahynuly kvůli chybám v navigaci tisíce námořníků. Víš, abys mohl zakreslit kurz, potřebuješ znát zeměpisnou délku i šířku. Zeměpisná šířka se dá stanovit podle hvězd. Ale ke stanovení zeměpisné délky musíš znát přesný čas. Jeden britský hodinář jménem John Harrison se rozhodl, že se o tu odměnu zkusí ucházet. Na projektu začal pracovat v roce sedmnáct set třicet pět a nakonec vytvořil malé hodiny, které se daly používat na lodi a v průběhu celé transatlantické plavby se opozdily o pouhých pár vteřin. A kdy je dokončil? V roce sedmnáct set šedesát jedna."
"To mu to trvalo tak dlouho?"
"Musel bojovat s politickými překážkami, konkurencí, intrikujícími obchodníky a poslanci parlamentu a samozřejmě také s téměř nepřekonatelnými mechanickými obtížemi spojenými s výrobou takových hodin. Jenže on ve svém úsilí neustal. Šestadvacet
let."
Na semaforu naskočila zelená a Duncan pomalu zrychlil. "Ale abych odpověděl na tvou otázku, jedeme se podívat na další dívku na našem seznamu. Setkali jsme se s prvním nezdarem. Ale nás nemůže nic zastavit. Vlastně se celkem nic nestalo..."
"... v širším plánu věcí."
Na Hodinářově tváři se nakrátko mihl úsměv.

"Takže především: mají v té garáži bezpečnostní kamery?" zeptal se Rhyme.
Sellittovo zachechtání znamenalo: "O tom se jim může leda
zdát."
Detektiv, Pulaski a Baker opět seděli v Rhymově domě a procházeli důkazy, které Pulaski nashromáždil v garáži. Bezdomovec, který v garáži Pulaského napadl, už hnípal v blázinci. S případem neměl žádnou spojitost a lékaři ho označili za paranoidního schizofrenika, který vysadil prášky.
"Ve špatnou dobu na špatném místě," poznamenal Pulaski.
"Ty, nebo on?" reagoval Rhyme a znovu se obrátil k Sellittovi. "A co bezpečnostní kamery v objektu, odkud to auto ukradl?"
Další zachechtání.
213
Kriminalista si povzdechl. "Dobrá, tak se podívejme, co tam Ron našel. Nejdřív ty kulky."
Cooper přinesl krabičku k Rhymovi a otevřel mu ji.
Dvaatřicítka ACP je dosti neobvyklý náboj. Tato kulka do poloautomatické pistole má větší dostřel než menší dvaadvacítka, ale co do Hatcherova kritéria ranovosti se nevyrovná silnější osmatřicítce nebo devítimilimetrovce. Dvaatřicítkám se proto tradičně říká dámské zbraně. Trh s nimi je poněkud omezený, ale přesto docela velký. Nález shodné dvaatřicítky v držení podezřelého by mohl sloužit jako nepřímý důkaz, že jde o Hodináře, avšak Cooper dost dobře nemohl obtelefonovat všechny místní prodejny zbraní a získat seznam lidí, kteří si v poslední době koupili tento typ střeliva.
Jelikož v krabičce chybělo sedm nábojů a zásobník pistole Autauga MKII obsahuje právě takový počet nábojů, Rhyme tipoval, že Hodinář používá právě tuto zbraň, jenže stejný počet stejných nábojů se ládoval také do zásobníků pistolí Beretta Tomcat, North American Guardian a LWS-32. Pachatel mohl být ozbrojen kteroukoliv z nich. (Tedy pokud byl vůbec ozbrojen. Jak poznamenal Rhyme, kulky naznačují, ale neprokazují, že podezřelý zbraň nosí či vlastní.)
Kriminalista si také povšiml, že jde o kulky o hmotnosti 4,6 gramu, což bylo dost na to, aby při výstřelu z bezprostřední blízkosti napáchaly vážné škody.
"K tabuli, zelenáči," poručil Rhyme a Pulaski začal zapisovat.
Kniha, kterou nalezl v exploreru, nesla název Extrémní vyšetřovací techniky a vydalo ji jedno malé nakladatelství v Utahu. Papír, tiskařská práce i sazba - nemluvě o samotném textu - byly třetiřadé.
Anonymní autor knihy se vydával za příslušníka speciálních sil a popisoval mučicí metody, které končily smrtí subjektu, pokud se nepřiznal - utonutím, uškrcením, udušením, umrznutím v chladné vodě a dalších. Jedna metoda spočívala v zavěšení závaží nad hrdlo subjektu. V rámci další pak mučitel podřezal subjektu žíly a nechal ho krvácet tak dlouho, dokud se subjekt nepřiznal.
"Kristepane," hlesl Dennis Baker a zkroutil tvář. "Vždyť to je jeho kuchařka... To hodlá takhle pozabíjet deset obětí?

Strašné."
214
"Co stopové důkazy?" dotázal se Rhyme, jehož zajímaly spíše soudně kriminalistické závěry vyplývající z knihy než psychologické ustrojení jejího majitele.
Cooper přidržel knihu nad rozloženými stránkami čistých novin, otevíral stránku po stránce a každou oprašoval, aby z ní uvolnil případné stopové důkazy. Nic ovšem nevypadlo. A samozřejmě byla i zcela bez otisků.
Cooper poté zjistil, že knihu neprodalo žádné velké internetové ani kamenné knihkupectví - odmítly ji totiž prodávat. Publikace se však dala snadno sehnat prostřednictvím internetových aukčních síní a také u řady pravicových polovojenských organizací, které prodávaly vše, co člověk potřeboval k tomu, aby se ochránil před metlami v podobě menšin, cizáků i samotné americké vlády. (V posledních letech působil Rhyme jako konzultant u řady vyšetřování souvisejících s terorismem; mnohé z nich se týkaly Al-Káidy a dalších fundamentalistických islámských skupin, ale u neméně velkého počtu šlo o terorismus domácí - Rhyme měl přitom pocit, že orgány jeho země tento fenomén do značné míry ignorují).
Telefonát přímo na nakladatele nevyústil v žádnou spolupráci, což Rhyma nepřekvapilo. Nakladatel mu sdělil, že knihu přímo čtenářům neprodával, a pokud prý chce Rhyme zjistit, která maloobchodní knihkupectví od něj daný titul odebrala a v jakém množství, bude potřebovat soudní příkaz. Jeho vystavení by však trvalo celé týdny.
"Chápete vůbec," vyštěkl Dennis Baker do telefonu nastaveného na hlasitý odposlech, "že někdo tu knihu používá jako příručku k mučení a zabíjení lidí?"
"Totiž, ona je k tomu tak nějak určena, víte?" Šéf nakladatelství zavěsil.
"Zatraceně."
Probírali se tedy důkazy dál a postupně zjistili, že kamínky, lístky a škvára, které Pulaski odebral z mřížky chladiče, pneumatik a zpětných zrcátek, nejsou ničím charakteristické. Stopové důkazy v zadní části sportovně užitkového vozu pak obsahovaly písek odpovídající tomu, který pachatel použil v boční uličce u Cedar Street jako maskovací činidlo.
215
Drobky pocházely z kukuřičných lupínků, bramborových lupínků, preclíků a čokoládových tyčinek. Nechyběly ani kousky nugátových sušenek a skvrny od limonády - slazené cukrem, ne dietní. Žádná z těchto stop je pochopitelně nemohla dovést k pachateli, ale mohla posloužit jako další cihla v mostě spojujícím pachatele s explorerem, tedy pokud by se jim podařilo nějakého pachatele dopadnout.
Krátká bavlněná vlákna tělové barvy se - jak už Pulaski naznačil - podobala těm, která pouštějí běžné pracovní rukavice prodávané po tisících v prodejnách domácích potřeb, zahradnictvích a drogeriích. Bylo zřejmé, že jakmile pachatelé odcizili vůz, pečlivě ho celý otřeli a poté uvnitř ze zásady nosili rukavice.
Něco takového se vyšetřovatelům stalo poprvé. A znovu jim to připomnělo Hodinářovu vražednou genialitu.
Vlasy z opěrky hlavy měřily 23 centimetry a byly černé s drobným nádechem šedi. Vlasy představují vítané důkazní položky, poněvadž neustále vypadávají nebo si je lidé vytrhávají při rvačkách. Obecně však nabízejí pouze skupinové charakteristiky, což znamená, že vlas nalezený na místě činu nepřímo ukazuje na podezřelého, který má vlasy podobné ve smyslu barvy, textury, délky nebo přítomnosti barviva či jiných chemických látek. Jinak je ovšem nelze individualizovat - tedy prokázat, že patří určitému konkrétnímu podezřelému -, pokud neobsahují i vlasový váček umožňující vytvoření profilu DNA. Vlas, který nalezl Pulaski, však žádný váček neměl.
Rhyme věděl, že je vlas beztak příliš dlouhý, než aby mohl patřit Hodináři - na policejním portrétu sestaveném s Hallersteinovou pomocí měl pachatel vlasy střední délky. Navíc mohl pocházet z paruky - pokud Hodinář používal přestrojení -, avšak Cooper na konečcích nenašel žádné stopy lepidla. Hodinářův pomocník chodil v baseballové kšiltovce, takže vlas mohl případně patřit jemu, avšak Rhyme usoudil, že bude pravděpodobně pocházet od někoho úplně jiného - od člověka, který ve Fordu Explorer jezdil před tím, než ho Hodinář ukradl. Třiadvaceticentimetrový vlas mohl pochopitelně patřit muži i ženě, ale Rhyme měl tušení, že bude pravděpodobně ženský. Šedý odstín naznačoval střední věk a délka přesahující dvacet centimetrů byla u mužů tohoto stáří
216
neobvyklá - u této generace se daly očekávat spíše vlasy po ramena, anebo naopak mnohem kratší. "Hodinář nebo jeho pomocník samozřejmě mohou mít přítelkyni nebo nějakou jinou společnici, ale to se nezdá pravděpodobné... Nicméně to zapiš na tabuli," nařídil Rhyme.
"Protože," řekl Pulaski, jako by odříkával něco, co kdesi zaslechl, "člověk nikdy neví, že jo?"
Rhyme zvedl obočí. A pak se zeptal: "Co boty?" Jediný typ otisku, který Pulaski objevil, zanechala na podlaze bota s hladkou podrážkou o velikosti třináct. Stalo se tak kousek za loužičkou, do které majitel boty šlápl, načež cestou k východu obtiskl svou podrážku celkem šestkrát. Pulaski si byl naprosto jist, že otisk patří Hodináři nebo jeho pomocníkovi, protože se nacházel na nejlogičtější trase od exploreru k nejbližšímu východu. Kromě toho si všiml, že jednotlivé otisky jsou od sebe poměrně vzdáleny a pouze u několika z nich je vidět i podpatek. "To znamená, že utíkal," konstatoval Pulaski. "Tohle ve vaší knize nebylo. Ale má to logiku."
Je těžké nemít tohohle kluka rád, pomyslel si Rhyme. Otisk boty jim však pomohl jen okrajově. Neexistoval způsob, jak zjistit značku, poněvadž podrážka nenesla žádný charakteristický vzor a nevykazovala ani žádné neobvyklé sešlapání, jež by mohlo prozrazovat podiatrické či ortopedické zvláštnosti nositele.
"Aspoň víme, že má velkou nohu," poznamenal Pulaski. "Nevšiml jsem si," zabručel Rhyme, "že by člověku s nohou číslo osm zákon zakazoval nosit boty třináctky." Zelenáč pokýval hlavou. "No jo, vlastně." Chybami se člověk učí, pomyslel si kriminalista. Znovu se zadíval na důkazy. "To je všechno?"
Pulaski přikývl. "Dělal jsem, co jsem mohl." "Odvedls dobrou práci," zamumlal Rhyme. Pravděpodobně to od něj moc nadšeně nevyznělo. Napadlo ho, jestli by výsledky byly jiné, kdyby rošt byla procházela Sachsová. Nemohl se ubránit

dojmu, že zřejmě ano.
Otočil se k Sellittovi. "Co ten Luponteho spis?"
"Zatím nic. Kdybys toho věděl víc, pátralo by se mi snadněji."
217
"Kdybych toho věděl víc, našel bych si ho sám."
Mladý policista zíral na důkazní tabule. "Máme toho tolik..., a
stejně o něm nakonec nevíme skoro nic."
To není tak úplně pravda, pomyslel si Rhyme. Víme, že je setsakramentsky chytrý.

první místo činu
Lokalita:
- Molo u opravny říčních člunů na řece Hudson, 22. ulice.
Oběť:
- Totožnost neznámá. - Muž.
- Zřejmě střední věk nebo starší, mohl mít srdeční problémy (přítomnost antikoagulantů v krvi).
- Žádné další léky, infekce ani choroba z krve nezjištěny.
- Pobřežní stráž a potápěči záchranné jednotky hledají tělo a důkazy v oblasti New York Harbor.
- Ověřovány zprávy o pohřešovaných osobách.
Pachatel:
- Viz níže.
Způsob provedení:
- Pachatel donutil oběť držet se mola nad vodou a pak mu řezal prsty nebo zápěstí tak dlouho, až se oběť pustila.
- Čas útoku: pondělí 18.00 až úterý 06.00.
Důkazy:
- Krevní skupina AB+.
- Utržený nehet, nenalakovaný, široký.
- Část pletivového plotu porušena běžnými štípacími kleštěmi, nevystopovatelné.
- Hodiny. Viz níže.
- Báseň. Viz níže.
- Stopy po nehtech na podlaze mola.
- Žádné rozeznatelné stopy, žádné otisky prstů, bot, pneumatik.

DRUHÉ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Boční ulička z Cedar Street, nedaleko od Broadwaye, za třemi kancelářskými budovami (zadní dveře se uzavírají mezi 20.30 a 22.00) a jednou vládní administrativní budovou (zadní dveře se uzavírají v 18.00).
- Boční ulička je slepá. Šířka pět metrů, délka třicet jeden metr, povrch tvoří dlažební kostky, tělo nalezeno čtyři a půl metru od ústí Cedar Street.
Oběť:
- Theodore Adams.
- Bydlel v Battery Parku.
- Reklamní textař na volné noze.
- Žádní známí nepřátelé.
- Žádné zatykače, státní ani federální.
- Ověřována spojitost s budovami v okolí uličky. Žádná nenalezena.
Pachatel:
- Hodinář. - Muž.
- Žádné záznamy o Hodináři v databázích.
Způsob provedení:
- Oběť odvlečena z vozidla do uličky, kde nad ni byla zavěšena železná tyč. Nakonec jí rozdrtila hrdlo.
- Očekávána zpráva soudního patologa za účelem potvrzení příčiny smrti.
- Žádné důkazy o sexuální aktivitě.
- Doba úmrtí: pondělí přibližně 22.15 až 23.00. Očekáváno potvrzení soudním patologem.
Důkazy:
- Hodiny.
- Žádné výbušniny, chemické ani biologické látky.
- Totožné s hodinami na molu.
- Žádné otisky prstů, minimum stopových důkazů.
- Výrobce Arnold Products, Framingham, Massachusetts.
- Hodiny prodala firma Hallerstein's Timepieces se sídlem na Manhattanu.
- Pachatel zanechal na obou místech činu báseň.
- Počítačová tiskárna, typ HP LaserJet, standardní papír.
Ś Text:
Studený Měsíc v úplňku svítí, na tělo umrlce v zemině jaté,

označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté. Hodinář
- Žádná zmínka v databázích poezie; pravděpodobně vlastní výtvor.
- Studený Měsíc je lunární měsíc, měsíc smrti.
- 60 dolarů v kapse, sériová čísla bez označení za podezřelá; otisky negativní.
218
- Jemný písek použitý jako "maskovací činidlo". Generický. Důvodem plánovaný návrat na místo činu?
- Kovová tyč, hmotnost 36,7 kilogramů, íčková vzpěra. Nepoužívá se na staveništi naproti uličce. Žádný jiný zdroj nenalezen.
- Páska, standardní, ale precizně stříhaná. Neobvyklé. Všechny proužky totožné délky.
- V písku nalezen síran thalnatý (jed na hlodavce).
- V kabátu oběti nalezena hlína obsahující rybí protein
- Pochází od pachatele, nikoliv od oběti.
- Velmi málo stopových důkazů.
- Hnědá vlákna, pravděpodobně z koberečku v autě.
Ostatní:
- Automobil.
- Pravděpodobně Ford Explorer, stáří přibližně tři roky. Hnědý kobereček.
- Ověřování poznávacích značek automobilů v okolí. V úterý dopoledne nezjištěny žádné záznamy. V pondělí večer neuděleny žádné pokuty.
- Spolupráce s mravnostním oddělením, ověřována přítomnost prostitutek v okolí, možná svědkyně.
- Žádné stopy.
ROZHOVOR S HALLERSTEINEM
Pachatel:
- EFiT portrét Hodináře - 45 až, 55 let, kulatý obličej, dvojitá brada, silný nos, nezvykle světlé modré oči. Výška přes 180 cm, štíhlá postava, černé vlasy střední délky, žádné šperky, tmavé šaty. Neuvedl jméno.
- Hluboké znalosti o hodinách a hodinkách, o hodinách nedávno vydražených na aukcích i o probíhajících hodinářských výstavách ve městě.
- Vyhrožoval prodejci, nebude-li mlčet.
- Zakoupil 10 kusů hodin. Pro 10 obětí?
- Platil hotově.
- Přál si hlasitě tikající hodiny s tváří měsíce na ciferníku.
Důkazy:
- Hodiny prodala firma Hallerstein's Timepieces, Flatiron District.
- Na penězích za zakoupené hodiny žádné otisky, sériová čísla bankovek negativní. Žádné stopové důkazy
- Hodinář telefonoval z automatů.

TŘETÍ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Spring Street 481.
Oběť:
- Joanne Harperová.
- Žádný zřejmý motiv.
- Neznala druhou oběť, Theodora Adamse.
Pachatel:
- Hodinář.
- Pomocník.
- Pravděpodobně muž, kterého oběť krátce předtím viděla před vazárnou.
- Běloch, silnější postava, sluneční brýle, bunda béžové barvy a kšiltovka. Řídil sportovně užitkový vůz.
Způsob provedení:
- Překonal zámky, aby pronikl dovnitř.
- Zamýšlený způsob útoku neznámý. Možná plánoval použití květinářského drátu.
Důkazy:
- Rybí protein pochází od Joanne (hnojivo na orchideje).
- V okolí síran thalnatý.
- Květinářský drát nastříhán na totožnou délku. (Měl sloužit jako vražedný nástroj?)
- Hodiny.
- Totožné s předchozími. Bez dusičnanů.
- Žádné stopy.
- Žádný vzkaz ani báseň.
- Na místě nezůstaly žádné otisky bot, prstů, zbraně či cokoliv jiného.
- Černé vločky - střešní dehet.
- Možné zdroje ověřovány pomocí tepelných snímků New Yorku z radiometru ASTER.
Ostatní:
- Pachatel před útokem oběť sledoval. Oběť vybrána z určitého důvodu. Z jakého?

- Pachatel má policejní snímač. Změna frekvence.
- Automobil.
- Béžový sportovně užitkový vůz.
- Poznávací značka nezjištěna.
- Vyhlášeno tísňové pátrání po vozidle.
- 423 majitelů béžového Fordu Explorer v oblasti. Ověřovány zatykače majitelů. Dva pozitivní nálezy. Jeden majitel příliš starý, druhý ve vězení v souvislosti s prodejem drog.
- Majitelem muž sedící ve vězení.

HODINÁŘŮV EXPLORER
Lokalita:
- Nalezen v garáži mezi řekou Hudson a Houston Street.
Důkazy:
- Explorer patří muži ve vězení. Byl zabaven a ukraden z parkoviště, kde čekal na dražbu.
- Zaparkován na otevřeném prostranství. Nikoliv poblíž východu.
- Drobky z kukuřičných lupínků, bramborových lupínků, preclíků, čokoládových tyčinek. Kousky nugátových
219
sušenek. Skvrny od limonády - slazené cukrem, nikoliv dietní.
- Krabice s náboji Remington do automatické pistole ráže 32, sedm kulek schází. Možnou zbraní Autauga MKII.
- Kniha - Extrémní vyšetřovací techniky. .Kuchařka" jeho vražedných metod? Žádné užitečné informace od nakladatele.
- Pramínek šedočerných vlasů, pravděpodobně ženských.
- Vůbec žádné otisky prstů v celém vozidle.
- Béžová bavlněná vlákna z rukavic.
- Písek odpovídající typu použitému na druhém místě činu.
- Otisk boty číslo 13 s hladkou podrážkou.
220

22:40
"Potřebuju jeden vyšetřovací spis."
"Jo." Žena naproti ní žvýkala žvýkačku. Nahlas.
Prásk.
Amélie Sachsová stála v archivu 158. okrsku na dolním Manhattanu, nedaleko od jedna jedna osmičky. Předala úřednici na noční službě, usazené za šedým pracovním stolem, číslo Sarkowského případu. Žena cosi rychle nadatlovala do klávesnice a pohlédla na obrazovku. "Nemáme."
"Víte to jistě?"
"Nemáme."
"Hm." Sachsová se zasmála. "A kampak se podle nás poděl?"
"Poděl?"
"Osmadvacátého nebo devětadvacátého listopadu sem dorazil z jedna tři jedničky. Vypadalo to, že si ho někdo odtud vyžádal."
Prásk.
"No, tady o něm žádnej zápis není. Víte jistě, že sem dorazil?"
"Ne, na sto procent ne. Ale..."
"Na tisíc?" zeptala se žena a žvýkala dál. Vedle ní ležela krabička cigaret tak, aby se dala rychle sebrat, až se žena během přestávky vyřítí dolů nebo po službě odejde.
"Existuje nějaký scénář, v jehož rámci by sem ten spis mohl dorazit i bez zápisu?" "Scénář?"
"Zapisujete příjem spisu vždycky?"
"Jestli je určenej pro nějakýho konkrétního detektiva, tak jde rovnou k němu a zapíše ho on. Ale zapsat se musí. Na to je předpis."
"A pokud na žádosti nebylo uvedeno jméno příjemce?" "Tak to přijde semhle." Žena ukázala na velký koš obsahující cedulku s nápisem Nevyřízené. "A ten, kdo ho chce, pak musí
221
přijít za náma a vyzvednout si ho. A pak ho taky zapíše. Musí ho zapsat."
"Jenže on zapsán nebyl."
"Musí bejt. Protože jak bysme jinak věděli, kde je?" Žena ukázala na další cedulku: Zapsat!
Sachsová se začala hrabat ve velkém koši.
"Moment, todle nesmíte."
"Ale chápete můj problém?"
Žena zamžourala. Žvýkačka znovu praskla.
"Ten spis sem přišel. Ale vy ho nemůžete najít. Takže co jiného mám dělat?"
"Podejte si žádost. Někdo se po něm poohlídne."
"Vážně se to stane? Já si tím totiž vůbec nejsem jistá." Sachsová pohlédla do archivu. "Trochu se tu rozhlédnu, jestli vám to nevadí."
"To fakt nemůžete."

"Potrvá to jen pár minut."
"Nemůžete přece..."
Sachsová prošla kolem ní a vnořila se mezi hromady spisů. Úřednice zamumlala něco, co Sachsová neslyšela. Všechny spisy byly setříděny podle čísla a barevně označeny podle toho, zda jsou otevřené, uzavřené, nebo čekají na proces. Závažné případy byly navíc opatřeny zvláštním lemováním červené barvy. Sachsová vyhledala nejnovější spisy a postupně prošla jejich čísla - Sarkowského spis mezi nimi samozřejmě nebyl.
Zarazila se, založila si ruce v bok a pohlédla na haldy spisů.
"Dobrý večer," ozval se mužský hlas.
Sachsová se otočila a zjistila, že se dívá na vysokého prošedivělého muže v bílé košili a tmavě modrých kalhotách. Měl v sobě cosi vojáckého a usmíval se na ni. "Vy jste...?"
"Detektivka Sachsová."
"Já jsem zástupce inspektora Jefferies." Zástupce inspektora fakticky řídil celý okrsek. Sachsová už jeho jméno slyšela, ale nic o tomto muži nevěděla. Snad kromě toho, že očividně tvrdě pracuje, když byl ještě v takto pozdní hodinu na služebně. "Co pro vás můžeme udělat, detektivko?"

"Z okrsku jedna tři jedna sem byl zaslán jeden spis. Přibližně před dvěma týdny. Potřebuji ho v rámci jednoho vyšetřování."
Jefferies pohlédl na úřednici, která před chvílí na Sachsovou j žalovala. Stála v chodbičce. "My ho nemáme, pane. Už jsem jí to
I říkala."
"Víte jistě, že byl odeslán sem?"
"Podle záznamu tamního okrsku ano," odpověděla Sachsová.
"Byl zapsán?" dotázal se Jefferies úřednice.
"Ne."
"No, a leží v koši nevyřízených?"
"Ne."
"Pojďte ke mně do kanceláře, detektivko. Uvidíme, co se dá
dělat."
Sachsová si úřednice nevšímala. Nechtěla jí poskytnout jakékoliv zadostiučinění.
Procházeli šedivými chodbami, čas od času odbočili za roh, a po celou dobu nepromluvili ani slovo. Sachsová měla co dělat, aby její artritické nohy stačily inspektorovu energickému tempu.
Inspektor Jefferies nakonec vkráčel do své rohové kanceláře, ukázal na židli naproti svému stolu a zavřel dveře, na nichž visela velká mosazná jmenovka. Halston P. Jefferies. Sachsová se posadila.
Jefferies se náhle předklonil tak daleko, že se jejich obličeje ocitly pár centimetrů od sebe. Bouchl pěstí do stolu. "Co vás to ksakru
napadlo?"
Sachsová se odvrátila. Cítila na tváři závan jeho horkého česnekového dechu. "Já... Jak to myslíte?" Spolkla dovětek "pane", který ke své větě málem přilípla.
"Odkud jste?"
"Odkud?"
"Z kterého jste okrsku, vy zasraná zelenáčko?"
Sachsová chvíli nemohla popadnout dech - tak silně ji inspektorovo běsnění šokovalo. "Technicky řečeno pracuji pro oddělení závažných trestných činů..."
"Co to, ksakru, znamená ‚technicky řečeno'? Pro koho pracujete?"

"Jsem vedoucí detektiv tohoto případu. Dohlíží na mě Lon Sellitto. Z oddělení závažných trestných činů. Já..."
"Vy nejste detektiv..."
"Já..."
"Nikdy neskákejte do řeči výše postavenému důstojníkovi. Nikdy. Rozumíte mi?"
Sachsová se naježila. Neřekla však nic.
"Rozumíte mi?" zaječel Jefferies.
"Dokonale."
"Vy nejste detektivkou dlouho, že ne?"
"Ne."
"To se pozná, protože opravdový detektiv by postupoval podle protokolu. Navštívil by zástupce inspektora, představil by se a vznesl by dotaz, zda by mohl přezkoumat jeden spis. Tím, co jste udělala vy... Chcete mi zase skočit do řeči?"
Sachsová opravdu chtěla. Místo toho však řekla: "Ne."
"Tím, co jste udělala vy, jste mě však osobně urazila." Ve vzduchu obloukem prolétla kapička slin jako nějaký minometný granát.
Jefferies se odmlčel. Vyložil by si jako skákání do řeči, kdyby ted promluvila? Sachsové to bylo jedno. "Neměla jsem v úmyslu vás urazit. Pouze vedu jedno vyšetřování. A potřebovala jsem spis, který se ukázal jako nezvěstný."
",Ukázal jako nezvěstný'. Co je tohle za řeči? Budto se ukázal, anebo je nezvěstný. Pokud si při vyšetřování počínáte stejně nedbale jako při řeči, tak by mě zajímalo, jestli jste ten spis náhodou neztratila vy sama a nesnažíte se to zakrýt

tím, že svalíte vinu na nás."
"Ten spis si někdo vyžádal z jedna tři jedničky a nechal si ho poslat sem."
"Kdo?" obořil se na ni Jefferies.
"To je právě ten problém. Tato část záznamu byla prázdná."
"Vyžádal si onen někdo ještě nějaký další spis, který směřoval k nám?" Zástupce inspektora se posadil na okraj stolu a upřeně se na ni zadíval.
Sachsová se zamračila.
"Nebo z kteréhokoliv jiného okrsku?" pokračoval Jefferies.
224
"Nevím, jak to myslíte."
"Víte, co tady dělám?"
"Co prosím?"
"Co je mým úkolem zde na jedna pět osmičce?"
"No, předpokládám, že vedete celý okrsek."
"Tak vy předpokládáte," řekl Jefferies posměšně. "Znám policisty, kteří zemřeli na ulici, protože předpokládali. Zastřelili je."
Začalo to být únavné. Améliiny oči ochladly a zabodly se do Irffieriese. Vydržet jeho pohled jí nedělalo problém. Jefferies si toho však sotva všiml. "Kromě toho, že vedu okrsek, jak jste geniálně vydedukovala," prohlásil uštěpačně, "také předsedám celopolicejní komisi pro rozmisťování personálu. Přezkoumám tisíce spisů ročně, vidím, jaké jsou trendy, a posuzuji, kolik služeb a kde potřebujeme, aby naši zaměstnanci zvládli pracovní zatížení. Jsem jedna ruka s městskými i státními úřady, abych zajistil, že dostaneme, co potřebujeme. Vy si ale zřejmě myslíte, že je to ztráta času, že?"
"Já jsem..."
"Ne, tak to není, mladá dámo. Ty spisy přezkoumávám já a pak je opět vracím na původní místo... Takže o který spis máte tak eminentní zájem?"
Sachsová náhle nechtěla, aby to zástupce inspektora věděl. Celá tahle scéna byla nešťastná. Pokud měl Jefferies co skrývat, pak by logicky bylo nepravděpodobné, že by se choval jako kretén. Na druhou stranu se tak mohl chovat proto, aby odvrátil podezření. Sachsová se zamyslela. Úřednici v archivu poskytla jen číslo spisu, neuvedla jí Sarkowského jméno. Ta praštěná ženská si dlouhé číslo s největší pravděpodobností nezapamatovala.
"To bych si raději nechala pro sebe," řekla Sachsová klidně. Jefferies vytřeštil oči. "Vy mi..." "Já vám to neřeknu."
Zástupce inspektora pokýval hlavou. Působil klidným dojmem. Pak se ovšem předklonil a znovu udeřil pěstí do stolu.
"Ale vy mi to musíte říct, krucinál. Okamžitě chci slyšet, co je to za případ." "Ne."
"Postarám se, aby vás suspendovali za odepření poslušnosti." "Dělejte, co musíte, inspektore."
225
"Vy mi ten název případu sdělíte. A sdělíte mi ho hned."
"Ne, nesdělím."
"Zavolám vašemu dohlížiteli." Jefferiesovi přeskakoval hlas. Začínal propadat hysterii. Sachsová si zcela vážně kladla otázku, zda jí fyzicky ublíží.
"On ten spis nezná."
"Jste všichni stejní," řekl Jefferies sžíravě. "Myslíte si, že když vám dají zlatý odznak, víte už o policajtštině všecko. Jenže ve skutečnosti jste děcko, obyčejné děcko - a navíc nafrněné. Přijdete na můj okrsek, obviníte mě z krádeže spisů..."
"Já vás..."
"Odepíráte poslušnost, urážíte mě, skáčete mi do řeči. Vy vůbec nemáte tušení, co znamená být policistou."
Sachsová na něj poklidně hleděla. V duchu se již přesunula jinam - do svého osobního protibouřkového krytu. Věděla, že tato konfrontace by mohla mít katastrofální důsledky, ale prozatím jí Jefferies nemohl nic udělat. "Odcházím."
"Jste v pořádném průšvihu, mladá dámo. Pamatuji si vaše číslo. Pět osm osm pět. Myslíte, že to nechám být? Postarám se, aby vás přeřadili na zatykače. Jak by se vám líbilo dělat celý den papíry? Nebudete jen tak beztrestně chodit na cizí okrsek a urážet jeho šéfa!"
Sachsová prošla kolem něj, zprudka otevřela dveře a spěšně vyrazila na chodbu. Ruce se jí třásly a její dech byl rychlý a mělký.
I na chodbě ji však pronásledoval jeho hlas, vlastně téměř křik: "Budu si pamatovat vaše číslo. Zavolám na důležitá místa. Jestli se na můj okrsek ještě jednou vrátíte, budete toho litovat. Slyšela jste mě, mladá dámo?"

Seržantka americké armády Lucy Richterová uzamkla dveře svého starého družstevního bytu v Greenwich Village a zamířila do ložnice, kde si svlékla tmavě zelenou uniformu s blyštivými a dokonale zarovnanými prýmky a frčkami za účast ve vojenských operacích. Chtělo se jí hodit uniformu na postel, ale místo toho ji samozřejmě i s halenkou pečlivě pověsila do skříně. Průkaz a odznaky poté neméně pečlivě vložila do náprsní kapsy, kde je
226
neustále nosila. Očistila a naleštila si boty a opatrně je postavila na poličku připevněnou ke dveřím skříně.
Následovala rychlá sprcha, po níž na sebe Lucy hodila starý růžový župan, schoulila se na chundelatý koberec na podlaze v ložnici a zadívala se z okna. Její oči se zaměřily na budovy naproti Barrow Street, na světélka mihotající mezi stromy ohýbanými ve větru a měsícem, který na černé obloze nad dolním Manhattanem svítil bělostnou září. Byl to pro ni důvěrně známý pohled, který jí skýtal útěchu. Takto zde sedávala už v dobách, kdy byla ještě malé děvče.

Lucy v poslední době sloužila v zahraničí a nyní přijela domů na dovolenou. Konečně se jí podařilo překonat pásmovou nemoc i malátnost z dlouhodobého nedostatku spánku. Její manžel byl ještě v práci, a tak tu teď spokojeně seděla, dívala se z okna a přemýšlela o minulosti vzdálené i nedávné.
A samozřejmě i o budoucnosti. Hodiny, jejichž prožití máme ještě před sebou, jako by nás uchvacovaly daleko více než ty, které už jsme prožili, napadlo Lucy.
Vyrůstala přesně v tomto družstevním bytě, v nejpříjemnější ze všech manhattanských čtvrtí. Lucy Greenwich Village milovala. Jakmile se její rodiče odstěhovali na druhý konec města a začali jezdit na léto na jih, převedli tento byt na svou dvaadvacetiletou dceru. A když za ní o tři léta později přišel její tehdejší přítel s nabídkou k sňatku, Lucy souhlasila, ale pod jednou podmínkou: musí bydlet tady. Na což on pochopitelně přistoupil.
Lucy si život v této čtvrti užívala: scházela se s přáteli, vykonávala různá zaměstnání ve stravovacích službách a v kanceláři (přestože nedokončila univerzitu, byla mezi svými vrstevníky vždy nejbystřejší a nejpracovitější). Líbila se jí kultura a osobitost města. Vždycky se posadila na tohle místečko, zahleděla se z okna jižním směrem na impozantní siluetu impozantního města a přemýšlela o tom, jak chce se svým životem naložit - případně nepřemýšlela vůbec o ničem.
Jenže pak přišel onen zářijový den a ona to všechno sledovala: plameny, kouř i to následné strašlivé prázdno.
Lucy pokračovala v běžném životě, s nímž byla víceméně spokojena, a čekala, až její hněv a bolest pominou, až tu prázdnotu
227
v jejím nitru něco zaplní. Jenže to se nikdy nestalo. A tak tahle hubená dívka, která volila Demokratickou stranu, s oblibou sledovala seriál Seinfeld a pekla si vlastní chléb z bio mouky, vyšla ze dveří družstevního bytu, sedla na Broadwayi na metro, odjela na Times Square a tam se přihlásila do armády.
Něco jsem musela udělat, vysvětlila svému muži Bobovi. Ten ji políbil na čelo, pevně ji objal a nesnažil se jí to rozmluvit. (Měl pro | to dva důvody: za prvé byl jako bývalý člen elitních námořních jednotek SEAL přesvědčen, že vojenský výcvik může člověku jen prospět. A za druhé věřil, že Lucy vždy neomylně učiní správnou věc.)
Po základním výcviku v zaprášeném Texasu odcestovala Lucy] do zahraničí - Bob jel na nějakou dobu s ní, poněvadž šéf zásilkové firmy, kde pracoval, byl obzvláště velký patriot. Svůj družstevní byt mezitím na rok pronajali. Lucy se naučila německy, naučila se řídit prakticky všechny typy nákladních automobilů, které na světě existovaly, a také se naučila něco o sobě: totiž že má vrozený organizační talent. Nakonec byla pověřena řízením "benziňáků" - mužů a žen, kteří dodávali ropné produkty a další životně důležité zásoby tam, kde byly potřeba.
Benzin a nafta vyhrávají války; prázdné cisterny je prohrávají. Tímto pravidlem se ozbrojené konflikty řídí už sto let.
A pak nastal den, kdy k ní přišel její poručík a oznámil jí dvě věci: za prvé bude v brzké době povýšena z desátnice na seržantku. A za druhé bude poslána do školy, kde se bude učit arabsky.
Bob se vrátil do Států, zatímco Lucy si naložila bágly do C-sto třicítky a odletěla do země hořké mlhy.
Važ dobře svá přání...
Lucy Richterová odjela z bolestně poznamenané Ameriky do míst, která měla bolestně poznamenat i ji samotnou. Jejím životem se staly pouštní vyhlídky, spalující žár slunce stojícího přímo nad hlavou a dobrý tucet různých druhů písku: někdy byl ostrý tak, že člověka škrábal na kůži, jindy jemný jako mastek, který člověku pronikl do každého čtverečního centimetru existence. Její práce získala novou důležitost. Pokud nákladáku dojde palivo cestou z Berlína do Kolína nad Rýnem, stačí zavolat zásobovací vůz. Pokud se to stane ve válečné zóně, umírají lidé.
A ona se postarala, aby se to nikdy nestalo. Hodiny a hodiny žonglování s cisternami a muničními vozy a čas od času také nějaká ta specialita - například když si hrála na kovbojku, aby nahnala ovce na korby nákladáků v rámci improvizované charitativní mise, jejímž cílem bylo obstarat jídlo jedné malé vesnici, která byla už celé týdny bez dodávek. Ovce... Taková psina!
Nyní už byla zpátky v zemi, kde se za bistry nebo prodejnami potravin nepase dobytek, kde není písek, spalující slunce... ani hořká mlha.
Kde je její život úplně jiný než tam.
Navzdory tomu Lucy Richterová rozhodně neprožívala klidné období. A právě proto nyní upřeně hleděla na jih a hledala odpovědi ve Velké prázdnotě změněné siluety města. Ano, nebo ne...
Zazvonil telefon a Lucy sebou při jeho zvuku trhla. V poslední době to dělala často - cukala sebou při každém nenadálém zvuku. Ať už to byl telefon, bouchnutí dveří, střílení výfuku. Uklidni se... Lucy zvedla sluchátko. "Haló?"
"Ahoj, holka." Byla to její dobrá přítelkyně ze sousedství. "Claire." "Co děláš?"
"Zrovna se tu trochu vzpamatovávám." "Hele, v jakém časovém pásmu zrovna jsi?" "To ví jen Bůh." "Bob je doma?"
"Ne. Zůstal v práci dýl." "Fajn, zvu tě na večeři."
"Jenom na večeři?" zeptala se Lucy významně. "A na vodku s mlíkem." "To už je lepší. To beru."
Vybraly si jednu nedalekou restauraci s pozdní zavírací dobou a zavěsily.
Lucy naposledy pohlédla na černou prázdnou jižní oblohu, vstala, oblékla si svetr, zimní bundu a čepici, vyšla z bytu na matně osvětlenou chodbu a seběhla do přízemí.
228
229
Tam se zarazila a překvapeně zamžourala, neboť ji polekala jakási postava.
"Ahoj, Lucy," řekl domovník. Páchl kafrem a cigaretami - byl starý už v době, kdy zde Lucy vyrůstala - a právě vynášel na chodník balíky starých novin. Lucy, která byla o patnáct kilo těžší a o patnáct centimetrů vyšší než on, mu dva balíky sebrala z rukou.
"Ne," protestoval domovník.

"Musím se udržovat ve formě, pane Giradello."
"Ehm, ve formě? Vždyť jsi silnější než můj syn."
Venku ji na nose a na tvářích okamžitě zaštípal mráz. Lucy ten pocit zbožňovala.
"Dneska večer jsem tě viděl v uniformě. Dostaneš tu cenu?"
"Tento čtvrtek. Dneska jsme měli jen nácvik. A není to cena, nýbrž pochvala."
"Jaký je v tom rozdíl?"
"Dobrá otázka. Já vlastně ani nevím. Snad v tom, že cenu člověk vyhraje. Zatímco pochvalu vám dají místo zvýšení platu." Složila noviny k obrubníku.
"Rodiče jsou na tebe pyšní." Bylo to konstatování, nikoliv otázka.
"To určitě jo."
"že je nechávám pozdravovat."
"Vyřídím. Tak jo, je mi docela zima, pane Giradello, takže radši půjdu. Opatrujte se."
"Dobrou noc."
Lucy pohlédla na chodník. Na protější straně ulice si všimla tmavě modrého parkujícího buicka. Uvnitř seděli dva muži. Ten na sedadle spolujezdce ji sjížděl pohledem od hlavy až k patě. Po chvíli zvedl plechovku s limonádou a žíznivě se napil. Kdo může mít v takovém počasí chuť na studený nápoj? pomyslela si Lucy. Ona sama se už těšila na vařící irskou kávu s dvojitou dávkou whisky. A samozřejmě se šlehačkou.
Lucy Richterová sklopila oči k chodníku, náhle se zastavila a změnila směr. S jistým pobavením konstatovala, že zledovatělé pásy na chodníku jsou pravděpodobně jediným nebezpečím, které jí v posledních osmnácti měsících nehrozilo.

23:13
Kathryn Danceová byla s Rhymem v jeho domě sama. Tedy, přítomen byl i Thom a havanský psík Jackson, kterého Danceová
držela v klíně.
"Bylo to báječné," řekla Thomovi. Všichni tři právě dojedli večeři skládající se z dušeného hovězího na víně, rýže, salátu a kabernetu Cymus. "Poprosila bych vás o recept, ale takhle bych to stejně
nikdy nesvedla."
"Á, uznalé publikum," řekl Thom a pohlédl na Rhyma.
"Já jsem taky uznalý. Ale ne přehnaně."
Thom ukázal na mísu, která před chvílí obsahovala hlavní chod. "Pro něj je to prostě hovězí. Řekni jí, co si myslíš o jídle,
Lincolne."
Kriminalista pokrčil rameny. "Nedělám humbuk kolem toho,
co jím. To je všecko."
"Říká mu ‚palivo'," poznamenal ošetřovatel a odvezl nádobí
do kuchyně.
"Vy máte doma psa?" zeptal se Rhyme Danceové a kývl na
Jacksona.
"Dva. Ale jsou mnohem větší než tenhleten. Několikrát týdně je s dětmi bereme na pláž. Honí tam racky a my honíme je. Pro všechny je to příjemný pohyb. A kdyby bylo náhodou toho zdravého života příliš, tak žádný strach: potom si vždycky zajedeme na lívance do Monterey a doplníme ztracené kalorie."
Rhyme pohlédl do kuchyně, kde právě Thom umýval nádobí a pánve. Ztlumil hlas a zeptal se agentky, jestli by byla ochotna učinit drobnou špatnost. Danceová se zamračila.
"Nevadilo by mi, kdyby trocha tamhletoho," ukázal na láhev staré skotské Glenmorangie, "skončila v tomhletom."
Přesunul pohled ke sklenici. "Ale nedělejte při tom moc hluku."

"Kvůli Thomovi?"
Rhyme přikývl. "Čas od času mi nařizuje prohibici. Je to dost otravné."
Kathryn Danceová znala důsledky nestřídmosti. (No dobrá, možná v Tijuaně nepřibrala dvě, ale tři kila; byl to dlouhý, předlouhý týden.) Odložila psa a nalila Rhymovi pořádnou dávku whisky. Postavila sklenici do držáku jeho invalidního vozíku a nasměrovala mu slámku k ústům.
"Díky." Rhyme se dlouze napil. "Ať už budete městu účtovat za svůj čas jakoukoliv částku, já vám schválím dvojnásobek. A poslužte si taky. Vás za to Thom peskovat nebude."
"Možná spíš trochu kofeinu." Danceová si nalila černou kávu a dopřála si i trochu cukroví z ovesné mouky, které ošetřovatel prostřel na stůl. Cukroví pekl sám.
Pohlédla na hodinky. V Kalifornii bylo o tři hodiny méně. "Omluvte mě na minutku. Zkontroluju, co se děje doma."
"Beze všeho."
Danceová vyťukala na mobilním telefonu číslo. Ozvala se jí Maggie.
"Ahoj, zlatíčko."
"Mami."
Dívka byla upovídaná a Danceová si vzápětí vyslechla desetiminutové líčení výletu s babičkou za vánočními nákupy. Výklad uzavřela Maggie slovy: "A pak jsme se vrátily sem a já si četla Harryho Pottera."

"Toho nového?"
"Ehm."
"Pokolikáté už to je?"
"Pošesté."
"A nechtěla už by sis přečíst taky něco jiného? Rozšířit si obzor?"
"Ale mami," odvětila Maggie, "kolikrát ty už jsi jako poslouchala Boba Dylana? Tu jeho desku Blonde on Blonde! Nebo U2?"
Odzbrojující logika. "Tak tos mě dostala, zlatíčko. Jen pořád neříkej jako."
"Mami. Kdy se vrátíš domů?"
"Pravděpodobně zítra. Miluju tě. A teď mi dej brášku."
232
Na lince se ozval Wes a Danceová chvíli klábosila i s ním. Jejich rozhovor však byl zdrženlivější a nesl se ve vážnějším duchu. Wes jí již dříve naznačoval, že by rád chodil do kroužku karate, a nyní se jí bez obalu zeptal, jestli může. Danceová by však byla raději, kdyby si vybral něco méně agresivního, pokud se chce v budoucnu věnovat jinému sportu než fotbalu či baseballu. Svalnatá postava ho podle jejího názoru předurčovala k tenisu nebo ke gymnastice, jenže tyto sporty ho příliš nelákaly.
Jako vyšetřovatelka toho Kathryn Danceová věděla hodně o vzteku; setkávala se s ním u podezřelých i u obětí, s nimiž vedla rozhovory po spáchání zločinu. Také nyní se domnívala, že Wesův čerstvý zájem o bojová umění pramení z příležitostného vzteku, který na něj po otcově smrti doléhal jako temný mrak. Soutěživost byla v pořádku, ale Danceová se nemohla zbavit přesvědčení, že provozování bojového sportu by nebylo pro Wese vhodné, alespoň ne v tomto věku. Schvalovaný vztek může být velmi nebezpečnou věcí, zejména u mladých lidí.
Chvíli s ním o jeho rozhodnutí hovořila.
Když teď s Rhymem a Sachsovou spolupracovala na případu Hodinář, začala si velmi citelně uvědomovat čas. Došlo jí, kolik ho tráví v práci - a kolik s dětmi. Čas má mimo jiné schopnost rychle rozptylovat hněv (výbuchy vzteku jen zřídkakdy trvají déle než tři minuty) a oslabuje vzdor vůči protichůdným stanoviskům - ve většině případů je kompromis lepší než vyhrocená hádka. Danceová tedy nyní synovi nezakázala kroužek karate, ale přiměla ho k souhlasu, že vyzkouší i pár lekcí tenisu. (Kdysi ho zaslechla říkat jednomu kamarádovi: "Jo, když máš mámu policajtku, je to úplně na hovno." Tehdy se tomu Danceová srdečně zasmála.)
Synovi se pak úplně změnila nálada a začal jí šťastně vyprávět o jednom filmu, který viděl na HBO. V tom okamžiku jeho telefon zapípal - přišla mu textová zpráva od kamaráda. Musím končit, ahoj, mami, miluju tě, brzo ahoj. Cvak.
Už kvůli milivteřině spontánního "miluju tě" stálo celé vyjednávání za to.
Danceová zavěsila a pohlédla na Rhyma. "Máte děti?" "Já? Ne. Nevím, jestli by byly mou silnou stránkou."
233
"Děti nejsou ničí silnou stránkou, dokud se vám nenarodí."
Kriminalista se upřeně díval na její nepostradatelná sluchátka od iPodu, která se jí houpala na krku jako stetoskop lékaři. "Domyslel jsem si, že máte ráda hudbu... Tomu se říká geniální dedukce, viďte?"
"Je to můj koníček," odpověděla Danceová.
"Vážně? Hrajete na něco?"
"Trochu zpívám. Kdysi jsem bývala folkařka. A když mám dnes někdy volno, naložím děti a psy do karavanu a jedeme nahrávat písničky."
Rhyme se zamračil. "O tom už jsem slyšel. Jmenuje se to..."
"Lidově se tomu říká písňolov."
"Jasně. To je ono."
Pro Kathryn Danceovou byl písňolov vášní. Tato činnost navazovala na dlouhou tradici folkloristů, kteří cestovali do odlehlých míst a přímo v terénu nahrávali tradiční hudbu. Zřejmě nejznámějším z nich byl Alan Lomax, jenž procestoval celé Spojené státy i Evropu a na svých cestách zaznamenával starodávné písně. Danceová se čas od času vydala na východní pobřeží, ale tamní popěvky již byly dobře zdokumentované, a tak v poslední době cestovala spíše do měst v nitru amerického kontinentu. Nové Skotsko, západní Kanada, Mississippi, Louisiana a místa s velkým podílem hispánského obyvatelstva, jako je jižní a střední Kalifornie. Tamní písně Danceová nahrávala a katalogizovala.
Popsala tuto činnost Rhymovi a vysvětlila mu také, že má s přítelem webovou stránku, na níž zveřejňují informace o hudebnících, skladbách i hudbě jako takové. Pomáhají prý hudebníkům získat na jejich původní písně autorská práva a přeposílají jim veškeré příspěvky, které posluchači za stažení jejich hudby zaplatí. Několik hudebníků již dokonce kontaktovala hudební vydavatelství, která si jejich dílo zakoupila a použila je jako zvukovou stopu k nezávislým filmům.
Kathryn Danceová však Rhymovi neřekla, že za jejím vztahem k hudbě se skrývá ještě něco dalšího.
Často se cítila přepracovaná. Aby svou práci dělala dobře, musela se pevně přimknout ke svědkům a zločincům, které právě vyslýchala. Sedět metr od psychotického vraha a celé hodiny, dny nebo i týdny s ním svádět slovní bitvu bylo sice vzrušující, ale zároveň vyčerpávající a oslabující. Danceová si přitom počínala tak energicky a vytvářela si k subjektům tak blízký vztah, že jejich emoce pociťovala ještě dlouho po skončení rozhovorů. Slyšela jejich hlasy, které jí v nekonečné smyčce kolovaly v myšlenkách.
Si, si, dobrá, si, já ji zabít, já podřezat jí krk... No, jejího syna taky, toho kluk. On tam. On mě vidět. Já ho musím zabít

přece, kdo by ne? ona to zaslouží, jak se na mě dívá. Moje vina to není. Můžu mít ten cigaretu, co vy o ní povídáte?
Hudba byla zázračným lékem. Pokud Kathryn Danceová poslouchala Sonny Terryho s Browniem McGheem nebo U2 nebo Dylana nebo Davida Byrnea, nepřehrávala se jí v hlavě vzpomínka na žádného Carlose Allendeho, který si rozhořčeně stěžoval, že když oběti podřezával hrdlo, poškrábala ho zásnubním prstýnkem na dlani.
To bolet, povídám vám. Moc. Ta štětka...
"Vystupovala jste někdy profesionálně?" zeptal se Lincoln Rhyme.
Danceová kdysi profesionálně vystupovala. Ta léta v Bostonu, poté v Berkeley a nakonec v sanfranciském North Beach v ní však zanechala prázdnotu. Hudební vystoupení na první pohled vypadá jako osobní setkání umělce s posluchačem, avšak ona záhy zjistila, že jde spíše o kontakt vystupujícího s hudbou, nikoliv s posluchačem. Kathryn Danceovou mnohem více zajímalo, co jí mohou o sobě, o svém životě a lásce říci - a zazpívat - ostatní lidé. Uvědomila si, že v případě hudby stejně jako v případě svého zaměstnání jí mnohem více vyhovuje role profesionálního posluchače.
"Zkoušela jsem to," řekla Rhymovi. "Ale nakonec jsem usoudila, že bude lepší mít hudbu jen za přítele."
"A tak jste se místo toho stala raději policistkou. Tomu říkám obrat o sto osmdesát stupňů."
"Představte si, že ano."
"Jak se to stalo?"
Danceová se zamyslela. Za normální situace se zdráhala hovořit sama o sobě (nejdřív poslouchej, potom teprve mluv), ale vůči Rhymovi cítila cosi jako sounáležitost. V jistém smyslu byli rivalo-

vé - kriminalistika versus kinezie -, avšak zároveň měli společný cíl. Jeho ráznost a tvrdošíjnost jí navíc připomínaly samu sebe. Stejně jako jeho ryzí láska k lovu.
A tak nakonec řekla: "Jonny Ray Hanson... Jonny bez ‚há'."
"To byl nějaký pachatel?"
Danceová přikývla a řekla mu celý příběh. Před šesti lety si ji státní zastupitelství najalo jako konzultantku, která měla pomoci s výběrem porotců v případu Stát Kalifornie versus Hanson.
Pětatřicetiletý pojišťovací agent Hanson bydlel v okrese Contra Costa severně od Oaklandu, třicet minut jízdy od domu své bývalé manželky, vůči níž měl vydán soudní zákaz styku. Jedné noci se kdosi pokusil vloupat do jejího domu. Žena právě nebyla doma, avšak policisté, kteří pravidelně projížděli kolem jejího domu, si pachatele všimli a pronásledovali ho. Nakonec se mu však podařilo uprchnout.
"Když to říkám takhle, nijak vážně to nevypadá..., jenže to není všechno. Úřad šerifa si s Hansonem lámal hlavu, protože on své hrozby stupňoval, a dvakrát dokonce manželku fyzicky napadl. Sebrali ho tedy a nějakou dobu ho vyslýchali. Hanson nicméně všechno popřel, takže ho policie zase pustila. Nakonec ovšem usoudila, že už toho má na obžalobu proti jeho osobě dost, a opět ho zatkla."
Vzhledem k předchozím pokleskům, vysvětlila Danceová Rhymovi, by prokázané vloupání do domu bývalé manželky vyneslo Hansonovi pět let vězení - a manželka s dcerou, která chodila na univerzitu, by si mohly oddechnout od jeho ustavičného obtěžování.
"Strávila jsem s nimi nějakou dobu na státním zastupitelství. Cítila jsem s nimi strašnou účast. Žily v absolutní hrůze. Hanson jim posílal poštou prázdné archy papíru, nechával jim šílené vzkazy na záznamníku. Stál přesně jeden blok od jejich domu - takovou vzdálenost měl předepsanou v soudním zákazu styku - a civěl na ně. Nechával do jejich domu posílat jídlo. Nebylo v tom nic nezákonného, ale sdělení bylo zřejmé: Nikdy vás nespustím z očí."
Když chtěly jet matka s dcerou nakoupit, musely nenápadně vyklouznout z domu a pak jet do nákupních center vzdálených patnáct až dvacet kilometrů od místa bydliště.
Danceová byla přesvědčena, že pomohla vybrat dobrou porotu skládající se ze svobodných žen a mužů zaměřených na kariéru (liberálních, ale ne příliš), u nichž se dalo předpokládat, že budou chápat situaci obětí. A jak u ní bývalo častým zvykem, byla státnímu zástupci k dispozici i během procesu, aby mu a jeho týmu poskytovala rady - a také kritizovala některá jeho rozhodnutí. "Pozorně jsem Hansona u soudu sledovala a nabyla jsem přesvědčení, že je vinen." "Ale něco se zvrtlo?"
Danceová přikývla. "Svědkové se nedali vypátrat nebo se jejich svědectví rozpadlo, fyzické důkazy se ztratily nebo byly kontaminovány, Hanson měl řadu alibi, která státní zástupkyně nedokázala rozbít. Na každý klíčový bod obžaloby reagovala obhajoba protiargumentem; skoro to vypadalo, jako by odposlouchávala kancelář státního zástupce. Hanson byl zproštěn obvinění."
"To je malér." Rhyme se na ni zadíval. "Ale cítím, že tímhle všechno neskončilo."
"Bohužel ne. Dva dny po procesu vystopoval Hanson manželku s dcerou v jedné garáži pod nákupním centrem a ubodal je. Byl s nimi i přítel jeho dcery, a tak ho zabil také. Poté uprchl a dopadli ho až po roce."
Danceová usrkla kávy. "Po těchto vraždách se státní zástupce pokoušel zjistit, co se vlastně u procesu zvrtlo. A požádal mě, abych přezkoumala přepis úvodního výslechu na úřadu šerifa." Agentka se trpce zasmála. "Když jsem si ho přečetla, cítila jsem ohromení. Hanson byl geniální - a detektiv z úřadu šerifa, který ho vyslýchal, byl buďto naprosto nezkušený, anebo líný. Hanson si s ním hrál jako kočka s myší. Hanson se toho nakonec o obžalobě dozvěděl tolik, že ji mohl rozmetat na kusy - přesně věděl, které svědky má zastrašit, jakých důkazů se zbavit, jaká alibi si vymyslet."
"A předpokládám, že se dostal ještě k jedné další informaci," domýšlel příběh Rhyme a vrtěl přitom hlavou.
"To víte, že ano. Detektiv se ho zeptal, jestli byl někdy v Mill Valley. A později se ho dotázal, jestli někdy navštěvuje nákupní centra v okrese Marin. Tím Hansonovi mimoděk prozradil, kam jeho bývalá manželka s dcerou občas chodí

nakupovat. A tak se
236
237
Hanson v podstatě utábořil u nákupního centra v Mill Valley, čekal tam tak dlouho, až se obě ženy objevily, a pak je zabil. Protože se manželka s dcerou nacházely v jiném okrese, neměly žádnou policejní ochranu.
Té noci jsem se domů nevracela po velké dálnici sto jedna, ale vzala jsem to po jedničce, která vede podél tichomořského pobřeží. Říkala jsem si: tak oni mi platí sto padesát babek za hodinu, abych jim poskytovala rady ohledně výběru porotců. To je úplně v pořádku, není na tom nic nemorálního - takhle ten systém prostě funguje. Jenže jsem se zároveň nemohla zbavit dojmu, že kdybych byla ten úvodní výslech vedla sama, Hanson by putoval do vězení a tři lidé mohli žít dál.
O dva dny později jsem se přihlásila na akademii a zbytek už je historie, jak se říká... A jak to bylo s váma?"
"Jak jsem se rozhodl, že se stanu policistou?" Rhyme pokrčil rameny. "Nebylo na tom nic tak dramatického. Vlastně to byla nuda..., prostě jsem do toho tak nějak spadl."
"Vážně?"
Rhyme se zasmál.
Danceová se zamračila.
"Vy mi nevěříte."
"Promiňte, chcete vědět, jestli jsem vás právě analyzovala? Snažím se to nedělat. Moje dcera říká, že se na ni někdy dívám jako na laboratorní krysu."
Rhyme znovu usrkl skotskou a zeptal se s potměšilým úsměvem. "Takže?"
Danceová zvedla obočí. "Takže?"
"Člověk jako já je pro expertku na kinezii těžký oříšek. Ve mně asi nedokážete dost dobře číst, že jo?"
Danceová se zasmála. "Kdepak, dokážu ve vás číst docela dobře. Řeč těla si u vás jen hledá vlastní úroveň. Váš obličej, oči a hlava toho prozrazují úplně stejně jako u jiného člověka celé tělo."
"Vážně?"
"Tak to prostě funguje. Ve vašem případě je to vlastně ještě snazší - signály jsou koncentrovanější."
"Takže jsem otevřená kniha, jo?"
238
"Nikdo není otevřená kniha. Ale v některých knihách se čte snadněji než v jiných."
"Vzpomínám si, jak jste mluvila o reakčních stavech, když někoho vyslýcháte. Vztek, deprese, popírání, smlouvání... Já po své nehodě absolvoval spoustu terapií. Nechtěl jsem, ale když ležíte jako placka na zádech, co můžete dělat? Hlavošťouři mi tehdy vyprávěli o různých fázích zármutku. Víceméně to bylo totéž."
Kathryn Danceová znala fáze zármutku velice dobře. Ani tohle však nebylo téma na dnešek. "Je úchvatné, jak se lidská mysl vyrovnává s nepřízní osudu - ať už je to fyzické trauma, nebo emoční stres."
Rhyme se zadíval jinam. "Já musím se vztekem hodně bojovat."
Danceová na něj upřela tmavě zelené oči a zavrtěla hlavou. "Ne, vy nejste ani zdaleka tak vzteklý, jak se snažíte ostatním namluvit."
"Jsem mrzák," řekl Rhyme důležitě. "Samozřejmě že jsem
vzteklý."
"A já jsem policistka. Takže máme oba právo být někdy pořádně naštvaní. A taky sklíčení - z celé řady důvodů. Sem tam se u nás objeví i popírání, ale vztek? Ne, vy ne. Vy už jste dál. Dospěl jste do fáze smířenosti."
"Když zrovna nehoním vrahy," řekl Rhyme a kývl na důkazní tabuli, "absolvuji fyzickou terapii. Thom tvrdí, že dělám mnohem víc, než bych dělat měl. Až do zblbnutí, jen tak mezi námi. Tomu se dá těžko říkat smířenost."
"Jenže smířenost je v něčem jiném. Berete svou situaci takovou, jaká je, a bojujete proti ní. Rozhodně jen celý den nesedíte. Ehm, pardon, vy vlastně ano."
Její omluva však ve skutečnosti žádnou omluvou nebyla. Rhyme se neubránil hurónskému smíchu a Danceová viděla, že u něj svým vtipem silně zabodovala. Vytušila, že Rhyme není člověk, který by choval úctu k jemnůstkám a politické korektnosti.
"Smířil jste se s realitou. Snažíte se ji změnit, ale neobelháváte sám sebe. Je to pro vás výzva - je těžká, ale už ve vás nevyvolává vztek."
"Myslím, že se mýlíte."
239
"Vida, právě jste dvakrát mrkl. Kinezická stresová reakce. nevěříte vlastním slovům."
"S takovou ženskou se těžko polemizuje." Rhyme dopil sklenici.
"Zkrátka jsem už stanovila vaše základní čtení, Lincolne. Nemůžete mě ošálit. Ale nebojte: vaše tajemství je v bezpečí."
Otevřely se dveře a do místnosti vstoupila Amélie Sachsová. Svlékla si bundu a obě ženy se pozdravily. Z jejího držení těla a výrazu v očích bylo zřejmé, že ji něco trápí. Zamířila k oknu, vykoukla ven a poté stáhla žaluzie.
"Co se děje?" zeptal se Rhyme.
"Právě mi volal jeden soused. Prý se dnes kolem mého bytu ochomejtal nějaký chlap a vyptával se na mě. Říkal, že se jmenuje Joey Treffano. Já s Joeym kdysi dělala na hlídkové službě. Chtěl vědět, co dělám, vyptával se na spoustu věcí a prohlížel si dům. Sousedovi to připadalo nějaké divné, a tak mi radši zavolal."
"A ty si myslíš, že se za Joeyho ve skutečnosti někdo vydával? Že to nebyl on?"
"To vím jistě. Loni totiž odešel od policie a přestěhoval se do Montany."
"Možná se sem vrátil na návštěvu a chtěl se s tebou setkat."

"Jestli je to takhle, musel to být jeho duch. Letos na jaře se totiž zabil na motorce... Rona a mě navíc někdo sleduje. A dneska se mi někdo hrabal v kabelce. Ležela v mém uzamčeném autě. Někdo se do něj vloupal."
"Kde?"
"Na místě činu ve Spring Street, u té vazárny květin."
V tu chvíli začal v koutku mysli Kathryn Danceové hlodat jakýsi červíček. Konečně tu myšlenku uchopila. "Asi bych vám teď měla říct jednu věc... Možná to nic není, ale za zmínku to stojí."

Bylo už pozdě, ale Rhyme opět svolal všechny k sobě. Sellitta, Coopera, Pulaského a Bakera.
Amélie Sachsová si je nyní prohlížela.
"Chtěla jsem, abyste věděli, že máme jistý problém," řekla. "Někdo mě s Ronem sleduje. A Kathryn mi právě sdělila, že si někoho zřejmě všimla také."
240
Expertka na kinezii přikývla.
Sachsová poté pohlédla na Pulaského. "Říkal jsi, žes měl dojem, žes viděl ten mercedes. Všiml sis ho pak ještě?"
"Ne. Od dnešního odpoledne ne."
"A co ty, Mele? Něco neobvyklého?"
"Já myslím, že ne." Štíhlý technik si posunul brýle výše na nos. "Ale těmhle věcem já nevěnuju pozornost. Laboratorní technici nejsou zvyklí, že je někdo sleduje."
Sellitto prohlásil, že on možná někoho zahlédl, ale jist si tím
není.
Sachsová se obrátila k Bakerovi. "Když jste dnes byl v Brooklynu, Dennisi," řekla, "neměl jste pocit, že někdo sleduje i vás?"
Baker se zarazil. "Mě? Ale já nebyl v Brooklynu."
Sachsová se zamračila. "To snad... Opravdu nebyl?"
Baker zavrtěl hlavou. "Ne."
Sachsová se otočila k Danceové, která si Bakera celou dobu pozorně prohlížela. Kalifornská agentka přikývla.
Ruka Amélie Sachsové zabloudila k pistoli. Obrátila se zpátky k Bakerovi. "Dennisi, zvedněte ruce a nespouštějte je."
Poručík vytřeštil oči. "Cože?"
"Musíme si trochu promluvit."
Nikdo z přítomných - kteří byli předem informováni - nedal najevo žádnou reakci, přestože Pulaski rovněž držel ruku poblíž pistole. Lon Sellitto se postavil za Bakera.
"Hej, hej, hej," řekl poručík, zamračil se a ohlédl se přes rrameno na podsaditého detektiva. "Co to znamená?"
"Chceme vám položit pár otázek, Dennisi," odpověděl Rhyme.
To, co měla Kathryn Danceová před chvílí na srdci, bylo velmi choulostivé a netýkalo se to faktu, že ji někdo sledoval; Sachsová to řekla jen proto, aby se Dennis Baker nevyplašil. Danceová si vzpomněla, že když se Baker prve zmínil, že byl na místě činu před květinářstvím, přehodil si nohu přes nohu, vyhnul se vizuálnímu kontaktu a posadil se do polohy naznačující možnou lež. Jeho odpověď zněla v tom smyslu, že právě odjel z místa činu, ale nevzpomíná si, zda již byl na Spring Street znovu obnoven
241
provoz, nebo ne. Protože však neměl důvod o svém místě pobytu lhát, Danceová tomu v tu chvíli nepřikládala pozornost.
Když se však Sachsová zmínila, že se jí na místě činu - kde pobýval i Baker - někdo vloupal do auta, vzpomněla si agentka na poručíkovo možné klamavé chování. Sachsová tedy zatelefonovala Nancy Simpsonové, která se na místě činu nacházela rovněž, a dotázala se jí, v kolik odtamtud Baker odjel.
"Hned po vás, detektivko," odpověděla Simpsonová.
Baker však tvrdil, že se tam zdržel téměř hodinu.
Simpsonová dodala, že měla dojem, že Baker odjíždí do Brooklynu. Sachsová se ho tedy nyní zeptala právě na tuto čtvrť, aby poskytla Danceové příležitost odhalit u poručíka známky lži.
"Vloupal jste se mi do auta a prohledal mi kabelku," řekla nyní Amélie. Její hlas zněl ostře. "A taky jste se na mě vyptával souseda - vydával jste se za policistu, s kterým jsem kdysi pracovala."
Popře to Baker? Pokud se Danceová se Sachsovou mýlily, mohlo by se jim to šeredně nevyplatit.
Jenže Baker jen sklopil oči k podlaze. "Podívejte, to je všechno nedorozumění."
"Mluvil jste s mým sousedem?" zeptala se Sachsová vztekle.
"Ano."
Přisunula se k němu blíže. Oba byli přibližně stejně vysocí, ale rozezlená Sachsová jako by se teď tyčila nad ním. "Máte černý mercedes?"
Baker se ušklíbl. "Z policejního platu?" Tato odpověď působila upřímně.
Rhyme pohlédl na Coopera, který se připojil k databázi motorových vozidel. Po chvíli zavrtěl hlavou. "Nemá."
Uf, v tomhle se tedy sekli. Bakera však rozhodně při něčem načapali.
"Takže jak je to?" zeptal se Rhyme.
Baker pohlédl na Sachsovou. "Amélie, já vás v tom případu doopravdy chtěl. Ve spolupráci s Lincolnem představujete špičkový tým. A upřímně řečeno máte taky výbornou publicitu. Chtěl jsem, aby mě s vámi spojovali. Ale jakmile jsem přesvědčil horní patro, aby vás do toho angažovalo, doslechl jsem se, že se vyskytl problém."
242

"Jaký?" zeptala se Sachsová pevně.
"V mém kufříku je list papíru." Baker kývl na Pulaského, který stál vedle otlučeného kufříku. "Je složený, na pravé straně nahoře."
Mladý policista otevřel kufřík a našel zmíněný dokument.
"Je to e-mail," dodal Baker.
Sachsová ho Pulaskému vzala, jedenkrát si ho přečetla a zamračila se. Chvíli setrvávala bez hnutí, poté přistoupila k Rhymovi a položila mu papír na širokou opěrku ruky. Také Rhyme si toto stručné důvěrné sdělení přečetl. Pocházelo od jednoho vysoce postaveného inspektora na policejním ústředí a konstatovalo se v něm, že Sachsová před několika lety udržovala vztah s detektivem newyorské policie Nicholasem Carellim, který byl usvědčen z několika trestných činů včetně únosů, uplácení a ublížení na zdraví.
Sachsová neměla s těmito incidenty nic společného, ale Carelli byl nedávno propuštěn a policejní šéfové se obávali, že by s ním mohla Sachsová udržovat kontakt. Nepředpokládali, že se dopustila čehokoliv nezákonného, ale pokud by s ním byla v současnosti viděna, mohlo by to - jak se ve zprávě uvádělo - "vyvolávat rozpaky".
Sachsová si odkašlala a neřekla nic. Rhyme o Nickovi se Sachsovou celou dobu věděl - věděl, že spolu kdysi plánovali svatbu, že si byli velmi blízcí a že Sachsovou zpráva o jeho tajném životě zločince zdrtila.
Baker zavrtěl hlavou. "Omlouvám se. Nevěděl jsem, jak jinak bych měl v této věci postupovat. Řekli mi, že jim mám vypracovat úplnou zprávu. Včetně detailů, kde jsem vás sledoval, co jsem se o vás dozvěděl. Pracovně i mimopracovně. Měl jsem je informovat o veškerých stycích mezi vámi a tímhle Carellim nebo kterýmkoliv z jeho kamarádů."
"Takže proto jste ze mě páčil ty informace o ní," řekl Rhyme vztekle. "To snad není pravda."
"Při vší úctě, Lincolne, v tomto případu nasazuji krk. Oni ji chtěli tak jako tak stáhnout. Nepřáli si, aby s takovou minulostí pracovala na tak ostře sledovaném případu. Jenže já trval na
svém.
243
"Nicka jsem neviděla už celá léta. Vůbec jsem nevěděla, že h<o pustili."
"A přesně to jim taky řeknu." Znovu ukázal na svůj kufřík. "Mám tam všechny poznámky." Pulaski vytáhl další listy papíru] a podal je Sachsové. Ta si je přečetla a položila je k přečtení před Rhyma. Byly to načmárané poznámky o průběhu jejího sledování,; o otázkách, které jí položil, o obsahu jejího diáře a adresáře, o tom, co mu o ní řekli jiní lidé.
"Dopustil jste se vloupání," konstatoval Sellitto.
"Připouštím. Překročil jsem hranici. Omlouvám se."
"A proč jste s tím ksakru nepřišel za mnou?" osopil se na něj Rhyme.
"Nebo za kýmkoliv z nás?" přisadil si Sellitto.
"Tohle přišlo až úplně shora. Bylo mi řečeno, že to mám držet v tajnosti." Baker se otočil k Sachsové. "Chápu, že jsem se vás dotkl. Omlouvám se za to. Ale opravdu jsem vás chtěl v tom případu mít. Byla to jediná cesta, která mě napadla. Své závěry už jsem jim sdělil. Celá záležitost víceméně odezněla. Prosím vás, nemohli už bychom to hodit za hlavu a pokračovat v práci?"
Rhyme pohlédl na Sachsovou a ze všeho nejvíce ho ranila její reakce na celý incident: už neměla vztek. Jako by jí spíš bylo trapně, že se stala příčinou tohoto sporu a způsobila kolegům nesnáze, když odvedla jejich pozornost od hlavního cíle. Bylo neobvyklé - a proto tak těžké - vidět Amélii Sachsovou ztrápenou a zranitelnou.
Podala e-mail zpátky Bakerovi, beze slova sebrala bundu, vytáhla z kapsy klíče od auta a klidně vyšla z místnosti.
244

23:56
Vincent Reynolds si zkoumavě prohlížel ženu v kavárně: štíhlou, asi třicetiletou tmavovlásku v teplákové soupravě. Krátké vlasy měla vyčesané dozadu a přichycené sponkami. Vincent s přítelem ji sledovali až sem z jejího starého bytu v Greenwich Village - nejprve se zastavila v místní taverně a pak zapadla sem, do kavárny pár bloků od bytu. Byla zde s kamarádkou, blondýnkou mezi dvaceti a třiceti lety. Obě ženy se dobře bavily, smály se a neustále, si něco povídaly.
Lucy Richterová si užívala poslední krátké okamžiky na této
planetě.
Duncan poslouchal z reproduktorů buicku klasickou hudbu. Také nyní byl ve svém typickém rozpoložení: hloubavém a klidném. Někdy člověk při nejlepší vůli nepoznal, co se mu honí hlavou.
Vincent naopak cítil, jak v něm opět sílí hlad. Snědl čokoládovou tyčinku a hned si dal druhou.
Nasrat na širší plán věcí. Já potřebuju holku... Duncan vytáhl své zlaté kapesní hodinky, podíval se na ně a jemně je natáhl.
Vincent tyhle hodinky už párkrát viděl, ale nepřestávaly ho fascinovat. Duncan mu vysvětlil, že je vyrobil francouzský hodinář Breguet, který žil kdysi velmi dávno ("podle mého názoru to byl nejlepší hodinář, jaký se kdy narodil").
Hodinky vypadaly úplně obyčejně. Měly bílý ciferník s římskými číslicemi a několika malými otvory zobrazujícími fáze Měsíce a věčný kalendář. Kromě toho byly vybaveny "padákem" neboli protiotřesovým systémem. Breguetův patent, vysvětlil Vincentovi
Duncan.
"Jak jsou vlastně ty tvoje hodinky staré?" zeptal se ho nyní
Vincent.
245
"Byly vyrobeny v roce dvanáct." "Dvanáct? To jako za starých Římanů?"

Duncan se usmál. "Ne, promiň. Toto datum bylo uvedeno na původní kupní smlouvě, takže ho pokládám za rok výroby. Jenže to byl rok dvanáct podle francouzského revolučního kalendáře. Když padla monarchie, republika vyhlásila nový kalendář, který začínal rokem sedmnáct set devadesát dva. Jeho koncept byl zvláštní. Týdny měly deset dnů a každý měsíc jich měl třicet. Každých šest let pak nastal přestupný rok věnovaný výhradně zábavě. Vláda si z nějakého důvodu myslela, že tento kalendář bude rovnostářštější než ten tradiční. Jenže byl příliš těžkopádný. Francie se jím řídila pouhých čtrnáct let. S řadou revolučních myšlenek je to podobné - vypadají dobře na papíře, ale ve skutečnosti nejsou příliš praktické."
Duncan si zálibně prohlédl bílý disk. "Mám rád hodinky z té doby. Ukrývala se v nich tehdy moc. Nemohlo si je dovolit příliš mnoho lidí. Každý majitel hodinek proto ovládal čas. Ty jsi chodil za ním a čekal jsi, až nadejde čas, který si vyhradil pro schůzku s tebou. Řetízky a kapsičky na hodinky vznikly právě proto, aby bylo vidět, že daný člověk je vlastníkem hodinek, přestože je nosil ukryté v kapse. A hodináři byli tehdy bohové." Duncan se zarazil. "To je myšleno obrazně, ale v jistém smyslu je to pravda."
Vincent zvedl obočí.
"V osmnáctém století existoval filozofický směr, který používal hodinky jako metaforu. Tvrdil, že Bůh stvořil mechanismus všehomíra, pak ho natáhl a on se rozeběhl. Takový věčný hodinový strojek. Bůh byl tehdy nazýván ‚velkým hodinářem'. A ať tomu věříš, nebo ne, faktem zůstává, že tato filozofie měla řadu stoupenců. A hodinářům propůjčovala téměř kněžské postavení."
Duncan znovu pohlédl na breguety a schoval je do kapsy. "Měli bychom jet," řekl a ukázal na ženy v kavárně. "Brzy budou odcházet."
Zařadil rychlost, vyhodil směrovku a ujížděl pryč od oběti, která měla již brzy přijít o život přičiněním jednoho muže a hned nato i o důstojnost přičiněním druhého. Dnes v noci se jí však zmocnit nemohli, protože Duncan zjistil, že má manžela s nevyzpytatelnou pracovní dobou, který se může každým okamžikem vrátit domů.
246
Vincent zhluboka oddechoval a snažil se potlačit sžíravý hlad. Zhltl balíček čipsů. "Jak to vlastně provedeš?" zeptal se Duncana. "Myslím, jak ji zabiješ?"
Duncan několik okamžiků mlčel. "Dnes krátce po půlnoci jsi mi položil jistou otázku," řekl nakonec. "Ptal ses, jak dlouho trvalo prvním dvěma obětem, než umřely."
Vincent přikývl.
"No, Lucy to potrvá velmi dlouho." Ačkoliv ztratili knihu o mučení, Duncan se jí velkou část očividně naučil nazpaměť. Popsal Vincentovi metodu, pomocí níž hodlá Lucy zavraždit. Říkalo se jí "vodní prkno". Oběť byla přivázána k svisle postavenému prknu a zavěšena hlavou dolů. Poté se jí zalepila ústa a do nosu začala nalévat voda. Takto mohl člověk svou oběť mučit, jak dlouho chtěl, pokud jí čas od času poskytl trochu vzduchu.
"Zkusím ji udržet při životě třicet minut," oznámil Duncan. "Nebo čtyřicet minut, jestli se mi to povede."
"Ona si to zaslouží, viď?" dotázal se Vincent.
Duncan se zarazil. "Ty se mě ptáš ve skutečnosti na to, proč zabíjím právě tyto konkrétní lidi."
"Totiž..." Byla to pravda.
"Nikdy jsem ti to neřekl."
"Ne, neřekl."
Důvěra je téměř stejně drahocenná jako čas...
Duncan pohlédl na Vincenta a pak zpátky na ulici. "Víš, všichni jsme na světě jen po určité časové období. Někdy je to jen pár dní nebo měsíců. I když doufáme v mnoho let."
"Jasně."
"Je to, jako by měl Bůh - nebo kdokoliv jiný, v koho věříš - obrovský seznam všech lidí na zeměkouli. A když ručičky jeho hodin ukážou určitý čas, je konec. Člověk zemře... No, a já mám svůj vlastní seznam."
"S deseti lidmi."
"S deseti lidmi... Rozdíl je jen v tom, že Bůh nemá žádný dobrý důvod, proč lidi zabíjí. Já ho mám."
Vincent mlčel. Na okamžik nebyl chytrý a nebyl ani hladový. Byl to prostě jen obyčejný Vincent, který poslouchá, jak mu přítel sděluje cosi důležitého.
247
"A já ti teď už mohu s klidným srdcem prozradit, co je to za důvod."
Což vzápětí učinil.

Na kapotu dopadal proužek bílého měsíčního světla a odrážel se jí do očí.
Amélie Sachsová uháněla podél East River a na palubní desce jejího camara blikal nakřivo postavený majáček.
Cítila, jak ji drtí jakési břímě, důsledky všech událostí, které se! odehrály v posledních několika dnech. Vysoká pravděpodobnost, že vrahové Bena Creeleyho a Franka Sarkowského byli napojeni na zkorumpované policisty. Riziko, že jí inspektorka Flahertyová může tento případ v kteroukoliv minutu odejmout. Špiclovské chování Dennise Bakera a nedůvěra policejních pohlavárů vůči její osobě kvůli Nickovi. Plus hysterický záchvat zástupce inspektora Jefferiese.
A především ta příšerná zpráva o jejím otci.
Jakou naději může člověk vkládat do poctivé a tvrdé práce, pomyslela si, do ochoty vzdát se vnitřního klidu a nasazovat život, pokud již samotné bytí policistou nakonec zničí slušné jádro, které v sobě každý člověk má?
Prudce přeřadila na čtyřku a vyšroubovala rychlost na sto deset. Motor vyl jako vlk o půlnoci.
Žádný policista nebyl lepší než její otec, solidnější a svědomitější. A podívejte, co se mu přihodilo... Poté si však Sachsová uvědomila, že takhle uvažovat nesmí. Ne, jemu se nic nepřihodilo. Dát se na špatnou cestu bylo jeho vlastní

rozhodnutí.
Amélie si Hermana Sachse pamatovala jako klidného a vtipného muže, který měl rád odpoledne strávená s přáteli a automobilové závody v televizi a který se svou dcerou putoval po okrese Nassau, navštěvoval autovrakoviště a hledal tam poklady v podobě úzkoprofilových karburátorů, těsnění nebo výfukových trubek. Sachsová však nyní věděla, že tato otcova tvář byla pouhou přetvářkou, pod níž se ukrývala tvář mnohem temnější - člověk, kterého ona nikdy neznala.
V samotném nitru Améliiny duše dřímala jakási neposedná síla - cosi, co ji nutilo pochybovat, klást si otázky a podstupovat
248
riziko bez ohledu na jeho velikost. Sachsová tím trpěla. Odměnou jí však byl povznášející pocit, když zachránila život nevinného člověka nebo zatkla nebezpečného pachatele.
Plamen v duši ji poháněl tímto směrem; jejího otce evidentně poháněl směrem přesně opačným.
Chevroletu ustřelila kola, ale Sachsová smyk snadno zvládla. Přejela přes Brooklynský most a ostře sjela z dálnice. Následoval tucet dalších zatáček tímhle i oním směrem, až se nakonec otočila na jih.
Nalezla molo, které hledala, dupla na brzdy a zastavila na konci třímetrových šmouh od pneumatik. Vystoupila z auta, prudce za sebou zabouchla dveře a prošla malým parkem, kde přelezla betonovou zábranu. Nevšímala si varovných cedulí ani nepolevujícího syčivého větru a vyšla na molo. Teda, to je zima.
Zastavila se u nízkého dřevěného zábradlí a sevřela je rukama. Vzápětí ji zaplavil příval vzpomínek:
Jak s ní jednoho teplého letního večera, když jí bylo deset, vylezl otec na pylon v polovině mola - ten pylon tady pořád stál - a pevně ji držel. Amélie se nebála, protože ji táta naučil v místním bazénu plavat, takže i kdyby je poryv větru nakrásně sfoukl z mola do East River, jednoduše by doplavali k žebříku, přičemž by se celou cestu smáli a honili, a vyšplhali by zpátky nahoru. Možná by dokonce skočili z mola schválně - vrhli by se do tři metry hluboké tmavé a teplé vody a drželi se přitom za ruce.
Jednou, když jí bylo čtrnáct, se spolu zase dívali na vodu - táta měl před sebou kávu a ona limonádu - a on jí vyprávěl o Rose. "Tvoje máma, Amie, má prostě svoje nálady. To neznamená, že tě nemá ráda. Pamatuj si to. Je už prostě taková. Ale jinak je na tebe pyšná. Víš, co mi onehdy řekla?"
A později, když už se stala policistkou, tady spolu stáli vedle téhož camara, ve kterém dnes večer přijela (i když tehdy mělo žlutou barvu, což je u našlapaného auta výtečná volba). Sachsová byla v uniformě, Herman měl na sobě tvídové sako a manšestráky. "Mám takový problém, Amie." "Problém?" "Zdravotního rázu."
249
Sachsová tehdy vyčkávala a cítila přitom, jak se jí do palce zarývá nehet vlastního ukazováčku.
"Je to tak trochu rakovina. Nic vážného. Podstoupím nějakou léčbu." Sdělil jí veškeré podrobnosti - vždy se svou dcerou mluvil na rovinu -, načež nezvykle zvážněl a zavrtěl hlavou. "Ale největší problém je..., že jsem právě zaplatil pět babek za holiče a teď o všecky vlasy přijdu." Podrbal se na hlavě. "Škoda, že jsem si ty peníze neušetřil."
Sachsové nyní stékaly po tvářích slzy. "Zatraceně," zamumlala sama pro sebe. Přestaň.
Jenže nepřestala. Slzy jí tekly dál a ledová vlhkost jí štípala na tvářích.
Vrátila se do auta, nastartovala silný motor a odjela zpátky k Rhymovi. Když tam dorazila, byl už Rhyme nahoře a spal.
Sachsová vstoupila do posilovny s tabulí, na kterou Pulaski sepsal veškeré důkazy v případu Creeleyho a Sarkowského. Nemohla se ubránit úsměvu. Pečlivý mladý policista sem tabuli nejen uschoval, ale ještě ji zakryl plachtou. Amélie Sachsová z ní strhla látku, prohlédla si Pulaského pečlivý rukopis a připojila několik vlastních poznámek.

Ś Creeley, 56 let, zdánlivě spáchal sebevraždu oběšením na prádelní šňůře. Zlomil si však palec, nemohl uvázat smyčku.
- Vzkaz na rozloučenou napsán na počítači, zmínky o depresi. Zjevně však nešlo o sebevražedné deprese, v minulosti žádné duševní/citové problémy.
- Zhruba kolem Dne díkůvzdání se do jeho domu vloupali dva muži a zřejmě spálili důkazy. Běloši, obličeje nepostřehnuty. Jeden vyšší než druhý. Uvnitř strávili přibližně hodinu.
- Důkazy v domě ve Westchesteru:
- Otevřený zámek; zručná práce.
- Na nástrojích u krbu a Creeleyho pracovním stole stopy s texturou zvířecí kůže.
- Bláto před krbem mělo vyšší obsah kyselin než hlína kolem domu a obsahovalo znečišťující látky. Z průmyslové zóny?
- Stopy spáleného kokainu v krbu.
- Popel v krbu.
Finanční záznamy, tabulka, položky v řádu milionů dolarů.
- Ověřováno logo na dokumentech, položky odeslány soudnímu specialistovi na účetnictví.
- Zápisy v diáři: nechat vyměnit v autě olej, návštěva u holiče, návštěva restaurace St. James.
~ Analýza popela z kriminalistické laboratoře v Queensu:
- Logo patří softwarovému programu používanému ve firemním účetnictví.
- Specialista na účetnictví: standardní odměny pro členy vedení společnosti.
- Spáleny kvůli tomu, co prozrazují, nebo ve snaze svést vyšetřovatele ze stopy?
- Restaurace St. James:
- Creeley se sem dostavil několikrát.
- Zřejmě v restauraci neužíval drogy.

- Není zřejmé, s kým se zde stýkal - možná však s policisty z nedalekého 118. okrsku NYPD.
- Při poslední návštěvě - krátce před smrtí - se pohádal s neznámými osobami.
- Ověření bankovek vybraných od policistů v St. James: sériová čísla čistá, avšak stopy kokainu a heroinu.
~ Ztraceno jen malé množství drog, 150 až 200 gramů marihuany, 110 gramů kokainu.
250
- Nezvykle málo případů organizovaného zločinu ve 118. okrsku, avšak žádné důkazy o úmyslném sabotování případů tamními policisty.
- Dva gangy z East Village možnými, nikoli však pravděpodobnými podezřelými.
- Rozhovor s Jordanem Kesslerem, Creeleyho společníkem, a s vdovou po zesnulém.
- Viditelné užívání drog nepotvrzeno.
- Zřejmě žádné styky se zločinci.
- Pil více, než bylo obvyklé, propadl hazardu: návštěvy Las Vegas a Atlantic City. Ztráty značné, pro Creeleyho však nikoli citelné.
- Není známo, proč trpěl depresí.
- Kessler nepoznal spálené záznamy.
- Očekáván seznam firemních klientů.
- Kessler podle všeho na Creeleyho smrti neprofitoval.
- Sachsová s Pulaskim sledováni Mercedesem AMG.
- Sarkowskému bylo 57 let, žádný policejní záznam, zavražděn 4. listopadu letošního roku, zanechal po sobě manželku a dvě dospívající děti.
- Oběť vlastnila nemovitost a firmu na Manhattanu. Firma zajišťovala úklid jiným společnostem a organizacím.
- Případ vyšetřoval detektiv Art Snyder. - Žádní podezřelí.
- Vražda/loupež?
- Byl zastřelen při zdánlivé loupeži. Na místě zajištěna zbraň - kopie Smith & Wesson 38 Speciál, žádné otisky, studená" zbraň. Detektiv Snyder se domnívá, že mohlo jít o profesionální nájemnou vraždu. - Nepovedená obchodní transakce?
- Zavražděn v Queensu - není zřejmé, proč se tam nacházel.
- Opuštěná část čtvrti, nedaleko od plynojemů.
- Spis a důkazy chybějí.
- 28. listopadu nebo kolem tohoto data putoval spis na 158. okrsek. Nikdy se nevrátil.
- Není zřejmé, kdo si ho vyžádal.
- Není zřejmé, kdo si ho na 158. okrsku vyzvedl.
- Zástupce inspektora Jefferies nespolupracuje.
- Žádná známá spojitost s Creeleym.
- Žádný záznam v rejstříku - Sarkowski ani firma.
- Neověřené zprávy, že policisté ze 118. okrsku pobírali peníze. Ty končily někde či u někoho napojeného na Maryland. Spojitost s baltimorskou mafií?
- Žádné stopy.

Sachsová půl hodiny civěla na tabulku, až jí začala padat hlava. Vrátila se nahoru, svlékla se, zamířila do sprchy a dlouho do sebe nechala bušit vodu, horkou a bodavou. Osušila se, oblékla si tričko a hedvábné kraťasy a vrátila se do ložnice.
Lehla si do postele vedle Rhyma a položila si hlavu na jeho
hrudník.
"Jsi v pořádku?" zeptal se Rhyme rozespale.
Sachsová se místo odpovědi natáhla a políbila ho na tvář. Znovu ulehla a zadívala se na hodiny na nočním stolku s ubíhajícími digitálními číslicemi. Minuty plynuly pomalu, velmi pomalu; každá jako by trvala celý dlouhý den, než před třetí hodinou ranní Sachsová konečně usnula.
251

Díl íí
STŘEDA 09:02

Čas je oheň, v němž hoříme.
- Delmore Schwartz

Lincoln Rhyme byl vzhůru už přes hodinu. Jeden mladý důstojník z pobřežní stráže mu před chvílí přinesl pánskou bundu velikosti 44, která plavala ve vodě v New York Harbor. Kapitán lodi usoudil, že pravděpodobně patřila pohřešované oběti; oba rukávy totiž byly zbrocené krví a manžety rozřezané.
Bunda pocházela z obchodního řetězce Macy's a neobsahovala žádné další stopové či jiné důkazy, které by mohly vést ke zjištění totožnosti majitele.
Rhyme nyní ležel v ložnici jen s Thomem, který právě dokončil každodenní ranní úkony - cvičení v rámci fyzické terapie a to, co
ošetřovatel taktně nazýval "hygienickými povinnostmi". (Rhyme
osobně tomu říkal "chcaní a sraní", ale dlužno dodat, že tak činil

pouze v přítomnosti návštěv, které se rády nechaly šokovat.)
Do pokoje vstoupila Amélie Sachsová. Položila si bundu na židli, prošla kolem něj, rozhrnula závěsy a vykoukla z okna na Central Park.
Štíhlý ošetřovatel okamžitě vycítil, že se něco děje. "Půjdu udělat kávu," řekl. "Nebo topinky. Nebo něco jiného."
Zmizel a zavřel za sebou dveře.
Tak o co jde? pomyslel si Rhyme nešťastně. V poslední době musel řešit víc osobních problémů, než mu bylo po chuti.
Améliiny oči stále hleděly na téměř bolestivý jas parku. Rhyme to nakonec nevydržel a zeptal se: "Tak cos to měla za důležitou pochůzku?"
"Zastavila jsem se ve firmě Argyle Security."
Rhyme zamžoural a bedlivě si prohlédl její obličej. "U těch, co ti volali, když o tobě vyšel pochvalný článek v Timesech? Když jsme vyřešili případ toho iluzionisty?"
"Jo."
255
Argyle Security byla mezinárodní firma, která se specializovala na ostrahu manažerů a vyjednávání o propuštění unesených zaměstnanců - což byla v některých státech oblíbená činnost. Po zveřejnění článku nabídli Sachsové zaměstnání s platem dvojnásobně převyšujícím její současnou mzdu u policie. Navíc jí slíbili univerzální povolení - licenci na nošení skryté střelné zbraně - ve většině soudních okrsků, což bylo u bezpečnostní agentury neobvyklé.
Tato skutečnost spolu s příslibem, že ji budou posílat na exotická a nebezpečná místa, vzbudila její zájem, přestože jejich nabídku okamžitě odmítla.
"Co má tohle všechno znamenat?"
"Odcházím, Rhyme."
"Odcházíš od policie? To myslíš vážně?"
Sachsová přikývla. "V podstatě už jsem rozhodnutá. Chci se vydat jiným směrem. Dobré věci můžu dělat i tam. Chránit rodiny, střežit malé děti. Kromě toho tam provádějí spoustu antiteroristických operací."
Rovněž Rhyme se nyní zadíval z okna na pochmurně opadané stromy v Central Parku. Přemýšlel o včerejším rozhovoru s Kathryn Danceovou a o svých prvních dnech terapie. Jeden lékař - bystrý mladý muž jménem Terry Dobyns, který pracoval pro newyorskou policii - mu tehdy řekl: "Nic netrvá věčně." Měl na mysli depresi, kterou Rhyme v té době trpěl.
Nyní však jeho věta dostala naprosto odlišný význam a Rhyme nedokázal dostat jeho slova z hlavy.
Nic netrvá věčně...
"Aha."
"Cítím, že to musím udělat, Rhyme. Musím."
"Kvůli svému otci?"
Sachsová přikývla, zajela si nehtem do vlasů a rozdrásala si kůži. Ucukla bolestí - dost možná i jinou než jen fyzickou.
"To je šílené, Sachsová."
"Myslím, že to už dělat nemůžu. Být policajtkou."
"Rozhodla ses strašně rychle, nemyslíš?"
"Probírala jsem to celou noc. Nikdy v životě jsem o ničem tolik nepřemýšlela."
256
"No tak přemýšlej dál. O takových věcech nemůžeš rozhodovat jen na základě několika špatných zpráv."
"Špatných zpráv? Všechno, co jsem si o tátovi myslela, byla
lež."
"Všechno ne," odporoval Rhyme. "Jen jedna část jeho života." "Ale ta nejdůležitější část. Policajtem byl ze všeho nejvíc, Rhyme."
"Je to už dávno. Klub ze Šestnácté Avenue byl uzavřen v době, kdy jsi byla ještě malá holka."
"Byl snad kvůli tomu zkorumpovaný méně?" Rhyme neřekl nic.
"Ty chceš, abych to nějak vysvětlila, Rhyme? Jako důkaz? Abych přidala pár kapek reakčního činidla a podívala se na výsledek? To já nedokážu. Vím jen, že mám v ústech opravdu hořkou pachuť. Ta záležitost ovlivnila celý můj pohled na tuhle práci.
"Vím, že to musí být tvrdé," řekl Rhyme laskavě. "Ale to, co se stalo jemu, se tebe nijak netýká. Podstatné je, že ty sama jsi dobrá policajtka, a jestli odejdeš, podaří se nám vyřešit mnohem méně případů."
"Případ dokážu řešit jen za předpokladu, že do toho jdu celým srdcem. A faktem je, že momentálně do toho celým srdcem nejdu. Něco se ve mně zlomilo." Odmlčela se a dodala: "Pulaski si vede skvěle. Už dnes je lepší než já v době, kdy jsem s tebou začala spolupracovat."
"Je lepší, protože jsi ho zaškolila ty." "Nedělej to." "Co?"
"Nemaž mi med kolem huby, neříkej tyhle drobné lichotky. Takhle to dělávala máma s tátou. Nepřeješ si, abych odešla, tomu rozumím, ale přestaň hrát tuhle kartu."
Jenže on musel tuhle kartu hrát. A také všechny další, které ho napadly. Po nehodě zápasil Rhyme při mnoha různých příležitostech s myšlenkami na sebevraždu. A přestože k ní mnohdy neměl daleko, nakonec vždy tuto možnost zavrhl.
Amélie Sachsová přitom nyní zvažovala psychickou sebevraždu. Rhyme věděl, že kdyby odešla od policie, zabila by tím svou duši.
257
"Ale proč zrovna Argyle? Tohle není pro tebe." Zavrtěl hlavou. "Firemní ostrahu nebere nikdo vážně, dokonce ani klienti - zejména oni."

"Ne, mají dobré zakázky. A taky člověka pošlou zpátky do školy. Můžeš se učit cizí jazyky... Dokonce mají i důkazní oddělení. A výdělek je taky dobrý."
Rhyme se zasmál. "Odkdy ti jde o peníze...? Dopřej tomu trochu času, Sachsová. Kam ten spěch?"
Sachsová zavrtěla hlavou. "Uzavřu případ St. James. A udělám všechno, co budeš potřebovat, abychom dopadli Hodináře. Ale potom..."
"Pochop, že jestli odejdeš, změní se tím pro tebe i spousta dalších věcí. Nadlouho tě to poznamená, kdyby ses pak někdy chtěla zase vrátit." Rhyme se zadíval jinam. Cítil, jak mu ve spáncích buší krev.
"Rhyme." Sachsová si přisunula židli, posadila se a vzala Rhyma za ruku - za pravou ruku, v jejíchž prstech mu zůstalo trochu citu a hybnosti. Stiskla mu ji. "Ať se rozhodnu jakkoliv, neovlivní to nás, náš život." Usmála se.
Ty a já, Rhyme...
Ty a já, Sachsová...
Rhyme se znovu zadíval jinam. Byl to vědec, u něhož rozum převládal nad citem. Kdysi před lety ho svedlo se Sachsovou dohromady vyšetřování jednoho těžkého případu - série únosů, které měl na svědomí vrah posedlý lidskými kostmi. Zastavit ho dokázala až tato nesourodá dvojice - kvadruplegik ve výslužbě Rhyme a rozčarovaná policejní zelenáčka Sachsová, kterou krátce předtím zradil milenec, rovněž policista. Přesto se jim podařilo vytvořit ideální celek: navzájem v sobě vyplnili rozšklebené jizvy a společnými silami pachatele dopadli.
A ať už to Rhyme popíral, jak chtěl, slova ty a já byla jeho střelkou v nejistém světě, který spolu vytvořili. Nebyl ani trochu přesvědčen, že má Sachsová pravdu, když tvrdí, že její rozhodnutí jejich vztah nepoznamená. Copak jej odstranění společného cíle může nezměnit?
Stal se právě svědkem přechodu z Předtím do Potom?
"Už jsi dala výpověď?"

"Ne." Sachsová vytáhla z kapsy bundy bílou obálku. "Už jsem sice napsala dopis, ale chtěla jsem to nejdřív oznámit tobě."
"Počkej s tím rozhodnutím ještě pár dní. Nedlužíš mi to, ale přesto tě o to žádám. Pár dní."
Sachsová se dlouze zadívala na obálku a nakonec řekla:
"Dobře."
Rhyma napadla paradoxní myšlenka: tak my tady pracujeme na případu člověka posedlého hodinami a hodinkami a pro mě je momentálně nejdůležitější koupit si od Sachsové trochu času. "Díky," řekl a dodal: "A teď pojďme do práce."
"Chtěla jsem, abys pochopil..."
"Není co chápat," odvětil Rhyme s nezainteresovaností, kterou pokládal za zázračnou. "Musíme dopadnout vraha. Na tohle bychom měli myslet především."
Nechal ji samotnou v ložnici a sjel mrňavým výtahem dolů do laboratoře, kde už pracoval Mel Cooper.
"Krev na té bundě je skupiny AB plus. Což odpovídá krvi na
molu."
Rhyme přikývl a řekl technikovi, ať zavolá do Laboratoře tryskových motorů NASA a zeptá se na informace z ASTERu - na termální snímky, které by jim mohly pomoci najít domy s novou
střechou.
V Kalifornii ještě bylo brzy, ale technikovi se tam podařilo někoho sehnat a zatlačit na něj, aby termální snímky vyhledal a umístil na server. Krátce poté se snímky skutečně objevily. Vypadaly úžasně, ale vyšetřovatelům nijak zvlášť nepomohly. Sellitto se nepletl: existovaly stovky, možná i tisíce budov vykazujících zvýšenou teplotu a systém nedokázal rozlišit místa, kde se dělala nová střecha, od míst, kde probíhaly jiné stavební úpravy, kde k vytápění sloužila pára firmy Consolidated Edison nebo kde se jednoduše nacházely zvlášť horké komíny.
Jediné, co Rhyma napadlo, bylo zavolat na centrálu, aby mu okamžitě hlásili jakákoliv přepadení nebo vloupání do budov s novou střechou a jejich okolí.
Dispečerka zaváhala a pak řekla, že pokyn zadá do hlavního
počítače.

Tónem hlasu přitom dávala Rhymovi najevo, že se podle ní chytá stébla.
Co na to mohl Rhyme říct? Měla pravdu.

Lucy Richterová zavřela dveře svého družstevního bytu a uzamkla je.
Pověsila si na kabát i svetr s kapucí, na jehož přední straně se skvěl nápis 4. pěchotní divize, Fort Hood, zatímco na zadní straně se táhl divizní slogan: Vytrvalí a oddaní.
Bolely ji svaly. V tělocvičně uběhla na trenažéru osm kilometrů, přičemž si nastavila slušné tempo a devítiprocentní stoupání, a poté dělala půl hodiny kliky a sklapovačky. I tuhle věc ji vojenská služba naučila: oceňovat svaly. Člověk může fyzickou zdatnost shazovat, jak chce, může si z ní dělat legraci jako z rozmařilosti a ztráty času, ale faktem je, že člověku dodává sílu.
Lucy nalila do konvice vodu na čaj, vytáhla z ledničky koblihu s cukrovou polevou a přemýšlela o dnešku. Existovala spousta věcí, které by měla udělat: vyřídit telefonáty a e-maily, upéct cukroví a také svůj proslulý dort na čtvrteční recepci. Anebo možná prostě pojede s kamarádkami nakupovat a koupí nějaký dezert v cukrárně. Anebo si zajde na oběd s matkou.
Nebo bude ležet v posteli a dívat se na telenovely. Hýčkat se.
Bylo to jako nahlédnutí do ráje - její dva týdny daleko od země hořké mlhy - a ona si ho hodlala do poslední minuty

užít.
Hořká mlha...
Tenhle výraz slyšela od jednoho policisty kousek od Bagdádu, který narážel na zplodiny a kouř po výbuchu jedné nálože.
Ve filmech se výbuchy skládají jen z velkých záblesků hořícího benzinu. A pak najednou skončí a nezbude po nich nic s výjimkou reakce v obličejích protagonistů. Ve skutečnosti však po výbuchu takového "improvizovaného výbušného zařízení" zůstane hustý namodralý oblak, který zapáchá, štípe člověka v očích a spaluje mu plíce. Zčásti je to prach, zčásti výpary chemických látek, zčásti zplynované vlasy a kůže. Na místě výbuchu se takový mrak převaluje celé hodiny.
Hořká mlha byla symbolem hrůzy tohoto nového typu války. Neexistovali žádní důvěryhodní spojenci s výjimkou vašich kraja-
260
nů. Neexistovaly bitevní linie. Neexistovaly fronty. A člověk neměl tušení, kdo je vlastně nepřítel. Mohl to být jeho tlumočník, kuchař, náhodný kolemjdoucí, místní podnikatel, nějaký výrostek nebo stařec. Případně někdo vzdálený pět kilometrů. A zbraně? Žádné houfnice a tanky, nýbrž drobné balíčky vytvářející hořkou mlhu, balíčky s TNT nebo C4 nebo C3 nebo jinou plastickou trhavinou ukradenou z vaší vlastní zbrojnice a ukrytou tak nenápadně, že ji vůbec nevidíte, dokud..., no, po pravdě řečeno ji neuvidíte vůbec. Lucy šmátrala v kredenci a hledala čaj. Hořká mlha...
Vtom se zarazila. Co to bylo za zvuk? Naklonila hlavu a zaposlouchala se. Co to je?
Nějaké tikání. Lucy cítila, jak se jí při tom zvuku svírá žaludek. S Bobem doma neměli žádné natahovací hodiny. Jenže ten zvuk zněl přesně jako ony. Co to sakra je?
Vstoupila do malého pokoje, který používali převážně jako šatník. Světlo bylo zhasnuté. Lucy je rozsvítila. Ne, odtud ten zvuk nevycházel.
Dlaně se jí potily, dech měla mělký a přerývaný a srdce jí bušilo.
Je to ten zvuk, který mě napadá? Ale ne, to je nesmysl. Improvizovaná výbušná zařízení netikají. Dokonce i časované bomby mají elektronické detonátory.
A kromě toho: copak si doopravdy myslí, že někdo nastražil bombu v jejím družstevním bytě uprostřed New Yorku?
Holka, ty vážně potřebuješ pomoc.
Lucy vstoupila do ložnice. Dveře od skříně byly otevřené a blokovaly jí výhled na prádelník. Možná je to... Udělala pár kroků vpřed. Poté se však zarazila. Tikot vycházel odněkud jinud. Zamířila přes chodbu k jídelně a nakoukla dovnitř. Nic. Pokračovala do koupelny. A tam se zasmála. Na toaletním stolku vedle vany stály hodiny. Vypadaly starobyle. Byly černé a v ciferníku měly okénko, z něhož na ni hleděl měsíc v úplňku. Kde se tady vzaly? Že by její teta zase uklízela ve
261
sklepě? Nebo je koupil Bob, když byla pryč, a ráno před odchodem do fitnesscentra je sem postavil?
Ale proč do koupelny?
Přízračná měsíční tvář na ni civěla zvědavým, ba téměř zlomyslným pohledem. Připomínala jí obličeje dětí podél silnic, s ústy zkřivenými do výrazu, který nebyl tak úplně úsměvem; člověk neměl tušení, co se jim vlastně honí hlavou. Když se na vás podívaly, viděly ve vás zachránce? Nebo nepřítele? Nebo tvory z jii planety?
Lucy se rozhodla, že zavolá Bobovi nebo své matce a na ty hodiny se zeptá. Vstoupila do kuchyně, udělala si čaj, odnesla hrnek i s telefonem do koupelny a pustila do vany vodu.
Přemýšlela, zda z ní první bublinková koupel po mnoha měsících dokáže smýt hořkou mlhu.

Vincent Reynolds seděl v autě zaparkovaném na ulici před Lucyiným bytem a díval se, jak kolem něj procházejí dvě středoškolačky.
Neměl však dojem, že by pohled na ně umocňoval jeho hlad, který mu nyní lomcoval celým tělem. Dívky na něj byly zkrátka příliš mladé. (Sally Anne tehdy taky ještě nebylo ani dvacet, to je fakt, jenže on byl v té době taky teenager, takže to bylo v pořádku.)
Zaslechl v mobilním telefonu Duncanův šeptavý hlas: "Jsem v její ložnici. Zrovna je v koupelně a napouští si vanu... To nám pomůže."
Vodní prkno...
Jelikož v budově bydlela spousta nájemníků a někdo z nich si mohl snadno všimnout, že se Duncan snaží vypáčit zámek, vyšplhal Hodinář na střechu domu o několik čísel dál, přeběhl po střechách, sešel po požárním schodišti k Lucyinu bytu a pronikl do jejího pokoje. Byl opravdu pohybově nadaný (další věc, která oba přátele rozdělovala).
"Jdu na to."
Zaplaťpámbůh...
Jenže pak Vincent uslyšel: "Moment."
262
"Co je?" zeptal se Vincent. "Stalo se něco?"
"Telefonuje. Budeme muset počkat."
Hladový Vincent si poposedl. Čekání nebyla věc, která by mu
šla dobře.
Uplynula minuta, dvě, pět. "Co se děje?" zašeptal Vincent. "Pořád telefonuje." Vincent běsnil vzteky.
Zatracená ženská... Litoval, že nemůže být nahoře s Duncanem a pomoci mu s ní. Proč musí telefonovat zrovna teď, krucinál? Hodil do sebe nějaké jídlo.

Konečně Hodinář řekl: "Zkusím ji od toho telefonu odlákat. Vylezu zpátky na střechu a vrátím se po schodech na chodbu. Přiměju ji otevřít dveře." V následující Hodinářově poznámce zaslechl Vincent vzácný projev emocí: "Už nemůžu čekat."
Co ty o tom víš, pomyslel si Chytrý Vincent, který na okamžik vyplul na povrch, než ho opět zatlačilo jeho vyhladovělé druhé já.

Když se Lucy Richterová svlékala před koupelí, uslyšela další zvuk. Tentokrát to nebyl tikot hodin s měsíční tváří. Ozýval se odněkud blízko. Zevnitř? Z chodby? Ze zadní uličky? Cvaknutí. Kovové. Co to bylo?
Život vojáka se skládá z cvakání kovu o kov. Strkání dlouhých nábojnic vonících olejem do zásobníků pušek, nabíjení a zajišťování koltů, zamykání dveří od aut, klinkání opasků a vest benziňáků. Anebo zvonění kulky vypálené z AK-sedmačtyřicítky a odražené od bradleyho nebo humveeho. Zase ten zvuk. Cvak, cvak. A pak ticho.
Lucy ucítila chladný vzduch, jako by někde bylo otevřené okno. Kde? Usoudila, že v ložnici. Polonahá zamířila do ložnice a nakoukla dovnitř. Ano, okno bylo otevřené. Ale nebylo náhodou zavřené, když se sem před okamžikem dívala, aby zjistila zdroj toho tikání? Nebyla si jistá.
263
Lucy si vydala rozkaz: nebuď tak zatraceně paranoidní, vojačko. Už mě tím unavuješ. Nejsou tu žádná improvizovaná výbušná zařízení, žádní sebevražední atentátníci, žádná hořká mlha.
Vzpamatuj se.
S jednou rukou na ňadrech - naproti přes uličku stál další obytný dům - přistoupila k oknu, zavřela je a uzamkla. Podívala se do uličky. Neviděla nic.
V tom okamžiku však začal někdo bušit na dveře. Lucy se prudce otočila a zalapala po dechu. Oblékla si župan a spěchala k tmavé chodbě. "Kdo je tam?"
Nastala chvíle ticha, po níž se ozval mužský hlas: "Tady policie. Jste v pořádku?"
"Co se děje?" křikla Lucy.
"Jde o naléhavou záležitost. Prosím, otevřte dveře. Jste v pořádku?"
Lucy si vyplašeně přitáhla opasek županu a začala odemykat zámky. Vzpomněla si na okno v ložnici a napadlo ji, jestli se sem nechtěl někdo vloupat. Odhákla řetízek.
Teprve ve chvíli, kdy se dveře začaly otevírat, ji napadlo, že měla pravděpodobně požádat o nějakou legitimaci nebo odznak. Tak dlouho se pohybovala ve zcela odlišném světě, až úplně zapomněla, že i doma žijí špatní lidé.

Amélie Sachsová s Lonem Sellittem dorazili ke starému obytnému domu v Greenwich Village, konkrétně v rázovité Barrow Street.
"To je on?"
"Ehm," přitakal Sellitto. Prsty měl namodralé. A uši červené.
Pohlédli do uličky za budovou a Sachsová ji pečlivě prohlédla.
"Jak se jmenuje?" zeptala se.
"Richterová. Myslím, že křestním jménem Lucy."
"Které okno jí patří?"
"Ve druhém patře."
Zadívala se na požární schodiště.
Poté se však vrátili k hlavnímu vchodu do budovy. To už je sledoval dav lidí. Sachsová si prohlížela jejich obličeje, protože byla
264
stále přesvědčena, že Hodinář zametl první místo činu proto, že se hodlal vrátit. Což znamenalo, že možná zevluje i tady. Nespatřila však nikoho, kdo by připomínal pachatele či jeho partnera.
"Víme jistě, že to byl Hodinář?" zeptala se Franka Rettiga a Nancy Simpsonové, kteří se choulili zimou vedle vozidla rychlého nasazení šikmo parkujícího přímo uprostřed Barrow Street.
"Jo, nechal tam ty hodiny," vysvětlil Rettig. "Ty s tvářemi měsíce."
Sachsová a Sellitto vyrazili po schodech.
"Ještě jedna věc," řekla Nancy Simpsonová.
Detektivové se zastavili a otočili.
Policistka ukázala na budovu a zašklebila se. "Nebude to hezké."
265

10:12
Sachsová a Sellitto pomalu stoupali po schodišti. Vzduch na potemnělé chodbě páchl čisticím prostředkem s lesní vůní a zplodinami z olejového kotle.
"Jak se dostal dovnitř?" přemýšlela Sachsová.
"Ten chlap je duch. Dostane se, kamkoliv si zamane."
Sachsová pohlédla na schodiště. Stáli přede dveřmi s jmenovkou Richterová/Dobbs.
Nebude to hezké...
"Pojďme na to."
Sachsová otevřela dveře a vstoupila do bytu Lucy Richterové.
Tam ji přivítala svalnatá mladá žena v teplákové soupravě a sepnutými vlasy, která se otočila od uniformovaného

policisty, s nímž právě mluvila. Tvář jí zbrunátněla, když pohlédla na Sachsovou se Sellittem a spatřila jejich zlaté odznaky.
"Vy tomu velíte?" dotázala se vztekle, vyrazila kupředu a postavila se přímo před Lona Sellitta.
"Jsem jeden z detektivů přidělených k případu," odpověděl Sellitto a identifikoval se. Sachsová učinila totéž.
Lucy Richterová si založila ruce v bok. "Co si o sobě, sakra, myslíte?" vyštěkla. "Tak vy víte, že venku pobíhá nějaký psychopat, který zabíjí lidi a pokládá vedle nich hodiny, a nikomu to neřeknete? Já nepřežila spoustu měsíců bojů v podělané poušti jen proto, abych pak přijela domů a nechala se zabít nějakým sráčem, poněvadž vy se neobtěžujete sdělit tuhle informaci veřejnosti!"
Trvalo drahnou dobu, než ji uklidnili.
"Paní Richterová," vysvětlila jí Sachsová, "on si nepočíná tak, že by ty hodiny kladl někde předem, aby dal lidem najevo, že po nich jde. On už tady byl. Přímo ve vašem bytě. Měla jste štěstí."
Lucy Richterová měla opravdu štěstí.
266
Přibližně před půl hodinou jakýsi kolemjdoucí náhodou spatřil člověka, který lezl po požárním schodišti na střechu. Zavolal tedy 911 a ohlásil to. Hodinář se však podle všeho právě podíval dolů, uvědomil si, že byl spatřen, a uprchl. Prohlídka okolí neodhalila žádné stopy a stejně tak se nenašli žádní svědci, kteří by zahlédli někoho, kdo by odpovídal Hodinářovu počítačovému portrétu.
Sachsová pohlédla na Sellitta, který řekl: "Velmi nás ten incident mrzí, paní Richterová."
"Mrzí?" ušklíbla se Lucy. "Musíte ten případ zveřejnit."
Detektivové se na sebe podívali. Sellitto přikývl. "Zveřejníme. Řeknu oddělení veřejných záležitostí, ať to oznámí v místních zprávách."
"Ráda bych teď ohledala váš byt," řekla Sachsová. "Možná tu zanechal nějaké stopy. A taky vám chceme položit pár otázek o tom, co se stalo."
"Za minutku. Musím vyřídit pár telefonů. Nechci, aby se moje rodina strachovala, až to uslyší ve zprávách."
"Je to strašně důležité," naléhal na ni Sellitto.
Desátnice otevřela mobilní telefon a pevným hlasem dodala: "Jak říkám. Za minutku."

"Rhyme, jsi tam?"
"Povídej, Sachsová." Kriminalista seděl ve své laboratoři a se Sachsovou byl spojen prostřednictvím vysílačky. Vzpomněl si, že někdy během příštího měsíce měli v plánu vyzkoušet videokameru s vysokým rozlišením upevněnou k její hlavě nebo rameni, která by přenášela záběry k němu do laboratoře a umožnila mu vidět totéž co ona. Vtipkovali tehdy o tom a říkali kameře "hračka Jamese Bonda". Rhyme nyní pocítil palčivý zármutek, že toto zařízení slavnostně neodzkouší se Sachsovou.
Pak ovšem zatlačil city stranou. Řekl si v duchu to, co kdysi často říkával podřízeným: pokud někde venku pobíhá pachatel, pak nezáleží na ničem jiném než na jeho dopadení, což se vám však nikdy nepodaří, pokud se stoprocentně nesoustředíte.
"Ukázali jsme Lucy Hodinářův policejní portrét. Nepoznala ho."
267
"Jak se dostal dovnitř tentokrát?"
"To nevíme jistě. Jestli se držel svého stylu, tak vypáčil dve- ře. Jenže já si spíš myslím, že vylezl na střechu a pak se spustil po požárním schodišti do okna oběti. Vnikl dovnitř, postavil tam hodiny a čekal na ni. Avšak poté z nějakého důvodu zase vylezl ven. V tu chvíli ho zahlédl ten svědek a Hodinář vzal raději roha. Vyšplhal po požárním schodišti zpátky na střechu."
"Kde se v jejím bytě skrýval?"
"Ty hodiny nechal v koupelně. Požární schodiště prochází kolem okna do ložnice, takže musel být i tam." Odmlčela se a na linku se vrátila až za okamžik. "Policie dole shání potenciální svědky, ale nikdo neviděl ani jeho, ani auto. Možná chodí pěšky od chvíle, co jsme zajistili toho jeho explorera." Do Greenwich Village vede několik různých tras metra a pachatelé mohli snadno uniknout kteroukoliv z nich.
"Já myslím, že ne." Rhyme vysvětlil, že podle jeho přesvědčení dávají Hodinář a jeho pomocník stále přednost automobilu. Otázka, zda zločinec používá při páchání trestného činu vůz, nebo raději chodí pěšky, tvoří pevnou součást jeho stylu a málokdy se mění.
Sachsová ohledala ložnici, požární schodiště, koupelnu i trasy, jimiž se mohl na tato místa dostat. Nezapomněla ani na střechu. V poslední době se zde neprováděly žádné práce, oznámila Rhymovi.
"Nic, Rhyme. Jako by i on nosil tyvekovou kombinézu. Prostě po sobě vůbec nic nezanechává."
Slavný francouzský kriminalista Edmond Locard kdysi formuloval takzvaný "výměnný princip", podle něhož při fyzickém zločinu vždy dochází k přenosu důkazů mezi zločincem a místem činu. Zločinec prý bez výjimky zanechá na místě činu kousek sebe a část místa činu si naopak odnese s sebou. Tento princip je ovšem klamně optimistický, protože někdy je oněch důkazů tak malé množství, že je lze snadno přehlédnout, zatímco v jiných případech je lze sice snadno odhalit, avšak neobsahují žádné užitečné vodítko pro vyšetřovatele. Podle Locarda nicméně k nějakému přenosu dochází vždy.
Rhyme si často kladl otázku, zda na světě existuje zločinec, který by byl stejně chytrý nebo i chytřejší než on sám, a zda by se takový člověk mohl o soudní kriminalistice dozvědět tolik, aby se mu podařilo spáchat zločin a přitom popřít Locardův princip
- nezanechat za sebou žádné důkazy a žádné stopy si s sebou neodnést. Nemůže být takovým člověkem Hodinář?

"Přemýšlej, Sachsová... Musí tam toho být víc. Něco nám uniká. Co říká oběť?"
"Je strašně otřesená. Nemůže se pořádně soustředit." Nastala chvíle ticha, po níž Rhyme řekl: "Posílám tam naši tajnou zbraň."

Kathryn Danceová seděla naproti Lucy Richterové v obývacím pokoji jejího bytu.
Desátnice zaujímala místo pod plakátem Jimiho Hendrixe a vlastní svatební fotografií, kde stála vedle veselého muže s kulatým obličejem, oblečeného ve slavnostní vojenské uniformě.
Danceová si všimla, že žena je vzhledem k okolnostem pozoruhodně klidná, přestože - jak upozornila Amélie Sachsová - ji něco očividně trápilo. Danceová měla dojem, že je to částečně dáno něčím jiným než vloupáním do bytu. Svědkyně nevykazovala žádné posttraumatické stresové reakce na skutečnost, že se málem setkala tváří v tvář s vrahem; byla znepokojená v mnohem základnějším smyslu.
"Mohla byste mi ještě jednou popsat ty detaily, prosím?"
"Jestli to pomůže chytit toho parchanta, tak udělám cokoliv." Lucy vysvětlila, že si šla ráno zacvičit do tělocvičny. A když se vrátila, našla v koupelně ty hodiny.
"Byla jsem rozrušená. Ten tikot..." V jejím obličeji se mihl strach. Bojuj, nebo uteč. Na agentčino vybídnutí se pak rozhovořila o bombách v zahraničí. "Říkala jsem si, že je to dárek nebo něco takového, ale zároveň mě to trochu rozhodilo. A pak jsem ucítila průvan a šla se podívat. Zjistila jsem, že okno v ložnici je otevřené. A v tu chvíli se objevila policie."
"Jinak nic neobvyklého?"
"Ne. Na nic si nevzpomínám."
268
269
Danceová jí položila řadu dalších otázek. Lucy Richterová neznala Theodora Adamse ani Joanne Harperovou. Nenapadal ji nikdo, kdo by jí chtěl ublížit. Snažila se rozpomenout na jakékoliv další okolnosti, které by mohly policii pomoci, ale nic jí nepřicházelo na mysl.
Lucy se navenek chovala statečně ("chytit toho parchanta"), ale Danceová měla pocit, že něco v její duši jí podvědomě brání soustředit se na to, co se právě stalo. Klasické pasivní překřížení rukou i nohou bylo znamením, které v tomto případě nesvědčilo o lži, ale působilo jako hráz proti něčemu, co ji ohrožovalo.
Agentka tak musela vyzkoušet jiný přístup. Odložila zápisník.
"Co děláte ve městě?" zeptala se nenuceně.
Lucy jí vysvětlila, že dostala dovolenou, a tak se vrátila ze služby na Blízkém východě. Za normálních okolností by se prý setkala s manželem Bobem v Německu, kde mají přátele, jenže ve čtvrtek jí měli předat pochvalu."
"Á, v rámci té přehlídky na podporu našich jednotek?"
"Hned po ní."
"Blahopřeji."
Lucyin úsměv byl kostrbatý. Danceová si této reakce všimla.
A všimla si také reakce ve svém nitru; manžel Kathryn Danceové obdržel od agentury čtyři dny před smrtí pochvalu za statečné chování pod palbou. Danceová však nyní tento rušivý podtón okamžitě vytlačila.
Zavrtěla hlavou a pokračovala: "Takže jste se vrátila do Spojených států a co se nestalo: narazila jste na tohohle chlapa. To je vážně k podělání. Zvlášť po tom, co jste prožila v zahraničí."
"Není to tam tak hrozné. Ve zprávách to vyznívá hůř."
"Ale přesto... Zdá se, že se s tím vyrovnáváte velice dobře."
Lucyino tělo ovšem říkalo něco jiného.
"No jo. Člověk dělá, co musí. Nic na tom není." Propletla prsty.
"Co tam vlastně děláte?"
"Šéfuju benziňákům. V podstatě koordinuji pohyb zásobovacích vozidel."
270
"Důležitá práce." Pokrčení ramen. "Asi jo." "Určitě je fajn být doma na dovolené." "Sloužila jste někdy v armádě?"
"Ne," odpověděla Danceová.
"No, takže v armádě musíte mít neustále na paměti pravidlo číslo jedna: nikdy se nezříkej odpočinku a regenerace. I kdyby to znamenalo jen popíjet punč s veliteli a přebírat vyznamenání."
Danceová z ní dál páčila informace. "Kolik dalších vojáků na té slavnosti bude?" "Osmnáct."
Lucy byla očividně nesvá. Danceová přemýšlela, zda její vnitřní neklid nemůže mít na svědomí fakt, že možná bude muset přednést před publikem krátký projev. Veřejná vystoupení figurují na žebříčku strachu výše než seskoky s padákem. "A kolik lidí se té akce celkem zúčastní?"
"Já nevím. Sto. Možná dvě stě." "Vaše rodina tam bude taky?" "No jo. Všichni. Potom budeme mít malou oslavu." "Jak říká moje dcera," nadhodila Danceová, "oslavy jsou boží. Jaké bude menu?"
"Na hody zapomeňte," zavtipkovala Lucy. "Tady jste v Greenwich Village. Takže to bude italská kuchyně - zapékané těstoviny, humři, klobásky. Vařit budou máma s tetou. Já jen upeču dort."
"Sladkosti," utrousila Danceová. "Moje zkáza... Jen o nich mluvím a už se mi sbíhají sliny." Odmlčela se a dodala: "Promiňte, nechala jsem se unést." Nechala zápisník zavřený a pohlédla ženě do očí. "Zpátky k vašemu návštěvníkovi. Říkala jste, že jste si uvařila čaj, napustila vanu a pak ucítila průvan. Zamířila jste tedy do ložnice a viděla, že je tam otevřené okno. Na co jsem se vás to ptala? Jo, jestli jste neviděla ještě něco dalšího, co vám připadalo neobvyklé."
"Ani ne." Lucy odpověděla stejně rychle jako v případě předchozích otázek, ale pak přimhouřila oči. "Počkejte. Totiž...,

něco možná přece." "Opravdu?"
271
Danceová až dosud uplatňovala metodu zvanou "zahlcení". Usoudila totiž, že Lucy netrápí jen přítomnost Hodináře, ale z nějakého důvodu i její služba v zahraničí a blížící se udělení pochvaly. Vrátila se tedy k tématu a začala ji bombardovat otázkami v naději, že ji tímto způsobem znecitliví, a ostatní vzpomínky se pak samy proderou na povrch.
Lucy vstala a zamířila do ložnice. Danceová ji mlčky následovala a po chvíli se k nim připojila i Amélie Sachsová.
Desátnice se rozhlédla po pokoji.
Teď opatrně, říkala si v duchu Danceová. Lucy na něco kápla. Mlčela. Až příliš mnoho vyšetřovatelů zkazí výslech tím, že se na subjekt vrhnou jako na kořist. U mlhavých vzpomínek platí, že je lze nechat vyplavat na hladinu, ale jen těžko je můžeme vytáhnout na udici.
Pozorování a poslech jsou dvě nejdůležitější součásti rozhovoru. To, co říkáte vy, figuruje až úplně na konci.
"Bylo tu něco, co mi vrtalo hlavou - něco jiného než to otevřené okno... No jo, víte co? Už to mám. Když jsem šla poprvé do ložnice, abych přišla na kloub tomu tikání, bylo tu něco jinak. Neviděla jsem prádelník."
"A v čem to bylo neobvyklé?"
"V tom, že když jsem ráno odcházela do fitnesscentra, podívala jsem se na něj, abych zjistila, jestli na něm neleží moje sluneční brýle. Ležely tam a já je sebrala. Jenže když jsem do pokoje nakoukla později, abych zjistila, co v bytě tiká, už jsem na prádelník neviděla - kvůli pootevřeným dveřím od skříně."
"Takže když ten člověk umístil v koupelně hodiny," řekla Danceová, "pravděpodobně se ukryl ve skříni nebo za jejími dveřmi."
"Logiku to má," připustila Lucy.
Danceová se otočila k Sachsové, která s úsměvem přitakala a řekla: "Dobře. Radši se hned pustím do práce." A rukou s navlečenou gumovou rukavicí otevřela skříň.

Už podruhé jim to nevyšlo.
Duncan řídil ještě opatrněji, pedantštěji než obvykle.
272
Mlčel a byl naprosto klidný. Což Vincenta trápilo ještě víc. Kdyby bouchal pěstí a ječel jako kdysi jeho nevlastní otec, byl by se Vincent cítil líp. ("Co žes to udělal?" běsnil tehdy otčím, když se doslechl, že Vincent znásilnil Sally Anne. "Ty vypasenej úchyle!") Nyní se strachoval, že už toho má Duncan dost a celou akci odpíská.
A Vincent nechtěl, aby mu přítel odešel.
Duncan dál pomalu projížděl ulicemi, držel se ve svém pruhu, nepřekračoval rychlost, nepokoušel se projet křižovatku na oranžovou.
A dlouho neřekl ani slovo.
Nakonec Vincentovi vysvětlil, co se stalo: když začal šplhat na střechu - měl v plánu odtamtud sejít do budovy, zaklepat na dveře Lucyina bytu a přimět ji, aby položila telefon -, pohlédl dolů a všiml si, že v zadní uličce stojí jakýsi muž, zírá na něj, vytahuje z kapsy mobil a křičí na Duncana, ať toho nechá. Duncan se tedy spěšně vyhoupl na střechu, přeběhl několik budov západním směrem, slanil do jakési opuštěné uličky a sprintem se vrátil k buicku.
Nyní jel pedantsky, to ano, ale zároveň neměl žádný cíl. Vincent si zpočátku kladl otázku, zda se tím přítel snaží setřást policii, ale nezdálo se, že by jim hrozilo pronásledování. Nakonec usoudil, že Duncan v sobě prostě aktivoval jakéhosi automatického pilota, který má za úkol jezdit ve velkých kruzích.
Jako hodinová ručička.
Šok z vědomí, že nechybělo mnoho a byli dopadeni, pomalu ochabl a Vincent cítil, jak v něm znovu sílí hlad, jak mu bolestně svírá sanici, hlavu a slabiny.
Když nebudeme jíst, umřeme.
Chtěl být zpátky v Michiganu, trávit čas se sestrou, jíst s ní večeři, dívat se s ní na televizi. Sestra tu však nebyla - nacházela se kilometry a kilometry daleko a vědomí, že na něj možná právě teď myslí, neskýtalo Vincentovi žádnou velkou útěchu... Hlad byl příliš prudký.
Nic jim nevycházelo! Vincentovi se chtělo křičet. Když jen tak zevloval v newjerseyských nákupních centrech, případně číhal na nějakou univerzitní studentku nebo recepční, která si šla do
273
opuštěného parku zaběhat, měl mnohem větší úspěšnost. Jaký má smysl tahle...
Duncan tichým hlasem řekl: "Promiň."
"Cože...?"
"Promiň."
Vincent byl odzbrojen. Vztek z něj rázem vyprchal a on nevěděl, co říct.
"Pomáháš mi, tvrdě pracuješ. A pak se stane tohle. Zklamal jsem tě."
Vincentovi se náhle zjevila matka, která mu v deseti letech vysvětlovala, že ho zklamala s Gusem, poté s druhým manželem, poté s Bartem, poté s Ráchel, což byl "jen takový experiment", a poté se třetím manželem.
Mladý Vincent jí přitom pokaždé odpověděl totéž, co nyní Duncanovi: "To je dobrý."
"Ne, není to dobrý... V širším plánu věcí možná ano, což ale nijak neumenšuje naše zklamání. Jsem tvým dlužníkem. A vynahradím ti to."
Což Vincentova matka nikdy neřekla, natožpak aby to udělala - vždy nechala na Vincentovi, aby sám hledal útěchu v jídle, televizních pořadech, šmírování holek a výlevům srdce.
Kdepak, bylo jasné, že jeho přítel Duncan míní svá slova vážně. Cítil opravdové výčitky svědomí, že Vincent nemohl

Lucy mít. Nutkání křičet sice Vincenta stále nepřešlo, avšak tentokrát pro ně měl jiný důvod. Nechtělo se mu křičet hladem, nýbrž zmarem. Naplňoval ho jakýsi zvláštní pocit. Lidé mu jen málokdy říkali takové hezké věci. Lidem na něm vlastně skoro nezáleželo.
"Hele," řekl Duncan, "pokud jde o tu, kterou budu dělat příště..., myslím, že ji nebudeš chtít." "Je ošklivá?"
"To ani ne. Spíš jde o to, jak umře... Podpálím ji." "Aha."
"Vzpomínáš na to alkoholové mučení v knize?" "Ani ne."
Fotografie v knize zachycovaly mučené muže, takže nevzbudily Vincentův zájem.
"Poliješ člověku spodní polovinu těla alkoholem a zapálíš ji. Pokud se přizná, můžeš alkohol rychle uhasit. Já ho ovšem samozřejmě hasit nebudu."
No, souhlasil v duchu Vincent, o tuhle fakt nemám zájem.
"Ale mám jiný nápad."
Duncan nastínil příteli svůj plán a Vincentova nálada se s každým jeho slovem zlepšovala. Nakonec se Duncan zeptal: "Nemáš dojem, že takhle to bude všem vyhovovat?"
No, úplně všem ne, pomyslel si Chytrý Vincent, který se už opět vrátil a měl venkoncem dobrou náladu.

Rhyme seděl před důkazními tabulemi. Po chvíli uslyšel, že se Sachsová opět vrátila na linku.
"Takže, Rhyme. Zjistily jsme, že se ukrýval ve skříni."
"V které skříni?"
"V Lucyině ložnici."
Rhyme zavřel oči. "Popiš mi ji."
Sachsová mu popsala celé místo činu - chodbu vedoucí do ložnice, uspořádání ložnice samotné a poté i nábytek, obrázky na stěnách, místo, kudy Hodinář pronikl do bytu a kudy odešel, a další podrobnosti. Vše mu přitom nastínila pomocí exaktních výrazů a se smyslem pro objektivitu. Její výcvik a zkušenosti zářily stejně oslnivě jako její rudé vlasy.
Kdyby odešla od policie, přemítal Rhyme, bůhví jak dlouho by trvalo, než by nějaký jiný polda začal chodit v roštu stejně dobře jako ona.
Celou věčnost, pomyslel si cynicky.
Na okamžik v něm vzplál hněv. Přinutil se tyto emoce potlačit a znovu se soustředit na její slova.
Sachsová mu právě popisovala skříň. "Šířka sto devadesát centimetrů. Plná šatů. Nalevo pánské šaty, napravo dámské, přesně půl napůl. Na podlaze boty. Čtrnáct párů. Čtyři pánské, deset dámských."
Typický poměr manželské dvojice, pomyslel si Rhyme a vzpomněl si na vlastní skříně kdysi před lety. "Když se ukrýval, ležel na podlaze?"
"Ne. Na to je tu příliš mnoho krabic."

Kriminalista zaslechl, jak se Sachsová někoho na něco ptá. Poté se vrátila na linku. "Momentálně jsou ty šaty urovnané, ale on s nimi určitě hýbal. Vidím, že se s několika krabicemi na podlaze šoupalo, a taky je tu pár kousků toho dehtu, který jsme našli už dříve."
"Mezi jakými šaty se přesně ukrýval?"
"Mezi nějakým kostýmem a Lucyinou armádní uniformou."
"Fajn." Některé svršky - například uniformy - jsou pro sběr stop mimořádně vhodné díky vyčnívajícím nárameníkům, knoflíkům a ozdobám. "Opíral se o přední část, anebo o zadní?"
"O přední."
"Výborně. Takže ohledej všechny knoflíky, medaile, frčky a ostatní tretky."
"Dobře. Dej mi pár minut."
Nastalo ticho.
V Rhymovi se znovu ozvala netrpělivost prodchnutá vztekem. Tupě civěl na důkazní tabule.
Konečně se Sachsová ozvala. "Našla jsem dva vlasy a nějaká vlákna."
Rhyme se jí chystal říct, aby vlasy porovnala s ostatními vzorky nalezenými v bytě. Jenže to samozřejmě dělat nemusel.
"Porovnala jsem ty vlasy s jejími. Neshodují se." Kriminalista jí chtěl říct, aby někde sehnala vzorek vlasů Lucyina manžela, avšak Sachsová už hlásila: "Ale našla jsem hřeben jejího muže. Na devadesát devět procent patří ty vlasy jemu."
Výborně, Sachsová. Výborně.
"Ovšem ta vlákna... Nezdá se, že by se shodovala s ostatními stopami, které jsem tu našla." Sachsová se odmlčela.
"Vypadají jako nějaká světlá vlna. Možná ze svetru..., jenže jsem je odebrala z knoflíku na kapsičce, která má člověk Hodinářovy výšky zhruba v úrovni ramen. Mohlo by to být ovčí rouno."
Rozumná dedukce, ale vlákna se přesto musela pečlivěji prozkoumat v laboratoři.
Po několika dalších minutách Sachsová řekla: "To je zřejmě všechno, Rhyme. Moc toho není, ale aspoň něco."
"Dobrá, přivez to všechno s sebou. Projdeme to tady." Kriminalista ukončil hovor.

Thom zapsal informace, které jim Sachsová sdělila. Jakmile odešel, Lincoln Rhyme se opět zadíval na důkazní tabule. Napadlo ho, zda poznámky, na něž se právě dívá, nejsou něčím více než pouhým soupisem poznatků o vyšetřování několikanásobné vraždy. Zda nejsou také důkazem o vraždě zcela jiného druhu: o ohledání posledního místa činu, na kterém kdy s Amélií Sachsovou pracoval.
Lon Sellitto odjel a Sachsová právě dokončila balení důkazů v bytě Lucy Richterové. Otočila se ke Kathryn Danceové

a poděkovala jí.
"Doufám, že to k něčemu bude."
"To je na ohledávačce právě to zvláštní. Nasbíráte třeba jen pár vláken, která se však mohou ukázat jako klíčová pro usvědčení pachatele. Počkáme a uvidíme," řekla Sachsová a dodala: "Vrátím se k Rhymovi. Poslyšte, nevím, jestli byste byla ochotna, ale nechtělo by se vám tu zůstat a zkusit v okolí najít nějaké svědky? Určitě pro to máte cit."
"Beze všeho."
Sachsová jí předala pár kopií policejního portrétu Hodináře a odjela k Rhymovi.
Danceová kývla na Lucy Richterovou. "Snášíte to dobře?"
"Fajn," odvětila desátnice a nasadila stoický úsměv. Vstoupila do kuchyně a postavila na sporák konvici. "Nedáte si čaj? Nebo kávu?"
"Ne. Půjdu ven hledat svědky."
Lucy klopila oči k podlaze, což byl pro experta na kinezii signál nápadný jako semafor. Danceová však nic neříkala.
"Říkala jste, že jste z Kalifornie," ujala se slova desátnice. "Vracíte se tam brzy?"
"Pravděpodobně zítra."
"Jen mě tak napadlo, jestli byste třeba neměla čas zajít někam na kávu nebo tak něco." Lucy si hrála s kuchyňskou chňapkou. I na ní se skvěla slova 4. pěchotní divize. Vytrvalí a oddaní.
"Jistě. Nějak to uděláme." Danceová vytáhla z kabelky vizitku, napsala na ni jméno hotelu a vepředu zakroužkovala číslo mobilního telefonu.
277
Lucy si ji vzala.
"Zavolejte mi," řekla Danceová.
"Zavolám."
"Je všechno v pořádku?"
"Ehm, jasně. Úplně v pořádku."
Danceová podala vojačce ruku a odešla z bytu. V duchu si přitom připomínala další důležité pravidlo kinezické analýzy: Někdy není potřeba odhalovat pravdu za každou lží, kterou vám subjekt řekne.
278

12:11
Amélie Sachsová přinesla Rhymovi malou lepenkovou krabici s důkazy.
"Tak co tam máme?" zeptal se Rhyme.
Sachsová mu znovu vyložila, co našla na místě činu, a zapsala informace na tabuli.
Podle databáze vláken newyorské policie nalezla Sachsová na Lucyině uniformě opravdu ovčí rouno - s největší pravděpodobností pocházelo z límce kožené bundy, jakou kdysi nosívali piloti. Pokud šlo o hodiny, provedla Sachsová hned na místě test na dusičnany - ani u těchto hodin neodhalila žádnou výbušninu. Hodiny byly stejné jako předchozí tři kusy a neobsahovaly žádné stopové důkazy s výjimkou čerstvé skvrny od látky, z níž se vyklubal metylalkohol - chemická látka používaná jako desinfekční a čisticí prostředek. Stejně jako v případě květinářky neměl Hodinář ani tentokrát čas zanechat na místě činu báseň - případně se pro to nerozhodl.
Rhyme souhlasil se zveřejněním informace o pachateli zanechávajícím na místě činu hodiny, ačkoliv podle jeho názoru to nemohlo mít za následek nic jiného než skutečnost, že vrah napříště žádné hodiny na místě činu neumístí až do chvíle, kdy bude mít naprostou jistotu, že oběť nedokáže přivolat pomoc.
Stopové důkazy nalezené na Hodinářově nejpravděpodobnější únikové cestě neobsahovaly žádné užitečné informace.
"Nic dalšího tam nebylo," vysvětlila Sachsová.
"Nic?" zeptal se Rhyme a zavrtěl hlavou.
Locardův princip...
Mezitím dorazil Ron Pulaski, svlékl si kabát a pověsil ho na věšák. Rhyme si všiml, že Amélie okamžitě upřela na zelenáče zrak.
Ten druhý případ...
279
"Zjistils něco o tom napojení na Maryland?" zeptala se Sachsová.
"Federálové vyšetřují tři případy související s korupcí na nábřeží Baltimoru," odvětil mladý policista. "Jeden z nich zasahuje až sem, ale týká se spíše jerseyského přístaviště. A navíc v něm nejde o drogy, nýbrž o úplatky a padělané přepravní doklady. Ještě čekám, až se mi ozvou z baltimorské policie ohledně vyšetřování ve státě Maryland. Creeley ani Sarkowski neměli v Marylandu žádný majetek a nezjistil jsem, že by se tam někdy služebně vydali. Creeley byl nejblíže v Pennsylvánii, kde měl obchodní schůzku s nějakým klientem. A Sarkowski necestoval vůbec. Jo, a Jordan Kessler mi ještě pořád žádný seznam klientů neposlal. Nechal jsem mu ještě jeden vzkaz, ale zatím na něj nereagoval."
Pulaski se odmlčel a pokračoval: "Kromě toho jsem našel pár lidí působících na jedna jedna osmičce, kteří se narodili v Marylandu, jenže ani jeden z nich už s tímhle státem nemá nic společného. Zadal jsem jména všech policistů z jedna jedna osmičky do marylandské databáze plátců daně z nemovitosti..."
"Počkej," přerušila ho Sachsová. "Tohle jsi fakt udělal?"
"To jsem neměl?"
"Ehm, ale jo, Rone. Udělals to správně. Dobrý nápad." Sachsová s Rhymem se na sebe usmáli. Kriminalista uznale zvedl obočí.
"Možná jo. Ale nic z něj nevzešlo."

"No tak pátrej dál."
"Jasně."
Sachsová poté přistoupila k Sellittovi a zeptala se: "Měla bych otázku. Znáš Halstona Jefferiese?"
"To je ten zástupce inspektora z jedna pět osmičky?"
"Přesně tak. Co mu kdo udělal? Je příšerně prchlivý."
Sellitto se zasmál. "Jo, jo, je to vztekoholik."
"Takže nejsem jediná, koho takhle seřval?"
"Ne. Bezdůvodně sprdává lidi. Kde jste na něj narazili?" Pohlédl na Rhyma.
"Na mě nekoukej," odpověděl kriminalista zvesela. "To musel být její případ. Můj rozhodně ne."
280
Améliin rozhořčený pohled ho ani v nejmenším nevyvedl z míry. Hašteřivost může být za jistých okolností docela zábavná, pomyslel si.
"Potřebovala jsem jeden spis, a tak jsem šla rovnou ke zdroji. On byl ovšem toho názoru, že jsem ho měla požádat o svolení."
"Jenže tys nemohla dopustit, aby se policejní šéfové dozvěděli, že vyšetřuješ, co se děje na jedna jedna osmičce."
"Přesně tak."
"On je prostě takový. V minulosti měl nějaké problémy. Jeho manželka byla lvice salonů..."
"To je skvělý výraz," přerušil ho Pulaski. "Lvice salonů. Někdy by možná stálo za to vpustit do salonu opravdovou lvici."
Sellitto ho zpražil chladným pohledem a zelenáč zmlkl.
Detektiv pokračoval: "Slyšel jsem, že Jefferies s manželkou přišli o hodně peněz. O hromadu peněz. O takové peníze, že všichni, jak tu jsme, bychom ani nevěděli, kam patří desetinná čárka. Šlo o nějaký obchod, ve kterém se jeho žena angažovala. Jefferies doufal, že bude kandidovat na nějaký úřad - myslím, že v Albany. Jenže tam se bez velkých prachů nedostanete. A když jí ten obchod nevyšel, tak od něj prostě utekla. Stejně si ale myslím, že vzhledem k jeho povaze spolu museli mít třenice už předtím."
Sachsová pokyvovala nad těmito informacemi hlavou, když vtom jí zazvonil telefon. Přijala hovor. "Ano, to jsem já... Ach ne. Kde...? Za deset minut jsem tam."
S vážným výrazem v náhle bledé tváři vyrazila ke dveřím. "Problém," řekla. "Za půl hodiny jsem zpátky."
"Sachsová...," začal Rhyme. Místo odpovědi však zaslechl jen bouchnutí dveří.

Camaro zastavilo u obrubníku na západní Čtyřiačtyřicáté ulici, nedaleko od West Side Highway.
Když Sachsová vystoupila z auta, zamžoural na ni urostlý muž v kabátě a kožešinové čepici. Neznali se sice, ale on podle jejího ledabylého zaparkování a cedulky s logem newyorské policie na palubní desce bezpečně poznal, že zde čeká právě na ni.
Uši a nos onoho mladého muže měly jasně červenou barvu a z nosu mu vycházela pára. Přešlapoval z nohy na nohu, aby si
281
trochu rozproudil krev. "Brr, to je kosa. Už teď se mi ze zimy dělá špatně. Vy jste detektivka Sachsová?"
"Jo. A vy jste Coyle?"
Podali si ruce. Muž měl silný stisk.
"Tak o co jde?" zeptala se Sachsová.
"Pojďte. Ukážu vám to."
"Kam?"
"Do dodávky. Stojím na parkovišti o kousek dál."
Když svižně kráčeli mrazem, Sachsová se dotázala: "Ze kterého jste okrsku?" Coyle se jí v telefonu představil jako "jeden policista".
Na ulici však panoval dopravní ruch, takže ji Coyle neslyšel.
Sachsová tedy otázku zopakovala. "Ze kterého jste okrsku? Z jižního Midtownu?"
Coyle na ni zamžoural. "Jo." Vysmrkal se.
"Taky jsem tam nějakou dobu dělala," svěřila se mu Sachsová.
"Hmm." Coyle nic dalšího nedodal. Nasměroval Sachsovou k rozlehlému parkovišti, na jehož konci se zastavil vedle dodávky Windstar s tmavými skly a běžícím motorem.
Rozhlédl se kolem sebe. A pak otevřel dveře.

Kathryn Danceová obcházela v Greenwich Village byty a obchůdky nacházející se v okolí bytu Lucy Richterové a přemýšlela o symbióze mezi kinezií a soudní kriminalistikou.
Expert na kinezii potřebuje lidskou bytost - svědka či podezřelého - úplně stejně, jako soudní kriminalista potřebuje důkazy. Tento konkrétní případ se však vyznačoval překvapivým nedostatkem lidí i fyzických důkazů.
Danceovou to skličovalo. Ještě nikdy se nepodílela na tak beznadějně vyhlížejícím vyšetřování.
Promiňte, pane, paní, nazdárek, mladý muži, dnes dopoledne probíhala nedaleko odtud policejní akce, neslyšel(a) jste o ní, á, tak to je výborné, zajímalo by mě, jestli jste náhodou neviděl(a) v okolí někoho, kdo odtud rychle odcházel. Aha, a nevšiml(a) jste si ani něčeho podezřelého, co by se nějak vymykalo normálu? Podívejte se, prosím, na tento portrét... Jenže ono nic.
282

Danceová mezi dotazovanými dokonce ani nezaznamenala jediný případ chronické "svědkitidy" - choroby, při níž lidé očividně něco vědí, ale tvrdí, že nic neviděli a neslyšeli, ze strachu o sebe či o své rodiny. Kdepak, po čtyřiceti mrazivých minutách strávených na ulici dospěla Danceová k závěru, že problém je jednoduše v tom, že zde nikdo opravdu nic neviděl.
Promiňte, pane, ano, to je kalifornská legitimace, ale momentálně spolupracuji s newyorským policejním oddělením, můžete zavolat na toto číslo, abyste si to ověřil, nicméně neviděl jste...
Nula.
V jednom případě byla Danceová zaražena, ba přímo šokována, když chtěla na chodbě oslovit muže, jenž právě vycházel z bytu. Pohlédla na něj, zamrkala a naprosto zkoprněla - muž jako by z oka vypadl jejímu zesnulému choti.
Nakonec se Kathryn přece jen vzpamatovala a absolvovala obvyklý rozhovor i s ním. Muž nicméně vycítil, že tu něco nehraje, zamračil se a zeptal se agentky, jestli jí něco není.
Jak neprofesionálně si někdy dokážeme počínat, pomyslela si Danceová rychle. "To nic," řekla a nasadila falešný úsměv.
Ani tento muž si ničeho neobvyklého nevšiml, a tak se s Danceovou rozloučil a vyšel na ulici. Agentka se za ním dlouze zadívala a pokračovala v pátrání.
Chtěla nějakou stopu, chtěla pomoci dopadnout pachatele. Jako kterýkoliv jiný policista si i ona samozřejmě přála odstranit toho zvráceného a nebezpečného člověka z ulic. Kromě toho si ho však přála po dopadení vyslechnout.
Hodinář byl jiný než všichni ostatní pachatelé, s nimiž kdy měla co do činění. Kathryn Danceová zoufale toužila zjistit, jaké hodiny v něm vlastně tikají - v duchu se tomuto příměru usmála.
Ušla ještě jeden blok a vyptávala se lidí, avšak nenašla nikoho, kdo by jí dokázal pomoci.
Až narazila na toho zákazníka.
Na chodníku jeden blok od Lucyina bytu zastavila muže, který před sebou tlačil nákupní vozík plný potravin. Muž letmo pohlédl na policejní portrét Hodináře a impulzivně vyhrkl: "No jo, myslím, že jsem viděl někoho, kdo vypadal jako on..." Vzápětí se

však zarazil. "Jenže jsem mu vůbec nevěnoval pozornost." Načež vyrazil pryč.
Kathryn Danceová okamžitě poznala, že ten člověk toho viděl víc.
Svědkitida.
"Je to velice důležité."
"Já akorát viděl někoho, kdo běžel po ulici. Nic jiného."
"Poslyšte, mám nápad. Máte tam něco mraženého?" Ukázala na nákupní vozík.
Muž opět zaváhal a snažil se jí číst myšlenky. "Ani ne."
"Co kdybychom si spolu zašli někam na kávu a já vám položila pár dalších otázek? Nevadilo by vám to?"
Poznala, že by to muži vadilo, jenže v tu chvíli s oběma zalomcoval poryv ledového větru a muž se zatvářil, jako že by mu především nevadilo vypadnout z téhle zimy. "No tak jo. Ale nic dalšího už vám k tomu doopravdy neřeknu."
To se uvidí.

Amélie Sachsová seděla na zadním sedadle dodávky.
S Coyleovou pomocí se usilovně snažila posadit na sedadlo i bývalého detektiva Arta Sny dera. Ten byl jen zpola při vědomí a mumlal cosi, čemu Sachsová nerozuměla.
Když Coyle poprvé otevřel dveře, Snyder ležel rozpláclý v dodávce s hlavou nepřirozeně zakloněnou a v bezvědomí, takže Sachsovou - k její hrůze - napadlo, že spáchal sebevraždu. Záhy ovšem zjistila, že detektiv je pouze opilý, a to řádně. Jemně s ním zatřásla. "Arte?" Detektiv otevřel oči a dezorientovaně se zamračil.
Konečně se jim ho podařilo dostat na sedadlo.
"Ne, chci jenom spát. Nechte mě bejt. Chci spát."
"Tohle je jeho dodávka?" zeptala se Sachsová.
"Jo," odpověděl Coyle.
"A co se stalo? Jak se sem dostal?"
"Byl nahoře v Harry's. Jenže ho už tam nechtěli obsloužit, protože byl příliš opilý, a tak se vy coural ven. Já vešel krátce nato dovnitř, abych si koupil nějaký cigára. Barman věděl, že jsem polda, a řekl mi o něm. Nechtěl, aby odtamtud odjel autem a zabil sebe
nebo někoho jiného. Nakonec jsem ho našel tady, napůl nasoukaného do auta. V kapse měl vaši vizitku."
Art Snyder mátožně změnil polohu. "Nechte mě bejt." Oči měl zavřené.
Sachsová pohlédla na Coylea. "Já už se o něj postarám."
"Víte to určitě?"
"Jo. Ale mohl byste mi někde sehnat taxíka a poslat ho sem?"
"Jasně."
Policista vystoupil z dodávky a odešel. Sachsová se přikrčila a dotkla se detektivovy paže. "Arte?"
Snyder otevřel oči a vzápětí je přimhouřil, neboť ji poznal. "Ty..."
"Arte, odvezeme vás domů."
"Nech mě bejt. Nech mě kurva bejt."
Přes čelo se mu táhl šrám a rukáv měl od pádu roztržený. Před chvílí očividně zvracel.
"Copak už jsi neudělala dost?" osopil se na ni. "Copak už jsi mi toho neprovedla dost, sakra?" Vypoulil na Sachsovou oči. "Jdi pryč. Chci bejt sám. Nech mě na pokoji!" Překulil se na kolena a pokusil se doplazit na sedadlo řidiče. "Jdi...

pryč!"
Sachsová ho přitáhla zpátky. Snyder nebyl žádný střízlík, ale alkohol ho oslabil. Pokusil se vstát, ale dopadl zpátky na sedadlo.
"Tomu říkám skvělý výkon." Sachsová ukázala na půllitrovou láhev na podlaze. Byla prázdná.
"Co je ti do toho? Co je ti kurva do toho?"
"Co se stalo?" trvala na svém Sachsová.
"Copak to nechápeš? Ty ses stala. Ty."
"Já?"
"Proč jsem si jen myslel, že to zůstane pod pokličkou? U policie se žádné tajemství neudrží. Přeptám se kvůli tobě na pár věcí, třeba kde je ten podělanej spis, co se s ním stalo..., a chlápek, se kterým jsem chodil hrát kulečník - ten, co jsem ti o něm vykládal -, se najednou neobjeví. A nezvedá mi telefony..." Otřel si ústa do rukávu. "Načež zavolá on mně. Chlap, se kterým jsme byli tři roky parťáci, a dokonce jsme jednou jeli společně i s manželkama na výletní plavbu. A hádej, co mi řekl? Že prej to nestihne... A to všecko jen proto, že jsem se někoho na něco zeptal. Polda v důcho-
284
285
du se na něco vyptává... Měl jsem ti říct, ať si vysereš voko, hned jak jsi mi vlezla do dveří."
"Arte, já..."
"žádnej strach, mladá dámo. Neprozradil jsem tvoje jméno. Neprozradil jsem vůbec nic." Sebral láhev, zjistil, že je prázdná, a mrštil jí na podlahu.
"Poslyšte, znám dobrého psychologa. Můžete..."
"Psychologa? A v čem by mně jako radil? V tom, jak si posrat život ještě víc?"
Sachsová se zadívala na láhev. "Prostě jste zakopl. Každý někdy zakopne."
"O tomdle já nemluvím. Todle je jen důkaz, že jsem všecko posral."
"Jak to myslíte, Arte?"
"Neměl jsem bejt polda. Všecko jsem promrhal. Promrhal jsem vlastní život."
Sachsovou zamrazilo. Jeho slova jako by odrážela i její pocity. Art bezděky přesně formuloval důvod, pro který chtěla od policie odejít i ona. "Arte," řekla, "co kdybych vás odvezla domů?"
"Moh jsem dělat stovku jiných věcí. Můj brácha je instalatér. Sestra šla na univerzitu a teď dělá pro reklamní agenturu. Vymyslela tu reklamu s motýlkem na ty ženský věci. Je slavná. Mohl jsem taky něco dělat."
"Tohle si jen namlou..."
"Přestaň!" vyštěkl Snyder a ukázal na ni prstem. "Neznáš mě dost dobře na to, abys se mnou takhle mluvila. Nemáš na to právo."
Sachsová zmlkla. Byla to pravda. Neměla na to právo.
"Ať se kvůli tý věci, do který šťouráš, semele cokoliv, tak já jsem v prdeli. Ať to bude dobrý, nebo špatný, já jsem v prdeli."
Sachsové se nad jeho hněvem a bolestí sevřelo srdce; vzala Snydera kolem ramen. "Arte, poslouchejte..."
"Dej ty pracky pryč." Detektiv si opřel hlavu o okno.
O chvíli později dorazil Coyle a gesty směroval k dodávce žlutý taxík. Společně se Sachsovou pak pomohli Snyderovi vystoupit z dodávky a přesunout se do taxíku. Sachsová sdělila řidiči de-
286
tektivovu adresu, vytáhla z vlastní peněženky všechny peníze a podala taxikáři téměř padesát dolarů a klíčky od Snyderova auta. "Zavolám jeho manželce, aby věděla, že už jede," ujistila ho nakonec. Taxík pomalu vplul do newyorského provozu.
"Díky," řekla Sachsová Coyleovi, který pokýval hlavou a odešel. Byla vděčná, že se jí na nic nevyptával.
Jakmile zmizel, sáhla si do kapsy a vytáhla Snyderovu pistoli, kterou mu sebrala z pouzdra vzadu na opasku, když ho v autě vzala kolem ramen. Možná doma schovával ještě jednu zbraň, ale přinejmenším měla Sachsová jistotu, že touto pistolí Snyder sebevraždu nespáchá. Vytáhla z ní zásobník a zastrčila prázdnou zbraň pod sedadlo spolujezdce. Nato zabouchla dveře dodávky a vrátila se ke svému autu.
Její ukazováček se zarýval do palce. Svědila ji kůže. Zmítal jí vztek, když si uvědomila, že kromě vydírání a krádeží důkazů se její otec - stejně jako všichni pokřivení policisté - dopustil i jednoho obecnějšího zločinu. Už pouhá její snaha dobrat se pravdy se změnila v cosi tvrdého a nebezpečného - v cosi, co postihovalo dokonce i nevinné. Snyderův život penzisty, na který se celá léta těšil, se mu rozpadal před očima. A to vše jen kvůli tomu, co se dělo na 118. okrsku.
Stejně jako se kdysi rodinám usvědčených policistů z Klubu ze Šestnácté Avenue navždy změnil život kvůli tomu, co provedl její otec se svými kumpány. Manželky byly nuceny odevzdat dům hypoteční bance, děti musely zanechat školy a hledat si práci; všichni dohromady pak byli vyloučeni ze společnosti, navždy poskvrněni skandálem svého otce či manžela.
Sachsová měla stále čas z toho všeho vypadnout - pověsit policejní práci na hřebík a věnovat se něčemu jinému. Nastoupit do Argyle Security, oprostit se od všelijakých nesmyslů a zákulisní politiky, vybudovat si nový život. Stále měla čas. Pro Arta Snydera už však bylo pozdě.
Proč, tati? Proč jsi to udělal?
Amélie Sachsová se to nikdy neměla dozvědět.
Čas plynul a vytrvale s sebou odnášel jakoukoliv naději, že by na tuto otázku mohla najít odpověď.
287

Nezbývalo jí než spekulovat, což však nevede k ničemu jinému než k jizvě na duši, která bolí tak, až se zdá, že se nikdy nezahojí.
Jediným řešením by bylo obrátit chod hodin - jenže tohle řešení samozřejmě nepřipadalo v úvahu.

Tony Parsons seděl v kavárně naproti Kathryn Danceové; nákupní tašku s potravinami měl stále vedle sebe. Přimhouřil oči a zavrtěl hlavou. "Snažím se rozpomenout, ale opravdu mě nic dalšího nenapadá." Zašklebil se. "Myslím, že to pro vás byly zbytečně vyhozené peníze." Zvedl do vzduchu šálek s kávou.
"No, alespoň to zkusíme." Danceová věděla, že toho ví více. Odhadovala, že nejprve odpověděl bez přemýšlení - ó, vyšetřovatelé milují impulzivní subjekty -, ale pak si uvědomil, že muž, kterého zahlédl, by mohl být vrah, možná dokonce ten, jenž předešlého dne spáchal ty strašlivé vraždy na molu a v boční uličce. Danceová věděla, že lidé, kteří s radostí vypovídají o podvádějících sousedech a výrostcích kradoucích v obchodě, náhle ztratí paměť, když se začnou probírat zločiny, při nichž jde člověku o život.
Parsons byl možná těžký oříšek, ale to Danceovou netrápilo. Milovala překonávání překážek (radostný pocit, který často mívala, když se subjekt konečně přiznal, vždy tlumilo vědomí, že podpis pod pachatelovým doznáním zároveň znamená konec dalšího slovního souboje).
Nalila si do kávy mléko a toužebně se zadívala na jablkový závin vystavený ve vitríně u barového pultu. Čtyři sta padesát kalorií. Ach jo. Otočila se zpátky k Parsonsovi.
Ten si osladil kávu a zamíchal ji. "Víte, ale nedá se vyloučit, že kdybychom se o tom chvilku jenom tak bavili, mohl bych si přece jen vzpomenout na něco dalšího."
"To je skvělý nápad."
Parsons přikývl. "Vlastně nevidím důvod, proč by náš rozhovor nemohl přerůst v takové malé důvěrné setkání."
A obdařil agentku rozzářeným úsměvem.
288

13:17
Byla jeho cenou útěchy.
Byla jeho dárkem od Geralda Duncana.
Byla způsobem, jímž mu Hodinář sděloval, že ho to mrzí, a myslel to přitom vážně - ne jako Vincentova matka.
A taky to byl dobrý způsob, jak zpomalit policii - znásilnit a zabít jednu její příslušnici. Duncan se nejprve zmínil o té rusovlasé policistce, která pracovala na místě druhé vraždy, a navrhl Vincentovi ji (ach ano, prosím..., rudé vlasy, jako u Sally Anne). Jenže když pak z buicku sledovali počínání policistů v bytě Lucy Richterové v Greenwich Village, uvědomili si s Duncanem, že se k té zrzce nemají jak dostat; v žádném okamžiku nebyla sama. Zato ta druhá ženská, detektivka v civilu nebo kdo to vlastně byl, vyrazila na ulici úplně osamocená a podle všeho sháněla nějaké svědky.
Duncan s Vincentem tedy zamířili do jedné diskontní prodejny a naplnili tam nákupní vozík novou zimní bundou a zbožím za necelých padesát dolarů - pracím práškem, nezdravými laskominami a minerálkou. (Člověk, který před sebou tlačí nákup, nemůže být podezřelý - jeho přítel byl studnicí výtečných nápadů.) Jejich plán zněl tak, že Vincent začne s vozíkem projíždět ulicemi Greenwich Village, dokud nenarazí na osamělou policistku nebo ona nenarazí na něj, načež ji vláká do jedné opuštěné budovy stojící blok od bytu Lucy Richterové.
Odvleče ji do sklepa, kde si s ní bude moci užívat, jak dlouho bude chtít, zatímco Duncan se postará o příští oběť.
Duncan si poté pozorně prohlédl Vincentovu tvář. "Dělalo by ti problémy tu policajtku zabít?"
Ze strachu, že by mohl zklamat přítele, který mu prokázal tak ohromnou laskavost, Vincent rozhodně řekl: "Ne."
Duncan však očividně poznal, že to není pravda. "Tak já ti poradím: prostě ji nech v tom sklepě. Spoutej ji. A jakmile budu hotov v Midtownu, zajedu tam a postarám se o ni sám."
289
Když to Vincent uslyšel, cítil se mnohem, mnohem lépe.
Nyní měl Kathryn anceovou pár decimetrů před sebou a cítil, jak jeho nitrem lomcuje hlad. Ten její cop, to její hladké hrdlo, ty její dlouhé prsty. Nebyla silná, ale měla pevnou postavu - ne jako ty vyzáblé rádobymodelky, které člověk hodně vídá v centru. Kdo by stál o někoho takového?
Její postava v něm probouzela hlad.
Její zelené oči v něm probouzely hlad.
Dokonce i její jméno, Kathryn, v něm probouzelo hlad. Z nějakého důvodu jako by spadalo do stejné kategorie jmen jako Sally Anne. Vincent nedokázal říct proč. Snad proto, že bylo staromódní. A taky se mu líbilo, jak hladově pošilhávala po moučnících. Je úplně stejná jako já! Vincent už se nemohl dočkat, až tahle ženská bude ležet čelem k zemi v tom baráku nahoře na ulici.
Usrkl kávu. "Takže jste říkala, že jste z Kalifornie?" dotázal se Vincent - tedy spíše Ochotný Tony Parsons.
"Přesně tak."
"Tam je určitě hezky."
"Ano, to je. V některých částech rozhodně. Ale zkusme se teď vrátit k tomu, co jste přesně viděl. Vyprávějte mi něco o tom běžícím muži."
Vincent věděl, že nesmí ztratit koncentraci - přinejmenším do chvíle, kdy budou sami v té opuštěné budově. "Buď opatrný," kladl mu na srdce Hodinář, když mu dával instrukce. "Chovej se nesměle. Předstírej, že o mně něco víš, ale nechceš o tom mluvit. Buď váhavý. Přesně takhle by se choval skutečný svědek."
Vincent nyní Kathryn sdělil - nesměle a váhavě - pár dalších informací o muži běžícím po ulici a přihodil i mlhavý popis Geralda Duncana, ačkoliv přitom prozradil v podstatě jen to, co už policie beztak věděla, jelikož měla jeho digitální

portrét (o tomhle pak musí Duncanovi říct). Kathryn si zapsala pár poznámek.
"Nějaké charakteristické znaky?"
"Hmm. Na žádné si nevzpomínám. Jak říkám, nebyl jsem u něj moc blízko."
"Co zbraně?"
"Myslím, že nebyl ozbrojen. Co vlastně provedl?"
"Dopustil se pokusu o přepadení."
290
"Ach, božínku. Ublížil někomu?"
"Naštěstí ne."
Nebo spíš naneštěstí, pomyslel si Chytrý Vincent alias Tony.
"Nesl něco?" dotázala se agentka Danceová.
Odpovídej jednoduše, připomněl si Vincent. Nedopusť, aby ti podrazila nohy.
Zamyšleně se zamračil a zaváhal. Nakonec řekl: "Totiž, možná že ano. Možná něco nesl. Snad nějakou tašku. Opravdu jsem na něj moc dobře neviděl. Běžel strašně rychle..." Odmlčel se.
Kathryn naklonila hlavu. "Chtěl jste ještě něco dodat?"
"Omlouvám se, že vám nemůžu pomoct víc. Vím, že je to důležité."
"To je v pořádku," odpověděla povzbudivě žena a Vincent na okamžik pocítil výčitky svědomí z toho, co se v několika příštích minutách stane.
Hlad mu však vzápětí poručil, ať žádné výčitky nemá. Mít nutkání je normální.
Když nebudeme jíst, umřeme...
Nesouhlasíte s tím, agentko Danceová?
Oba se napili kávy a Vincent prozradil Kathryn ještě pár dalších detailů o podezřelém.
Agentka se s ním bavila jako s kamarádem. Konečně Vincent usoudil, že přišla správná doba. "Heleďte," řekl, "možná tu něco dalšího přece jen je... Předtím jsem měl tak trochu strach. Však to znáte, pohybuju se v těchhle končinách každý den. Co když se vrátí? Mohl by se dovtípit, že jsem o něm něco řekl já."
"Můžeme vás držet v anonymitě. A rozhodně vás ochráníme. Slibuji."
Chytré zaváhání. "Vážně?"
"To si pište. Přidělíme vám policejní ostrahu."
Tak tomuhle říkám zajímavý nápad. Mohl bych poprosit o tu zrzku?
"Dobrá," odpověděl Danceové, "viděl jsem, kam běžel. Do zadních dveří jedné budovy nahoře na ulici. Vběhl jimi dovnitř."
"A ty dveře byly odemčené? Anebo měl klíč?"
"Myslím, že byly odemčené. Jestli chcete, tak vám to ukážu."
291
"To by nám velice pomohlo. Už jste dopil?" Agentka ukázala na jeho šálek.
Vincent dopil kávu. "Teď už ano."
Danceová zavřela zápisník a Vincent si vryl do paměti, že až bude hotov, nesmí jí ho zapomenout sebrat.
"Díky, agentko Danceová."
"Není vůbec zač."
Vincent vyjel s vozíkem na ulici a Kathryn mezitím zaplatila účet. Po chvíli se k němu připojila a oba vyrazili k budově, na kterou jí ukázal.
"To je v prosinci v New Yorku vždycky taková zima?"
"Hodně často, jo."
"Jsem celá promrzlá."
Vážně? Mně připadáš parádně nažhavená.
"Kam to jdeme?" zeptala se agentka, zpomalila a podívala se na ceduli s názvem ulice. Přimhouřila oči před ostrým sluncem, zastavila se úplně, otevřela zápisník a začala nahlas odříkávat, co si do něj píše. "Pachatel se v inkriminované době pohyboval na Sherman Street v Greenwich Village." Rozhlédla se kolem sebe. "Zamířil do boční uličky mezi Sherman Street a Barrow Street..." Podívala se na Vincenta. "Na které straně je ta boční ulička? Na severní, na jižní? Potřebuji být přesná."
A, tak dáma je taky pedant.
Na okamžik se zamyslel, ačkoliv jeho dezorientoval spíše hlad než třeskutá zima. "Měla by to být jihovýchodní."
Danceová se zadívala do poznámek a zasmála se. "Sotva to po sobě dokážu přečíst, jak se třesu. Tahle zima je vážně příliš. Už se nemůžu dočkat, až se vrátím do Kalifornie."
Tak to se setsakra načekáš, děvenko...
Opět se dali do chůze.
"Máte rodinu?" zeptala se agentka.
"Jo. Ženu a dvě děti."
"Já mám taky dvě děti. Syna a dceru."
Vincent pokýval hlavou a v duchu si položil otázku: Jak stará je dcera?
"Takže tohle je ta ulička?" zeptala se Danceová.
292
"Jo. Přesně sem zamířil." Vincent si přesunul nákupní vozík za sebe a vnořil se do uličky, která vedla do jejich hnízdečka lásky v útrobách opuštěné budovy. Cítil bolestivou erekci.

Sáhl si do kapsy a sevřel rukojeť nože. Ne, sám o sobě ji nedokáže zabít. Ale jestli se agentka bude bránit, musí přece chránit sám sebe.
Seknout přes oči...
Bylo by to hnusné, ale Vincent by neměl s jejím zkrvaveným obličejem problém: stejně byl radši, když ležely na břiše.
Nacházeli se teď hlouběji v uličce. Vincent se rozhlédl kolem sebe a viděl, že od budovy je dělí ještě asi dvanáct až patnáct metrů.
Danceová se znovu zastavila a otevřela zápisník. Začala si psát poznámky a nahlas si je přitom předříkávala: "Ulička se táhne za šesti, ne, za sedmi obytnými budovami. Stojí v ní čtyři popelnice. Povrch uličky tvoří asfalt. Pachatel tudy běžel směrem na jih." Znovu si nasadila rukavice na roztřesené prsty zakončené rozkošně rudými nehty.
Hlad teď Vincentem doslova cloumal. Paradoxně však Vincent cítil, že z něj odchází síla. Napjatou rukou znovu sevřel nůž a začal rychle oddechovat.
Danceová se znovu zastavila.
Teď! Vezmi si ji.
Vincent začal vytahovat z kapsy nůž.
Právě v tom okamžiku však vzduch prořízlo zakvílení sirény, které vycházelo z druhého konce uličky. Vincent na policistku šokovaně pohlédl.
A pak ucítil na zátylku dotek hlavně.
"Ruce vzhůru!" ječela na něj agentka Danceová. "No tak!" Sevřela mu rameno.
"Ale..."
"Tak bude to?"
Zaryla mu pistoli hlouběji do lebky.
Ne, ne, ne! Vincent upustil nůž a zvedl ruce.
Co se to děje?
Kousek před nimi prudce zastavil policejní vůz a další se objevil přímo za nimi. Z obou aut vyskákali čtyři obrovští policisté.
293
Ne... Ach, ne...
"Lehnout čelem k zemi," nařídil mu jeden z nich. "Tak dělej!"
Vincent se však nedokázal ani hnout, tak strašlivě byl šokovaný.
Danceová couvla, čtveřice policistů ho obstoupila a stáhla ho k zemi.
"Já nic neudělal! Nic jsem neudělal!"
"No tak!" vykřikl jeden z mužů. "Na břicho - hned."
"Jenže ta zem je studená a špinavá! A já nic neudělal!"
Strhli ho na tvrdý asfalt a vyrazili mu přitom dech. Vincent se zmohl jen na zachroptění.
Bylo to přesně jako se Sally Anne, všecko navlas stejné.
Ani se nehni, ty vypasený úchyle...
Ne, ne, ne!
Cítil na sobě spoustu rukou, které ho pevně svíraly. Cítil bolest v pažích, které mu někdo odtáhl za tělo a sepjal je pouty. Prohledali ho, obrátili mu všechny kapsy.
"Má tu nějaký průkaz a taky nůž."
Dělo se to teď, dělo se to před třinácti lety? Vincent už to nedokázal posoudit.
"Já nic neudělal! Co to má všechno znamenat?"
Jeden policista se přitočil k agentce Danceové. "Slyšeli jsme vás docela zřetelně. Nemusela jste s ním chodit až do uličky."
"Bála jsem se, že uteče. Chtěla jsem s ním zůstat, co nejdéle to půjde."
Co se tady děje? uvažoval Vincent. O čem ta ženská mluví?
Agentka Danceová pohlédla na policistu a kývla směrem k Vincentovi. "Odváděl slušný výkon, než jsme spolu zašli do té kavárny. Jakmile jsme se posadili, věděla jsem, že to jen hraje."
"Vy jste se zbláznila .Já..."
Danceová se otočila k Vincentovi. "Váš přízvuk nebyl v souladu s použitými výrazy a vaše řeč těla mi prozradila, že se mnou ve skutečnosti žádný rozhovor nevedete. Že máte v plánu úplně něco jiného a z nějakého důvodu se se mnou snažíte manipulovat... Nakonec se ukázalo, že mě chcete zatáhnout do zadní uličky."
Vysvětlila mu, že když šla platit účet, nepozorovaně vytáhla z kapsy mobilní telefon a stiskla tlačítko posledního volaného
294
čísla, čímž se dovolala na detektivku newyorské policie, s níž pracovala v bytě Lucy Richterové. Stručně do telefonu zašeptala, k jakému závěru dospěla, a nechala na místo poslat posily. Poté nezavěsila, ale ukryla telefon pod zápisník. Právě proto nahlas odříkávala názvy ulic - dávala tak policistům pokyny.
Vincent pohlédl na její ruce. Agentka si toho všimla a zvedla do vzduchu pero, kterým si vše zapisovala. "No jo. Tohle je moje zbraň."
Vincent přesunul pohled zpět na ostatní policisty. "Já vůbec nechápu, co se tady děje. Tohle je úplný nesmysl."
"Víš co?" odpověděl mu jeden z policistů. "Radši si šetři dech. Chvilku před tím, než nám agentka zavolala, jsme dostali hlášení, že pomocník pachatele útoku se vrátil na ulici s naloženým nákupním vozíkem. Podle popisu to měl být vypasený běloch."

Jmenuje se Sally Anne, tlusťochu. Uprchla, zavolala policii a řekla nám o tobě všechno...
"To nejsem já! Já nic neudělal. Pletete se. Strašně se pletete."
"Jo," odvětil další policista s pobaveným výrazem, "to slýcháme často. Jdeme."
Uchopili ho pod pažemi a hrubě ho nacpali do hlídkového vozu. Vincent v duchu slyšel hlas Geralda Duncana. Promiň. Zklamal jsem tě. Vynahradím ti to...
A ve vypaseném Vincentu Reynoldsovi se cosi zatvrdilo. Rozhodl se, že ho za nic na světě nedokážou přinutit, aby zradil svého přítele.

Vedle okna v laboratoři Lincolna Rhyma seděl urostlý muž hruškovité postavy s rukama spoutanýma za zády.
Jeho řidičský průkaz a záznamy v databázi motorových vozidel vyšetřovatelům prozradily, že to není Tony Parsons, nýbrž Vincent Reynolds, osmadvacetiletý stenograf, který bydlí v New Jersey a pracuje jako externista pro šest různých agentur, z nichž žádná toho o něm moc neví s výjimkou základních údajů o zaměstnanci a ověřených informací z profesního životopisu; v tomto směru byl Reynolds příkladný, byť zcela nevýrazný zaměstnanec.
295
Vincent nyní pociťoval směsici vzteku a nejistoty. T2kal pohledem mezi podlahou a policisty kolem sebe - Rhymem, Sachsovou, Danceovou, Bakerem a Sellittem.
Zadržený neměl v záznamech žádná předchozí zatčení a ani v současné době na něj nebyl vydán zatykač. Prohlídka jeho ubohého bytu v New Jersey navíc neodhalila žádnou očividnou spojitost s Hodinářem. A také žádné informace o milence, blízkých přátelích nebo rodičích. Policisté našli jen rozepsaný dopis sestře do Detroitu. Sellitto zjistil na michiganské policii její číslo, zavolal tam a nechal jí vzkaz, aby se jim ozvala.
V pondělí večer - tedy v době vraždy na molu a v boční uličce u Cedar Street - byl Reynolds v práci, ale od té doby měl volno.
Mel Cooper poslal e-mailem jeho digitální fotografii Joanne Harperové do květinářství. Joanne odpověděla, že jí Reynolds opravdu připomíná muže, který na ni civěl přes výlohu, ale vzhledem k ostrému slunci, zaprášenému oknu výlohy a slunečním brýlím na jeho očích to nemůže potvrdit s jistotou.
Ačkoliv ho detektivové silně podezírali, že právě on je Hodinářovým komplicem, důkazy, které by potvrzovaly jeho přítomnost na místech činu, byly dosti mlhavé. Otisk boty z garáže, kde pachatelé zanechali automobil, sice odpovídal velikosti jeho bot - tedy číslu třináct -, avšak podrážka nevykazovala žádný charakteristický znak, díky němuž by se dalo s jistotou konstatovat, že otisk patří Reynoldsovi. Nákup ve vozíku - Rhyme tušil, že Reynolds zboží nakoupil jen proto, aby se dostal do blízkosti Danceové či jiné policistky a nevzbudil přitom podezření - obsahoval mimo jiné i čipsy, čokoládové tyčinky a jiná nezdravá jídla. Všechna balení však zůstala neotevřená a ohledání Reynoldsových svršků neodhalilo žádné drobky, které by odpovídaly stopám nalezeným ve Fordu Explorer.
Policie ho tedy prozatím zadržovala pouze za nezákonné držení nože a maření policejní operace - což je u falešných svědků obvyklé obvinění.
Notná část vedení města i newyorské policie si nicméně přála použít proti Vincentovi "metodu Abú Ghrajb": tyranizovat a zastrašovat ho tak dlouho, dokud se nesloží a nezačne mluvit. Tento
296
postup upřednostňoval Dennis Baker - magistrát totiž na něj vyvíjel tlak, aby konečně dopadl pachatele.
Kathryn Danceová nicméně řekla: "Tohle není nic platné. Vyslýchaný se stáhne do sebe jako housenka a prozradí vám jen snůšku nesmyslů." Odmlčela se a dodala: "Jen tak mimochodem, pokud chcete získat přesné informace, je mučení velmi neefektivní metoda."
A tak ji Rhyme s Bakerem požádali, aby se rozhovoru s Vincentem ujala ona. Potřebovali co nejrychleji najít Hodináře, a jelikož byly gumové hadice zapovězeny, rozhodli se svěřit výslech expertce.
Zvláštní agentka tedy zatáhla závěsy a posadila se přímo naproti Vincentovi, takže je od sebe dělil jen prázdný prostor. Poté si přisouvala židličku tak dlouho, až byla zhruba metr od něj. Rhyme předpokládal, že agentka má v úmyslu proniknout do Vincentovy "osobní bubliny", a pomoci tak zlomit jeho odpor. Zároveň si však uvědomoval, že pokud by se Vincent znenadání vrhl kupředu, mohl by ji těžce poranit.
Danceová si to bezpochyby uvědomovala také, ale nedala nikterak najevo, že hrozící nebezpečí vnímá. Věnovala Vincentovi zdrženlivý úsměv a klidně řekla: "Vincente, vím, že jste byl informován o svých právech a souhlasil jste, že s námi budete mluvit. Ceníme si toho."
"Samozřejmě. Udělám, co budu moct. Tohle je velké...," pokrčil rameny, "... no, zkrátka nedorozumění."
"V tom případě uvedeme všechno na pravou míru. Nejdříve však potřebuji pár základních informací." Dotázala se ho na celé jméno, adresu, věk, zaměstnání i předchozí zatčení.
Vincent se zamračil. "Tohle už jsem říkal jemu." Pohlédl na Sellitta.
"Omlouvám se. Znáte to, pravá ruka zřejmě neví, co dělá levá. Zkusme si to projít znovu, pokud vám to nevadí." "Ach jo. No dobře."
Rhyme si domyslel, že Danceová si podle těchto ověřených informací vytváří základní kinezické čtení podezřelého. Původní skepse se vytratila a nyní byl tímto procesem fascinován.
297
Danceová souhlasně kývala hlavou, zapisovala si Vincentovy odpovědi a čas od času mu poděkovala za spolupráci. Její zdvořilost Rhyma mátla. On sám by si počínal mnohem tvrději.
Vincent se zašklebil. "Heleďte se, já se s várna můžu bavit, jak dlouho chcete. Ale doufám, že taky pošlete někoho hledat toho chlapa, kterého jsem viděl. Nechcete přece, aby utekl. Z toho mám vážně obavy. Snažím se vám pomoct a tohle mám za to - vlastně to v životě zažívám pořád."

Informace o podezřelém, které sdělil Danceové a policistům na místě činu, byly nicméně bezcenné. Budova, v níž pachatel podle jeho tvrzení zmizel, nevykazovala žádné známky něčí nedávné přítomnosti.
"A teď bychom si mohli ještě jednou projít veškerá fakta. Řekněte mi, co se stalo. Ale kdyby vám to nevadilo, ráda bych, abyste mi to řekl v obráceném pořadí."
"Cože?"
"V obráceném chronologickém pořadí. Je to dobrá metoda, jak probudit k životu paměť. Začněte u poslední události a postupně se vracejte v čase. Takže podezřelý vběhl ze zadní uličky do dveří té staré budovy... Zaměřme se na konkrétní fakta. Barva dveří."
Vincent se na židli ošil a zamračil se. Po chvíli však ze sebe přece jen vysoukal výpověď. Začal mužem vbíhajícím do dveří (na barvu si nevzpomínal) a vysvětlil, co se stalo těsně předtím - totiž že muž běžel zadní uličkou. Ještě předtím prý běžel po ulici. A úplně nakonec Vincent popsal, jak si toho muže všiml na Barrow Street, kde se nejistě rozhlížel kolem sebe a poté se dal na útěk.
"Dobrá," řekla Danceová, která si stále všechno zapisovala. "Děkuji vám, Vincente." Lehce se zamračila. "Ale proč jste mi říkal, že se jmenujete Tony Parsons?"
"Protože jsem měl strach. Udělal jsem dobrý skutek, když jsem vám řekl, co jsem viděl, ale bál jsem se, že kdyby vrah zjistil, jak se jmenuju, zavraždil by i mě." Čelist se mu roztřásla. "Teď lituju, že jsem raději nemlčel. Jenže jsem nemlčel a pak jsem dostal strach. Říkal jsem vám, že mám strach."
Mužovo kňourání Rhyma dopalovalo. Zmáčkni ho, naléhal v duchu na Kathryn Danceovou.
298
Ta však vyslýchaného jen příjemným hlasem vyzvala: "Povězte mi něco o tom noži."
"Dobrá, ten jsem mít neměl. Jenže mě před pár lety přepadli. Bylo to strašné. A já jsem hrozný hlupák. Měl jsem ho prostě nechat doma. Obvykle to dělám. Jenže nepřemýšlím a pak z toho mám maléry."
Danceová si svlékla sako a položila ho na židličku vedle sebe. Vincent pokračoval: "Všichni ostatní jsou dost chytří na to, aby se do něčeho nenamočili. Zatímco já něco řeknu a pak to dopadne takhle." Zabodl oči do podlahy a v koutcích úst mu cukalo znechucení.
Danceová se ho zeptala, odkud přesně se dozvěděl o Hodinářových vraždách a kde se nacházel v době ostatních útoků.
Její otázky připadaly Rhymovi podivné. Povrchní. Agentka vyšetřovala podezřelého jinak, než by na jejím místě postupoval on, nevytloukala z něj alibi ve snaze ho následně roztrhat na kusy. To, co jemu osobně připadalo jako dobrá stopa, nechávala plavat. Ani jednou se například nezeptala, jestli jí Reynolds nezavedl do té zadní uličky ještě z nějakého jiného důvodu - všichni policisté samozřejmě předpokládali, že ji tam chtěl zavraždit -, například aby ji mučením přiměl říct mu všechno, co policie o Hodináři ví.
Agentka na Vincentovy odpovědi nijak nereagovala, pouze si dělala poznámky. Nakonec se podívala na Sachsovou, která stála za Vincentem. "Amélie, můžete pro mě něco udělat?" "Jistě."
"Mohla byste Vincentovi ukázat ten otisk boty, který jsme našli?"
Sachsová vstala, přinesla elektrostatický snímek a přidržela ho před Vincentem, aby si ho mohl prohlédnout. "Co je s ním?" zeptal se Vincent. "Ta bota má vaše číslo, je to tak?" "Zhruba."
Danceová na něj dál civěla, ale neříkala nic. Rhyme cítil, že agentka straží geniální past. Oba je bedlivě sledoval...
"Děkuji vám," řekla Danceová Sachsové, která opět usedla.
299
Danceová se pak přisunula kupředu, čímž ještě více narušila Vincentův osobní prostor. "Zajímala by mě jedna věc, Vincente. Kde jste pořídil ten nákup?"
Krátké zaváhání. "No, ve Food Emporium."
Rhyme to konečně pochopil. Agentka vytáhne z Vincenta informace o potravinách a pak se ho zeptá, proč je koupil na Manhattanu, když bydlí v New Jersey - všechny položky ve vozíku si totiž mohl koupit doma a pravděpodobně i levněji. Danceová se předklonila a sundala si brýle.
Teď - teď ho lapí do pasti.
Kathryn Danceová se usmála a řekla: "Děkuji vám, Vincente. Myslím, že to bude všechno." Po chvíli dodala: "Nemáte žízeň? Nedáte si něco k pití?"
Vincent přikývl. "Jo. Díky."
Danceová pohlédla na Rhyma. "Mohl byste mu nechat něco přinést?"
Rhyme zamžoural a zmateně pohlédl na Sachsovou, která se mračila. Co si ta Danceová, ksakru, myslí? Nedostala z podezřelého jedinou kloudnou informaci. Všechno to byla jen ztráta času, pomyslel si kriminalista. To už se ho na nic dalšího nehodlá zeptat? A ještě si bude hrát na hostesku? Rhyme zdráhavě zavolal Thoma, který Danceové přinesl kolu.
Danceová do ní strčila slámku a přidržela ji spoutanému Vincentovi. Ten ji během několika vteřin vypil.
"Vincente, jestli vám to nevadí, nechte nás teď pár minut o samotě. Myslím, že se záhy všechno vyjasní."
"Dobře. Jistě."
Uniformovaní policisté odvedli Vincenta pryč. Danceová za nimi zavřela dveře.
Dennis Baker zavrtěl hlavou a nešťastně civěl na agentku. Sellitto jen tiše zamumlal: "Bezcenné."
Danceová se zamračila. "Ne, ne, vedeme si dobře."
"My?" podivil se Rhyme.
"Jsme na správné cestě... Nastíním vám situaci: stanovila jsem jeho základní čtení a pak jsem se ho zeptala na události ve zpětném pořadí - je to dobrá metoda, jak přistihnout improvizující subjekty při lži. Skutečný sled událostí totiž lidé

dokážou bez problémů
300
popsat v libovolném pořadí - od začátku do konce i naopak. Pokud si však lidé události vymýšlejí, pak postupují pouze jedním směrem, od začátku do konce. A když se pak pokoušejí o zpětnou rekonstrukci, nemají potřebné opěrné body, které si vytvořili při vymýšlení lživého scénáře, a často zakopávají. Díky tomu jsem získala hned na počátku jistotu, že je to Hodinářův pomocník."
"Vážně?" zasmál se Sellitto.
"No, vždyť to bylo zřejmé. Jeho poznávací reakce byly úplně mimo normu. Navíc se zjevně nebojí o svou bezpečnost, jak se nám snažil namluvit. Kdepak, on Hodináře dobře zná a účastnil se všech jeho zločinů, i když se mi zatím nepodařilo zjistit, jakou formou. Možná dělal něco více, než jen čekal v autě."
"Jenže na tyhle věci jste se ho vůbec neptala," namítl Baker. "Neměli bychom spíš rozmetat jeho odpovědi na otázky, kde se nacházel v době útoku ve vazárně květin a v tom bytě v Greenwich Village?"
Rhyme si myslel přesně totéž.
"Jen to ne! Nic horšího bychom nemohli udělat. Kdybych se ho na to zeptala, okamžitě by tahle témata zabetonoval. Je to komplikovaná osobnost, probíhá v něm spousta různých konfliktů a mám takové tušení, že se momentálně nachází ve druhé fázi stresové reakce, totiž v depresi. Což je v podstatě vztek obrácený dovnitř. A je velmi obtížné ho prolomit. Vzhledem k jeho osobnostnímu typu bych s ním potřebovala navázat přátelské pouto a i tak by trvalo celé dny, možná i týdny, než bych se pomocí tradičních vyšetřovacích metod dobrala pravdy. Jenže my tolik času nemáme. Naší jedinou nadějí je pokusit se o něco radikálního."
"O co?"
Danceová kývla na slámku, z níž pil Vincent před chvílí kolu. "Můžete objednat test DNA?" zeptala se Rhyma.
"Ano. Ale nějakou dobu to potrvá."
"To nevadí - hlavně že budeme moci po pravdě říci, že jsme ho objednali." Danceová se usmála. "Nikdy nesmíte lhát. Ale zároveň nemusíte říkat subjektu všechno."
Rhyme se na vozíku přesunul do hlavní části laboratoře, kde Mel Cooper s Pulaskim stále zpracovávali důkazy. Vysvětlil, co potřebují, Cooper vložil slámku do igelitového sáčku a vyplnil
301
žádost o analýzu DNA. "Tak. Technicky vzato jsme si už ten test objednali. Akorát to v labině ještě nevědí." Zasmál se.
"On přede mnou tají něco velkého," vysvětlila Danceová. "A velmi ho to znervózňuje. Jeho reakce na otázku, zda byl někdy zatčen, byla lživá, ale zároveň velmi dobře nacvičená. Myslím, že ho v minulosti policie zatkla, ale že je to už hodně dávno. V jeho spisu nebyly žádné otisky, takže se mu podařilo propadnout sítem - možná něco pokazila laboratoř a možná byl tehdy mladistvý. Ale vím, že už měl oplétačky se zákonem. A nakonec se mi podařilo vytušit, oč tehdy asi šlo. To proto jsem si sundala sako a nechala Amélii projít před ním. Doslova nás hltal očima. Snažil se to nedělat, ale nemohl si pomoci. Proto si myslím, že se v minulosti jednou či víckrát dopustil sexuálně motivovaného násilí. Chci ho trochu ošálit a použít to proti němu."
Agentka se významně odmlčela. "Problém je," pokračovala, "že by mou léčku mohl odhalit. Pak bychom přišli o hlavní vyjednávací trumf a trvalo by nám hodně dlouho, než bychom ho rozebrali a vymáčkli z něj cokoliv užitečného."
Sellitto se obrátil k Rhymovi. "Já vím, že se ti to moc nelíbí."
To teda ne, pomyslel si Rhyme, avšak přesto řekl: "Riskněte to."
"Co vy na to, Dennisi?" dotázal se Sellitto Bakera.
"Měl bych zavolat na ústředí. Jenže kdyby to odmítli, rvali bychom si vlasy. Tak to prostě zkuste."
"Je tu ještě jedna věc," řekla agentka. "Musím z té rovnice vynechat sebe. Ať už měl se mnou v té zadní uličce jakékoliv plány, musíme to nechat plavat. Kdybych před ním tohle téma nadnesla, posunulo by to náš vztah na úplně jinou rovinu a on by se se mnou přestal bavit. Pak bychom museli začínat úplně znovu."
"Ale vy víte, co s vámi chtěl udělat, ne?" zeptala se Sachsová.
"Ano, vím naprosto přesně, oč mu šlo. Ale teď se musíme soustředit na náš cíl - na Hodinářovo dopadení. Někdy člověk prostě musí nechat ostatní věci plavat."
Sellitto pohlédl na Bakera a přikývl.
Agentka zamířila k nejbližšímu počítači, vyťukala pár povelů, zadala uživatelské jméno a přístupové heslo. Když se na monitoru
objevila webová stránka, přimhouřila oči a zadala pár dalších údajů. Vzápětí naskočily údaje o DNA jakéhosi podezřelého.
Danceová otevřela kabelku a vyměnila si beránčí brýle za vlčí. "Přišel čas užít si trochu zábavy." Zamířila ke dveřím, otevřela je a požádala, aby se Vincent vrátil do místnosti.
Do laboratoře vkráčel obtloustlý Vincent Reynolds se skvrnami od potu v podpaží a opět se posadil na židli, která pod jeho tíhou zaúpěla. Choval se ostražitě.
Danceová přerušila ticho slovy: "Obávám se, že máme problém, Vincente."
Podezřelý přimhouřil oči.
Danceová zvedla igelitový důkazní sáček obsahující slámku, z níž Vincent před chvílí pil. "Co je to DNA, asi víte, že?"
"O čem to mluvíte?"
Vyjde to? říkal si v duchu Rhyme. Skočí jim na to?
Ukončí Vincent rozhovor, uloží si bobříka mlčení a bude trvat na přítomnosti právníka? Na tohle všechno měl právo. Jejich blufování by pak skončilo katastrofou a možná by od něj žádné další informace nezískali až do chvíle, kdy

Hodinář zabije příští oběť.
Danceová se klidně zeptala: "Viděl jste někdy analýzu vlastní DNA, Vincente?"
Obrátila k Vincentovi počítačový monitor. "Nevím, jestli znáte takzvaný Kombinovaný systém indexování DNA. Provozuje ho FBI a říkáme mu CODIS. Kdykoliv dojde ke znásilnění nebo sexuálně motivovanému útoku, u něhož není dopaden pachatel, odeberou se z těla oběti vzorky jeho tělesných tekutin, kůže a vlasů. Dokonce i když pachatel použije kondom, na oběti nebo v jejím bezprostředním okolí obvykle zůstanou stopy obsahující jeho DNA. Pachatelův profil je poté uložen do databáze, a když policie dopadne podezřelého, porovná jeho profil DNA s profily neznámých osob figurujících v databázi. Podívejte."
Pod nadpisem CODIS se na obrazovce táhly desítky řádků obsahující čísla, písmena, grafy a prapodivné sloupce, které byly pro člověka neobeznámeného se systémem prakticky nerozluštitelné.
Vincent setrvával v naprostém klidu, přestože ztěžka oddechoval. Jeho oči působily na Rhyma vzdorovitě. "To je nesmysl."
302
303
"Víte, Vincente, obžalobu postavenou na solidních důkazech o shodě DNA ještě nikdo nikdy nevyvrátil. A existují i případy, kdy byl pachatel usvědčen řadu let po útocích."
"Nemůžete přece... Já vám nic takového nepovolil." Vincent zíral na slámku v igelitovém sáčku.
"Vincente," řekla Kathryn Danceová tiše, "jste v průšvihu."
Což je technicky vzato pravda, pomyslel si Rhyme. Našli přece u něj nezákonně drženou zbraň.
Nikdy nelhal...
"Ale na druhou stranu máte něco, co chceme." Danceová nechala svá slova zapůsobit a pokračovala: "Nevím, jak to chodí v New Yorku, ale u nás v Kalifornii mají okresní státní zástupci při jednání se spolupracujícími podezřelými nesmírně volnou ruku."
Pohlédla na Sellitta, který se ujal slova. "Jo, Vincente, tady je to stejné. Státní zástupce dá na naše doporučení."
Vincent upíral zrak na nesrozumitelné znaky na počítačové obrazovce, zatínal zuby, ale neříkal nic.
Nyní mu do duše promluvil Baker: "Takže se dohodněme takhle: pokud nám pomůžete dopadnout Hodináře a přiznáte se k předchozím sexuálním deliktům, zajistíme vám imunitu v případech, k nimž došlo během včerejška. Kromě toho vám zařídíme ústavní léčbu. Budete izolován od zbytku společnosti."
"Ale musíte nám pomoci," řekla pevně Danceová. "Hned teď, Vincente. Tak co říkáte?"
Vincent pohlédl na obrazovku obsahující analýzu DNA, která s ním neměla vůbec nic společného. Lehce přitom poklepával nohou, což byla známka, že v něm probíhá vnitřní boj.
Upřel na Kathryn Danceovou vzdorovité oči.
Ano, nebo ne? Jak se rozhodne?
Uplynula celá minuta. Rhyme během ní slyšel jen tikot Hodinářových hodin.
Nakonec se Vincent zašklebil a obsáhl všechny přítomné chladným pohledem. "Je to byznysmen ze Středozápadu. Jmenuje se Gerald Duncan. Bydlí v jednom kostele na Manhattanu. Mohl bych dostat další kolu?"

13:48
"Kde je teď?" vyštěkl Dennis Baker.
"Jel za někým dalším, koho se chystá..." Vincentovi selhal hlas.
"Zabít?"
Přitakání.
"Kde?"
"To přesně nevím. Myslím, že říkal v Midtownu. Ale nic konkrétnějšího mi neprozradil. Vážně."
Pohlédli na Kathryn Danceovou, která nevycítila žádnou lež, a tak jen přikývla.
"Nevím, jestli už vyrazil, nebo jestli je ještě v kostele."
Sdělil jim adresu.
"Já ten kostel znám," ozvala se Sachsová. "Nedávno ho zavřeli."
Sellitto zavolal zásahovku a požádal Haumanna o několik taktických týmů.
"Zhruba za hodinu se se mnou měl sejít v Greenwich Village. Kousek od té opuštěné budovy."
Kde jsi hodlal zabít a znásilnit Kathryn Danceovou, pomyslel si Rhyme.
Sellitto nařídil, aby se v okolí budovy rozestavila neoznačená policejní auta.
"Kdo je příští oběť?" zeptal se Baker.
"To nevím. Vážně to nevím. Nic mi o ní neřekl, protože..."
"Proč?" zeptala se Danceová.
"Protože věděl, že mi pak k ničemu nebude."
K ničemu nebude...
Rhyme to konečně pochopil. "Takže tys mu pomáhal a on ti výměnou za to přenechával oběti."
"Jenom ženy," vyhrkl Vincent a znechuceně zavrtěl hlavou. "Chlapy ne. Nejsem žádný uchyl... Navíc mi je dával, když už
304
305
byly mrtvé, takže to vlastně žádné znásilnění nebylo. Není. Řekl mi to Gerald. Vyhledal si to."
S Danceovou ani se Sellittem to ani nehnulo, avšak Baker šokovaně vytřeštil oči. Sachsová se snažila ovládnout vztek.

Baker se vzpamatoval a znovu se ujal slova: "A proč ti příští oběť neměla být k ničemu?"
"Protože... se ji chystá upálit."
"Ježíšikriste," zamumlal Baker.
"Je ozbrojen?" zeptal se Rhyme.
Vincent přikývl. "Má bouchačku. Pistoli."
"Dvaatřicítku?"
"To já nevím."
"Co má za auto?" zeptal se Sellitto.
"Tmavě modrý buick. Kradený. Pár let starý."
"Co poznávací značka?"
"To já nevím. Vážně. Prostě to auto někde ukradl."
"Vyhlašte pátrání po vozidle," nařídil Rhyme a Sellitto se chopil telefonu.
"A co ještě?" vložila se do diskuse Danceová. Cítila, že Vincent ví něco dalšího.
"Jak to myslíte?"
"Co vás na tom autě tak znervózňuje?"
Vincent sklopil oči. "Myslím, že zabil majitele. Nevěděl jsem, že to chce udělat. Vážně jsem to nevěděl."
"Kde?"
"To mi neřekl."
Cooper požádal všechny policejní složky o informace ke všem hlášením o únosech automobilů, vraždách nebo pohřešovaných osobách z poslední doby.
"A taky..." Vincent polkl. Jeho noha už opět lehce pumpovala.
"Co?" zeptal se Baker.
"Zabil ještě někoho dalšího. Myslím, že to byl vysokoškolák, takový kluk. V boční uličce za rohem kostela, kousek od Desáté Avenue."
"Proč?"
"Protože nás viděl vycházet z toho kostela. Duncan ho ubodal a tělo hodil do popelnice."
306
Cooper zatelefonoval na příslušnou služebnu a ověřil to.
"Nechme ho zavolat Duncanovi," navrhl Sellitto a kývl na Vincenta. "Dokážeme tak vystopovat jeho mobil."
"Jeho telefon nebude fungovat. Když zrovna... nepracujeme, vytahuje z něj baterku i SIM kartu."
Nepracujeme...
"Aspoň mi tvrdil, že takhle se telefon nedá vystopovat," dodal Vincent.
"Je ten přístroj přihlášen na jeho jméno?"
"Ne. Je to takový ten mobil s předplacenou kartou. Každých pár dní si koupí nový a starý vyhodí."
"Vezměte si jeho číslo," nařídil Rhyme, "a zeptejte se na ně operátorů."
Mel Cooper zatelefonoval všem velkým mobilním operátorům v oblasti a absolvoval několik stručných rozhovorů. Nakonec zavěsil a ohlásil: "East Coast Communications. Mobil měl předplacenou kartu, jak říkal. Majitel platil v hotovosti. Pokud je baterka vyndaná, nedá se vystopovat."
"Krucinál," zabručel Rhyme.
Sellittovi zazvonil telefon. Týmy z Haumannovy jednotky zásahových služeb už byly na cestě. Za pár minut měly dorazit do kostela.
"Zdá se, že je to naše jediná naděje," konstatoval Baker a spolu se Sachsovou a Pulaskim vyběhl ze dveří, aby se k taktické operaci připojil.
Rhyme, Danceová a Sellitto zůstali v laboratoři, kde se chtěli pokusit získat od Vincenta další podrobnosti o Geraldu Duncanovi, zatímco Cooper se jal vyhledávat informace o Hodináři v databázích.
"Odkud se vzal jeho zájem o hodiny, čas a lunární kalendář?" zeptal se Rhyme Vincenta.
"Sbírá staré hodiny a hodinky. Kdysi byl opravdu hodinářem - v tom smyslu, že to byl jeho koníček, ne že by vlastnil hodinářskou prodejnu."
"Ale v minulosti mohl pro nějakého hodináře pracovat," řekl Rhyme. Obrátil se na Coopera. "Zjisti něco o profesním sdružení hodinářů. A taky sběratelů hodin."
307
Cooper vyťukal příslušné povely. "Jen v Americe?" zeptal se.
Danceová se otočila k Vincentovi. "Jaké je národnosti?"
"Myslím, že je to Američan. Nemluví s přízvukem a vůbec."
Cooper prohledal řadu webových stránek, ale nakonec zavrtěl hlavou. "Tenhle obor je strašně populární. Mezi velké organizace podle všeho patří Ženevské sdružení hodinářů, klenotníků a zlatníků, Association Interprofessionnelle de la Haute Horlogerie se sídlem ve Švýcarsku, Americký hodinářský institut, Švýcarská asociace maloprodejen hodinek a hodin, Britské sdružení sběratelů hodinek a hodin, Britský horologický institut, Sdružení zaměstnavatelů švýcarského hodinářského průmyslu a Federace švýcarského hodinářského průmyslu... Ale jsou tu i desítky dalších."
"Rozešli jim e-maily," řekl Sellitto. "A zeptej se na Duncana. Jako na hodináře i jako na sběratele."
"A obrať se taky na Interpol," dodal Rhyme. Otočil hlavu k Vincentovi. "Jak jste se seznámili?"
Hodinářův pomocník začal nesouvisle blábolit cosi o náhodném a nevinném setkání. Kathryn Danceová ho vyslechla, klidným hlasem mu položila pár dalších otázek a nakonec prohlásila, že Vincent lže. "Dohoda zněla tak, že s námi budete jednat na rovinu," řekla a předklonila se. Brýle dodávaly jejímu chladnému pohledu výraz dravce.

"Jasně, já to jen tak... shrnoval."
"My nechceme žádná shrnutí," zavrčel Rhyme. "Chceme vědět, jak ses s ním sakra seznámil."
Násilník tedy připustil, že setkání sice bylo náhodné, ale ne tak úplně nevinné. Dopodrobna policistům vylíčil jejich první kontakt v restauraci nedaleko místa, kde Vincent pracoval. Duncan tam právě sledoval jednoho z mužů, kteří byli včera zavražděni, zatímco Vincent si brousil zuby na servírku.
To je teda dvojka, pomyslel si Rhyme.
Mel Cooper zvedl hlavu od obrazovky. "Mám tady pár zásahů... V patnácti státech Středozápadu žije celkem šedesát osm Geraldů Duncanů. Nejdřív u nich projedu zatykače a záznamy v databázi odsouzených zločinců a pak porovnám jejich přibližný věk a povolání." Obrátil se na Vincenta. "Nemůžeš mi říct přesněji, kde bydlí?"
"Kdybych to věděl, řekl bych vám to. Jenže on o sobě nikdy nemluvil."
Danceová přikývla. Věřila mu.
Lon Sellitto pak položil Hodinářovu pomocníkovi otázku, kterou mu chtěl položit i Rhyme: "Víme, že si vybírá určité konkrétní oběti a že je před vraždou sleduje. Proč? O co mu jde?"
"Jde o jeho manželku," odpověděl Vincent.
"On je ženatý?"
"Byl."
"Rozveď to."
"Před dvěma lety přijeli s manželkou na dovolenou do New Yorku. On měl někde večeři s obchodními partnery, zatímco jeho žena šla sama někam na koncert. A když se pak vracela opuštěnou ulicí do hotelu, srazilo ji auto nebo náklaďák. Řidič od nehody ujel. Ona volala o pomoc, ale nikdo jí nepomohl - dokonce ani nikdo nezavolal policii nebo sanitku. Doktor pak říkal, že po nehodě pravděpodobně žila ještě asi deset nebo patnáct minut. A že její krvácení mohl zastavit i člověk, který nebyl lékař. Stačilo prý stisknout nějaký tlakový bod nebo tak něco. Jenže jí nikdo nepomohl."
"Obvolejte všechny nemocnice a ptejte se na příjem pacientky jménem Duncanová v období před šestatřiceti až osmnácti měsíci," nařídil Rhyme.
Vincent ovšem řekl: "Neobtěžujte se. Loni se do té nemocnice vloupal a ukradl její kartu. A taky policejní zprávu. Podplatil úředníka nebo tak něco. Tuhle akci plánuje už od té doby."
"Ale proč si vybírá zrovna tyhle oběti?"
"Když policie tu nehodu vyšetřovala, získala jména deseti lidí, kteří byli jeho manželce nablízku. Netuším, jestli ji mohli, nebo nemohli zachránit. Ovšem Gerald sám sebe přesvědčil, že mohli. Celý loňský rok strávil zjišťováním, kde bydlí a jak vypadá jejich běžný den. Potřeboval se jich zmocnit o samotě, aby mohli umírat pomalu. To je pro něj důležitý faktor. Jeho žena taky umírala pomalu."
"A co ten muž na molu? Je mrtvý?"
"Určitě ano. Duncan ho chvíli nechal, ať se drží, a pak mu podřezal zápěstí, díval se na něj a čekal, až chlap spadne do řeky. Prý

se chvilku pokoušel plavat, ale potom se najednou přestal hýbat a proud ho zanesl pod molo."
"Jak se jmenoval?"
"Nevzpomínám si. Walter něco. S prvními dvěma vraždami jsem mu nepomáhal. Vážně ne." Se strachem v očích pohlédl na Danceovou.
"Co ještě víte o Duncanovi?" zeptala se agentka.
"To je zhruba všecko. Jedinou věcí, o které rád mluvil, byl čas."
"Čas? A co o něm říkal?"
"Cokoliv, všecko. Dějiny času, mechanismus hodin, vývoj kalendářů, různé vnímání času u různých lidí... Od kohokoliv jiného by tyhle informace zněly nudně. Jenže on o nich mluvil tak poutavě, že vás prostě úplně vtáhl do děje."
Cooper zvedl hlavu od obrazovky. "Přišlo pár odpovědí od hodinářských sdružení. O Geraldu Duncanovi nemají žádný záznam... Moment, zrovna přišel Interpol... Taky bez záznamu. A ve federální databázi trestů jsem taky nic nenašel."
Sellittovi zazvonil telefon. Detektiv přijal hovor a několik minut hovořil. Přitom vrhal po Vincentovi chladné pohledy.
"To byl manžel tvé sestry," oznámil Vincentovi, jakmile domluvil.
Násilník se zamračil. "Kdo?"
"Manžel tvé sestry."
Vincent zavrtěl hlavou. "Ne, to musel být určitě omyl. Moje sestra není vdaná."
"Ale ano, je."
Hodinářův pomocník vytřeštil oči. "Sally Anne je vdaná?"
Sellitto se znechuceně podíval na Vincenta a řekl Rhymovi s Cooperem: "Byla příliš rozrušená, takže se nám nemohla ozvat sama. Udělal to za ni manžel. Reynolds ji před třinácti lety zamkl na týden ve sklepě jejich domu, zatímco matka s otčímem byli na svatební cestě. Svou vlastní sestru... Svázal ji a opakovaně ji pohlavně zneužíval. Jemu bylo patnáct, jí třináct. Odseděl si svoje ve vězení pro mladistvé, odkud ho propustili po absolvování terapie. A taky mu vymazali rejstřík. Proto nemá žádný záznam v rejstříku."

"Vdaná," zašeptal Vincent s popelavou tváří.
"Ona se od té doby léčí na depresi a poruchy příjmu potravy. Reynolds byl nejméně dvanáctkrát přistižen, jak ji sleduje, a tak mu napařili soudní zákaz styku. Jediný kontakt, který mezi nimi v posledních třech letech existuje, jsou jeho dopisy."

"Vyhrožuje jí?" zeptala se Danceová.
"Ne," zamumlal Sellitto. "Jsou to milostné dopisy. Chtěl, aby se sem přestěhovala a bydlela s ním."
"To jsou věci," zamumlal jinak vždy nevzrušený Mel Cooper.
"Někdy jí psal na okraje recepty. Jindy jí tam kreslil pornografické obrázky. Jeho švagr říkal, že pokud existuje způsob, jak zařídit, aby zůstal navždy ve vězení, tak oni ho využijí." Sellitto pohlédl na dva uniformované policisty stojící za Vincentem. "Odveďte ho odsud."
Policisté pomohli tělnatému násilníkovi na nohy a zamířili ke dveřím. Vincent Reynolds byl tak otřesen, že téměř nemohl chodit. "Jak se mohla Sally Anne vdát? Jak mi to mohla udělat? Měli jsme být navždy spolu... Jak jen mohla?"
311

14:48
Jako by dobývali středověký hrad.
Sachsová, Baker a Pulaski se za rohem kostela ve fádní čtvrti Chelsea připojili k Bo Haumannovi. Zásahové týmy se již tiše rozmístily v ulicích kolem kostela a chovaly se nenápadně.
Kostel měl jen tolik vchodů, aby bylo učiněno zadost protipožárním předpisům, a většina oken byla opatřena ocelovými mřížemi. Geraldu Duncanovi to samozřejmě ztěžovalo případný útěk, ale současně to znamenalo, že zásahová jednotka má méně možností, kudy do kostela proniknout. Tím se zase zvyšovala pravděpodobnost, že vrah umístil ke všem vchodům výbušná zařízení nebo že na ně bude čekat se zbraní v ruce. Riziko zvyšovaly také šedesát centimetrů tlusté kamenné zdi, protože tepelné a zvukové snímače pátracího a sledovacího týmu byly v takovém prostředí prakticky k ničemu - agenti jednoduše nedokázali posoudit, zda je Hodinář uvnitř.
"Jak zní plán?" zeptala se Amélie Sachsová, která nyní stála vedle Bo Haumanna v uličce za kostelem. Dennis Baker se nacházel vedle ní a držel ruku na služební pistoli. Jeho oči tančily po okolních ulicích a chodníku, což Sachsové prozradilo, že se zásahové operace dlouhou dobu neúčastnil - pokud vůbec. Stále na něj byla naštvaná kvůli jeho špiclování; fakt, že se poručík silně potil, ji nechával víceméně chladnou.
Nedaleko od nich stál i Ron Pulaski a také on měl ruku položenou na pažbě svého glocku. Nervózně se pohupoval na patách a upřeně hleděl na impozantní, ale zchátralou budovu kostela.
Haumann Sachsové vysvětlil, že týmy provedou prostý dynamický průnik všemi vchody, které zpřístupní s použitím výbušnin. Jiná možnost neexistovala - na beranidlo byly dveře příliš silné -, i když s sebou nesla riziko, že nálože ohlásí Duncanovi jejich přítomnost a poskytnou mu šanci připravit se v kostele k ně-
312
jaké obraně. Co učiní, jakmile uslyší výbuchy a kroky policistů vtrhávajících dovnitř?
Vzdá se?
Spousta pachatelů by to udělala.
Jenže někteří to neudělají. Buďto podlehnou panice, anebo se upnou k pošetilé naději, že si dokážou proklestit cestu přes desítku ozbrojených policistů. Rhyme Sachsové řekl o Duncanově pomstychtivé misi a Amélie nepředpokládala, že by se takto posedlý člověk vzdával snadno.
Zaujala své místo v týmu určeném k průniku bočními dveřmi, zatímco Baker s Pulaskim zůstali na velitelském stanovišti s Haumannem.
Ve sluchátkách se ozval velitelův hlas: "Výbušná zařízení aktivována... Týmy, hlaste se, příjem."
Týmy A, B a C postupně ohlásily, že jsou připraveny.
Haumann tedy chraplavým hlasem oznámil: "Počítám... Pět, čtyři, tři, dva, jedna."
Ozvaly se tři ostré rány a dveře kostela se rozletěly. Vzápětí se v ulicích spustily autoalarmy a v okolních budovách zadrnčela skla. Agenti se nahrnuli dovnitř.
Ukázalo se, že jejich obavy z barikád a nastražených nálož byly nepodložené. Prohlídka kostela jim však zároveň prozradila, že buďto je Hodinář největším klikařem na zeměkouli, anebo jejich příchod očekával. V kostele totiž nebyl.
"Koukej na to, Rone."
Amélie Sachsová stála ve dveřích malého skladu v prvním patře kostela.
"Magor," nadhodil mladý policista.
Tenhle výraz seděl.
Dívali se na řadu hodin s tvářemi měsíce, které stály seřazeny podél kamenné zdi. Měsíc měl na hodinách tajuplný výraz - nebyl to tak docela úsměv a nebyl to ani škleb. Jako by věděl, kolik času člověku v životě přesně zbývá, a měl radost, že ho může odpočítat až do závěrečné vteřiny.
Všechny hodiny tikaly, což byl zvuk, který Sachsovou znervózňoval.
313
Napočítala jich pět. To znamenalo, že Hodinář má jedny u sebe.
Chystá se ji upálit...
Pulaski si již oblékal tyvekovou ohledávací kombinézu a opasek s pistolí si zapínal na ni. Sachsová mu sdělila, že v těchto místnostech, kde se podle Vincentova tvrzení oba pachatelé zdržovali, projde rošt ona, zatímco on si vezme přízemí.
Pulaski přikývl a nejistě se zadíval na tmavé chodby plné stínů. Úder do lebky z předešlého roku byl velmi vážný, a dohlížitel chtěl kvůli němu Pulaského dokonce stáhnout z aktivní služby a posadit ho do kanceláře. Mladý policista se měl co ohánět, aby se z poranění hlavy vzpamatoval a nenechal se policejními činovníky odvolat z ulice. Sachsová nicméně věděla, že tu a tam Pulaski podlehne strachu. Viděla mu v očích, že je stále na vážkách, zda se má, či nemá do přiděleného úkolu pustit. A přestože se zatím vždy rozhodl pro první možnost, Sachsová věděla, že existují policisté,

kteří s ním kvůli této vlastnosti nechtějí pracovat. Ona sama však mnohem raději spolupracovala s člověkem, který musel pokaždé, co vyšel na ulici, přemáhat duchy minulosti. Byl to totiž důkaz odvahy.
Kdyby jí ho nabídli jako parťáka, ani na okamžik by neváhala.
Vzápětí si však uvědomila, že musí své tvrzení trochu poopravit: pokud by zůstala u policie.
Pulaski si otřel dlaně, které měl navzdory chladu v kostele zpocené, a nasadil si gumové rukavice.
Když si rozdělovali vybavení pro sběr důkazů, Sachsová prohlásila: "Hele, slyšela jsem, že když jsi za mě v té garáži zaskakoval s ohledáváním jejich exploreru, trochu ses vyplašil."
"Jo."
"Když se něco takového stane mně, jsem vždycky pěkně naštvaná."
Pulaski se zasmál - očividně pochopil, že je to její způsob, jak mu sdělit, že být nervózní je v pořádku. Vyrazil ke dveřím.
"Hej, Rone."
Policista se zastavil.
"Rhyme mimochodem říkal, žes odvedl skvělou práci."
"Vážně?"
314
Nebylo to sice řečeno tolika slovy, ale takový už byl Rhyme. "To víš, že jo," odpověděla Sachsová. "A teď běž to místo ohledat do poslední mrtě. Chci toho hajzla dopadnout."
Pulaski se zašklebil. "To si piš."
"Tohle není vánoční dárek," poznamenala Sachsová. "Tohle je
práce."
A ukázala dolů.
Nenašla nic, co by naznačovalo, kdo bude příští oběť, ale jinak se to v kostele hemžilo důležitými důkazy.
V pokoji Vincenta Reynoldse odebrala vzorky dobrého tuctu různých laskomin a limonád a našla zde i důkazy o jeho temnějších choutkách: kondomy, lepicí pásku a kusy hader, které měly zřejmě sloužit jako roubíky. V místnosti panoval strašlivý nepořádek a páchlo to tam nevypranými šaty.
V Duncanově pokoji pak Sachsová objevila horologické časopisy (bez štítků se jménem předplatitele), hodinářské i jiné nástroje (včetně štípaček, jimiž Hodinář pravděpodobně prostříhal na prvním místě činu pletivový plot) a také šaty. Na rozdíl od Vincentova pokoje byla tato místnost až děsivě čistá a uklizená. Postel byla ustlaná tak dokonale, že by ji schválil i vojenský výcvikový instruktor. Ve skříni visely dokonale uspořádané šaty (všechny visačky byly odstraněny, neuniklo Sachsové), mezi nimiž Duncan zachovával pravidelné rozestupy. Věci na pracovním stole zaujímaly vůči sobě pravidelné úhly. Hodinář si navíc dával pozor, aby zde nezanechal nic, co se týká jeho osoby. Pod odpadkovým košem se ukrývaly dva muzejní programy, jeden z Bostonu a druhý z Tampy, které sice naznačovaly, že Hodinář v těchto městech pobýval, ale neprozrazovaly nic o Duncanově bydlišti, jímž byl podle Vincenta americký Středozápad. Kromě toho tu byl i váleček na odstraňování zvířecích chlupů.
Jako by i on nosil tyvekovou kombinézu...
Sachsová našla také několik stop, které mohly pocházet z předešlých míst činu - kotouč s lepicí páskou, která dost možná odpovídala pásce použité v boční uličce a s níž mohl Hodinář zalepit ústa také oběti na molu. Objevila i staré koště s ulpělou hlínou, jemným pískem a kousky soli. Domyslela si, že právě tímto
315
koštětem za sebou Duncan zametl poté, co zavraždil Teddyho Adamse.
Byly tu i důkazy, do nichž Sachsová vkládala naděje, že by jim mohly prozradit současné místo Hodinářova pobytu, případně že by mohly nějakým způsobem souviset s jeho příštími oběťmi. V malé plastové krabičce ze zásilkové prodejny se válelo pár mincí, tři pera Bic, účtenka za parkování v jedné podzemní garáži v centru, účtenka z prodejny potravin na Upper West Side a reklamní sešitek se zápalkami (tři kusy chyběly) s logem jedné restaurace na Upper East Side. Na žádné z těchto věcí nezanechal Duncan otisky prstů. Sachsová dále objevila jeden pár bot s podrážkami posetými kousky sytě zelené barvy a prázdnou pětilitrovou sklenici, která kdysi obsahovala dřevitý líh.
Otisky prstů se v místnosti nenašly, ale zato Sachsová sebrala spoustu bavlněných vláken, která měla stejnou barvu jako vlákna z exploreru. Poté nalezla igelitový sáček obsahující dvanáct párů gumových rukavic, ovšemže bez štítku s názvem prodejny a bez účtenky. Ani na sáčku nebyly žádné otisky.
Ani Ron Pulaski, který ohledával přízemí, toho moc nenašel, avšak učinil jeden prapodivný objev: tenký film bílého prášku na toaletě. Testy to měly prokázat s jistotou, ale mladý policista byl přesvědčen, že prášek pochází z hasicího přístroje, poněvadž kousek od zadních dveří nalezl také pytel na odpadky, v jehož útrobách ležela prázdná krabice od hasicího přístroje. Mladý policista ji pečlivě ohledal, ale nenašel žádný štítek, který by naznačoval, kde byla krabice zakoupena.
Stejně tak mu nebylo jasné, proč někdo hasicí přístroj použil. Nic totiž nenasvědčovalo tomu, že by na toaletě něco hořelo.
Sachsová se ještě před začátkem ohledávání nechala spojit s Vincentem Reynoldsem, který již seděl ve vazební cele. Ten jí potvrdil, že Duncan skutečně nedávno zakoupil hasicí přístroj. Netušil však, proč ho použil.
Pulaski se Sachsovou vyplnili důkazní karty a připojili se k Bakerovi, Haumannovi a ostatním, kteří stáli těsně za hlavním vchodem do kostela a čekali, až oba policisté projdou rošt. Sachsová zavolala vysílačkou Rhymovi a sdělila jemu a Sellittovi, co v kostele našli.
316
Uváděla mu jednotlivé důkazy a přitom slyšela, jak Rhyme nařizuje Thomovi, aby vše zapsal na tabuli.
"Boston a Tampa?" podivil se kriminalista nálezu muzejních programů. "Možná se Vincent plete. Vydrž." Nechal

Coopera prověřit statistickou databázi a databázi motorových vozidel, avšak přestože v Bostonu i v Tampě bydleli muži jménem Gerald Duncan, u žádného z nich neodpovídal věk Hodináři.
Rhyme chvíli mlčel a poté řekl: "Ten hasicí přístroj... Vsadím se, že z něj vyrobil zápalné zařízení. Jako urychlovač použil alkohol. Nějaký se přece našel na těch hodinách v bytě Lucy Richterové. Právě tak hodlá upálit svou příští oběť. A jakoupak mají hasicí přístroje vlastnost?"
"Dám se poddat," odvětila Sachsová.
"Jsou neviditelné. Takový přístroj může ležet přímo vedle tebe a ty se nad tím vůbec nepozastavíš."
"Podle mě," nadhodil Baker, "bychom měli sebrat veškeré důkazy, které jsme tu našli, rozdělit je a doufat, že nás jeden z nich dovede k příští oběti. Máme ty účtenky, máme ty sirky a máme ty boty."
Ve vysílačce se praskavě ozval Rhymův hlas: "Ať děláte cokoliv, dělejte to rychle. Vincent tvrdí, že jestli Hodinář není v kostele, tak už je na cestě k příští oběti. Možná už k ní dokonce dorazil."

PRVNÍ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Molo u opravny říčních člunů na řece Hudson, 22. ulice.
Oběť:
- Totožnost neznámá. - Muž.
- Zřejmě střední věk nebo starší, mohl mít srdeční problémy (přítomnost antikoagulantů v krvi).
- Žádné další léky, infekce ani choroba z krve nezjištěny.
- Pobřežní stráž a potápěči záchranné jednotky hledají tělo a důkazy v oblasti New York Harbor.
- Ověřovány zprávy o pohřešovaných osobách.
- V New York Harbor nalezena bunda. Zkrvavené rukávy. Macy's, velikost 44. Žádné další stopy, žádné zprávy o těle.
Pachatel:
- Viz níže.
Způsob provedení:
- Pachatel donutil oběť držet se mola nad vodou a pak mu řezal prsty nebo zápěstí tak dlouho, až se oběť pustila.
- Čas útoku: pondělí 18.00 až úterý 06.00.
Důkazy:
- Krevní skupina AB+.
- Utržený nehet, nenalakovaný, široký.
- Část pletivového plotu porušena běžnými štípacími kleštěmi, nevystopovatelné.
- Hodiny. Viz níže.
- Báseň. Viz níže.
- Stopy po nehtech na podlaze mola.
317
- Žádné rozeznatelné stopy, žádné otisky prstů, bot, pneumatik.

DRUHÉ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Boční ulička z Cedar Street, nedaleko od Broadwaye, za třemi kancelářskými budovami (zadní dveře se uzavírají mezi 20.30 a 22.00) a jednou vládní administrativní budovou (zadní dveře se uzavírají v 18.00).
- Boční ulička je slepá. Šířka pět metrů, délka třicet jeden metr, povrch tvoří dlažební kostky, tělo nalezeno čtyři a půl metru od ústí Cedar Street.
Oběť:
- Theodore Adams.
- Bydlel v Battery Parku.
- Reklamní textař na volné noze. - Žádní známí nepřátelé.
- Žádné zatykače, státní ani federální.
- Ověřována spojitost s budovami v okolí uličky. Žádná nenalezena.
Pachatel:
- Hodinář. - Muž.
- Žádné záznamy o Hodináři v databázích.
Způsob provedení:
- Oběť odvlečena z vozidla do uličky, kde nad ni byla zavěšena železná tyč. Nakonec jí rozdrtila hrdlo.
- Očekávána zpráva soudního patologa za účelem potvrzení příčiny smrti.
- Žádné důkazy o sexuální aktivitě.
- Doba úmrtí: pondělí přibližně 22.15 až 23.00. Očekáváno potvrzení soudním patologem.
Důkazy:
- Hodiny.
- Žádné výbušniny, chemické ani biologické látky.
- Totožné s hodinami na molu.
- Žádné otisky prstů, minimum stopových důkazů.
- Výrobce Arnold Products, Framingham, Massachusetts.
- Hodiny prodala firma Hallerstein's Timepieces se sídlem na Manhattanu.

- Pachatel zanechal na obou místech činu báseň.
- Počítačová tiskárna, typ HP LaserJet, standardní papír.
- Text:
Studený Měsíc v úplňku svítí, na tělo umrlce v zemině jaté,
označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté. Hodinář
- Žádná zmínka v databázích poezie; pravděpodobně vlastní výtvor.
- Studený Měsíc je lunární měsíc, měsíc smrti.
- 60 dolarů v kapse, sériová čísla bez označení za podezřelá; otisky negativní.
- Jemný písek použitý jako "maskovací činidlo". Generický. Důvodem plánovaný návrat na místo činu?
- Kovová tyč, hmotnost 36,7 kilogramů, íčková vzpěra. Nepoužívá se na staveništi naproti uličce. Žádný jiný zdroj nenalezen.
- Páska, standardní, ale precizně stříhaná. Neobvyklé. Všechny proužky totožné délky.
- V písku nalezen síran thalnatý (jed na hlodavce).
- V kabátu oběti nalezena hlína obsahující rybí protein
- pochází od pachatele, nikoliv od oběti.
- Velmi málo stopových důkazů.
- Hnědá vlákna, pravděpodobně z koberečku v autě.
Ostatní:
- Automobil.
- Pravděpodobně Ford Explorer, stáří přibližně tři roky. Hnědý kobereček.
- Ověřování poznávacích značek automobilů v okolí. V úterý dopoledne nezjištěny žádné záznamy. V pondělí večer neuděleny žádné pokuty.
- Spolupráce s mravnostním oddělením, ověřována přítomnost prostitutek v okolí, možná svědkyně.
- Žádné stopy.
ROZHOVOR S HALLERSTEINEM
Pachatel:
- EFIT portrét Hodináře - 45 až 55 let, kulatý obličej, dvojitá brada, silný nos, nezvykle světlé modré oči. Výška přes 180 cm, štíhlá postava, černé vlasy střední délky, žádné šperky, tmavé šaty. Neuvedl jméno.
- Hluboké znalosti o hodinách a hodinkách, o hodinách nedávno vydražených na aukcích i o probíhajících hodinářských výstavách ve městě.
- Vyhrožoval prodejci, nebude-li mlčet.
- Zakoupil 10 kusů hodin. Pro 10 obětí?
- Platil hotově.
- Přál si hlasitě tikající hodiny s tváří měsíce na ciferníku.
Důkazy:
- Hodiny prodala firma Hallersteins Timepieces, Flatiron District.
- Na penězích za zakoupené hodiny žádné otisky, sériová čísla bankovek negativní. Žádné stopové důkazy.
- Hodinář telefonoval z automatů.

TŘETÍ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Spring Street 481.
Oběť:
- Joanne Harperová.
- Žádný zřejmý motiv.
- Neznala druhou oběť, Theodorea Adamse.
Pachatel:
- Hodinář.
- Pomocník.
- Pravděpodobně muž, kterého oběť krátce předtím viděla před vazárnou.
- Běloch, silnější postava, sluneční brýle, bunda béžové barvy a kšiltovka. Řídil sportovně užitkový vůz.
Způsob provedení:
- Překonal zámky, aby pronikl dovnitř.
- Zamýšlený způsob útoku neznámý. Možná plánoval použít květinářský drát.
- Rybí protein pochází od Joanne (hnojivo na orchiideje).
- V okolí síran thalnatý.
- Květinářský drát nařezán na totožnou délku. (Měl
sloužit jako vražedný nástroj?)
- Hodiny.
- Totožné s předchozími. Bez dusičnanů.
- Žádný vzkaz ani báseň. Pachatel: Hodinář.
- Černé vločky - střešní dehet.
- Možné zdroje ověřovány pomocí tepelných snímků
New Yorku z radiometru ASTER.

~ Výsledky neprůkazné.

- Automobil. - Bez výbušnin.
- Béžový sportovně užitkový vůz.
- Poznávací značka nezjištěna.
- Vyhlášeno tísňové pátrání po vozidle.
- 423 majitelů béžového Fordu Explorer v oblasti.
Ověřovány zatykače majitelů. Dva pozitivní nálezy.
Jeden majitel příliš starý, druhý ve vězení v souvislosti s prodejem drog.
- Majitelem muž sedící ve vězení.

HODINÁŘŮV EXPLORER Lokalita:
Nalezen v garáži mezi řekou Hudson a Houston Street.
Důkazy:
- Explorer patří muži ve vězení. Byl zabaven a ukraden z parkoviště, kde čekal na dražbu.
- Zaparkován na otevřeném prostranství. Nikoliv poblíž východu.
- Drobky z kukuřičných lupínků, bramborových lupínků, preclíků, čokoládových tyčinek. Kousky nugátových sušenek. Skvrny od limonády - slazené cukrem, nikoliv dietní.
- Krabice s náboji Remington do automatické pistole ráže 32, sedm kulek schází. Možnou zbraní Autauga MKII.
- Kniha - Extrémní vyšetřovací techniky. "Kuchařka" jeho vražedných metod? Žádné užitečné informace od nakladatele.
- Pramínek šedočerných vlasů, pravděpodobně ženských.
- Vůbec žádné otisky prstů v celém vozidle.
- Béžová bavlněná vlákna z rukavic.
- Písek odpovídající typu použitému na druhém místě činu.

Důkazy: - Otisk boty číslo 13 s hladkou podrážkou.

ČTVRTÉ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- - Barrow Street, Greenwich Village.
- Oběť: - Lucy Richterová.
- Žádné stopy.
- Na místě nezůstaly žádné otisky bot, prstů, zbraně či cokoliv jiného.
Způsob provedení:
- Plánovaný způsob zavraždění neznámý.
- Vstupní ani úniková trasa nestanovena.
- - Hodiny.
- Stejné jako ostatní.
- - Ponechány v koupelně.

Ostatní: Důkazy:
- Pachatel před útokem oběť sledoval. Oběť vybrána
z určitého důvodu. Z jakého?
- Pachatel má policejní snímač. Změna frekvence.
- Skvrna od dřevitého líhu, žádné další stopy.
- Žádný vzkaz ani báseň.
- Žádné práce na střeše v poslední době.
- Žádné otisky prstů ani bot.
- Žádné charakteristické stopy.
- Vlněná vlákna z ovčího rouna na límci bundy či kabátu.

ROZHOVOR S VINCENTEM REYNOLDSEM
OHLEDÁNÍ KOSTELA

Lokalita:
- - Roh 10. Avenue a 24. ulice.

Pachatel: - Hodinář:
- Jmenuje se Gerald Duncan.
- "Byznysmen ze Středozápadu", konkrétní údaje neznámé.
- Manželka zemřela v New Yorku; Hodinář vraždí z pomstychtivosti.
- Ozbrojen pistolí a odlamovacím nožem.

- Jeho telefon nelze vystopovat.
- Sbírá staré hodiny a hodinky.
- Pátrání mezi hodináři a horologickými organizacemi.
~ Žádné bezprostřední stopy.
- Žádné informace od Interpolu ani v databázích trestaných osob.
- Pomocník:
Ś Vincent Reynolds.
- Stenograf, pracuje externě pro agentury.
- Bydlí v New Jersey.
- V minulosti sexuální delikty.
Důkazy:
- Pět dalších hodin totožných s předchozími. Jedny se pohřešují.
- Ve Vincentově pokoji:
- Laskominy, limonády.
- Kondomy.
Ś Lepicí páska.
- Hadry (roubíky?).
- V Duncanově pokoji:
- Horologické časopisy.
- Nářadí.
- Svršky.
- Programy muzeí umění v Tampě a Bostonu.
- Další lepicí páska.
- Staré koště s kusy hlíny, písku a soli.
- Tři pera Bic.
- Mince.
- Účtenka z podzemní garáže v centru města.
- Účtenka z prodejny potravin na Upper West Side.
- Sešitek se sirkami z restaurace na Upper East Side.
- Boty se stopami sytě zelené barvy.
- Prázdná pětilitrová sklenice od alkoholu.
- Váleček na zachytávání zvířecích chlupů.
- Béžové rukavice.
- Žádné otisky prstů.
- Známky použití hasicího přístroje.
- Prázdná krabice, která obsahovala hasicí přístroj.
- Má být zápalným zařízením na bázi alkoholu?
Ostatní:
- Nedaleko od kostela zavraždil studenta/svědka.
- Ověřuje místní služebna.
- Momentálně jezdí v kradeném buicku tmavě modré barvy.
- Zavraždil majitele.
- Pátrání: krádeže aut, vraždy, pohřešované osoby.
- Nařízeno tísňové pátrání po vozidle; zatím žádné výsledky.

Sarah Stantonová se rychlým krokem vracela po zmrzlém chodníku do kancelářské budovy v Midtownu, kde pracovala. V ruce přitom třímala kávu s mlékem a čokoládový zákusek ze Starbucks - trochu si tohle potěšení vyčítala, ale zároveň je chápala jako odměnu za dlouhý den, který ji v kanceláři čeká.
Ne snad že by k návratu k počítači potřebovala chutnou pobídku; Sarah svou práci milovala. Pracovala jako kalkulantka pro velkou firmu zabývající se designem podlah a interiérů. Tato matka osmiletého dítěte se díky těžkému rozvodu vrátila do práce o několik let dříve, než původně plánovala. Začala jako recepční a rychle postupovala vzhůru, až se ve firmě stala hlavní kalkulantkou.
Práce byla náročná, spousta čísel, ale firma byla solidní a ona měla ráda lidi, s nimiž pracovala (tedy většinu). Navíc měla dosti pružnou pracovní dobu, jelikož hodně času trávila v terénu na schůzkách s klienty. Tato okolnost pro ni byla důležitá, protože musela ráno obléci a připravit syna, odvézt ho na devátou hodinu do školy, která sídlila až na Pětadevadesáté ulici, a pak vyrazit do Midtownu do práce, přičemž její časový plán byl neustále od-
320
kázán na rozmary metropolitní hromadné dopravy. Dnes hodlala strávit v práci více než deset hodin, aby si zítra mohla vzít volno a jít se synem na vánoční nákupy.
Protáhla vstupní kartu čtečkou, zatlačila do zadních dveří budovy a absolvovala své pravidelné odpolední cvičení: do kanceláře nevyjela výtahem, ale vyšla po schodech. Firma sídlila na celém třetím podlaží, ale její počítač se nacházel v menší kanceláři zaujímající pouze část podlaží druhého. Tato kancelář byla tichá a seděli v ní jen čtyři zaměstnanci, ovšem Sarah to takhle měla radši. Šéfové sem zavítali zřídkakdy, a ona se tak mohla nerušeně věnovat práci.
Vystoupala po schodech a zastavila se. Sáhla po klice a pomyslela si totéž, co ji v tomto okamžiku napadalo téměř

vždy: proč tyhle dveře nechrání ze schodiště žádný zámek? Někdo by mohl docela snadno...
Trhla sebou, neboť zaslechla slabé cvakání kovu. Otočila se jako na obrtlíku, ale nikoho neviděla.
Ale... nebyl tohle zvuk lidského dechu?
Leží tu někdo zraněný?
Mám se jít podívat? Nebo zavolat ostrahu?
"Je tam někdo? Haló?"
Odpovědí jí bylo pouze ticho.
Pravděpodobně to nic není, pomyslela si a vstoupila do chodby vedoucí k zadním dveřím její kanceláře. Odemkla dveře a prošla dlouhou chodbou, která již patřila firmě.
Svlékla si kabát, postavila kávu se zákuskem na pracovní stůl, usedla k počítači a pohlédla na monitor.
Divné, pomyslela si. Na obrazovce bylo otevřené okno s názvem "Datum a čas - vlastnosti".
Jednalo se o součást operačního systému Windows XP, pomocí níž se na počítači nastavovalo datum, čas a časové pásmo. Na levé straně obsahovalo okno kalendář s označeným datem a napravo pak analogové i digitální hodiny, které společně odměřovaly ubíhající vteřiny.
Když si Sarah odskočila do Starbucks, tohle okno na obrazovce nebylo.
321
Že by vyskočilo samo od sebe? divila se. Proč? Možná někdo po dobu její nepřítomnosti na počítači pracoval, i když neměla tušení, kdo by to mohl být a proč.
To je jedno. Zavřela okno a popojela na židli dopředu.
Pohlédla dolů. Co je tohle?
Pod jejím stolem ležel hasicí přístroj. Ani on zde předtím nebyl. Firma se podobných podivností dopouštěla neustále. Bez zjevného důvodu instalovala nové osvětlení, vymýšlela evakuační plány, přeskupovala nábytek.
A teď zase hasicí přístroje.
I za tohle pravděpodobně můžeme poděkovat teroristům.
Letmo pohlédla na synovu fotografii, nalezla útěchu v jeho úsměvu, položila si kabelku pod stůl a rozbalila zákusek.

Poručík Dennis Baker pomalu kráčel opuštěnou ulicí. Nacházel se jižně od Hell's Kitchen, v převážně průmyslové oblasti na západní straně.
Policisté si na základě jeho návrhu rozdělili stopy nalezené v kostele a při pátrání po Hodináři postupovali podle nich. Sám Baker přitom sdělil Sachsové s Haumannem, že si vzpomíná na jeden sklad natřený stejně sytým odstínem zelené barvy, jaká se našla na botách v Hodinářově pokoji. A tak zatímco zbytek týmu sledoval jiné stopy, on vyrazil sem.
Mohutná budova se táhla podél ulice a i v ostrém slunci působila tmavým, opuštěným a ponurým dojmem. Umouněné cihlové zdi byly do výše půldruhého až dvou metrů postříkány graffiti a polovina oken byla vytlučená - zdálo se, že některá jsou dokonce prostřelená. Pod střechou se táhla cedule se staromódně vyvedeným nápisem Stěhování a skladování Preston.
Hlavní dveře natřené zelenou barvou byly uzamčené a zajištěné řetízkem, avšak Baker zamířil k bočnímu vchodu, napůl ukrytému za popelnicí. Tady bylo otevřeno. Poručík se rozhlédl po ulici, strčil do dveří a vyrazil do potemnělých útrob budovy, které osvětlovaly jen šikmé proužky světla. Páchlo to tam zahnívající lepenkou, plísní a topným olejem. Baker vytasil pistoli. Příliš jistě mu v ruce neseděla. Poručík ještě ve službě nevypálil jedinou ránu.
322
Tiše kráčel chodbou, až se přiblížil k hlavní skladovací hale, mohutnému otevřenému prostoru s podlahou posetou loužičkami mazlavé stojaté vody a hromadami odpadků. A také spoustou kondomů, všiml si znechuceně. Těžko si dokázal představit méně romantické místo na milostné splynutí.
Vtom jeho pozornost upoutal záblesk světla z kanceláří lemujících jednu stěnu. Jeho oči si pomalu zvykly na tmu, a když přistoupil blíže, zahlédl v jedné malé místnosti rozsvícenou stolní lampu. Kromě ní spatřil uvnitř ještě jednu věc.
Černé hodiny s tváří měsíce - Hodinářovu navštívenku.
Baker vyrazil kupředu.
A právě v tom okamžiku šlápl do velké olejové skvrny, kterou v temnotě neviděl, prudce upadl na bok a zalapal po dechu. Zároveň upustil pistoli, která začala poskakovat po špinavé betonové podlaze. Baker se zkroutil bolestí.
V tu chvíli se za ním objevil muž, který rychle vyběhl z jedné boční chodby.
Baker pohlédl do očí Geralda Duncana, Hodináře.
Vrah se k němu sklonil.
Pak mu podal ruku a pomohl mu vstát. "Jsi v pořádku?"
"Akorát jsem si vyrazil dech. Byl jsem neopatrný. Díky, Gerry."
Duncan odstoupil, sebral Bakerovu pistoli a podal mu ji. "Tohles opravdu nemusel mít." Zasmál se.
Baker zastrčil zbraň zpátky do pouzdra. "Nevěděl jsem, na koho dalšího bych tady mohl narazit. Tohle místo nahání hrůzu."
Hodinář ukázal ke kanceláři. "Pojď dál, řeknu ti přesně, co se jí stane."
Slovy "co se jí stane" měl na mysli, jakým způsobem spáchají vraždu.
A zájmeno "jí" označovalo detektivku newyorské policie jménem Amélie Sachsová.
323

15:54
Dennis Baker seděl na jedné židličce v kanceláři skladu a otíral si kalhoty, které měl po pádu umazané.

Italské, drahé. Ksakru.
"Máme ve vazbě Vincenta Reynoldse a objevili jsme ten kostel," oznámil Duncanovi.
Ten to pochopitelně věděl, protože sám zatelefonoval na policii a uvědomil ji, že Hodinářův pomocník teď chodí s nákupním vozíkem po West Village (Bakera nicméně ohromilo, že Kathryn Danceová odhalila Vincenta ještě dříve, než Duncan svého údajného parťáka práskl).
A Duncan rovněž věděl, že Reynolds pod tlakem vyzradí policii adresu kostela.
"Trvalo to o trochu dýl, než jsem si myslel," prohlásil Baker, "ale nakonec rupl."
"Samozřejmě že ano," poznamenal Duncan. "Je to ubožák."
Hodinář pochopitelně zatčení toho úchylného žabaře celou dobu plánoval; bylo nezbytné nakrmit policisty informacemi a přimět je k přesvědčení, že Hodinář je pomstychtivý psychopat, nikoliv nájemný vrah, jímž ve skutečnosti byl. V tomto scénáři hrál Vincent klíčovou roli, poněvadž měl policii obrátit kýženým směrem a umožnit tak završení Duncanova plánu.
Ten byl přitom důmyslný a elegantní jako nejdokonalejší hodinky. Jeho cílem bylo zastavit vyšetřování vedené Amélií Sachsovou, které hrozilo odhalit vyděračský gang ze 118. okrsku. V jeho čele stál Dennis Baker.
Baker pocházel z veskrze policejní rodiny. Jeho otec kdysi sloužil u dopraváků, ale pak předčasně odešel do výslužby, když v jedné stanici metra spadl do schodišťové šachty. Starší bratr pracoval pro nápravně výchovné oddělení a Bakerův strýc byl policistou v jednom malém městečku v okrese Suffolk, odkud rodina pocházela. Baker zpočátku nejevil o rodinné povolání zájem - tento pohledný a dobře stavěný mladý muž toužil hlavně po velkých penězích. Když ovšem po bankrotu své firmy zabývající se recyklací odpadů přišel i o poslední cent, rozhodl se do policejních řad přece jen vstoupit. Přestěhoval se z Long Islandu do centra New Yorku a pokusil se založit si novou existenci jako policista.
Jelikož se však k této profesi dostal až později - a navíc si osvojil styl namyšleného policajta z televizních seriálů -, odcizil se jak policejním šéfům, tak i vlastním kolegům. Nepomohla mu ani skutečnost, že u policie pracovala celá jeho rodina (jeho příbuzní koneckonců figurovali v policejní hierarchii poměrně nízko). Baker se sice mohl živit jako policista, ale rohová kancelář ve velkém baráku mu nebyla souzena.
A tak se nakonec rozhodl, že přece jen půjde po velkých penězích. Jenže ne přes podnikání, nýbrž přes policejní odznak.
Když začal poprvé vydírat byznysmeny, samotného ho zajímalo, jestli z toho bude mít výčitky svědomí. E-e. Ani trochu.
Jediný problém spočíval v tom, že pro svůj nákladný životní styl - který zahrnoval náklonnost k dobrému vínu, jídlu a krásným ženám - potřeboval víc než jen zhruba tisícovku týdně od korejských velkoobchodníků a těch vypasených chlápků, kterým patřily pizzerie v Queensu. A tak Baker se svým bývalým parťákem a několika policisty z jedna jedna osmičky vymysleli plán výnosné vyděračské sítě. Bakerovi komplicové ukradli z důkazních skříněk na služebně malé množství drog, případně si opatřili nějaký koks nebo heroin přímo na ulici, a pak si vybírali děti bohatých podnikatelů v klubech na Manhattanu a získané drogy jim podstrkovali. Baker následně absolvoval pohovor s jejich rodiči a sdělil jim, že výměnou za šestimístnou částku jejich zprávy o zatčení jednoduše zmizí. Pokud ovšem rodiče nezaplatí, půjdou jejich ratolesti do vězení. Čas od času podstrkoval drogy také samotným podnikatelům.
Peníze si ovšem nebrali jen tak, ale zařídili, aby o ně oběti zdánlivě přišly v nezdařených obchodních transakcích jako v případě Franka Sarkowského nebo ve falešných partiích pokeru v Las Vegas nebo Atlantic City - tento přístup zvolili v případě
324
325
Bena Creeleyho. Díky této strategii se v případě potíží mohli vytasit s rozumným vysvětlením, proč jsou jejich oběti zničehonic o dvě stě nebo tři sta tisíc dolarů chudší.
Pak se ovšem Dennis Baker dopustil chyby. Zlenivěl. Vhodné oběti se nehledaly snadno, a tak se rozhodl, že se vrátí k několika dříve vydíraným podnikatelům a vybere od nich druhou splátku.
Někteří zaplatili i podruhé. Dva z nich - Sarkowski a Creeley - však byli pěkně tvrdými obchodníky. Možná byli ochotni zaplatit Bakerovi jednou, aby ho měli z krku, ale v případě druhé splátky si postavili hlavu. Jeden vyhrožoval, že to ohlásí na policii, zatímco druhý se chtěl obrátit na tisk. Počátkem listopadu tedy Baker s jedním policistou ze 118. okrsku unesli Sarkowského a odvezli ho do průmyslové oblasti Queensu nedaleko od místa, kde měl továrnu jeden z podnikatelových klientů. Tam Sarkowského zastřelili a narafičili vše tak, aby to vypadalo jako loupež. O několik týdnů později se Baker s tímtéž policistou vloupali do Creeleyho domu, uvázali mu kolem krku smyčku a shodili ho z balkonu. Nato odcizili nebo zničili veškeré Creeleyho osobní písemnosti, knihy a diáře - zkrátka všechno, co mohlo vyšetřovatele dovést k Bakerovi a jeho plánu. Pokud jde o policejní zprávy, v té Creeleyho nebylo prakticky nic usvědčujícího, avšak Sarkowského spis obsahoval odkazy na důkazy, z nichž by mohl bystrý vyšetřovatel vyvodit znepokojivé závěry. A tak se jeden z protagonistů Bakerova plánu postaral o jeho zmizení.
Baker si myslel, že vraždy obou podnikatelů zůstanou bez povšimnutí a oni budou moci pokračovat ve vydírání - jenže pak se objevila jistá mladá policistka. Detektivka třetího stupně Amélie Sachsová neuvěřila, že Benjamin Creeley spáchal sebevraždu, a začala jeho smrt prošetřovat.
Tuhle ženskou nemohlo nic zastavit. A tak jim nezbývalo, než ji zabít. Baker pochyboval, že jakmile zlikvidují nebo odstaví Sachsovou, najde se někdo další, kdo se bude těmi případy zaobírat stejně zarputile jako ona. Problémem samozřejmě bylo, že kdyby měla policistka opravdu zemřít, Lincoln Rhyme by si okamžitě vydedukoval, že její smrt souvisí s vyšetřováním případu St. James, a pak už by neexistovalo nic, co by mohlo zabránit jemu a Sellittovi v pronásledování vrahů.

326
A tak Baker potřeboval, aby Sachsová zemřela v souvislosti s něčím, co nijak nesouviselo se zločiny na 118. okrsku. Zkusmo oslovil několik známých postav ze světa organizovaného zločinu a brzy nato se mu ozval Gerald Duncan, profesionální zabiják, který dokázal manipulovat s místy činu a vytvářet falešné motivy, aby nasměroval pozornost policie pryč od muže či ženy, na jejichž zabití byl najat. "Motiv je spolehlivý způsob, jak se nechat dopadnout," vysvětloval Bakerovi. "Eliminujte motiv a eliminujete i podezření."
Dohodli se na ceně - panejo, ten chlap teda nebyl levný - a Duncan se pustil do plánování akce.
Vyhlédl si jednoho ztroskotance s cílem využít ho jako prostředníka, který nakrmí policii informacemi o Hodináři. Ukázalo se, že Vincent Reynolds se pro tuto roli dokonale hodí - doslova hltal bláboly, které mu Duncan nakukal. O mrtvé manželce, o lhostejných spoluobčanech i šíleném Hodináři, který se je rozhodl pozabíjet.
Během včerejška pak začal Duncan celý plán uskutečňovat. Jako Hodinář zavraždil první dvě nahodile vybrané oběti - jednoho chlápka, jehož unesl na West Street v Greenwich Village a zavraždil na molu, a jednoho, kterého o pár hodin později zabil v boční uličce. Baker mezitím zařídil, aby byla vyšetřováním případu pověřena Amélie Sachsová. Zabiják se poté pokusil o další dvě vraždy - skutečnost, že se mu nezdařily, nehrála v tomto případě roli. Hodinář totiž i nadále zůstával vysoce nebezpečným pachatelem, jehož bylo potřeba rychle zastavit.
A pak Duncan učinil další tah: poslal Vincenta za Kathryn Danceovou, aby policie nabyla přesvědčení, že Hodinář je ochoten vraždit i policisty, a zároveň zařídil Vincentovo dopadení, poněvadž věděl, že tenhle břídil práskne Hodináře policii.
Nyní nastal čas k závěrečnému kroku: Hodinář zabije detektivku Amélii Sachsovou. Její smrt přitom bude očividně dílem pomstychtivého zabijáka, bez jakékoliv souvislosti s vyšetřováním aktivit 118. okrsku.
"Ona zjistila, že ji špehuješ?" zeptal se nyní Duncan. Baker přikývl. "Odhadls ji správně. Je to fikaná štětka. Ale udělal jsem, cos mi navrhoval."
327
Duncan předpokládal, že detektivka bude automaticky podezírat každého kromě lidí, které osobně zná. Vysvětlil Bakerovi, že když vás někdo podezírá, je třeba mu poskytnout jiné - neškodné - zdůvodnění svého chování. Prostě se přiznáte k méně závažnému poklesku, nasadíte kajícný tón a oni se s tím spokojí a vyškrtnou vás ze seznamu podezřelých.
Z Duncanova popudu si Baker nechal také zjistit pár informací o Sachsové. Doslechl se, že měla kdysi vztah s jedním zkorumpovaným policistou, sesmolil falešný e-mail od kohosi ve velkém baráku a použil ho jako záminku k jejímu špehování. Sachsová z toho radost neměla, ale přinejmenším ho nepodezírala z ničeho horšího.
"Takže plán zní takhle," řekl mu nyní Duncan a ukázal plánek jedné kancelářské budovy v Midtownu. "Tady pracuje poslední oběť. Jmenuje se Sarah Stantonová. Kanclík má ve druhém patře. Tohle místo jsem vybral kvůli rozložení kanceláří. Bude to dokonalé. Nemohl jsem tam postavit hodiny, protože policie už zveřejnila, že je pachatel používá - ale otevřel jsem jí v počítači okno s časem a datem."
"Hezký detail."
Duncan se usmál. "Taky jsem si říkal." Jeho hlas byl měkký, jeho výrazy precizní a jeho tón byl prodchnut skromnou radostí řemeslníka, který předvádí právě dokončený kus nábytku či hudební nástroj... anebo hodinky, pomyslel si Baker.
Duncan vysvětlil, že se převlékl za dělníka, počkal, až Sarah vyjde ven, a položil jí pod stůl hasicí přístroj naplněný alkoholem. Baker měl za několik minut zavolat Rhymovi nebo Sellittovi a ohlásit, že se mu podařilo vypátrat, kde je bomba v hasicím přístroji nastražena. Do kanceláře Sarah Stantonové se poté nahrne zásahová jednotka s pyrotechnickou četou - včetně Amélie Sachsové.
"Narafičil jsem tu bombu tak, že pokud s ní Stantonová určitým způsobem pohne, postříká ji alkoholem a vzplane. Alkohol hoří docela rychle. Stantonová buď uhoří, nebo se popálí, ale každopádně se požár nerozšíří do celé kanceláře." Možná, vysvětlil, se policii dokonce podaří bombu zneškodnit, a zachránit tak Stantonové život. Jenže na tom nezáleží; Duncanovi šlo jen o to, aby do kanceláře vlákal Amélii Sachsovou, která zde bude ohledávat místo činu.
Kancelář Sarah Stantonové se nacházela na konci úzké chodby. Sachsová ji bude jako vždy ohledávat sama. A jakmile se otočí zády, Baker čekající opodál zastřelí ji i všechny přítomné. Použije přitom Duncanovu automatickou dvaatřicítku nabitou kulkami z krabice, kterou Hodinář záměrně ponechal ve Fordu Explorer, aby ji policie našla. Jakmile bude Sachsová mrtvá, rozbije Baker nejbližší okno, jež se nachází čtyři a půl metru nad zadní uličkou, a vyhodí z něj pistoli, takže to bude vypadat, že Hodinář vyskočil z okna a uprchl, přičemž mu pistole vypadla nebo ji na útěku upustil. Policie uvidí neobvyklou vražednou zbraň, spojí si ji s kulkami nalezenými v exploreru a nebude pochybovat o tom, že Sachsovou zavraždil Hodinář.
Sachsová bude mrtvá a vyšetřování korupce na 118. okrsku uvízne na mrtvém bodě.
"Pusť k jejímu tělu nejdřív ostatní policisty," dodal ještě Duncan, "ale bylo by hezké, kdybys je pak odstrčil a pokusil se ji resuscitovat."
"Ty myslíš na všechno, viď?" prohodil Baker.
"Na hodinářských strojcích je zázračné," řekl Duncan a upřel zasněný pohled na hodiny s tváří měsíce, "že žádné z nich nikdy nemají více ani méně součástek, než kolik jich je zapotřebí k uskutečnění hodinářových záměrů. Nic nechybí, ale nic také nepřebývá." Odmlčel se a tichým hlasem dodal: "Je to ryzí dokonalost, nemáš ten dojem?"

Amélie Sachsová s Ronem Pulaskim rázovali chladnými ulicemi dolního Manhattanu a Sachsová myslela na to, že největší překážku vyšetřování mnohdy nepředstavují pachatelé, nýbrž kolemjdoucí, svědci a oběti.

Pátrali po stopě jednoho z důkazů, které se jim podařilo najít v kostele, totiž účtenky z podzemní garáže nedaleko od mola, kde zemřela první oběť. Hlídač garáže jim však nijak nepomohl. Ne, paní, není mi povědomý. Určitě si nevzpomínám na nikoho, kdo by se mu podobal. Možná ho viděl Ahmed... No, ale ten tu dneska není. Ne, neznám jeho číslo...
328
329
A tak to šlo pořád dál.
Deprimovaná Sachsová Ukázala na restauraci vedle garáže a řekla: "Možná se zastavil tam. Zkusme to."
V tu chvíli jí ovšem zapraskalo ve vysílačce a ona poznala Sellittův hlas: "Amélie, slyšíš mě?"
Chytila Pulaského za rameno a zesílila hlasitost, aby Sellitta slyšeli oba. "Můžeš mluvit, příjem."
"Kde teď jste?"
"V centru. Ta garáž nevyšla. Chystáme se poptat v několika restauracích."
"Na to se vykašlete a rychle jeďte na křižovatku Dvaatřicáté ulice a Sedmé Avenue. Dennis Baker tam objevil stopu. Vypadá to, že příští obětí má být někdo z tamní kancelářské budovy."
"Kdo konkrétně?"
"To zatím nevíme jistě. Pravděpodobně budeme muset celou budovu prohledat. Posíláme tam lidi ze žhářských útoků a taky pyrotechnickou četu - tuhle ženskou má Hodinář upálit. Bože, doufám, že to stihneme. Každopádně tam okamžitě vyrazte."
"Za patnáct minut jsme tam."
Hasičská služba vyslala do sedmadvacetipodlažní budovy v centru města pětadvacet mužů a žen, zatímco Bo Haumann sestavil pět taktických týmů - nikoliv obvyklých čtyřčlenných, nýbrž posílených šestičlenných -, které měly budovu prohledat patro po patře.
Jízda sem trvala Sachsové kvůli předvánoční špičce téměř půl hodiny. Nebylo to nijak velké zdržení, ale patnáct minut navíc hrálo v tomto případě obrovskou roli: Sachsová se již nedostala do zásahového týmu. Oficiálně byla detektivkou specializující se na ohledávání míst činu, ale srdcem patřila spíše k taktickým týmům - těm, které jako první pronikají do dveří pachatelů.
Pokud by zde Hodináře našli, byla by to její poslední příležitost zneškodnit pachatele, než odejde do výslužby. Předpokládala, že i v novém povolání bezpečnostní specialistky u Argyle Security na ni čeká jisté vzrušení, ale největší díl zábavy spojené s taktickými operacemi si bezpochyby užívají strážci zákona.
330
Sachsová s Pulaskim vyrazili z auta k velitelskému stanovišti u zadních dveří kancelářské budovy.
"Zahlédli jste ho?" zeptala se Haumanna.
Prošedivělý muž zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Videokamera v hlavním vestibulu zachytila záběr na člověka připomínajícího Hodináře, jak jde někam s taškou. Ale nevíme, jestli už odešel, anebo ne. Budova má dva zadní a dva boční východy, které nejsou zajištěny alarmem a nesledují je kamery."
"Evakuujete budovu?" zeptal se kdosi.
Sachsová se otočila. Byl to detektiv Dennis Baker.
"Zrovna jsme začali," vysvětlil Haumann.
"Jak jste ho našel?" zeptala se Sachsová.
"Ten sklad natřený zelenou barvou," řekl Baker, "mu sloužil jako operační základna. Našel jsem tam pár poznámek a plánek téhle budovy."
Sachsová byla na poručíka stále naštvaná za to, že ji špehoval, ale solidně odvedené policejní řemeslo si zaslouží uznání, a tak pokývala hlavou a řekla: "Dobrá práce."
"Nic geniálního v tom nebylo," odvětil Baker s úsměvem. "Jen jsem šlapal chodník. A měl trochu štěstí." Vzhlédl k budově a nasadil si rukavice.
331

17:01
Sarah Stantonová seděla ve své kancelářské kóji, když vtom zaslechla ve stropních reproduktorech jakési skuhrání. Zaměstnanci mezi sebou často žertovali, že firma záměrně opatřila reproduktory filtrem, který činil veškerá hlášení zcela nesrozumitelnými. Sarah se obrátila zpátky k počítači a zavolala: "Co říkají? Nevím z toho hlavu ani patu."
"Nějaké hlášení," odvětil jeden z jejích spolupracovníků.
Aha.
"Tohle dělají pořád. Už mě to štve. Není to nějaké požární cvičení?"
"Netuším."
O chvíli později zaslechla kolísavý zvuk protipožárního alarmu.
Asi je.
Od událostí z 11. září se požární signalizace spouštěla přibližně jednou za měsíc. V prvních dvou případech hrála Sarah tuhle hru s ostatními a seběhla dolů jako všichni kolegové. Dnes se však teplota pohybovala kolem minus pěti stupňů a ona měla příliš mnoho práce. A kromě toho: kdyby opravdu vypukl požár a všechny východy byly zataraseny, mohla jednoduše vyskočit z okna. Její kancelář se nacházela jen na druhém podlaží.
Upřela oči zpátky k obrazovce.
V tu chvíli však zaslechla na protějším konci chodby vedoucí k jejímu výklenku hlasy. Byla v nich cítit jistá naléhavost a kromě nich se zezadu ozývalo také cinkání kovu. Že by hasičské vybavení? přemýšlela Sarah.

Možná se opravdu něco děje.
Zezadu se k ní blížily těžké kroky. Sarah se otočila a spatřila ozbrojené policisty v tmavých kombinézách. Policie? Proboha,
snad to není teroristický útok? Nenapadlo ji nic jiného, než že musí zajet do školy a vyzvednout z ní syna.
"Evakuujeme budovu," oznámil jeden policista.
"Jsou to teroristi?" zeptal se kdosi. "Došlo k dalšímu útoku?"
"Ne," řekl policista a dále to nerozváděl. "Všichni spořádaně vyjděte ven. Vezměte si kabáty, ale jinak tu všechno nechte."
Sarah se uklidnila. Nemusí se obávat o syna.
Další policista zvolal: "Hledáme hasicí přístroje. Jsou tady někde v okolí? Pokud ano, nedotýkejte se jich. Pouze nám to oznamte. Opakuji, nedotýkejte se jich!"
Takže přece jen vypukl požár, pomyslela si Sarah a oblékla si kabát.
Poté ji však napadlo, že je dost zvláštní, aby hasiči při požáru používali firemní hasicí přístroje. Copak nemají vlastní? A proč by je mělo tolik trápit, když taky nějaký použijeme? Na to přece není žádný zvláštní výcvik potřeba.
Opakuji, nedotýkejte se jich...!
Policista nakoukl do výklenku kousek od jejího pracovního stolu.
"Ehm, vy chcete hasicí přístroj?" zavolala na něj Sarah. "Já tu jeden mám."
A sebrala z podlahy těžký kovový válec.
"Ne!" vykřikl muž a vrhl se jejím směrem.

Sachsová sebou cukla, když jí vysílačka ve sluchátku hlasitě zapraskala.
"Hasičské a záchranné týmy, druhé podlaží, jihovýchodní rohová kancelář. Firma Lanam Flooring and Interiors. Rychle! Hněte sebou, pohyb, pohyb!"
Desítka hasičů a členů pyrotechnické čety popadla vybavení a sprintem uháněla k zadním dveřím.
"Situace?" zakřičel Haumann do mikrofonu.
Slyšeli však jen syrové skučení požárního alarmu prokládané tu a tam ztrápenými hlasy.
"Došlo k detonaci?" opakoval naléhavě šéf zásahového týmu.
"Nevidím žádný kouř," poznamenal Pulaski.
Dennis Baker se zadíval na druhé podlaží a zavrtěl hlavou.
332
333
"Jestli je to alkohol," vysvětlil jeden z šéfů požárních týmů, "objeví se kouř až po vznícení druhotných materiálů." Odmlčel se a stoicky dodal: " Nebo jejích vlasů a kůže."
Sachsová dál sledovala okna a zatínala ruce v pěst. Umírá teď ta žena v agónii? Obklopena policisty a hasiči?
"No tak," zašeptal Baker.
A pak se ve vysílačce konečně rozezněl hlas: "Máme to zařízení... Jsme... Jo, máme ho. Nedetonovalo."
Sachsová zavřela oči.
"Díkybohu," řekl Baker.
Lidé proudili z kancelářské budovy pod dohledem členů zásahové jednotky i řadových policistů, kteří porovnávali jejich obličeje s policejním portrétem a hledali mezi nimi Duncana.
Jeden policista přivedl k Sachsové, Bakerovi a Pulaskému, k nimž se před chvílí připojil i Sellitto, jakousi ženu.
Potenciální oběť Sarah Stantonová jim vysvětlila, že našla pod svým stolem hasicí přístroj; před jejím odchodem do Starbucks tam ještě neležel a ona nemá ponětí, kdo jí ho tam položil. Někdo v kanceláři si sice vzpomněl, že ve firemních prostorách zahlédl jakéhosi řemeslníka, avšak podle policejního portrétu ho nepoznal a nedokázal se ani rozpomenout, kam muž následně zmizel.
"Stav zařízení?" dotázal se Haumann.
Jeden z agentů mu podal hlášení: "Časovač jsem neviděl, ale tlakoměr nahoře nic neukazoval. Mohl sloužit jako detonátor. A taky tu cítím alkohol. Pyrotechnici už přístroj uložili do výbuchuvzdorné nádoby. Momentálně ho odvážejí do Rodman's Neck, zatímco my dál pátráme po pachateli."
"Máte nějaké stopy?" dotázal se Baker.
"Ne. Jsou tu dvě požární schodiště a výtahy. Mohl z budovy uniknout jimi. Navíc na tomhle patře sídlí další čtyři nebo pět firem, takže mohl vklouznout do některé z nich. Jakmile dostaneme hlášení, že prostor je zajištěn, všechno to prohledáme."
O deset minut později pyrotechnici oznámili, že žádné další bomby v budově nejsou.
Sachsová mezitím vyslechla Sarah Stantonovou a pak zavolala Rhymovi a nastínila mu dosavadní vývoj situace. Stantonová žádnou předchozí oběť neznala a nikdy neslyšela ani o Geraldu
334
Duncanovi. Zpráva, že jeho manželka možná přišla o život před jejím bytem, ji velmi rozrušila, ale zároveň si nevzpomínala, že by v okolí jejího bydliště někdy došlo ke smrtelné dopravní nehodě.
Nakonec Haumann oznámil, že jeho lidé dokončili prohledávání objektu; Hodinář opět uprchl.
"Zatraceně," zamumlal Dennis Baker. "Byli jsme tak blízko."
"Dobrá, Sachsová," pronesl Rhyme zklamaně, "takže projdi rošt a řekni mi, cos našla."
Ukončili spojení. Haumann vyslal dva týmy hlídkovat ke skladu, který Duncanovi sloužil jako operační základna pro případ, že by se tam vrátil, a Sachsová si oblékla bílou tyvekovou kombinézu a popadla kovový kufřík obsahující

základní vybavení pro sběr a přechovávání důkazů.
"Já ti pomůžu," řekl Pulaski a rovněž se začal soukat do bílé kombinézy.
Sachsová mu podala kufřík a sama zvedla druhý.
Na druhém podlaží se zastavila a prohlédla si chodbu. Jakmile ji vyfotografovala, vstoupila do prostor firmy Lanam Flooring and Interiors a zamířila k pracovnímu stolu Sarah Stantonové.
Položili s Pulaskim kufry na podlahu a vytáhli základní vybavení pro sběr důkazů: sáčky, zkumavky, tyčinky, přilnavé válečky na stopové důkazy, archy pro snímání elektrostatických otisků bot, chemikálie pro snímání latentních otisků prstů a další pomůcky.
"Co můžu dělat?" zeptal se Pulaski. "Chceš, abych ohledal schodiště?"
Sachsová to zvážila. Nakonec se muselo ohledat i ono, avšak Amélie dospěla k závěru, že bude lepší, když to udělá sama; schodiště představovalo Hodinářovu nejlogičtější vstupní i únikovou trasu a ona chtěla mít jistotu, že jim neuniknou žádné důkazy. Prohlédla si pracovní prostor Sarah Stantonové a všimla si neobsazeného výklenku vedle něj. Bylo možné, že Hodinář čekal právě tam na příležitost nastražit v kanceláři bombu. Sachsová se otočila k Pulaskému. "Ohledej tuhle kukaň."
"Jasně." Mladý policista vstoupil do výklenku, vytáhl baterku a začal procházet dokonalý rošt. Sachsová ho přistihla, že ve výklenku také čenichá, což byla jedna z mnoha zásad Lincolna
335
Rhyma při ohledávání místa činu. Ten kluk to dotáhne daleko, pomyslela si Amélie.
Vstoupila do kóje, kde agenti našli hasicí přístroj. Vtom za sebou zaslechla šramot, a tak se ohlédla. Byl to však jen Dennis Baker. Prošel chodbou a zastavil se asi šest metrů od pracovních stolů - dost daleko na to, aby nehrozilo, že kontaminuje místo činu.
Sachsová netušila, proč sem vlastně poručík přišel, ale jelikož stále nevěděli jistě, kde je Hodinář, byla za jeho přítomnost vděčná.
Ohledávej dobře, ale kryj si záda...

Tentokrát to bylo úplně jiné.
Detektiv Dennis Baker - spolu s jedním policistou ze 118. okrsku - zavraždil Benjamina Creeleyho a Franka Sarkowského. Bylo to těžké, ale udělali to bez váhání. Navíc byl Baker připraven zabít jakéhokoliv dalšího civilistu, který by ohrožoval jejich vyděračské plány. Vůbec by mu to nečinilo problém. Pět milionů dolarů v hotovosti - což byl jejich výnos do dnešního dne - dokáže udusit spoustu výčitek svědomí.
Baker však ještě nikdy nezabil kolegu-policistu.
Mračil se, ošíval a pozoroval Amélii Sachsovou s tím klukem Pulaskim, který rovněž představoval snadný terč.
Byl to velký rozdíl.
Tohle bylo jako zabíjet příbuzné, členy vlastní rodiny.
Jenže smutným faktem bylo, že Sachsová a potažmo i Pulaski mu mohli zničit život.
Takže nebylo o čem uvažovat.
Baker si prohlédl místo činu. Ano, Duncan to naplánoval dokonale. Tamhle bylo okno. Podíval se ven. Ulička čtyři a půl metru pod nimi zela prázdnotou. A přímo vedle něj stála šedá kovová židle, o níž mu Duncan říkal a kterou měl Baker po zavraždění policistů prohodit oknem. Nechyběl ani velký průduch klimatizace, jehož mřížku měl Baker po střelbě odstranit, aby to vypadalo, že se Hodinář ukrýval uvnitř.
Zhluboka se nadechl.
Dobrá, je čas. Musí jednat rychle, než se tu objeví někdo další. Amélie Sachsová sice poslala ostatní policisty do hlavního vestibulu, ale někdo by se sem přesto mohl každou minutou vrátit.
336
Uchopil dvaatřicítku a tiše natáhl kohoutek, aby měl jistotu, že je v komoře náboj. Ukryl pistoli za zády a přisunul se blíže. Upřeně se díval na Sachsovou, která se na místě činu pohybovala téměř jako tanečnice. Postupovala precizně, koordinovaně a s dokonalým soustředěním. Byla na ni radost pohledět.
Baker se vytrhl ze zasnění.
Koho prvního? uvažoval.
Pulaski stál tři metry od něj a Sachsová šest; oba byli otočeni zády k němu.
Pulaski měl logicky přijít na řadu jako první, protože byl blíž. Baker však od Lincolna Rhyma věděl, že Sachsová výtečně střílí. Určitě dokáže během pár vteřin vytasit zbraň a vypálit z ní. Zatímco ten kluk si pravděpodobně naostro ještě nevystřelil. Možná by stihl položit ruku na pistoli, jakmile Baker zastřelí Sachsovou, ale rozhodně zemře dříve, než ji stačí vytasit.
Poručík se několikrát nadechl.
Amélie Sachsová s ním mimoděk spolupracovala. Právě vstala z podřepu, takže teď její záda představovala dokonalý terč. Baker namířil pistoli vysoko na její páteř a stiskl spoušť.
337

17:57
Pro většinu lidí by to bylo jen obyčejné kovové cvaknutí, jeden z mnoha různých ruchů v kancelářské budově uvnitř rušného velkoměsta.
Pro Amélii Sachsovou to však byl zcela jednoznačně zvuk pružinou aktivovaného zápalníku automatické zbraně, který udeřil do nárazové sloze v zápalce vadné kulky - anebo někdo prostě jen vystřelil nasucho. Sachsová už tento

charakteristický zvuk slyšela snad stokrát - u vlastních pistolí i u zbraní svých kolegů.
Po cvaknutí následovalo přesně to, co po podobném zvuku obvykle následuje - střelec začal manipulovat se závěrem, aby vyhodil špatný náboj a natáhl do komory další. V mnoha případech - stejně jako nyní - probíhal tento manévr mimořádně zběsile, neboť střelec potřeboval okamžitě uvolnit zbraň a co nejrychleji z ní opět vystřelit. Mohla to být otázka života a smrti.
Tohle všechno zaregistrovala Sachsová během zlomku vteřiny. Upustila váleček, jímž právě sbírala stopové důkazy, a zajela si pravou rukou k pasu - vždy věděla naprosto přesně, na kterém místě na opasku má pouzdro s pistolí. O okamžik později se už v palebné pozici a s glockem v pravé ruce otáčela za zdrojem zvuku.
Koutkem oka zahlédla po své pravici Rona Pulaského, který stál ve výklenku, polekaně civěl na její zbraň a bezpochyby se divil, co jeho kolegyně dělá.
Šest metrů od ní pak stál Dennis Baker s vytřeštěnýma očima. V ruce s nasazenou rukavicí držel drobnou pistoli - snad dvaatřicítku, pomyslela si Sachsová - namířenou jejím směrem a zuřivě škubal závěrem. Když se Sachsová podívala lépe, všimla si, že poručík třímá v ruce Autaugu MKII, tedy přesně ten typ zbraně, jímž mohl být podle Rhyma ozbrojen Hodinář.
338
Baker poulil oči a chvíli nebyl schopen slova. "Něco jsem slyšel," vykoktal nakonec. "Myslel jsem, že se vrátil. Hodinář."
"Vy jste stiskl spoušť."
"Ne, já jen natahoval závěr."
Sachsová pohlédla na podlahu, kde ležela vadná nábojnice. Jediným vysvětlením její přítomnosti mohla být skutečnost, že se poručík pokusil vystřelit a pak vyhodil z komory vadnou kulku.
Přendal si drobnou dvaatřicítku do levé ruky a sklopil pravici, která se pomalu sunula k jeho pasu. "Musíme být opatrní. Myslím, že se vrátil."
Sachsová namířila pistoli přímo na Bakerův hrudník.
"Nedělejte to, Dennisi," řekla a ukázala k poručíkovu pasu, kde visela jeho služební zbraň. "Já budu střílet. Předpokládám, že máte pod oblekem neprůstřelnou vestu. Takže moje první kulka bude mířit na váš hrudník, ale druhá a třetí už poletí výš. Nebude to hezké."
"Já... Vy mi nerozumíte." Bakerovy oči byly vytřeštěné panickou hrůzou. "Musíte mi věřit."
Není tohle náhodou podle Kathryn Danceové jedna z nejobvyklejších vět prozrazujících klamné úmysly?
"Co se děje?" zeptal se Pulaski.
"Zůstaň na místě, Rone," poručila mu Sachsová. "Jeho slovům vůbec nevěnuj pozornost. Jenom vytas zbraň."
"Pulaski," oslovil mladého policistu Baker. "Ona se zbláznila. Něco tady nehraje."
Sachsová nicméně koutkem oka viděla, že Pulaski vytáhl pistoli a rovněž ji namířil Bakerovým směrem.
"Dennisi, položte tu dvaatřicítku na stůl. A pak levou rukou vytáhněte služební pistoli za pažbu z pouzdra - pouze palcem a ukazováčkem -, rovněž ji položte na stůl, udělejte pět kroků vzad a lehněte si čelem k podlaze. Rozuměl jste mi?"
"Vy to nechápete."
"Já to nepotřebuji chápat," odpověděla Sachsová klidně. "Potřebuju, abyste udělal, co vám říkám."
"Ale..."
"A potřebuju, abyste to udělal hned."
339
"Vy jste se zbláznila!" vyštěkl Baker. "Máte na mě pifku už od chvíle, co jste zjistila, že jsem prověřoval vás a toho vašeho dávného přítele. Snažíte se mě zdiskreditovat... Pulaski, ona mě chce zabít. Úplně se utrhla z řetězu. Nedopusťte, aby sejmula i vás."
Pulaski však řekl: "Byl jste obeznámen s pokyny detektivky Sachsové. Bude-li to nezbytné, odzbrojím vás sám. Takže jak se rozhodnete, pane?"
Uplynulo několik vteřin, které jako by však trvaly celé hodiny. Nikdo nehnul ani brvou.
"Kurva." Baker odložil zbraně podle Amélliných instrukcí a lehl si na podlahu. "Oba jste v těžkém průseru."
"Nasaď mu pouta," vyzvala Sachsová Pulaského.
Nepřestávala na Bakera mířit, zatímco polekaný zelenáč odtáhl poručíkovi ruce za tělo a nasadil mu na zápěstí klepeta.
"Prohledej ho," řekla a vytáhla vysílačku. "Detektivka pět osm osm pět volá Haumanna. Ozvěte se, příjem."
"Mluvte, příjem."
"Došlo k novému vývoji situace. Mám tu spoutaného podezřelého a potřebuji eskortu dolů."
"Co se děje?" zeptal se šéf taktické jednotky. "Je to pachatel?"
"To je dobrá otázka," odvětila Sachsová a zasunula pistoli do pouzdra.

Po tomto nejnovějším zvratu v případu se před kancelářskou budovou v Midtownu, kde se detektiv Dennis Baker před chvílí zjevně pokusil zavraždit Amélii Sachsovou a Rona Pulaského, objevila nová postava.
Lincoln Rhyme nasměroval pomocí touchpadu červený vozík Storm Arrow přes chodník ke vchodu do budovy. Baker seděl vzadu v policejním voze parkujícím opodál a na rukou i na nohou měl nasazena pouta. Obličej měl křídově bílý a upřeně civěl před sebe.
Zpočátku tvrdil, že ve skutečnosti chtěla Sachsová zastřelit jeho kvůli té patálii s Nickem Carellim. Pak se ovšem Rhyme rozhodl, že si vše ověří u policejních šéfů, a oslovil vysoce postaveného důstojníka newyorské policie, který měl být autorem varovného e-mailu. Ukázalo se však, že obavy z možných styků Amélie Sach-

340
sové se zkorumpovaným policistou šířil především Baker a vedení policie nikdy žádné e-maily nerozesílalo; Baker ho prostě napsal sám. Celou záležitost si vymyslel jako krytí pro případ, že by ho Sachsová přistihla, jak ji sleduje nebo kontroluje každý její krok.
Rhyme přejel prstem po touchpadu a přisunul se ještě blíže k budově, kde Sellitto s Haumannem zřídili velitelské stanoviště. Zastavil a nechal si od Sellitta vysvětlit, co se stalo nahoře. Detektiv zakončil výklad slovy: "Já to nechápu. Já to prostě nechápu." Promnul si holé ruce a zvedl hlavu k jasné obloze, jako by si teprve teď uvědomil, že právě panuje jeden z nejchladnějších a největrnějších měsíců. Když pracoval na případu, horko ani zimu prakticky nevnímal.
"Našli jste u něj něco?" dotázal se Rhyme. "Jen tu dvaatřicítku a gumové rukavice," odpověděl Pulaski. "A taky pár osobních věcí."
O chvíli později se k nim připojila Amélie Sachsová, která nesla lepenkovou krabici se zhruba dvanácti igelitovými důkazními sáčky. Právě dokončila ohledání Bakerova auta. "Každou minutou to vypadá líp, Rhyme. Koukej na tohle." Postupně ukázala Rhymovi se Sellittem všechny důkazní sáčky. Obsahovaly kokain, padesát tisíc dolarů v hotovosti, pár starých kusů oblečení a také účtenky z klubů a barů na Manhattanu včetně restaurace St. James. Nakonec zvedla sáček, který zdánlivě neobsahoval nic. Při bližším pohledu však v něm Rhyme spatřil jemná vlákna. "Z koberečků?" zeptal se. "Jo. Z hnědých." "Vsadím se, že se budou shodovat s těmi z exploreru."
"Taky si myslím."
Další důkaz spojitosti s Hodinářem.
Rhyme pokýval hlavou a upřeně se zadíval na igelitový sáček třepetající se v mrazivém větru. Cítil nával uspokojení, který ho zaplavil vždy, když jednotlivé kousky skládanky konečně začaly zapadat do sebe. Otočil se k policejnímu vozu, kde seděl Baker, a křikl do napůl staženého okénka: "Kdy tě přidělili k jedna jedna osmičce?"
Poručík však kriminalistu zpražil pohledem. "Naser si. Myslíte si, že se s váma budu vybavovat? Tohle je všechno nesmysl. Někdo to na mě kompletně narafičil."
341
Rhyme se obrátil k Sellittovi. "Zavolej na personální. Chci vědět, kde působil předtím."
Sellitto poslechl, absolvoval krátký rozhovor a zvedl hlavu. "Trefa. Dva roky dělal na jedna jedna osmičce. Na drogách a na vraždách. A před třemi lety ho povýšili do velkého baráku."
"Jak ses seznámil s Duncanem?"
Baker se zavrtal do sedadla a vrátil se k předchozí činnosti, tedy k upřenému civění před sebe.
"Tak tomu se říká krásné splynutí našich případů," pravil Rhyme pobaveně.
"Cože?" vyštěkl Sellitto.
"Splynutí. Neboli spojení, Lone. Fúze. Copak neluštíš křížovky?"
"Já myslel jakých případů?" zabručel Sellitto.
"To je přece zřejmé: Améliina případu kolem jedna jedna osmičky a našeho případu Hodináře. Ony vůbec nebyly oddělené. Řekněme to tak, že představovaly protilehlé strany téže čepele." Rhyme byl se svým příměrem zjevně spokojen.
Jeho případ a ten druhý případ...
"Nechceš mi to vysvětlit?"
Opravdu to bylo nutné?
Amélie Sachsová objasnila situaci: "Baker byl zapleten do korupce na jedna jedna osmičce. A Hodináře - tedy Duncana - si najal proto, aby mě zlikvidoval, poněvadž jsem začala čmuchat příliš blízko."
"Což do značné míry dokazuje, že je skutečně cosi shnilého ve státě dánském."
Tentokrát projevil nechápavost Pulaski. "Ve státě dánském? To je ten v Evropě?"
"Ne, to je ten v Shakespearovi, Rone," řekl kriminalista netrpělivě. A když na něj mladý policista tupě pohlédl, vzdal to.
Sachsová se opět ujala slova: "Zkrátka to dokazuje, že na jedna jedna osmičce skutečně bujela rozsáhlá korupce. Očividně toho páchali víc, než jen zametali pod koberec vyšetřování zločineckých gangů v Baltimoru nebo Bay Ridge."
Rhyme se nepřítomně zadíval na horní patra kancelářské budovy a pokýval hlavou. Stejně jako Sellitto ani on nevnímal zimu
a vítr. Samozřejmě ještě zbývalo zodpovědět řadu otázek. Rhyme si například nebyl jist, zda se Vincent Reynolds na celé akci spolupodílel, nebo zda pouze posloužil jako návnada.
A byla zde otázka, kam vlastně příjmy z vydírání putovaly. Rhyme se znovu obrátil k Bakerovi. "Tak koho máš v Marylandu? S kým spolupracuješ? Je v tom organizovaný zločin, nebo něco jiného?"
"Jsi snad hluchej?" osopil se na něj Baker. "Neřeknu ti ani
slovo."
"Odvezte ho do vazby," řekl Sellitto uniformovaným policistům, kteří stáli vedle auta. "Prozatím mu přišijte napadení s pokusem o vraždu. Později mu tohle obvinění ještě trochu vyšperkujeme." Dívali se, jak hlídkový vůz odjíždí, a Sellitto zavrtěl hlavou. "Prokristapána," ulevil si. "To jsme měli štěstí."
"Štěstí?" zabručel Rhyme a vzpomněl si, že Sellitto říkal něco podobného už před chvílí.
"Jo, že Duncan nezabil další oběti. A taky tady - Amélie pro něj představovala dokonalý terč. Kdyby mu nevypověděla službu ta bouchačka..." Hlas se mu zadrhl dříve, než stačil popsat tragédii, k níž v budově málem došlo.
Lincoln Rhyme věřil na štěstí zhruba stejně jako na duchy a létající talíře. Už už se chtěl zeptat, co s tím má štěstí, ksakru, společného, jenže nakonec mu z úst žádná slova nevyšla. Štěstí...
Zničehonic kolem něj začaly poletovat přehršle myšlenek, jako když se z úlu vyrojí včely. Zamračil se. "To je zvláštní..."

Hlas se mu zajíkl. Nakonec zašeptal: "Duncan." "Stalo se něco, Linku? Jsi v pořádku?" "Rhyme?" zeptala se Sachsová. "Šššššš."
Kriminalista položil prst na touchpad a začal se otáčet v pomalém kruhu, přičemž se postupně díval na nedalekou boční uličku a na sáčky a krabice s důkazy, které Sachsová shromáždila. Slabě se uchechtl a řekl: "Chci tu Bakerovu zbraň."
"Jeho služební pistoli?" zeptal se Pulaski. "Samozřejmě že ne. Tu druhou. Tu dvaatřicítku. Kde je? No tak rychle!"
342
343
Pulaski našel zbraň v igelitovém sáčku a vrátil se s ní k Rhymovi.
"Proveď rozborku."
"Já?" zeptal se zelenáč.
"Ona." Rhyme kývl směrem k Sachsové.
Ta rozložila na chodníku kus igelitu, vyměnila si kožené rukavice za gumové, během několika vteřin rozebrala zbraň a položila jednotlivé díly na igelit.
"A teď mi je jeden po druhém podávej."
Sachsová poslechla. Jejich pohledy se střetly. "Zajímavé," řekla.
"Jasně. Pulaski?"
"Ano, pane?"
"Musím mluvit se soudním patologem. Sežeň mi ho."
"Ano, jistě. Mám mu zavolat?"
Rhymovo povzdechnutí doprovázel obláček páry, jenž vyšel z jeho úst. "Můžeš mu zkusit poslat telegram, můžeš klepat, klepat, klepat na jeho bránu. Ale tipl bych si, že nejlepší metodou bude... použití... telefonu. A zápornou odpověď neber. Já ho potřebuju."
Mladý muž vytáhl mobilní telefon a začal vyťukávat číslice.
"Linku," řekl Sellitto, "co to má..."
"A po tobě bych taky něco potřeboval, Lone."
"Jo, co?"
"Naproti přes ulici nás pozoruje nějaký člověk. Z ústí té uličky."
Sellitto se otočil. "Mám ho." Byl to štíhlý muž v klobouku, džínsách a kožené bundě, který měl na očích navzdory soumraku sluneční brýle. "Připadá mi povědomý."
"Pozvi ho mezi nás. Rád bych mu položil několik otázek."
Sellitto se zasmál. "Ta Kathryn Danceová má na tebe vážně vliv, Linku. Myslel jsem si, že svědkům nedůvěřuješ."
"No, myslím, že v tomto případě by bylo záhodno učinit výjimku."
Podsaditý detektiv pokrčil rameny a zeptal se: "Kdo to je?"
"Možná se pletu," odpověděl Rhyme tónem muže, který je přesvědčen, že se plete jen zřídka, "ale mám takové tušení, že je to Hodinář."

18:43
Gerald Duncan seděl na obrubníku vedle Sachsové se Sellittem. Byl spoutaný a zbavený klobouku, slunečních brýlí, několika párů béžových rukavic, peněženky a zkrvaveného odlamovacího
nože.
Na rozdíl od Dennise Bakera však byl jeho přístup vstřícný a příjemný, a to i přesto, že ho strhli k zemi, prošacovali a spoutali hned tři policisté, mezi nimi i Amélie Sachsová, tedy žena, která rozhodně neproslula jemným zacházením se zatýkanými, zvláště když šlo o pachatele tohoto kalibru.
Duncanův řidičský průkaz vydaný ve státě Missouri potvrdil jeho identitu a prozradil vyšetřovatelům, že Hodinář bydlí v St.
Louis.
"Kristepane," řekl Sellitto, "jak sis ho všiml?" Rhymův závěr ohledně totožnosti přihlížejícího muže však nebyl tak geniální, jak se na první pohled zdálo. Jeho přesvědčení, že Hodinář vůbec nemusel z místa činu uniknout, se zrodilo ještě předtím, než si v boční uličce onoho muže všiml.
"Mám ho," ozval se náhle Pulaski. "Soudního patologa."
Rhyme se naklonil k telefonu, který mu zelenáč přidržel, a absolvoval s patologem stručný rozhovor. Soudní patolog mu sdělil několik velmi zajímavých informací, Rhyme za ně poděkoval, pokýval hlavou a Pulaski ukončil spojení.
Kriminalista pak nasměroval vozík Storm Arrow blíže k Duncanovi.
"Vy jste Lincoln Rhyme," řekl zatčený, jako by pro něj bylo ctí, že má možnost seznámit se s věhlasným kriminalistou.
"Přesně tak. A vy jste takzvaný Hodinář."
Muž se vědoucně zasmál.
Rhyme si ho prohlédl. Duncan vypadal unaveně, ale zároveň z něj vyzařovala jakási spokojenost - ba přímo mír.
344
345
Kriminalista nasadil jeden ze svých vzácných úsměvů a zeptal se podezřelého: "Takže kdo to byl doopravdy? Myslím ten člověk zabitý v boční uličce. Můžeme prohledat veřejné záznamy ke jménu Theodore Adams, ale to by byla ztráta času, ne?"
Duncan naklonil hlavu. "Na tohle jste taky přišel?"
"Co je s tím Adamsem?" zeptal se Sellitto. Pak si ovšem uvědomil, že by se měl ptát šířeji. "Co se tu děje, Linku?"

"Ptám se našeho podezřelého na člověka, kterého jsme našli včera ráno v boční uličce s rozdrceným krkem. Chci vědět, kdo to byl a jak zemřel."
"Ten hajzl ho zavraždil," konstatoval Sellitto.
"Ne, nezavraždil. Právě jsem mluvil se soudním patologem. S konečnou pitevní zprávou se nám ještě neozval, ale právě mi sdělil předběžné závěry. Oběť nezemřela v jedenáct hodin, nýbrž v pondělí mezi pátou a šestou hodinou odpoledne. A zemřela okamžitě na rozsáhlá vnitřní krvácení odpovídající automobilové nehodě nebo pádu. To rozdrcené hrdlo s tím nijak nesouviselo. Druhý den ráno, kdy jsme oběť našli, bylo tělo již zmrzlé, takže lékař, který se dostavil na místo činu, nemohl provést přesný test na zjištění příčiny a doby úmrtí." Rhyme zvedl obočí. "Nuže, pane Duncane. Kdo a jak?"
"Byl to prostě jeden chudák, který umřel při bouračce nahoře ve Westchesteru," vysvětlil Duncan. "Jmenoval se James Pickering."
"Pokračujte," naléhal Rhyme. "A mějte na paměti, že dychtíme po odpovědích."
"O té nehodě jsem se doslechl při odposlouchávání policejní frekvence. Sanitka odvezla tělo do márnice v okresní nemocnici. A já je odtamtud ukradl."
"Zavolej tam," řekl Rhyme Sachsové.
Amélie uposlechla a po krátkém rozhovoru oznámila: "V pondělí přibližně v pět hodin odpoledne sjel jednatřicetiletý muž z Bronx River Parkway. Na zledovatělé vozovce ztratil kontrolu nad vozidlem. Zemřel okamžitě na vnitřní poranění. Jmenoval se James Pickering. Tělo bylo převezeno do nemocnice, odkud však záhy zmizelo. Předpokládalo se, že bylo omylem dopraveno do
346
jiné nemocnice, ale zřízenci je nemohli najít. Pozůstalí to nenesou příliš dobře, jak si asi dokážete představit."
"Mrzí mě to," poznamenal Duncan a skutečně se tvářil zkormouceně, "ale neměl jsem na vybranou. Mám všechny jeho osobní předměty a poctivě je vrátím. A také uhradím veškeré výdaje spojené s pohřbem."
"A co ta legitimace a obsah náprsní tašky, kterou jsme u zavražděného našli?" dotázala se Sachsová.
"Padělky." Duncan pokýval hlavou. "Při bližším zkoumání by neobstály, jenže já potřeboval lidi zmást alespoň na pár dní."
"Takže jste ukradl to tělo, odjel s ním do boční uličky a položil mu na krk železnou tyč, aby to vypadalo, že oběť umírala pomalu." Přitakání.
"A pak jste tam nechal ty hodiny a vzkaz." "Přesně tak."
"Ale co to molo u Dvaadvacáté ulice?" zeptal se Sellitto. "Co je to za chlapa, kterého jste zabil tam?"
Rhyme pohlédl na Duncana. "Máte krevní skupinu AB plus?" Duncan se zasmál. "Jste dobrý."
"Na tom molu nikdy žádná oběť nebyla, Lone. Byla to jeho vlastní krev." Rhyme si prohlédl podezřelého a řekl: "Narafičil jste na tom molu vzkaz a hodiny a nastříkal jste vlastní krev na prkna a na bundu, kterou jste pak hodil do řeky. Rovněž ty škrábance od nehtů jste tam udělal vy. Kde jste sebral vlastní krev? Odebral jste
si ji sám?"
"Ne, získal jsem ji v jedné nemocnici v New Jersey. Požádal jsem je o odběr pro autotransfuzi před jednou plánovanou operací."
"Proto ty antikoagulanty." Skladovaná krev obvykle obsahuje
přípravek na snížení srážlivosti.
Duncan přikývl. "Říkal jsem si, jestli se na to zaměříte."
"A ten nehet?" vyzvídal Rhyme.
Duncan zvedl prsteníček, na kterém mu chyběl konec nehtu. Zjevně si ho odtrhl sám. "A Vincent vám nepochybně říkal i o tom muži, kterého jsem údajně zavraždil u kostela," dodal. "Ve skutečnosti jsem se ho ani nedotkl. Ta krev na odlamovacím noži
347
a na novinách v nedalekém odpadkovém koši - tedy pokud tam stále ještě jsou - patří mně."
"Jak se to stalo?" zeptal se Rhyme.
"Byla to trochu ošemetná situace. Vincent měl dojem, že ten kluk zahlédl jeho nůž. A tak jsem musel předstírat, že jsem ho zabil. Jinak by mě Vincent mohl podezírat. Vyrazil jsem za tím studentem za roh, ukryl jsem se do boční uličky, pořezal jsem se na ruce a rozetřel jsem po odlamovacím noži vlastní krev." Ukázal policistům čerstvou ránu na předloktí. "Můžete mi provést test DNA."
"Žádný strach. Provedeme..." Rhyma napadlo něco dalšího. "A to odcizení auta - kvůli krádeži buicku jste taky nikdy nikoho nezabil, viďte?" Policisté neměli žádné zprávy o pohřešovaném studentovi v Chelsea ani o řidiči zavražděném při únosu auta ve městě.
Lon Sellitto byl nucen vložit se ještě jednou do hovoru otázkou: "Co se tu, sakra, děje?"
"On není několikanásobný vrah," řekl Rhyme. "On vlastně není vůbec žádný vrah. Celou tuhle záležitost narafičil tak, aby to vypadalo, že jím je."
"Takže jeho manželka nezemřela při nehodě?"
"Nikdy nebyl ženatý."
"Ale jak jste na to přišel?" zeptal se Rhyma Pulaski.
"Díky něčemu, co řekl Lon."
"Já?"
"Tak za prvé jsi zmínil jeho jméno: Duncan."
"No a? To jsme přece znali."

"Přesně tak. Protože nám je prozradil Vincent Reynolds. Jenže pan Duncan je zároveň člověk, který nosí čtyřiadvacet hodin denně rukavice, aby nezanechal otisky prstů. Je příliš opatrný, než aby sděloval své jméno člověku jako Vincent - ledaže by mu bylo jedno, jestli zjistíme, kdo je.
A pak jsi taky říkal, že máme štěstí, že nezabil své poslední oběti ani Amélii. Zpočátku mě štvalo, když jsem to slyšel. Ale pak jsem o tom začal přemýšlet. Měl jsi pravdu. Ve skutečnosti jsme žádné oběti nezachránili my. Třeba ta květinářka, ta Joanne. Jistě, napadlo mě, že po ní jde, ale zároveň to byla ona sama, kdo zavolal na policii, když ve vazárně zaslechla nějaký hluk - hluk, který Hodinář pravděpodobně udělal záměrně."
"Přesně tak," souhlasil Duncan. "A taky jsem nechal ležet na podlaze cívku s drátem, abych ji varoval, že se do vazárny někdo vloupal."
"A pokud jde o Lucy, tu desátnici z Greenwich Village," řekla Sachsová, "na vloupání do jejího bytu nás telefonicky upozornil anonymní svědek. Jenže to ve skutečnosti vůbec žádný svědek nebyl, že ne? To jste telefonoval vy."
"Řekl jsem Vincentovi, že někdo z ulice zavolal devět set jedenáct. Místo toho jsem tam ale zavolal z automatu sám a udal jsem se."
Rhyme kývl na kancelářskou budovu za nimi. "A tady - předpokládám, že ten hasicí přístroj byla habaďůra."
"Zcela neškodný. Polil jsem ho zvenku trochou alkoholu, ale jinak je v něm voda."
Sellitto zatelefonoval na šestý okrsek, kde sídlila pyrotechnická četa newyorské policie. O chvíli později zavěsil. "Voda z kohoutku."
"A stejné je to i se zbraní, kterou jste dal Bakerovi - s tou, pomocí níž měl zabít tady Sachsovou." Rhyme pohlédl na rozebranou dvaatřicítku. "Prohlédl jsem ji. Má ulomený zápalník."
Duncan se obrátil k Sachsové. "A taky jsem ucpal hlaveň. Můžete se přesvědčit. Navíc jsem měl jistotu, že vlastní zbraň použít nemůže, protože by bylo ihned jasné, že vás zastřelil on."
"Dost už," vyštěkl Sellitto. "Tak to by stačilo. Mluvte se mnou někdo."
Rhyme pokrčil rameny. "Já nás všechny dovezl až do téhle stanice, Lone. Dál už je na panu Duncanovi, aby dojel s vlakem do cíle. Mám takové tušení, že měl celou dobu v plánu nás zasvětit. Proto si tohle představení vychutnával z protější tribuny."
Duncan pokýval hlavou a řekl: "Trefil jste to na hlavičku, detektive Rhyme."
"Už nejsem detektiv," opravil ho kriminalista. "Všechno, co jsem dělal, jsem dělal jen kvůli tomu, co se právě stalo - a máte pravdu, že jsem si to velice vychutnával: s radostí
348
349
jsem se díval, jak toho hajzla Dennise Bakera zatýkáte a odvážíte do vězení."
"Pokračujte."
Duncanův obličej zvážněl. "Asi před rokem jsem sem přijel v jedné obchodní záležitosti - vlastním leasingovou společnost specializující se na průmyslové vybavení. Pracoval jsem s jedním přítelem - se svým nejlepším přítelem. Když jsme před dvaceti lety sloužili v armádě, zachránil mi život. Celý den jsme koncipovali smlouvy a pak se každý z nás vrátil do svého hotelu, abychom se před večeří trochu upravili. Jenže on už na večeři nepřišel. Zjistil jsem, že ho někdo zastřelil. Podle policie to bylo loupežné přepadení. Jenže mi u něj něco nehrálo. Totiž, jak často lupiči zastřelí oloupeného z bezprostřední blízkosti dvěma ranami do čela?"
"Jistě, postřelení s následkem smrti v průběhu páchání trestného činu loupeže jsou mimořádně vzácná, tedy alespoň podle posledních..." Pulaski si všiml Rhymova chladného pohledu a zmlkl.
Duncan pokračoval: "Když jsem se navíc viděl s přítelem naposledy, řekl mi něco zvláštního. Předešlé noci prý navštívil jeden klub v centru. A když vyšel ven, odtáhli ho stranou dva policisté a řekli, že ho přistihli při nákupu drog. Což byl nesmysl. On drogy nebral. To vím naprosto jistě. Pochopil, že se stal obětí vydírání, a žádal o schůzku s inspektorem. Hodlal zavolat někomu na ústředí a stěžovat si. Jenže pak vyšli z klubu nějací lidé a policie ho pustila. Následujícího dne byl zastřelen.
Všechno to byla až příliš velká náhoda. Takže jsem se do toho klubu několikrát vrátil a vyptával se na všechno možné. Stálo mě to pět tisíc babek, ale nakonec jsem našel člověka, který mi byl ochoten prozradit, že Dennis Baker a několik jeho policejních kolegů provozují ve městě vyděračskou síť."
Duncan vysvětlil, jakým způsobem podstrkávali zkorumpovaní policisté drogy podnikatelům nebo jejich dětem a pak od nich vyžadovali obrovské částky výměnou za stažení obvinění.
"To jsou ty chybějící drogy na jedna jedna osmičce," poznamenal Pulaski.
Sachsová přikývla. "Na prodej jich bylo málo, ale na podstrkování lidem to samozřejmě stačilo."
350
"Slyšel jsem, že mají základnu v nějakém baru na dolním Manhattanu," dodal Duncan. "V St. James?" "To je on."
"Po skončení služby se tam všichni scházejí." "A co ten váš přítel?" zeptal se Rhyme. "Ten, kterého zabili. Jak se jmenoval?"
Duncan jim sdělil přítelovo jméno a Sellitto zavolal na oddělení vražd. Byla to pravda. Muž byl zastřelen při pravděpodobné loupeži, za kterou policie nikdy nikoho nezatkla.
"Využil jsem svého kontaktu z toho klubu - zaplatil jsem mu spoustu peněz - a on mě seznámil s některými lidmi, kteří Bakera znali. Vydával jsem se za profesionálního zabijáka a nabídl mu své služby. Nějakou dobu se mi neozval. Už jsem si myslel, že ho sebrali nebo začal sekat dobrotu a já už o něm nikdy neuslyším. Bylo to deprimující. Nakonec mi však Baker zavolal a sešli jsme se. Ukázalo se, že si mě chtěl prověřit, aby se přesvědčil, zda jsem důvěryhodný. Zřejmě jsem ho uspokojil. Příliš mnoho detailů mi nesdělil, ale řekl mi, že někdo ohrožuje jeho podnikatelský plán. O část ‚problémů' se prý už on a jeden další policista nicméně stačili postarat."

"O Creeleyho se Sarkowskim?" zeptala se Sachsová. "Zmínil se o nich?"
"Žádná jména mi nesdělil, ale bylo zřejmé, že mluví o zabíjení lidí."
Amélie zavrtěla hlavou. V očích měla znepokojený výraz. "Já jsem se obávala, že nějací policisté z jedna jedna osmičky platí za vraždy mafiánům. A oni přitom vraždili sami."
Rhyme se na ni zadíval. Věděl, že teď myslí na Nicka Carelliho. A také na svého otce.
Duncan pokračoval: "A pak mi Baker řekl, že se vyskytl nový problém. Potřeboval zlikvidovat někoho dalšího, nějakou detektivku. Jenže ji nemohl zabít sám - kdyby zemřela, všichni by věděli, že to souvisí s jejím vyšetřováním, a zaměřili by se na její případ ještě intenzivněji. A tak jsem přišel s nápadem, že se budu vydávat za masového vraha. A hned jsem si vymyslel i jméno - Hodinář."
351
"Proto jste nefiguroval v žádném hodinářském sdružení," podotkl Sellitto. Jméno Gerald Duncan nikde nikdo neznal.
"Přesně tak. Tuhle postavu jsem si úplně vymyslel. A potřeboval jsem někoho, kdo by vás nakrmil informacemi a přivedl vás k přesvědčení, že ve městě řádí psychopat - a tak jsem našel Vincenta Reynoldse. Začali jsme provádět domnělé útoky. První dva jsem narafičil ještě bez Vincenta. A ostatní - to už byl Vincent se mnou - jsem záměrně zmařil. Musel jsem mít jistotu, že najdete tu krabičku s kulkami, která prokáže spojitost mezi Hodinářem a Bakerem. Hodlal jsem ji nechat někde, kde ji určitě najdete. Jenže...," Duncan se zasmál, "... nakonec se ukázalo, že to není zapotřebí. Vypátrali jste našeho Forda Explorer a téměř nás dopadli."
"Takže proto jste uvnitř nechal ty náboje."
"Jo. A taky tu knihu."
Rhyma napadlo něco dalšího. "Podle policisty, který tu garáž ohledával, bylo zvláštní, že jste nezaparkovali u východu, ale na otevřeném prostranství. To bylo proto, že jste potřeboval mít jistotu, že toho explorera najdeme."
"Přesně tak. A všechny ostatní údajné zločiny rovněž vedly k tomuto jednomu cíli - abyste mohli dopadnout Bakera přímo při pokusu ji zabít. Říkal jsem si, že tím získáte záminku k prohledání jeho auta i domu a že najdete důkazy, které ho usvědčí."
"A co ta báseň? ‚Studený Měsíc v úplňku...'"
"Tu jsem napsal sám." Duncan se usmál. "Jsem lepší obchodník než básník. Ale připadala mi dostatečně děsivá, aby posloužila mému záměru."
"A proč jste si vybral za oběti právě tyto konkrétní lidi?"
"Já si nevybíral lidi. Vybíral jsem si místa, která nám umožňovala rychle uniknout. Tuhle poslední ženu jsem si vybral kvůli vhodnému vnitřnímu plánu budovy, který umožňoval Bakerovo dopadení."
"Takže pomsta za přítele?" zeptala se Sachsová. "Spousta jiných lidí by ho prostě rovnou zabila."
"Já bych nikdy nikomu neublížil," řekl Duncan upřímně. "Nedokázal bych to. Možná jsem si trochu svérázně vyložil zákony a přiznávám, že jsem je párkrát i překročil. Ale vždy se to obešlo bez
obětí. Dokonce jsem ani nekradl ta auta - Baker mi je obstarával sám z policejního parkoviště."
"A co ta údajná sestra první oběti?" vzpomněla si Sachsová. "Kdo to byl?"
"Jedna kamarádka, kterou jsem požádal o pomoc. Před pár lety jsem jí půjčil spoustu peněz a ona mi je neměla jak splatit. A tak souhlasila, že mi pomůže."
"A ta dívka, která s ní jela v autě?" vyzvídala Sachsová. "To byla její skutečná dcera." "Jak se ta žena jmenuje?"
Duncan nasadil lítostivý úsměv. "To si nechám pro sebe. Slíbil jsem jí to. Stejně jako tomu člověku v klubu, který mě spojil s Bakerem. Byla to součást dohody a já ji dodržím."
"Kdo další kromě Bakera byl do toho vydírání na jedna jedna osmičce zapleten?"
Duncan žalostně zavrtěl hlavou. "Kéž bych vám to dokázal říct. Chtěl bych je zničit stejně jako Bakera. Snažil jsem se to zjistit. Jenže on přede mnou o svém plánu nemluvil. Nicméně jsem nabyl dojmu, že je do toho zapleten i někdo jiný než jen policisté z okrsku."
"Někdo jiný?"
"Přesně tak. Někdo hodně vysoko."
"Z Marylandu nebo někde odtamtud?" zeptala se Sachsová. "O tom se nikdy nezmiňoval. Důvěřoval mi, ale jen do určité míry. Myslím, že se obával, abych ho neudal. Měl jsem dojem, že má strach, abych nedostal zálusk na jeho peníze a nezačal ho vydírat sám. Připadalo mi, že se jich v tom točí spousta."
U policejní pásky zastavil automobil tmavé barvy, z něhož vystoupil plešatý muž v tenkém svrchníku a zamířil k Rhymovi a ostatním. Byl to první náměstek okresního státního zástupce. Rhyme v minulosti svědčil u několika procesů, v nichž tento muž zastupoval obžalobu. Kriminalista mu nyní kývl na pozdrav a Sellitto ho informoval o posledním vývoji událostí.
Státní zástupce si vyslechl, jaký prapodivný zvrat celý případ nabral. Většinu pachatelů, které posílal do vězení, představovali přihlouplí mafiáni á la Tony Soprano nebo ještě přihlouplejší feťáci a pobudové. Skutečnost, že má nyní před sebou geniálního
352
353
zločince - jehož zločiny navíc nebyly ani zdaleka tak vážné, jak se zpočátku zdálo -, ho zjevně pobavila. Mnohem více než samotný "masový vrah" ho však vzrušovalo zjištění, že může udělat kariéru na rozkrytí a usvědčení vraždící zkorumpované mašinérie v řadách newyorské policie.
"Vede se tohle vyšetřování přes úřad vnitřních záležitostí?" dotázal se Sachsové.
"Ne. Vyšetřuji případ sama." "Kdo to schválil?" "Flahertyová."
"Ta inspektorka? Co šéfuje Divizi operací?" "Ano."

Státní zástupce se zeptal na pár dalších věcí a dělal si přitom poznámky pečlivým rukopisem. Nakonec se na pět minut odmlčel. "Dobrá, takže to máme vloupání, neoprávněný vstup na cizí pozemek..., ale žádné vloupání."
Za vloupání se považuje nedovolené vniknutí s cílem spáchat další trestný čin, například krádež či vraždu. Duncan však kromě neoprávněného vstupu na cizí pozemek žádné nezákonné záměry neměl.
"Krádež lidských ostatků...," pokračoval státní zástupce. "Jen jsem si je vypůjčil, nikdy jsem neměl v plánu si tu mrtvolu nechat," připomněl mu Duncan.
"No, to už posoudí Westchester. Dál tady máme maření výkonu spravedlnosti, bránění policejním složkám v činnosti..."
Duncan se zamračil. "Ovšem stejně tak by se dalo říci, že jelikož k žádným vraždám nikdy nedošlo, nebyla policejní činnost vůbec zapotřebí, takže se jí ani nedalo bránit." Rhyme se uchechtl.
Náměstek okresního státního zástupce si však Duncanovy poznámky nevšímal. "Držení střelné zbraně..."
"Měla ucpanou hlaveň," opáčil Duncan. "Byla nefunkční." "A co ta odcizená motorová vozidla? Odkud se vzala ta?"
Duncan vysvětlil, že je Baker kradl z policejního parkoviště v Queensu. Kývl na hromádku svých osobních předmětů, mezi nimiž ležely i klíče od auta. "Ten buick parkuje nahoře na ulici. Na Jednatřicáté. Baker ho ukradl z téhož parkoviště jako předtím toho Forda Explorer."
354
"Jak jste si ta vozidla předávali? Účastnil se toho i někdo
další?"
"Sešli jsme se s Bakerem a já si je převzal. Stála na parkovišti před jednou restaurací. Baker říkal, že tam má nějaké známé." "Znáte jejich jména?" "Ne."
"Co to bylo za restauraci?"
"Nějaká řecká taverna. Na název si nevzpomínám. Jeli jsme tam po té čtyři devět pětce. Na číslo výjezdu si nevzpomínám, ale jakmile jsme vyjeli z Midtownského tunelu a odbočili na rampě doleva, zdrželi jsme se na autostrádě asi deset minut."
"Takže jeli na sever," prohlásil Sellitto. "Necháme to někým prověřit. Možná Baker obchodoval i se zabavenými auty."
Státní zástupce zavrtěl hlavou. "Doufám, že chápete důsledky svého počínání. Nejde jen o ty trestné činy - dostanete také občanskou pokutu za zneužití záchranných složek a zaměstnanců města. Bavíme se v řádu desetitisíců, statisíců dolarů."
"S tím nemám žádný problém. Než jsem s akcí začal, prostudoval jsem zákony a pravidla pro vyměřování trestů. A dospěl jsem k závěru, že riziko nepodmíněného trestu mi za Bakerovo odhalení stojí. Ovšem nikdy bych se tohoto jednání nedopustil, kdyby existovalo riziko, že přijde k úrazu někdo nevinný."
"Přesto jste vystavil lidi v ohrožení," zamručel Sellitto. "Pulaski byl v té garáži, kde jste nechal auto, přepaden. Klidně ho
mohli zabít."
Duncan se zasmál. "Ne, ne, vždyť jsem to byl já, kdo ho zachránil. Jakmile jsme vystoupili z exploreru a utíkali z garáže, všiml jsem si toho bezdomovce a pranic se mi nelíbil. V ruce držel nějakou tyč, montážní páku nebo něco takového. Takže když jsme se s Vincentem rozdělili, vrátil jsem se do garáže a postaral se, aby nikomu neublížil. Když vyrazil vaším směrem," Duncan pohlédl na Pulaského, "našel jsem v popelnici poklici od kola a hodil ji proti stěně, abyste se otočil a uviděl ho přicházet."
Mladý policista přikývl. "Takhle to opravdu bylo. Myslel jsem si, že ten bezdomovec zakopl a způsobil hluk sám. Každopádně jsem na něj byl připraven, když se na mě vrhl. A poklice od kola tam taky ležela."
355
"A Vincent?" pokračoval Duncan. "Dbal jsem na to, aby se k žádné ženě nikdy ani nepřiblížil a nemohl jí ublížit. Byl jsem to já, kdo ho nakonec vydal policii. Zavolal jsem na devět set jedenáct a ohlásil ho. Mohu to dokázat." Podrobně uvedl, kde a kdy byl násilník dopaden, což potvrzovalo, že policii přivolal on.
Státní zástupce se tvářil, jako by potřeboval oddechový čas. Zadíval se do poznámek, poté na Duncana a nakonec se podrbal na lesklé hlavě. Uši měl od mrazu sytě červené. "Budu si o tom muset promluvit se státním zástupcem." Obrátil se ke dvěma detektivům z ústředí, kteří sem za ním přišli, ukázal na Duncana a řekl: "Odvezte ho do centra. A dejte mu dobrou ochranku - nezapomeňte, že práská na zkorumpované policisty. Mohli by po něm jít."
Detektivové pomohli Duncanovi na nohy.
Amélie Sachsová však na něj měla ještě jednu otázku. "A proč jste prostě nepřišel za námi a neřekl nám, co se stalo? Nebo nepořídil nahrávku, na které se Baker přiznává, čeho se dopustil? Pak byste se celé téhle šarádě vyhnul."
Duncan se kysele zasmál. "A komu bych mohl věřit? Komu bych mohl tu nahrávku poslat? Jak jsem mohl vědět, kdo je poctivý a kdo pracuje s Bakerem...? Tohle je prostě daná věc."
"Co je daná věc?"
"Zkorumpovaní policajti."
Rhyme si všiml, že Sachsová na tuto poznámku vůbec nezareagovala. Ale to už se dva uniformovaní policisté chopili pachatele a odvedli ho do hlídkového vozu.

Byli zase tým, přinejmenším dočasně.
Ty a já, Sachsová...
Případ Lincolna Rhyma se stal případem Amélie Sachsové, a kdyby se ukázalo, že Hodinářovo počínání bylo bezzubé, čekala je ještě spousta práce. Korupční skandál na 118. okrsku byl nyní slovy Lona Sellitta "vymeten zpod koberce" (což Rhyma přimělo k jízlivé poznámce: "Tak tenhle výraz se neslýchá každý den."). Stále bylo potřeba zjistit, kteří

konkrétní policisté z vyděračské sítě měli na svědomí vraždu Benjamina Creeleyho a Franka Sarkowského. Kromě toho museli vyšetřovatelé připravit kompletní
356
Bakerovu obžalobu a odhalit spojitost s Marylandem - a také najít peníze z vydírání.
Kathryn Danceová se nabídla, že Bakera vyslechne, ale poručík odmítal říci jediné slovo, takže se museli spolehnout na tradiční policejní a vyšetřovací práci.
Pulaski nyní na Rhymův podnět srovnával výpisy z Bakerova telefonu a prohledával jeho elektronický diář ve snaze zjistit, se kterým policistou ze sto osmnáctého i jiných okrsků trávil poručík nejvíce času, avšak zatím neobjevil nic užitečného. Mel Cooper se Sachsovou mezitím analyzovali důkazy nalezené v Bakerově autě, domě na Long Islandu i kanceláři na policejním ústředí, jakož i v domech a bytech několika přítelkyň, s nimiž v poslední době chodil (ukázalo se, že se tyto ženy navzájem neznaly). Sachsová místa činu ohledala se svou příslovečnou pečlivostí a k Rhymovi se vrátila s několika krabicemi plnými šatů, nářadí, šekových knížek, písemností, fotografií, zbraní a stopových důkazů seškrábaných z pneumatik.
Po hodině prohledávání toho všeho Cooper oznámil: "Á. Něco jsme našli."
"Co?" zeptal se Rhyme.
"V šatech pohozených v kufru Bakerova auta jsme objevili popel," sdělila mu Sachsová. "A dál?" vyzvídal Sellitto.
"Je totožný s popelem nalezeným v krbu u Creeleyho," řekl Cooper. "Což prokazuje jeho přítomnost na místě činu."
V Bakerově garáži navíc našli vlákno odpovídající provazu, na němž Benjamin Creeley "spáchal sebevraždu".
"Chci Bakerovi přišít i tu vraždu Sarkowského," řekl Rhyme. "Pošlete Nancy Simpsonovou s Frankem Rettigem do Queensu - na to místo, kde se našlo Sarkowského tělo. Ať tam odeberou vzorky hlíny. Třeba se nám podaří prokázat, že se Baker nebo některý z jeho kumpánů pohyboval i tam."
"Ta hlína, kterou jsem našla u Creeleyho před krbem," poznamenala Sachsová, "obsahovala chemické látky, které zřejmě pocházely z nějaké průmyslové zóny. Mohly by se shodovat." "Fajn."
357
Sellitto poslal do Queensu ohledávací tým a nařídil sběr důkazů.
Sachsová s Cooperem rovněž odhalili vzorky písku a vegetace - ukázalo se, že jde o chaluhy. Pocházely z Bakerova automobilu, přičemž podobné důkazy se našly také v jeho domácí garáži.
"Písek a chaluhy," poznamenal Rhyme. "To by mohl být nějaký letní domek - a zase jsme u Marylandu. Možná tam má Baker nebo některá z jeho přítelkyň nemovitost."
Hledání v databázi realit jim však ukázalo, že tomu tak není.
Sachsová přitáhla z Rhymovy posilovny tabuli se "svým" případem a začala na ni dopisovat nejnovější důkazy. Poté evidentně sklíčená odstoupila a zadívala se na jednotlivé položky.
"Marylandská spojka," prohodila. "Musíme ji najít. Pokud zabili dva lidi a málem i Rona a mě, určitě jsou ochotni zabíjet dál. Vědí, že kolem nich utahujeme smyčku, a nebudou si přát žádné svědky. A pravděpodobně už teď ničí veškeré důkazy."
Odmlčela se. Vypadala opravdu zdeptaně.
Když je vaše milenka zároveň vaší spolupracovnicí, je to dost těžké. Lincoln Rhyme si však nedokázal brát servitky, a to ani v případě - a především v případě - Amélie Sachsové. "Tohle je tvůj případ, Sachsová," řekl hlubokým a vyrovnaným hlasem. "Ty s ním celou dobu žiješ. Já ne. Takže kam tohle všechno směřuje?"
"Já nevím." Amélie si zaryla nehet palce do ukazováčku. Semkla rty, zavrtěla hlavou a zadívala se na důkazní tabuli. Spousta nevyjasněných okolností. "Nemáme dost důkazů."
"Důkazů není nikdy dost," připomněl jí Rhyme. "Ale to není omluva. Od toho jsme tu my, Sachsová. My jsme ti, kdo ohledá pár špinavých cihel a vydedukuje z nich, jak vypadal celý hrad."
"Když já nevím."
"Já ti pomoct nedokážu, Sachsová. Tohle musíš rozlousknout sama. Přemýšlej, co zatím víš. Někdo s vazbami na Maryland..., někdo tě sleduje v mercedesu..., slaná voda a chaluhy... a taky peníze, spousta peněz. Plus zkorumpovaní policisté."
"Když já nevím," zopakovala Sachsová stroze.
Rhyme ovšem nepolevil. "Tohle není odpověď. Ty to musíš vědět."
358
Sachsová po něm šlehla pohledem. Neuniklo jí podprahové sdělení, které se v Rhymových slovech ukrývalo a jež znělo: Zítra můžeš těmihle dveřmi odejít a hodit celou kariéru za hlavu, když si to přeješ. Ale prozatím jsi ještě pořád policajtka, která musí vyřešit případ.
Její nehty drásaly kůži na hlavě.
"Je v tom ještě něco - něco, co ti uniká," mumlal Rhyme a také on upřeně hleděl na důkazní tabulky.
"Chcete říct, že musíme uvažovat mimo zažité konvence," prohlásil Ron Pulaski.
"Ale, tohle je klišé," odsekl Rhyme. "Konvence přece vznikly z určitého důvodu. Já netvrdím, že je máme porušovat; já tvrdím, abychom se na ty poznatky podívali zevrubněji... Takže, Sachsová, co tam vidíš ty?"
Sachsová ještě chvíli civěla na tabuli.
Poté se usmála a zašeptala: "Maryland."

- Creeley, 56 let, zdánlivě spáchal sebevraždu oběšením na prádelní šňůře. Zlomil si však palec, nemohl uvázat smyčku.
- Vzkaz na rozloučenou napsán na počítači, zmínky o depresi. Zjevně však nešlo o sebevražedné deprese, v minulosti žádné duševní/citové problémy.

- Zhruba kolem Dne díkůvzdání se do jeho domu vloupali dva muži a zřejmě spálili důkazy. Běloši, obličeje nepostřehnuty. Jeden vyšší než druhý. Uvnitř strávili přibližně hodinu.
- Důkazy v domě ve Westchesteru:
- Otevřený zámek; zručná práce.
- Na nástrojích u krbu a Creeleyho pracovním stole stopy s texturou zvířecí kůže.
- Bláto před krbem mělo vyšší obsah kyselin než hlína kolem domu a obsahovalo znečišťující látky. Z průmyslové zóny?
- Stopy spáleného kokainu v krbu. Ś Popel v krbu.
~ Finanční záznamy, tabulka, položky v řádu milionů dolarů.
~ Ověřováno logo na dokumentech, položky odeslány soudnímu specialistovi na účetnictví.
~ Zápisy v diáři: nechat vyměnit v autě olej, návštěva u holiče, návštěva restaurace St. James.
~ Analýza popela z kriminalistické laboratoře
v Queensu.
- Logo patří softwarovému programu používanému ve firemním účetnictví.
- Specialista na účetnictví: standardní odměny pro členy vedení společnosti.
- Spáleny kvůli tomu, co prozrazují, nebo ve snaze svést vyšetřovatele ze stopy?
- Restaurace St. James:
Ś Creeley se sem dostavil několikrát.
- Zřejmě v restauraci neužíval drogy.
- Není zřejmé, s kým se zde stýkal - možná však s policisty z nedalekého 118. okrsku NYPD.
- Při poslední návštěvě - krátce před smrtí - se pohádal s neznámými osobami.
- Ověření bankovek vybraných od policistů v St. James: sériová čísla čistá, avšak stopy kokainu a heroinu. Ukradeny ze služebny?
~ Ztraceno jen malé množství drog, 150 až 200 gramů marihuany, 110 gramů kokainu.
- Nezvykle málo případů organizovaného zločinu ve 118. okrsku, avšak žádné důkazy o úmyslném sabotování případů tamními policisty.
- Dva gangy z East Village možnými, nikoli však pravděpodobnými podezřelými.
- Rozhovor s Jordanem Kesslerem, Creeleyho společníkem, a s vdovou po zesnulém.
- Viditelné užívání drog nepotvrzeno.
- Zřejmě žádné styky se zločinci.
- Pil více, než bylo obvyklé, propadl hazardu: návštěvy Las Vegas a Atlantic City. Ztráty značné, pro Creeleyho však nikoli citelné.
359

Není známo, proč trpěl depresí. Kessler nepoznal spálené záznamy. Očekáván seznam firemních klientů.
- Kessler podle všeho na Creeleyho smrti neprofitoval. - Sachsová s Pulaskim sledováni Mercedesem-AMG.

VRAŽDA FRANKA SARKOWSKÉHO
- Sarkowskému bylo 57 let, žádný policejní záznam, zavražděn 4. listopadu letošního roku, zanechal po sobě manželku a dvě dospívající děti.
- Oběť vlastnila nemovitost a firmu na Manhattanu. Firma zajišťovala úklid jiným společnostem a organizacím.
- Případ vyšetřoval detektiv Art Snyder.
- Žádní podezřelí.
- Vražda/loupež?
- Byl zastřelen při zdánlivé loupeži. Na místě zajištěna zbraň - kopie Smith & Wesson 38 Speciál, žádné otisky, "studená" zbraň. Detektiv Snyder se domnívá, že mohlo jít o profesionální nájemnou vraždu.
- Nepovedená obchodní transakce?
- Zavražděn v Queensu - není zřejmé, proč se tam nacházel.
- Opuštěná část čtvrti, nedaleko od plynojemů.
- Spis a důkazy chybějí.
- 28. listopadu nebo kolem tohoto data putoval spis na 158. okrsek. Nikdy se nevrátil.
- Není zřejmé, kdo si ho vyžádal.
- Není zřejmé, kdo si ho na 158. okrsku vyzvedl.
- Zástupce inspektora Jefferies nespolupracuje.
- Žádná známá spojitost s Creeleym.
- Žádný záznam v rejstříku - Sarkowski ani firma.
- Zvěsti - policisté ze 118. okrsku pobírali peníze. Ty končily někde či u někoho napojeného na Maryland. Spojitost s baltimorskou mafií?
- Žádné stopy.
- Žádné náznaky o napojení na mafii.
- Nezjištěna žádná další spojitost s Marylandem.

HODINÁŘ

PÁTÉ MÍSTO ČINU
Lokalita:
- Kancelářská budova na rohu Dvaatřicáté ulice a Sedmé Avenue.
Oběti:
- Amélie Sachsová, Ron Pulaski.
Pachatel:
- Dennis Baker, newyorská policie.
Způsob provedení:
- Zastřelení (pokus).
Důkazy:
- Pistole Autauga MKII ráže 32.
- Gumové rukavice.
- Důkazy nalezené v Bakerově autě, domě, kanceláři:
- Kokain.
- 50000 dolarů v hotovosti.
- Ošacení.
- Účtenky z klubů a barů včetně St. James.
- Kobercová vlákna z Fordu Explorer.
- Vlákno shodné s provazem použitým ke Creeleyho usmrcení.
- Popel nalezený u Bakera se shoduje s popelem z Creeleyho krbu.
- Momentálně odebírány vzorky půdy z místa, kde byl zavražděn Sarkowski.
- Písek a chaluhy. Spojitost s přímořskou částí Marylandu?
Ostatní:
- Celý plán vymyslel Gerald Duncan, aby usvědčil Dennise Bakera a další osoby, které se podílely na zabití jeho přítele. Do vyděračské sítě je zapojeno osm či deset dalších policistů ze 118. okrsku - jejich přesná totožnost nejistá. Zapojen je rovněž někdo další, bez vazeb na 118. okrsek. Duncan již není podezřelý z vraždy.
360

20:37
Amélie Sachsová vešla do mrňavého a prázdného hokynářství v Malé Itálii, jižně od Greenwich Village. Okna byla zamalovaná a uvnitř svítila jediná holá žárovka. Dveře vedoucí do potemnělé zadní místnosti byly pootevřené a odhalovaly velkou hromadu odpadků, staré regály a zaprášené plechovky s rajčatovým protlakem.
Celkově vzato připomínaly zdejší prostory klub, kde se scházejí členové méně významného zločineckého gangu, což vlastně byla pravda - tedy až do loňského roku, kdy zde policie provedla razii. Současným nájemníkem bylo město, které se snažilo hokynářství prodat, jenže se zatím nenašli zájemci. Podle Sellitta to bylo pro citlivou schůzku tohoto typu vhodné a bezpečné místo.
Za rozviklaným stolem seděl zástupce starosty Robert Wallace a jeden mladý policista s ostře řezanými rysy, detektiv z úřadu vnitřních záležitostí Toby Henson. Ten se se Sachsovou přivítal pevným stiskem ruky a výrazem v očích, který naznačoval, že kdyby někdy kladně reagovala na jeho pozvání na rande, prožila by nejkrásnější večer svého života.
Sachsová zachmuřeně kývla - soustředila se pouze na těžkou práci, která je všechny čekala. Její rekapitulace zjištěných skutečností, při níž pátrala v rámci zažitých konvencí, přinesla mimořádně nepříjemné výsledky.
"Říkala jste, že nastala nová situace," začal Wallace. "A po telefonu jste o ní mluvit nechtěla."
Sachsová informovala oba muže o Geraldu Duncanovi a Dennisi Bakerovi. Wallace už tuhle historku v základních obrysech znal, zato Henson se neubránil překvapenému smíchu. "Takže ten Duncan je jen řadový občan, který chtěl odhalit zkorumpovaného poldu? Proto to všechno dělal?"
"Jo."
361
"Sdělil vám nějaká jména?"
"Pouze to Bakerovo. Z jedna jedna osmičky je do toho zapleteno osm až deset dalších lidí, ale kromě nich v tom jede ještě někdo jiný, nějaký klíčový hráč."
"Někdo jiný?" zeptal se Wallace.
"Jo. Celou dobu jsme pátrali po člověku, který má nějaké vazby na Maryland... Ale to jsme se zatraceně pletli."
"Na Maryland?" zeptal se detektiv z vnitřní vyšetřovačky.
Sachsová se chmurně zasmála. "Znáte tichou poštu?"
"Myslíte tu dětskou hru? Kdy něco zašeptáte člověku vedle vás, a než vaše slova obejdou celé kolečko, je z nich úplně něco jiného?"
"Jo. Můj zdroj slyšel slovo ‚Maryland. Ale já myslím, že správně je to ‚Marilyn'."
"To jako ženské jméno?" Když Sachsová kývla, Wallace přimhouřil oči. "Počkejte, snad nechcete říct..."
"Inspektorka Marilyn Flahertyová."
"To není možné."
Detektiv Henson zavrtěl hlavou. "To ani náhodou."
"Ráda bych se pletla. Ale máme několik důkazů. V Bakerově autě jsme našli stopy písku a slané vody. A ona má dům v Connecticutu kousek od pláže. Kromě toho mě někdo sledoval v Mercedesu-AMG. Zpočátku jsem si myslela, že je to nějaký gang z Jersey nebo Baltimoru. Ale pak vyšlo najevo, že přesně takový vůz vlastní i Flahertyová."

"Policajtka jezdí v AMGéčku?" hlesl nevěřícně detektiv Henson.
"Nezapomeňte, že si Flahertyová nezákonně vydělá několik set tisíc ročně," řekla Sachsová škrobeně. "Kromě toho jsme našli černošedé vlasy zhruba její délky v tom Fordu Explorer, který Baker ukradl z policejního parkoviště. A vzpomeňte si taky na další věc: Flahertyová se vehementně stavěla proti tomu, aby se případu ujal úřad vnitřních záležitostí."
"Jo, to bylo zvláštní," souhlasil Wallace.
"Protože hodlala uložit tuhle záležitost k ledu. Chtěla ji svěřit některému ze svých lidí, který už by se postaral, aby celý případ vyzněl do ztracena."
362
"Doprdele, takže inspektorka," zašeptal hezoun z vnitřní vyšetřovačky.
"Je ve vazbě?" dotázal se Wallace.
Sachsová zavrtěla hlavou. "Problém je, že nemůžeme najít ty peníze. Nemáme důvodné podezření, na jehož základě bychom si mohli vyžádat přístup k jejím bankovním účtům nebo povolení k prohlídce jejího domu. A právě proto potřebuji vás." "Co mohu udělat?" zeptal se Wallace.
"Požádala jsem ji, aby se zde s námi sešla. Hodlám ji informovat o posledním vývoji událostí - samozřejmě jí přitom předložím rozředěnou verzi. Chci, abyste jí sdělil, že jsme odhalili, že Baker má partnera. A že starosta ustavil speciální komisi a vynaloží veškeré prostředky, aby ho vypátral. Řekněte jí, že se do toho zapojila celá vnitřní vyšetřovačka."
"Vy myslíte, že propadne panice, vyzvedne si peníze a vy ji přitom dopadnete?"
"Alespoň v to doufáme. Zatímco bude tady, kolega jí instaluje na auto sledovací zařízení. A jakmile odjede, nespustíme ji z očí... Nevadí vám, že jí budete muset lhát?"
"Ano, to mi vadí." Wallace sklopil oči k hrubému povrchu stolu počmáranému graffiti. "Ale udělám to."
Detektiv Toby Henson očividně ztratil veškerý zájem o romantickou budoucnost se Sachsovou. Povzdechl si a dopustil se hodnocení, s nímž Sachsová nemohla než souhlasit: "Tohle bude zlý."

Takže co jsme se naučili?
Tuto otázku si položil Ron Pulaski, který byl jako jedno z dvojčat zvyklý přemýšlet v množném čísle.
Znamenalo to: Co jsem se při práci na tomto případu s Rhymem a Sachsovou naučil!
Byl odhodlán stát se nejlepším policistou, jakým se člověk stát může, a spoustu času trávil hodnocením, co při práci udělal dobře a co se mu nepovedlo. Když nyní kráčel po ulici ke starému hokynářství, kde měla Sachsová schůzku s Wallacem, nenapadalo ho nic, co by v tomto případu nějak zvlášť pokazil. Jo, jistě, toho Forda Explorer mohl ohledat lépe. A zcela určitě bude napříště
363
nosit služební pistoli na tyvekové kombinéze - a nebude nikomu nasazovat kravatu, pokud to nebude absolutně nezbytné.
Ale jinak? Odvedl docela dobrou práci.
Přesto nebyl zcela spokojen. Předpokládal, že tento pocit pramení ze spolupráce s detektivkou Sachsovou. Ta žena stavěla laťku hodně vysoko. Vždy existovalo něco, co se ještě dalo ověřit, vždy se dala najít nějaká dodatečná stopa, vždy se dala na místě činu strávit další hodina.
Člověk se z toho mohl zbláznit.
Ale taky se při tom mohl naučit, jak se stát zatraceně dobrým policistou.
Pulaski věděl, že když je teď Sachsová na odchodu, bude muset doopravdy zabrat. Samozřejmě se o tom také doslechl a neměl z toho příliš velkou radost. Byl odhodlán udělat, co je nezbytné, ale netušil, jestli bude někdy mít její energii. Například když nyní spěchal po mrazivé ulici, myslel na svou rodinu. Nepřál si nic jiného než moci odjet domů. Povídat si s Jenny, jaký měla den - jaký ho měla ona, ne on, to rozhodně ne - a poté si hrát s dětmi. Už jen sledovat výraz v synových očích bylo nesmírně zábavné. Hošík se měnil tak rychle a tak diametrálně - například když si všiml něčeho, co nikdy předtím neviděl, když něco pochopil nebo když se smál. Vždycky se s Jenny posadili na podlahu a mezi sebe položili Brada, který se pak plazil sem a tam a svíral drobnými prstíky Ronův palec.
A jejich čerstvě narozená dcera, celá kulaťoučká a svraštělá jako starý grapefruit? Ta bude ležet opodál v proutěném kočárku a bude šťastná a nádherná.
Rodinné radosti však musely počkat. Po tom, co se za chvíli stane, je všechny čeká dlouhá noc.
Pulaski se zadíval na čísla domů. Nacházel se dva bloky od výkladu, kde měl sraz s Amélií Sachsovou. Co dalšího jsme se naučili? přemítal dál.
Například toto: vždy si dávej zatraceně dobrý pozor, abys byl v bezpečné vzdálenosti od bočních uliček.
Loni byl téměř ubit k smrti, protože kráčel příliš blízko u zdi, zatímco se za rohem ukrýval pachatel. Ten v pravou chvíli vyskočil a udeřil ho tyčí do hlavy.
364
Neopatrné a hloupé.
Jak k tomu poznamenala detektivka Sachsová: "Předtím jsi to nevěděl. Teď to víš."
Pulaski se nyní přiblížil k další boční uličce, a tak udělal úkrok doleva a přisunul se blíže k obrubníku, kdyby se v uličce čirou náhodou ukrýval lupič nebo feťák.
Minul uličku a nakoukl do ní. Spatřil sice jen prázdný pás dlážděného chodníku, ale měl radost, že si počíná jako ostřílený mazák. Taková už byla práce policisty: člověk se učil po malých krůčcích a postupně z nich budoval...
Ta ruka ho sevřela zezadu.
"Ježíši," hekl, když ho kdosi vtáhl do otevřených dveří dodávky parkující u obrubníku, kterou Pulaski neviděl, protože

právě civěl do boční uličky. Mladý policista zalapal po dechu a začal volat o pomoc.
Útočník - zástupce inspektora Halston Jefferies s očima chladnýma jako měsíc na obloze - mu však hbitě přiložil ruku přes ústa. Někdo další popadl Pulaského za pravou ruku a během dvou vteřin zmizel policista v zadní části dodávky. Dveře se zabouchly.

Hlavní dveře starého hokynářství se otevřely, Marilyn Flahertyová vstoupila dovnitř, opět za sebou zavřela a zajistila dveře
petlicí.
S vážnou tváří se rozhlédla po tmavé prodejně a kývla na pozdrav ostatním policistům a Wallaceovi. Sachsové se zdálo, že působí ještě napjatěji než obvykle.
Zástupce starosty ji seznámil s detektivem z úřadu vnitřních záležitostí a zachovával si přitom chladnokrevný výraz. Flahertyová podala detektivovi ruku a posadila se za opráskaný stůl vedle Sachsové.
"Takže máte něco přísně tajného?"
"Vyklubalo se z toho sršní hnízdo," řekla Sachsová. Popsala Flahertyové všechny podrobnosti a přitom bedlivě sledovala její obličej. Inspektorka poslouchala s kamennou tváří a nedávala na sobě vůbec nic znát. Sachsová si kladla otázku, co by z jejího nepřirozeně vzpřímeného držení těla, sevřených rtů a bystrých
365
chladných očí vyčetla Kathryn Danceová. Inspektorka prakticky nehnula brvou.
Amélie jí vysvětlila, že Baker má pravděpodobně společníka, a dodala: "Vím, jaký máte názor na účast úřadu vnitřních záležitostí, ale při vší úctě k vám jsem usoudila, že je opravdu nezbytné ho do případu zapojit."
"Já..."
"Je mi líto, inspektorko." Sachsová se otočila k Wallaceovi.
Zástupce starosty však neřekl nic. Místo toho jen zavrtěl hlavou, povzdechl si a pohlédl na detektiva Hensona. Mladý policista vytáhl pistoli.
Sachsová zamžourala. "Co... Hej, co to děláte?"
Detektiv z vnitřní vyšetřovačky namířil zbraň do prostoru mezi ní a Marilyn Flahertyovou.
"Co to má znamenat?" zalapala po dechu inspektorka.
"To znamená, že jste v pěkným průseru," řekl Wallace a jeho hlas zněl téměř lítostivě. "V opravdovým průseru. A teď položte ruce na stůl, obě dvě."
Wallace je obě prošacoval, načež mu Toby Henson předal svou zbraň, aby je zástupce starosty mohl držet na mušce. Henson vůbec nepracoval na úřadu vnitřních záležitostí; byl to detektiv ze 118. okrsku, člověk z nejužšího okruhu vyděračské sítě a také muž, který pomohl Dennisi Bakerovi zavraždit Sarkowského a Creeleyho. Nasadil si gumové rukavice, vytáhl Sachsové pistoli z pouzdra a prošacoval ji ve snaze odhalit případnou záložní zbraň. Žádnou ovšem nenašel. Prohledal tedy inspektorčinu kabelku a vytáhl z ní malý služební revolver.
"Nazvala jste to správně, detektivko," řekl Wallace Sachsové, která na něj šokovaně zírala. "Skutečně nastala nová situace..., situace." Vytáhl mobilní telefon a zavolal jednomu z policistů před hokynářstvím, který byl rovněž členem vyděračské sítě. "Všechno v pořádku?"
Jo."
Wallace ukončil hovor.
"Vy?" řekla Sachsová. "Takže jste to byl vy? Ale..." Otočila hlavu k Flahertyové.
366
"Co to má všechno znamenat?" zopakovala inspektorka otázku.
Zástupce starosty na ni kývl a řekl Sachsové: "Šeredně jste se spletla. Ona s tím neměla nic společného. Dennis Baker a já jsme byli partneři - ale obchodní partneři. Na Long Islandu. Vyrůstali jsme tam. Společně jsme založili firmu zabývající se recyklací odpadů. Ta bohužel zkrachovala, on nastoupil na akademii a stal se policajtem. Zatímco já si založil další firmu. Později jsem se začal angažovat v městské politice a zůstali jsme v kontaktu. Stal se ze mě expert na policejní složky a ombudsman, díky čemuž jsem si vypěstoval čich na to, které podfuky fungují a které ne. Dennis a já jsme pak vymysleli jeden, který fungoval." "Roberte!" vykřikla Flahertyová. "To snad..." "Ále, Marilyn..." Na víc se prošedivělý zástupce starosty nezmohl.
"Takže," řekla Amélie Sachsová s povislými rameny, "jaký teď zvolíte scénář?" Ponuře se zasmála. "Tady inspektorka mě zastřelí a pak spáchá sebevraždu? Do jejího domu nastrčíte peníze a..."
"A Dennis Baker zemře ve vězení," doplnil ji Wallace. "Zaplete se do potyčky s nesprávným spoluvězněm, spadne ze schodů, kdo ví? Taková smůla. Ale měl si dávat větší pozor. Žádní svědkové nebudou a případ vyzní do ztracena."
"A vy si myslíte, že vám to někdo zbaští? Někdo na jedna jedna osmičce nakonec obrátí. Dříve či později vás dopadnou."
"Totiž, promiňte, detektivko, ale nejdříve musíme hasit požáry, které už hoří, nemyslíte? A vy jste ten největší požár, který tu momentálně mám."
"Poslyš, Roberte," řekla Flahertyová křehkým hlasem, "dostal ses do průšvihu, ale ještě není pozdě."
Wallace si nasadil rukavice. "Zkontroluj ještě jednou ulici a řekni jim, ať připraví auto." Sebral ze stolu Améliinu zbraň. Henson zamířil ke dveřím.
Wallaceovy oči citelně ochladly, když si prohlížel Sachsovou a pevně svíral její pistoli.
Sachsová se na něj upřeně zadívala. "Moment." Wallace se zamračil.
367
Detektivka si ho změřila pohledem, který byl za daných okolností až děsivě klidný. A poté řekla: "Zásahovko jedna,

akce."
Wallace zamžoural. "Cože?"
K naprostému šoku zástupce starosty se vzápětí ozval z po temnělé zadní místnosti mužský hlas: "Nikdo ani hnout! Jinak budu střílet!"
Co to je?
Wallace zalapal po dechu a nakoukl do dveří, v nichž stál agent zásahové jednotky a přesouval hlaveň samopalu H&K mezi ním a Hensonem stojícím u hlavního vchodu.
Sachsová se natáhla a hmátla pod stůl. Když opět vytáhla ruku, držela v ní další pistoli - musela ji pod stůl upevnit již dříve! Otočila se ke vchodu a namířila ji na Hensona. "Odhoď zbraň! A lehnout čelem k zemi!" Agent zásahového týmu mezitím přesunul hlaveň samopalu zpět k zástupci starosty.
Wallace si zděšeně pomyslel: Kristepane, vždyť je to past... Všechno je to léčka.
"No tak!" křikla Sachsová znovu.
"Sakra," zamumlal Henson a uposlechl.
Wallace ovšem dál svíral služební zbraň Amélie Sachsové. Sklopil k ní zrak.
Aniž spustila oči z Hensona, natočila se Sachsová lehce k Wallaceovi. "Ta pistole, kterou teď držíte v ruce, není nabitá. Zemřel byste zbytečně."
Zástupce starosty znechuceně upustil zbraň na stůl a zvedl ruce.
Zmatená inspektorka Flahertyová se odsunula na židli a začala vstávat.
"Průnikové týmy, volno," řekla Sachsová do klopy.
Hlavní dveře se rozletěly a do místnosti se nahrnula šestice policistů - agentů zásahové jednotky -, které vzápětí následoval zástupce inspektora Halston Jefferies a šéf úřadu vnitřních záležitostí, kapitán Ron Scott. Nakonec do hokynářství vstoupil i jeden mladý světlovlasý strážník.
Agenti přikovali Wallaceho k podlaze - zástupce starosty ucítil v boku a kloubech palčivou bolest. Henson byl rovněž spoután. Wallace vykoukl ven a spatřil dva další policisty z jedna jedna
osmičky, kteří měli hlídkovat venku. Oba leželi na studeném chodníku a na rukou měli pouta.
"Dost neelegantní způsob, jak získat informace," poznamenala Sachsová sama pro sebe, nabila služebního glocka a zasunula ho zpátky do pouzdra, "ale rozhodně jsme se dozvěděli, co jsme chtěli vědět."
Informace, o nichž Amélie Sachsová hovořila, se netýkaly viny Roberta Wallaceho - vyšetřovatelé věděli předem, že právě on je jedním z Bakerových partnerů. Týkaly se zjištění, zda je do vyděračské sítě zapletena také Marilyn Flahertyová.
Celé tohle představení naplánovali jen proto, aby to zjistili - a také aby získali zvukový záznam Wallaceova doznání.
Lon Sellitto, Ron Scott a Halston Jefferies si zřídili velitelské stanoviště v dodávce zaparkované o kousek dál na ulici a v zadní místnosti hokynářství ukryli odstřelovače z Haumannovy zásahové jednotky, který měl dbát na to, aby Wallace s detektivem nezačali střílet dříve, než Sachsová dokončí nahrávání rozhovoru. Pulaski se měl připojit k průnikovému týmu určenému pro hlavní vchod, zatímco druhý tým měl do hokynářství proniknout zezadu. Na poslední chvíli se však dozvěděli, že si s sebou Wallace přivedl i další policisty - detektivy ze 118. okrsku, kteří mohli a nemuseli být zkorumpovaní -, a tak na poslední chvíli lehce pozměnili plány.
Pulaski totiž málem vešel přímo do náruče Wallaceových policistů hlídkujících před výlohou a celou akci zkazil.
Mladý policista nyní řekl: "Inspektor Jefferies mě vtáhl do velitelské dodávky dříve, než mě ti chlapi venku zahlédli."
"Vykračoval jste si po té ulici jako skaut na túře," obořil se na něj Jefferies. "Jestli chcete na ulici přežít, hochu, tak choďte s očima otevřenýma." Sachsová si všimla, že inspektorův hněv působí v porovnání s jeho včerejším výlevem docela krotce. Přinejmenším neplival.
"Ano, pane. Do budoucna si dám větší pozor, pane." "Ježíšikriste, dneska už na akademii přijmou každého." Sachsová se snažila potlačit úsměv. Otočila se k Flahertyové. "Promiňte, inspektorko. Ale museli jsme se ujistit, že se v tom
368
369
neangažujete taky." Vysvětlila jí svá podezření a popsala stopy, které ji vedly k domněnce, že by inspektorka mohla spolupracovat s Bakerem.
"Mercedes?" zeptala se Flahertyová. "Jasně, ten byl můj. A samozřejmě že jste byli sledováni. Nechala jsem na vás a na Pulaského dohlížet jednoho policistu z Divize operací. Oba jste mladí a nezkušení, takže hrozilo, že na ten úkol nebudete stačit. A své auto jsem mu poskytla proto, že policejního vozu byste si okamžitě všimli."
Drahé auto Sachsovou původně vyvedlo z míry, takže začala uvažovat poněkud jiným směrem. Pokud nebyl do vydírání zapleten organizovaný zločin, začala si Amélie klást otázku, zda se Pulaski nespletl v osobě Creeleyho společníka Jordana Kesslera a zda vraždu Creeleyho a Sarkowského nemůže mít na svědomí právě tento podnikatel. Možná, spekulovala, že se Creeley se Sarkowskim zapletli do některého z řady vyšetřování "enronovského typu", která v současnosti probíhala, a museli zemřít, protože se dozvěděli něco o podvodech ve firmě jednoho ze svých klientů. Sachsová měla dojem, že Kessler je jediným protagonistou případu, který si může dovolit automobil jako Mercedes-AMG.
Nyní si však uvědomila, že případ se netýká ničeho jiného než zkorumpovaných policistů a že popel v Creeleyho krbu nepocházel ze zfalšovaných účetních záznamů, ale představoval jednoduše důkaz, který museli pachatelé spálit, aby měli jistotu, že zničili veškeré záznamy o penězích z vydírání, jak se Sachsová domnívala původně.
Inspektorčina pozornost se nyní upřela na Roberta Wallaceho. "Jak jste na něho přišli?" zeptala se Sachsové.
"Řekni jí to, Rone," oslovila Amélie Pulaského.
Mladý policista spustil: "Zde přítomná detektivka Sachsová zajistila..." Odmlčel se. "Detektivka Sachsová zkrátka našla

v Bakerově autě a domě hromadu stop, díky nimž nás napadlo..., tedy, detektivy Sachsovou a Rhyma napadlo, že ten druhý člověk zapletený do případu bydlí někde u pláže nebo přístaviště."
Sachsová pokračovala: "Detektiva-inspektora Jefferiese jsem nepodezírala, protože kdyby chtěl zničit vyšetřovací spis, nenechal by si ho posílat na vlastní okrsek. Nechal si ho tam poslat někdo
jiný a pak si ho vyzvedl dříve, než byl na Jefferiesově okrsku zaevidován. Obrátila jsem se ještě jednou na Jefferiese a zeptala jsem se ho, zda se v archivu v poslední době nepohyboval někdo, kdo mohl mít s případem nějakou spojitost. A někdo se tam skutečně pohyboval. Vy." Pohlédla na Wallaceho. "A pak jsem si položila další logickou otázku. Máte nějakou vazbu na Maryland? Pochopitelně že jste ji měl. Jen nebyla tak očividná."
Přemýšlet v rámci konvencí...
"Panebože," zamumlal zástupce starosty. "Baker mi prozradil, že jste se před ním zmínila o Marylandu. Ale nikdy by mě nenapadlo, že to opravdu zjistíte."
Ron Scott, šéf úřadu vnitřních záležitostí, řekl Flahertyové: "Wallace má na jižním pobřeží Long Islandu, kousek od svého domu, zakotvenou loď. Je registrována v New Yorku, ale postavili ji v Annapolisu. Jmenuje se The Maryland Monroe." Scott si změřil Wallaceho pohledem a chladně se zasmál. "Vy loďaři máte vážně smysl pro legraci."
"Písek, chaluhy i stopy slané vody v Bakerově autě a domu odpovídají vzorkům odebraným z přístaviště," vysvětlila Sachsová. "Obstarali jsme si soudní povolení a prohledali loď. Našli jsme tam několik dobrých důkazů. Telefonní čísla, dokumenty, stopové důkazy. K tomu více než čtyři miliony dolarů v hotovosti - a taky spoustu drog a velké množství alkoholu, pravděpodobně kradeného. Ale řekla bych, že ten chlast vás teď pálí ze všeho nejméně."
Ron Scott kývl na dva taktické agenty. "Odvezte ho. Do centrální vazby."
Na odchodu, stačil Wallace ještě křiknout: "Já nic neřeknu. Jestli si myslíte, že budu někoho jmenovat, tak na to můžete rovnou zapomenout. K ničemu se nepřiznám."
Flahertyová se zasmála - v přítomnosti Amélie Sachsové to bylo vůbec poprvé. "Zbláznil ses, Roberte? Vždyť to vypadá, že mají dost důkazů, aby tě posadili za katr naveky. Nemusíš říkat ani slovo. Vlastně bych byla radši, kdybys tu svou zatracenou klapačku už nikdy neotevřel."
370
371

Díl III

ČTVRTEK 8:32

Čas je skvělý učitel, ale bohužel všechny své žáky zabíjí.
Louis-Hector Berlioz

Rhyme se Sachsovou teď byli sami a dívali se na tabule obsahující soupis důkazů nashromážděných v rámci vyšetřování korupčního skandálu ze St. James a případu Hodinář.
Sachsová se navenek úporně soustředila, ale Rhyme poznal, že je ve skutečnosti roztěkaná. Včera zůstali dlouho vzhůru a bavili se o všem, co se stalo. Korupce byla sama o sobě dost zlá, ale fakt, že se policisté pokusili zavraždit jiné policisty, šokovala ještě více.
Sachsová tvrdila, že se pro odchod z policie stále ještě nerozhodla, ale Rhymovi stačil jediný pohled do její tváře, aby poznal, že to Amélie myslí vážně. A také věděl, že už absolvovala několik telefonátů se zástupci firmy Argyle Security. Nemohlo o tom být pochyb.
Rhyme nyní pohlédl na malý papírový obdélníček, který ležel v její otevřené aktovce v laboratoři: obálka obsahovala Améliinu výpověď. A stejně jako záře úplňku na potemnělé obloze byla i běloba tohoto dopisu oslepující. Bylo těžké ho vidět ostře a zároveň bylo těžké vnímat cokoliv jiného.
Rhyme se přinutil nemyslet na dopis a přesunul pohled zpátky k důkazům.
Gerald Duncan - jemuž dal vtipný Thom přezdívku "odlehčená verze pachatele" - čekal na obžalobu ve věci spáchaných přestupků, které však byly vesměs drobné (analýza DNA odhalila, že krev na odlamovacím noži, na bundě vylovené z přístaviště a také na molu patří Duncanovi, což platilo i o odtrženém nehtu).
Vyšetřování korupce na 118. okrsku naopak postupovalo pomalu.
Na obvinění Bakera, Wallaceho a Tobyho Hensona měli důkazů dostatek. Vzorky půdy odebrané na místě Sarkowského zavraždění, stejně jako vzorky nalezené v Creeleyho domě ve West-
375
chesteru se shodovaly s důkazy nalezenými v Bakerově a Henso-nově domě. Samozřejmě měli k dispozici vlákno z provazu, které usvědčovalo Bakera z podílu na Creeleyho smrti, avšak podobná vlákna se našla i na Wallaceho lodi. Henson pak vlastnil kožené rukavice, jejichž vzor odpovídal rukavicím z Westchesteru.
Trojice výtečníků však s policií nespolupracovala. Všichni odmítli veškeré pokusy o přiznání výměnou za nižší trest a nenašly se žádné důkazy, které by z účasti na spiknutí usvědčovaly kohokoliv dalšího - včetně dvou policistů, kteří hlídkovali před hokynářstvím v East Village a nyní svorně tvrdili, že jsou nevinní. Rhyme se je snažil předhodit Kathryn Danceové, ale oba jí odmítli cokoliv říct.
Rhyme věřil, že nakonec odhalí všechny zkorumpované policisty ze 118. okrsku a sestaví proti nim solidní obvinění. Jenže nakonec ho v žádném případě neuspokojovalo; přál si je odhalit hned. Jak totiž poznamenala Sachsová, mohli ostatní policisté ze St. James plánovat vraždu dalších případných svědků - a možná se dokonce znovu pokusit o život jí nebo Pulaskému. Stejně tak bylo možné, že jeden nebo více členů sítě nutí Bakera, Hensona a Wallaceho k mlčení tím,

že vyhrožuje jejich rodinám.
Kromě toho už Rhyma potřebovali u dalších případů - právě před pár hodinami mu telefonovali ohledně dalšího incidentu. Agent FBI Fred Dellray (jehož načas propustili z pekla finanční kriminality) mu vysvětlil, že došlo k vloupání a žhářskému útoku na provozovnu Národního institutu norem a technologií v Brooklynu. Škody prý nejsou velké, avšak pachatel překonal velmi důmyslný bezpečnostní systém, a protože nyní panují všeobecné obavy z terorismu, musí jakékoliv vloupání do vládní budovy zákonitě upoutat pozornost. Federálové si přáli, aby jim Rhyme vypomohl s kriminalistickou stránkou vyšetřování. Rhyme to neodmítl, ale nejprve hodlal uzavřít případ vyděračské sítě Baker--Wallace.
Po chvíli dorazil kurýr a předal Rhymovi vyšetřovací spis k případu vraždy Duncanova přítele, kterou zosnoval Baker, když se podnikatel odmítl nechat vydírat. Případ byl stále otevřený - u vražd neexistuje promlčecí lhůta -, avšak již déle než rok do spisu nikdo nepřipsal žádný nový poznatek. Rhyme doufal, že

v tomto starším případu odhalí stopy, které mu pomohou identifikovat další pachatele ze 118. okrsku.
Nejprve se připojil k archivu New York Times a přečetl si krátkou zprávu o smrti oběti jménem Andrew Culbert. Zpráva neobsahovala žádná jiná fakta, než že obětí se stal podnikatel z Duluthu a že byl pravděpodobně zavražděn během loupežného přepadení v Midtownu. Žádní podezřelí nebyli zadrženi. Žádná další zpráva o průběhu vyšetřování v novinách nevyšla.
Rhyme požádal Thoma, aby mu upevnil vyšetřovací zprávu do obraceče stránek, a pustil se do čtení. Stejně jako u mnoha jiných vychladlých případů byly jednotlivé položky psány několika odlišnými rukopisy, neboť detektivové si postupem času vyšetřování předávali - přičemž každá předávka znamenala úbytek energie věnované případu. Podle ohledávací zprávy se na místě činu našlo jen malé množství stopových důkazů, vůbec žádné otisky prstů ani bot a žádné nábojnice (oběť přitom byla zavražděna dvěma ranami do čela běžnými kulkami ráže 38; test zbraní zajištěných Bakerovi a dalším policistům ze sto osmnáctky bohužel neprokázal balistickou shodu).
"Máš tam někde soupis předmětů z místa činu?" zeptal se kriminalista Sachsové.
"Počkej. Tadyhle," odpověděla Sachsová a sebrala příslušnou stránku. "Přečtu ti to."
Rhyme zavřel oči, aby si mohl jednotlivé položky lépe představit.
"Náprsní taška," četla Sachsová, "jeden klíč od pokoje v hotelu St. Regis, jeden klíč od minibaru, jedno pero značky Cross, jeden elektronický diář, jeden balíček žvýkaček a jeden malý blok papírků - na horním papírku bylo napsáno ‚Pánská toaleta', zatímco na druhém stálo ‚Chardonnay'. To je všechno. Hlavním vyšetřovatelem byl John Repetti z oddělení vražd."
Rhyme se díval jinam - jeho mysl jako by o něco zaškobrtla. Podíval se na Sachsovou. "Cože?"
"Říkala jsem, že ten případ vyšetřoval Repetti ze severního Midtownu. Chceš, abych mu zavolala?"
"Ne," odpověděl Lincoln Rhyme po chvíli. "Potřebuji, abys udělala něco jiného."

Je zakletý.
Kathryn Danceová poslouchala v iPodu praskající nahrávku skladby "See That My Grave Is Kept Clean" v podání bluesmana s názvem Blind Lemon Jefferson a dívala se na vyboulený kufr, který se odmítal nechat zavřít.
Vždyť jsem si koupila jen dva páry bot, pár vánočních dárků..., no dobře, tak tři páry bot, ale jedny byly lodičky. Ty se nepočítají. No jo, jenže pak je tu ten svetr. Ten svetr je problém.
Danceová vytáhla svetr z kufru a zkusila to znovu. Přezky se k sobě přiblížily na vzdálenost několika centimetrů a zastavily se.
Zakletý...
Zvolím tedy elegantní vzhled. Našla igelitový pytel na špinavé prádlo a naskládala do něj džínsy, jeden kostým, natáčky do vlasů, punčochy a nepřípustně objemný svetr. Zkusila kufr znovu.
Cvak.
Žádný vymítač ďábla nakonec nebyl zapotřebí.
V tu chvíli jí zazvonil hotelový telefon a recepční jí oznámila, že má návštěvu.
Právě včas.
"Pošlete ji nahoru," řekla Danceová a o pět minut později už Lucy Richterová seděla na malé pohovce v agentčině pokoji.
"Dáte si něco k pití?"
"Ne, díky. Nemůžu se zdržet dlouho."
Danceová kývla k malé ledničce. "Člověk, který vymyslel minibary, zosobňuje čiré zlo. Samé čokoládové tyčinky a čipsy. Moje zkáza. No, mou zkázou je vlastně víceméně všechno. A k dovršení všeho stojí salsa dole v restauraci deset dolarů."
Lucy, která vypadala, že nikdy v životě nemusela počítat kalorie či obsah tuku, se zasmála. Po chvíli zvážněla a řekla: "Slyšela jsem, že ho chytili. Řekl mi to policista, který hlídkuje před mým domem. Ale do podrobností nezacházel."
Agentka jí vysvětlila, že pachatelem je Gerald Duncan, který byl celou dobu nevinný a vše dělal jen proto, aby odhalil korupční skandál na jedné služebně newyorské policie.
Lucy nad tou zprávou zavrtěla hlavou a rozhlédla se po malém pokoji. Pronesla pár nesmyslných poznámek o zarámovaných reprodukcích na stěnách a výhledu z pokoje. Základními prvky krajiny za oknem přitom byly saze, sníh a větrací šachta. "Přišla jsem vám jen poděkovat."
Ne, nepřišla, pomyslela si Danceová. Místo toho však řekla: "Nemusíte mi děkovat. Je to naše práce."

Všimla si, že Lucy již nemá překřížené paže a že sedí pohodlně - lehce opřená, s uvolněnými, ale ne povislými rameny. Blížilo se nějaké přiznání.
Danceová dala prostor tichu. Nakonec se Lucy zeptala: "Vy jste
psycholožka?"
"Ne. Jen policistka."
Během jejích pohovorů však nebylo neobvyklé, že si podezřelí po přiznání vesele vylévali srdce dál: svěřovali se jí s dalšími morálními poklesky, mluvili o nenáviděných rodičích, o žárlivosti na sourozence, o podvádění manželek a manželů, o vzteku, radosti, nadějích. Svěřovali se jí a hledali u ní radu. Ne, Danceová opravdu nebyla psycholožka. Ale byla policistkou, matkou a specialistkou na kinezii, přičemž všechny tři tyto role vyžadovaly, aby byla zároveň expertka na téměř zapomenuté umění naslouchat.
"Totiž, s váma se člověku mluví tak snadno. Tak jsem si říkala, že bych se vás možná mohla zeptat na názor na jednu věc." "Povídejte," vybídla ji Danceová.
Desátnice začala: "Nevím, co mám dělat. Dneska mi mají udělit tu pochvalu, o které jsem vám říkala. Jenže je tu problém." Začala agentce podrobně vysvětlovat, že v zahraničí dohlíží na logistiku cisteren a zásobovacích vozů.
Danceová otevřela minibar a vytáhla z něj dvě lahve neslazené minerálky v ceně šesti dolarů. Zvedla obočí. Desátnice zaváhala. "Ale ano, dám si."
Danceová lahve otevřela a podala jednu Lucy.. Pokud má člověk zaměstnané ruce, uvolňuje tím mysl i hlas.
"V mém týmu sloužil jeden desátník jménem Pete. Byl to záložák z Jižní Dakoty. Vtipný kluk. Velice vtipný. Doma dělal fotbalového trenéra a pracoval někde na stavbě. Když jsem tam poprvé přijela, strašně mi pomohl. Jednoho dne zhruba před měsícem
378
379
jsme spolu museli provést inventuru poškozených vozidel. Některá se posílají zpátky do Fort Hoodu k opravě, jiná si dokážeme opravit sami, některá se prostě odepíšou.
Já seděla v kanceláři a on odešel do jídelny. Přesně ve třináct nula nula jsem ho měla vyzvednout a společně jsme měli odjet na vrakoviště. Sedla jsem do humveeho a vyrazila k němu. Viděla jsem ho před sebou, jak už na mě čeká. Jenže v tom okamžiku tam vybuchlo improvizované výbušné zařízení. Neboli bomba."
Což Danceová pochopitelně věděla.
"Já byla v době výbuchu nějakých deset, patnáct metrů od něj. Petey na mě mával a pak se najednou objevil záblesk a celá scéna se proměnila. Jako by člověk mrkl a ocitl se na úplně jiném místě." Lucy se zadívala z okna. "Přední strana jídelny byla úplně rozmetaná, palmy jednoduše zmizely. Několik vojáků a pár civilistů, kteří tam zrovna stáli... Během jediného okamžiku to měli všichni za sebou."
Lucyin hlas zněl až děsivě klidně. Danceová však tenhle tón znala; často ho slýchala u svědků, jejichž blízcí zemřeli při násilném trestném činu. (Tyto pohovory jsou ze všeho nejtěžší - horší, než když člověk sedí naproti nejnemorálnějšímu vrahovi.)
"Peteyho tělo bylo úplně na maděru. Jinak se to popsat nedá." Hlas se jí zadrhl. "Byl celý červenočerný, úplně roztrhaný... Zažila jsem tam toho spoustu. Ale tohle bylo příšerné." Napila se minerálky a sevřela láhev jako dítě panenku.
Danceová jí nevyjádřila žádnou soustrast - bylo by to zbytečné. Jednoduše desátnici kývnutím pobídla, ať pokračuje.
Lucy se zhluboka nadechla a pevně sepjala prsty. Ve své profesi Danceová toto gesto - mimochodem docela běžné - charakterizovala jako snahu uškrtit nesnesitelné napětí plynoucí z výčitek svědomí, bolesti či zahanbení.
"Jde o to, že... Že jsem tam přijela pozdě. Byla jsem v kanceláři. Když jsem se podívala na hodiny, bylo už nějakých dvanáct padesát pět, jenže já měla ještě na stole nedopitou minerálku. Říkala jsem si, že ji prostě vyliju a pojedu - cesta k jídelně trvala zhruba pět minut -, jenže já ji ještě chtěla dopít. A tak jsem si prostě sedla a dopila ji. K té jídelně jsem přijela pozdě. Kdybych tam byla
dorazila včas, tak by Petey nezemřel. Normálně bych ho naložila a v době výbuchu už bychom byli půl kilometru odtamtud."
"Utrpěla jste zranění vy sama?"
"Tak trochu." Lucy si vyhrnula rukáv a ukázala velkou zarudlou jizvu na předloktí. "Nic vážného." Upřeně se na jizvu zadívala a znovu se napila vody. Oči měla prázdné. "I kdybych se byla opozdila jen o jednu minutu, aspoň už by seděl u mě v autě. Pravděpodobně by to byl přežil. Šedesát vteřin... Takový byl rozdíl mezi jeho přežitím a smrtí. A to všechno kvůli jedné minerálce. Prostě jsem chtěla dopít tu svoji pitomou minerálku." Z vyprahlých úst se jí vydralo smutné uchechtnutí. "A kdo se pak neobjeví a nepokusí se mě zabít? Nějaký chlap, který si říká Hodinář a nechá mi v koupelně baňaté hodiny. Já celé týdny nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak jediná minuta může tak nebo onak znamenat hranici mezi životem a smrtí, a pak si přijde tenhleten úchyl a vysměje se mi do obličeje."
"A co dál?" zeptala se Danceová. "To ještě není všechno, viďte?"
Lucy se chabě zasmála. "Jo, je tu jeden problém. Služba mi měla vypršet už příští měsíc. Jenže já si dělala kvůli Petemu takové výčitky, že jsem nakonec zašla za velitelem a řekla, že se přihlásím znovu."
Danceová pokývala hlavou.
"Proto se koná ta slavnost. Mého zranění se vůbec netýká. Zranění tam člověka potkávají dnes a denně. Je to kvůli tomu, že jsem se znovu zapsala. Armáda má dneska s náborem nových branců vážné potíže. A tak hodlá prezentovat lidi, kteří se zapíšou znovu, jako určitý vzor pro novou armádu. Líbí se nám tam tak hodně, že se chceme vrátit. Něco na ten způsob."
"A vy teď o svém rozhodnutí pochybujete?" Lucy přikývla. "Dohání mě to k šílenství. Nemůžu spát. Nemůžu se

milovat s manželem. Nemůžu dělat vůbec nic... Jsem tam osamělá, jsem tam ustrašená. Stýská se mi po rodině. Jenže zároveň vím, že tam děláme něco důležitého, něco dobrého pro spoustu lidí. A tak se nemůžu rozhodnout. Prostě se nemůžu rozhodnout."
"A co by se stalo, kdybyste jim řekla, že jste si to rozmyslela?"
380
381
"To nevím. Nejspíš by byli naštvaní. Ale tady teď nejde o nějaké polní soudy. Je to spíš můj osobní problém. Zklamala bych řadu lidí. Ustupovala bych před něčím. Což jsem nikdy v životě neudělala. A porušila bych slib."
Danceová se na chvíli zamyslela. Napila se vody. "Já vám nemohu říct, co máte udělat. Ale řeknu vám jednu věc: mým úkolem je nacházet pravdu. Téměř všichni lidé, s nimiž pracovně přicházím do styku, jsou pachatelé - zločinci. Znají pravdu a lžou, aby si zachránili kůži. Kromě nich však také narážím na spoustu lidí, kteří lžou sami sobě. A obvykle si to ani neuvědomují.
Ať už však lžete policistům, vlastní mámě, partnerovi, přátelům nebo sama sobě, příznaky jsou vždy stejné. Jste vystresovaná, vzteklá, sklíčená. Lži lidi zohyzďují. Pravda činí pravý opak... Někdy nám samozřejmě připadá, že pravda je to poslední, co si přejeme. Ale nevěřila byste, kolikrát se mi stane, že přiměju podezřelého k přiznání a on se na mě pak podívá a ve tváři má výraz ryzí úlevy. A co je ze všeho nejzvláštnější, někdy mi tihle lidé dokonce poděkují."
"Takže chcete říct, že já svou pravdu znám?"
"To víte, že ano. Znáte ji. Je ve vás. Pouze je dobře ukrytá. A až ji najdete, možná se vám nebude líbit. Ale je tam."
"A jak ji najdu? Mám sama sebe podrobit výslechu?"
"No, to je výborně řečeno. Jistě, vy v sobě musíte hledat totéž, co ve vás hledám já: zlost, depresi, popírání, výmluvy, racionální zdůvodnění. Kdy a proč se cítíte určitým způsobem? Co se za tímhle nebo oním pocitem skrývá? A nedopřávejte si žádné úlevy. Jděte si za svým. Nakonec zjistíte, co opravdu chcete."
Lucy Richterová se předklonila a objala Danceovou - něco takového činí jen velmi málo subjektů.
Usmála se. "Heleďte, mám nápad. Napíšeme příručku. Holčičí průvodce sebevýslechem. Bude to bestseller."
"Jen v osobním volnu," poznamenala Danceová pobaveně.
Přiťukly si lahvemi od minerálky.
O patnáct minut později, když do sebe právě ládovaly borůvkový moučník s kávou, které si objednaly přes pokojovou službu, zacvrlikal agentce mobilní telefon. Kathryn Danceová pohlédla na číslo volajícího, zavrtěla hlavou a zasmála se.
Je Je Je

V Rhymově domě zazvonil zvonek. O chvíli později dorazil do laboratoře Thom v doprovodu agentky Danceové. Vlasy tentokrát neměla stažené do pevného copu jako dříve, nýbrž rozpuštěné, ale na krku se jí i dnes houpala sluchátka od iPodu. Svlékla si tenký plášť a přivítala se se Sachsovou a Melem Cooperem, kteří rovněž dorazili před chvílí.
Sklonila se a pohladila Jacksona.
Thom na havanského psíka ukázal a nadhodil: "Hmm, jak by se vám líbil dárek na odchodnou?"
Danceová se zasmála. "Je rozkošný, ale položku ‚živý inventář' už máme doma zaplněnou - dvounohými i čtyřnohými druhy."
Agentce do hotelu před chvílí telefonoval Rhyme a vznesl dotaz, zda by jim, prosím, nemohla ještě jednou pomoci.
"Slibuji, že už je to naposledy," prohlásil nyní, když seděla vedle něj.
"Tak o co jde?" zeptala se Danceová.
"V případu se vyskytl jistý zádrhel. A já potřebuji vaši pomoc."
"Co mám udělat?"
"Vzpomínám si, jak jste mi říkala o tom Hansonově případu v Kalifornii - jak jste z pouhého přepisu jeho výpovědi získala představu, co má v plánu." Sachsová přikývla.
"Byl bych rád, kdybyste udělala totéž i pro nás." Rhyme jí vysvětlil okolnosti vraždy Duncanova přítele Andrewa Culberta, který Duncana přiměl k odhodlání usvědčit Bakera s Wallacem.
"V jeho spisu jsme však našli pár podivných věcí. Culbert měl elektronický diář, ale neměl mobilní telefon. To bylo zvláštní. Každý byznysmen má dneska mobil. A pak měl taky bloček s papírky, z nichž dva byly popsané. Na jednom stálo ‚Chardonnay'. Což mohlo znamenat, že si na lístek poznačil, že má koupit víno. Jenže na druhém lístku stálo ‚Pánská toaleta'. Proč by si měl někdo podobnou věc psát? Chvíli jsem nad tím přemýšlel a došlo mi, že takové poznámky si může zapsat jen člověk, který má vadu řeči
382
383
nebo sluchu. Objedná si v restauraci víno a pak se zeptá, kde jsou toalety. A taky nemá mobilní telefon. Položil jsem si tedy otázku, zda ten člověk nebyl hluchý."
"Takže," poznamenala Danceová, "Duncanův přítel byl zavražděn proto, že s ním lupič ztratil trpělivost, když mu neporozuměl nebo mu dost rychle nevydal peněženku. Duncan si myslel, že jeho přítele zavraždil Baker, ale byla to jen shoda okolností."
"Je to ještě složitější," řekla Sachsová.
"Vypátral jsem v Duluthu Culbertovu vdovu," vysvětlil Rhyme. "Sdělila mi, že její manžel byl od narození hluchoněmý."
"Duncan tvrdil, že mu Culbert zachránil život v armádě," ujala se opět slova Sachsová. "Jenže jestli byl hluchoněmý, nemohl vůbec v armádě sloužit."
"Podle mě," řekl Rhyme, "se Duncan prostě jen někde dočetl o oběti loupeže a poté tvrdil, že šlo o jeho přítele - aby

dodal zdání věrohodnosti svému plánu usvědčit Bakera z nepravostí." Kriminalista pokrčil rameny. "To pro něj nemusel být žádný problém. Každopádně jsme zatkli zkorumpovaného policajta. Jenže nám zbývá pár dalších otázek. Můžete si prohlédnout záznam Duncanova výslechu a říct nám, co si o tom myslíte?"
"Samozřejmě."
Cooper začal ťukat do klávesnice.
O chvíli později naskočila na monitoru širokoúhlá videosekvence zachycující Geralda Duncana. Pohodlně si hověl ve vyšetřovně v centru, zatímco Sellittův hlas konstatoval základní údaje: totožnost vyslýchaného, datum konání výslechu, název případu. Poté začal samotný rozhovor, během něhož Duncan odříkal v zásadě totéž, co už sdělil Rhymovi, když seděl na obrubníku před posledním "místem činu".
Danceová se dívala na nahrávku, pomalu kývala hlavou a poslouchala, jak Duncan líčí podrobnosti svého plánu.
Když záznam doběhl na konec, stiskl Cooper tlačítko PAUSE. Duncanův obličej na monitoru zcepeněl.
Danceová se otočila k Rhymovi. "To je všechno?"
"Ano." Kriminalistovi neuniklo, že má agentka ve tváři vážný výraz. "Co si o tom myslíte?" zeptal se.
384
Danceová zaváhala a pak řekla: "Musím přiznat... Mám dojem, že problémem zde není jen ta historka o jeho zavražděném příteli. Myslím si, že prakticky všechno, co na té nahrávce říká, je naprostá lež."
V Rhymově domě se rozhostilo ticho. Naprosté ticho.
Nakonec Rhyme odtrhl oči od nehybného obrazu Geralda Duncana na monitoru a řekl: "Pokračujte."
"Když se zmiňoval o podrobnostech svého plánu na Bakerovo odhalení, stanovila jsem jeho základní čtení - známe některé aspekty plánu a víme, že je uvedl pravdivě. Jakmile ovšem začal hovořit o svém údajném příteli, všimla jsem si výrazných odchylek od jeho normální hladiny stresu. Navíc si myslím, že se ve skutečnosti nejmenuje Duncan. A že nebydlí na Středozápadě. Jo, a Dennis Baker je mu úplně fuk. Neprojevuje vůči jeho zatčení sebemenší emoční zájem. A pak je tu ještě něco dalšího."
Pohlédla na obrazovku. "Můžete to vrátit někam zhruba doprostřed. Je tam jedno místo, kde se dotýká tváře." Cooper začal přehrávat video pozpátku. "Tady. Pusťte to ještě jednou."
Já bych nikdy nikomu neublížil. Nedokázal bych to. Možná jsem si trochu svérázně vyložil zákony...
Danceová zavrtěla hlavou a zamračila se. "Co je?" zeptala se Sachsová.
"Jeho oči...," špitla kalifornská agentka. "To je problém."' "Proč?"
"Myslím, že je nebezpečný, velice nebezpečný. Řadu měsíců jsem studovala záznamy z výslechu Teda Bundyho, toho masového vraha. Byl to ryzí sociopat, což znamená, že dokázal lhát prakticky bez jakýchkoliv vnějších známek. Jednou z věcí, které jsem u něj přesto dokázala odhalit, byla slabá reakce v očích, když tvrdil, že nikdy nikoho nezabil. Nešlo přitom o typickou klamavou reakci; prozrazovala spíše zklamání a zradu. Popíral cosi, co bylo pro jeho existenci stěžejní." Kývla na monitor. "Přesně jako to právě učinil Duncan."
"Jste si tím jistá?" zeptala se Sachsová.
385
"Ne, jistá si tím nejsem. Ale myslím, že se ho rozhodně musíme zeptat na pár dalších věcí."
"Ať už má v úmyslu cokoliv, raději ho přeložme do vazby třetího stupně, než to budeme vědět s jistotou."
Jelikož byl Gerald Duncan zatčen pouze za drobné delikty, dalo se předpokládat, že bude umístěn do zadržovací cely s nízkým stupněm ostrahy, která se nacházela na Centre Street. Útěk z ní byl nepravděpodobný, ale nikoliv vyloučený.
Rhyme aktivoval hlasové ovládání a zatelefonoval řediteli vazební věznice v centru Manhattanu.
Představil se a požádal o Duncanovo přeložení do lépe střežené cely.
Ředitel neřekl nic. Rhyme předpokládal, že jednoduše nechce přijímat rozkazy od civilisty.
Prokletí politiky...
Zašklebil se a pohlédl na Sachsovou, čímž chtěl naznačit, že přeložení by měla posvětit ona. V tu chvíli však vyšel najevo skutečný důvod ředitelova mlčení. "Totiž, detektive Rhyme," řekl muž nejistě, "ten se tu ohřál jen pár minut. Vlastně jsme ho ani oficiálně nezatkli."
"Cože?"
"Státní zástupce s někým uzavřel dohodu a včera v noci ho propustil. Myslel jsem, že to víte."
386

10:03
Lon Sellitto byl zpět v Rhymově laboratoři a vztekle přecházel sem a tam.
Vyšlo najevo, že se Duncanův advokát sešel s náměstkem okresního státního zástupce a výměnou za místopřísežné prohlášení s přiznáním viny obviněného, platbu ve výši jednoho sta tisíce dolarů za zneužití policejních prostředků a hasičské techniky a písemné záruky, že bude u soudu vypovídat proti Bakerovi, stáhl veškerá obvinění s tím, že budou opět vznesena, pokud se Duncan nedostaví k soudu a nevystoupí jako svědek proti Bakerovi. Policie nakonec Duncanovi ani nesejmula otisky a oficiálně ho nezatkla.
Podsaditý zmuchlaný detektiv nyní civěl na reproduktor, mračil se a ruce držel založené v bok, jako by přístroj samotný byl neschopným bláznem, který propustil potenciálního zabijáka.
Omluvný tón v hlase náměstka okresního státního zástupce byl dobře patrný. "Byl to jediný způsob, jak ho přimět ke spolupráci," řekl onen muž. "Zastupoval ho jeden advokát z kanceláře Reed, Prince. Odevzdal nám pas - bezpochyby pravý. A souhlasil, že se až do procesu s Bakerem nevzdálí mimo naši policejní jurisdikci. Poslal jsem ho do jednoho hotelu, kde ho střeží dozorce. Rozhodně nikam neuteče. Takže proč takový rozruch? Tohle jsem už udělal stokrát."
"A co westchesterská policie?" zavolal Rhyme do mikrofonu. "A ta ukradená mrtvola?"

"Souhlasili, že ho za to neobžalují. Slíbil jsem jim za to výpomoc v pár dalších případech, u kterých budou potřebovat naši spolupráci."
Státní zástupce v tomto případu očividně spatřoval klenot své dosavadní kariéry: rozprášení gangu zkorumpovaných policistů ho mohlo katapultovat do hvězdných výšin.
387
Rhyme však zavrtěl hlavou. Byl sinalý vzteky. Neschopnost a sobecká ctižádost ho dohánějí k zuřivosti. Tahle práce byla dost těžká i bez vměšování politiků. Proč mu někdo před Duncanovým propuštěním nezavolal? Vždyť už předtím, než Kathryn Danceová vyjádřila svůj odborný názor na záznam výslechu, existovalo až příliš mnoho nezodpovězených otázek, než aby si mohli dovolit Duncana propustit.
"Kde je?" vyštěkl Sellitto.
"Poslyšte, jaký důkaz vlastně..."
"Kde ksakru je?" pěnil Sellitto.
Státní zástupce zaváhal a poté jim sdělil adresu jednoho hotelu v Midtownu a telefonní číslo na dozorce, který Duncana střeží.
"Už mu volám." Cooper vytočil číslo.
"A jak se jmenuje jeho advokát?" pokračoval Sellitto.
Náměstek okresního státního zástupce mu sdělil advokátovo jméno a nervózním hlasem dodal: "Ale opravdu nechápu, proč všechen ten povyk..."
Sellitto zavěsil. Pohlédl na Danceovou. "Budu do toho muset jít hodně po hlavě. Chápete, co tím chci říct?"
Agentka přikývla. "V Kalifornii míváme taky pěkně rozmazané skandály. Ale já jsem o správnosti svého názoru přesvědčena. Udělejte, co je ve vašich silách, abyste ho zastavili. Prostě všechno. A stejné doporučení dám každému, koho na mě odkážete. Policejnímu náčelníkovi, starostovi, guvernérovi."
Rhyme se obrátil k Sachsové: "Zjisti, co o něm ten advokát ví."
Amélie si vzala advokátovo jméno a odklopila mobilní telefon. Rhyme advokátní kancelář Reed, Prince pochopitelně znal. Byla to velká a renomovaná kancelář se sídlem na Broadwayi. O tamních advokátech bylo známo, že se specializují na kriminalitu bílých límečků s vysokou publicitou.
"Máme problém," oznámil chmurným hlasem Cooper. "Právě jsem mluvil se strážcem, který hlídkuje před Duncanovým hotelovým apartmá. Před chvílí se tam byl podívat. Duncan je pryč, Lincolne."
"Cože?"
"Podle strážce šel Duncan včera večer spát brzy, protože prý se necítil dobře, a dneska ráno si chtěl přispat. Vypadá to, že vypáčil
388
zámek do sousedního pokoje. Strážce nemá tušení, kdy se to stalo. Mohl to udělat včera v noci."
Sachsová prudce zaklapla telefon. "V kanceláři Reed, Prince nepracuje žádný právník se jménem, které Duncanův advokát uvedl státnímu zástupci. A mezi jejich klienty nefiguruje žádný
Duncan."
"Zatraceně," ulevil si Rhyme.
"No jo," prohodil Sellitto, "je čas povolat kavalerii." Zatelefonoval Bo Haumannovi a sdělil mu, že potřebují ještě jednou zadržet podezřelého Duncana. "Akorát nevíme přesně, kde teď je."
Sdělil veliteli taktické jednotky několik málo informací, které měli k dispozici. Rhyme Haumannovu reakci neslyšel, ale dala se docela dobře vytušit ze Sellittovy repliky. "Mně to říkat nemusíš, Bo."
Zmuchlaný detektiv poté nechal vzkaz okresnímu státnímu zástupci a zatelefonoval do velkého baráku, aby o nastalém problému informoval hlavouny.
"Chci toho o něm vědět víc," řekl Rhyme Cooperovi. "Nechali jsme se strašně ukolébat. Nezeptali jsme se ho na dost věcí." Pohlédl na Danceovou. "Kathryn, strašně nerad vás o to žádám..."
Agentka odložila mobilní telefon. "Už jsem si zrušila rezervaci."
"Moc mě to mrzí. Musíte dělat na případu, který není váš." "Můj případ je to už od úterka, kdy jsem vedla rozhovor s Cobbem," odvětila Danceová. Zelené oči měla chladné a rty semknuté.
Cooper si letmo pročetl informace, které o Geraldu Duncanovi až dosud získali. Pořídil soupis telefonních čísel a začal na ně volat. Po několika rozhovorech oznámil: "Tohle si poslechněte: vůbec to není Duncan. Missourská státní policie poslala auto na adresu uvedenou v jeho řidičském průkazu. Dům sice patří Geraldu Duncanovi, jenže to není náš Gerald Duncan. Ten, který tam doopravdy bydlí, odcestoval na půl roku pracovně do Anchorage. Dům je prázdný a realitka ho nabízí k pronájmu. Tady je jeho fotka."
Ukázal kopii fotografie z řidičského průkazu. Zachycovala člověka, jenž vypadal úplně jinak než ten, kterého včera zatkli.
389
Rhyme pokýval hlavou. "Geniální. Sledoval v novinách nemovitosti nabízené k pronájmu, našel si jednu, která byla na trhu už dlouho, a spočítal si, že se vzhledem k blížícím se Vánocům ještě nějakou dobu nepronajme. Byla to stejná finta jako s tím kostelem. A pak padělal řidičský průkaz, který jsme včera viděli. A taky pas. Už od začátku jsme toho chlapa podcenili."
Cooper, který stále hleděl do počítače, ohlásil: "Majitel - myslím skutečný Duncan - měl nějaké potíže s kreditní kartou. Krádež identity."
Lincoln Rhyme ucítil mrazivou vlnu, která se rozlévala hluboko v jeho nitru - v místě, kde teoreticky žádné city mít neměl. Nemohl se zbavit dojmu, že se kolem rychle šíří neviditelná katastrofa.

Danceová civěla na nehybný Duncanův obličej stejně upřeně jako Rhyme na důkazní tabule. "O co mu ve skutečnosti jde?" prohodila zadumaně.
Na tuto otázku zatím nedokázali ani vzdáleně odpovědět.

Charles Vespasian Hale - muž, jenž se vydával za Geralda Duncana - právě cestoval metrem. Podíval se na hodinky (na obyčejné náramkové hodinky; jako Hodinář si sice vypěstoval jistou náklonnost ke kapesním hodinkám Breguet, avšak ty se pro roli, kterou se nyní chystal sehrát, nehodily).
Vše probíhalo přesně podle časového plánu. Vyrážel metrem z brooklynské čtvrti, kde měl svůj hlavní bezpečný úkryt, a cítil napjaté očekávání a také jistou podrážděnost. Navzdory tomu neměl k celkové tělesné i duševní harmonii nikdy blíž než dnes.
Z toho, co o své minulosti prozradil Vincentu Reynoldsovi, bylo pochopitelně pravdou jen máloco. Ani být nemohlo. Hale si ve své profesi maloval dlouhou kariéru a věděl, že ten sádelnatý násilník by při prvním ohrožení všechno vyklopil policii.
Charles Hale se narodil v Chicagu jako syn středoškolského profesora latiny (proto to zvláštní prostřední jméno, jímž se kdysi honosil jeden vznešený římský císař) a ženy, která pracovala jako vedoucí oddělení drobných nákupů v jedné příměstské prodejně Sears. Rodiče toho nikdy moc nenamluvili a nikdy moc neudělali. Každý večer po tiché večeři to otce nezadržitelně táhlo ke kni-
390
hám a matku k šicímu stroji. Namísto společné rodinné aktivity se pak oba uvelebili ve vlastním křesílku před malým televizorem a dívali se na špatné situační komedie a předvídatelné kriminálky, které jim nicméně sloužily jako jakési zvláštní komunikační médium - prostřednictvím komentářů k jednotlivým pořadům si navzájem sdělovali touhy a námitky, které by se nikdy neodvážili říct přímo. Ticho...
Chlapec prožil většinu života jako samotář. Pro rodiče bylo jeho početí překvapením, a tak se k němu chovali formálně, apaticky a s jistou dávkou zaraženosti, jako by byl nějakým zvláštním rostlinným druhem, jehož zaléváním a hnojením si nejsou zcela jisti. Z mnoha hodin nudy a samoty se postupně stalo otevřené utrpení a Charles pocítil zoufalou touhu po nějaké náplni, jako by se obával, že ho trýznivá strnulost v jejich domácnosti udusí.
Celé hodiny trávil venku - chodil na túry a lezl po stromech. Z nějakého důvodu se venku snášela samota lépe. Vždy se zde našlo něco, co člověka upoutalo - za dalším kopcem se vždy skrývalo něco nového, stejně jako na další větvi vzrostlého javoru. Ve škole chodil malý Charles do biologického kroužku. Účastnil se všech výprav a vždy byl první, kdo přešel provazový most, vrhl se z útesu nebo slanil úbočí hory.
A když už byl odsouzen k pobytu uvnitř, vypěstoval si zvyk zabíjet čas uspořádáváním věcí. Bolestně dlouhé hodiny donekonečna vyplňoval rovnáním kancelářských potřeb, knih a hraček. Kdykoliv provozoval tuto činnost, jako by nebyl sám - nesoužila ho nuda, nebál se ticha.
Postupně to došlo tak daleko, že začal propadat návalům zběsilosti pokaždé, když nebyly všechny věci v dokonalém pořádku, i kdyby šlo o malichernou hloupost typu přečuhující kolejnice od vláčku nebo ohnuté špice u kola. Vše, co nefungovalo naprosto hladce, ho znervózňovalo úplně stejně, jako jiné lidi škrábání nehty na tabuli.
Například manželství jeho rodičů. Po rozvodu už s matkou ani otcem nikdy nepromluvil. Život by přece měl být uspořádaný a dokonalý. A když už nebyl, měl by mít člověk možnost z něj zcela vytěsnit veškeré neuspořádané prvky.
Charles se nemodlil
391
(neexistoval jediný empirický důkaz, že člověk může dát svůj život do pořádku nebo dosáhnout vytčených cílů prostřednictvím komunikace s Bohem), ale i kdyby ano, modlil by se, aby rodiče zemřeli.
Dva roky strávil v armádě, kde v atmosféře řádu vzkvétal. Šel do důstojnické školy a upoutal tam pozornost profesorů, kteří ho po jmenování důstojníkem angažovali jako učitele dějin vojenství a taktického a strategického plánování, v čemž Hale vynikal.
Po odchodu z armády strávil jeden rok turistikou a horolezectvím v Evropě; poté se vrátil do Ameriky a vrhl se na podnikání jako investiční bankéř specializovaný na rizikové investice, přičemž večerně studoval práva.
Nějakou dobu působil jako advokát a dokázal geniálně strukturovat obchodní dohody. Vydělával velmi slušné peníze, ale jeho život stále provázela jakási skrytá samota. Vyhýbal se vztahům, poněvadž vyžadovaly improvizaci a byly plné nelogického chování. Roli jeho milenky stále více přebírala vášeň pro plánování a řád. A stejně jako každý, kdo skutečný citový vztah nahradí posedlostí, také Hale postupem času zjistil, že hledá stále intenzivnější způsoby, jak tuto posedlost uspokojit.
Před šesti lety našel dokonalé řešení. Zabil svého prvního člověka.
Hale, který tehdy bydlel v San Diegu, se dozvěděl, že jeden obchodní partner utrpěl vážné zranění: do jeho automobilu narazil opilý řidič. Srážka zlomila muži pánev a přerazila obě nohy tak, že mu jednu museli amputovat. Opilý řidič přitom neprojevil vůbec žádné výčitky a zarputile popíral, že by se dopustil čehokoliv špatného - dokonce se snažil svalit vinu na oběť samotnou. Nakonec toho kreténa odsoudili, ale jako dříve netrestaný pachatel vyvázl s mírným trestem. A pak začal Haleova partnera vydírat.
Hale dospěl k závěru, že co je moc, to je příliš. Vymyslel důmyslný plán, jak toho troubu vyděsit tak, aby přestal. Když se však nad ním zamyslel, uvědomil si, že v něm vyvolává jakýsi neklid či popuzenost. Na tom plánu bylo cosi nešikovného. Nebyl tak precizní, jak by si Hale přál. Nakonec Hale pochopil, v čem tkví problém. Realizace plánu sice zanechávala oběť vyděšenou, ale
živou. Zatímco kdyby ten chlap umřel, všechno by dokonale klaplo a neexistovalo by nic, co by mohlo ukazovat na Halea nebo jeho zraněného partnera.

Dokázal by však Hale skutečně zabít člověka? Ta představa mu připadala absurdní.
Ano, nebo ne?
Jedné deštivé říjnové noci se rozhodl.
Vražda vyšla dokonale a policie nikdy nepojala podezření, že úmrtí toho muže je něčím jiným než nešťastný smrtelný úraz elektrickým proudem.
Hale byl připraven, že bude mít výčitky. Žádné se však nedostavily. Místo nich cítil extatické vzrušení. Plán byl proveden tak perfektně, že mu samotný fakt zabití člověka připadal vedle toho nepodstatný.
Závislák zatoužil po další dávce drogy.
O nějakou dobu později se Hale angažoval v jednom obchodním projektu v Mexico City - šlo o výstavbu komplexu luxusních haciend. Jistému zkorumpovanému politikovi se však podařilo naházet jim pod nohy tolik klacků, že se celý obchod ocitl na pokraji krachu. Haleův mexický protějšek vysvětlil, že tento jinak bezvýznamný politik provedl stejnou věc nesčíslněkrát.
"Škoda, že se nedá odstranit z cesty," prohlásil tehdy Hale
plaše.
"Ó, ten se nedá odstranit nikdy," opáčil Mexičan. "Ten je, jak se
říká, nezranitelný."
To upoutalo Haleovu pozornost. "Jak to?"
Mexičan mu vysvětlil, že tenhle zkorumpovaný federální komisař je posedlý bezpečností. Jezdí v obrovském obrněném teréňáku Cadillac, který mu byl zhotoven na míru, a neudělá ani krok bez ozbrojených tělesných strážců. Jeho bezpečnostní agentura mu plánuje při cestách domů, do zaměstnání a na pracovní schůzky pokaždé jinou trasu. Rodinu nahodile stěhuje z domu do domu a často vůbec nepobývá v domech, které patří jemu, ale zdržuje se u přátel nebo v pronajatých nemovitostech. Kromě toho často cestuje se svým mladým synem - kolují zvěsti, že chlapce používá téměř jako živý štít. A k dovršení všeho se komisař těší ochraně jednoho vysoce postaveného úředníka federálního ministerstva vnitra.
392
393
"Takže se dá říct, že je nezranitelný," dodal Mexičan a nalil dvě sklenice velmi drahé tequily Patron.
"Nezranitelný," zašeptal Charles Hale zamyšleně. A pokýval hlavou.
Krátce po této schůzce vyšlo v deníku El Heraldo de Mexico z 23. října pět zdánlivě nesouvisejících článků.
- Požár v sídle bezpečnostní agentury Mexicana Seguridad Privado si vyžádal evakuaci všech zaměstnanců. Žádná zranění nebyla hlášena a škody nejsou příliš vysoké.
- Počítačový hacker vyřadil z provozu hlavní počítač nejmenovaného mobilního operátora, což mělo za následek asi dvouhodinové přerušení služeb v části Mexico City a jižních předměstích.
- Na dálnici 160 poblíž města Chalco jižně od Mexico City začal hořet nákladní automobil a zcela zablokoval dopravu severním směrem.
- Henri Porfirio, předseda federální komise pro udělování stavebních povolení ke komerční výstavbě, zahynul při autonehodě, když se jeho terénní vůz zřítil z mostu do patnáctimetrové hloubky, kde narazil do zaparkovaného nákladního vozu s propanbutanem a explodoval. K incidentu došlo poté/co řidiči na pokyn dopravního policisty sjeli z dálnice na vedlejší jednoproudou silnici, aby se vyhnuli velké dopravní zácpě. Ostatní vozidla přejela přes most bez obtíží, avšak komisařův automobil byl vzhledem k opancéřování na starou mostní konstrukci příliš těžký, a to navzdory dopravní značce, podle níž měl most tíhu komisařova automobilu unést. Šéf Porfiriovy ochranky o dopravní zácpě věděl a snažil se komisaře kontaktovat s návrhem bezpečnější trasy, což se mu však nepodařilo, protože síť komisařova mobilního operátora právě nefungovala. Jeho vůz byl jediným, který se z mostu zřítil.
Porfiriův syn, který obvykle jezdí všude s otcem, se v autě nenacházel, protože předešlého dne prodělal drobnou otravu jídlem a zůstal doma s matkou.
- Erasmo Salerno, vysoce postavený činitel v mexické federální vládě, byl zatčen na základě tipu, který policii upozornil na jeho letní sídlo, kde se našlo velké množství zbraní a kokainu (tip
394
dostali poněkud nezvykle také reportéři, včetně jednoho fotografa pracujícího pro Los Angeles Times).
To vše v jediném vydání novin.
O měsíc později byl Haleův stavební projekt zahájen slavnostním výkopem a Hale obdržel od mexických investorských kolegů prémii ve výši pěti set tisíc amerických dolarů v hotovosti.
Halea ty peníze těšily. Ještě více ho však těšily konexe, které prostřednictvím mexického partnera navázal. Netrvalo dlouho a onen muž ho spojil s jedním Američanem, který potřeboval podobné služby.
Dnes přijímal podobné zakázky několikrát ročně, mezi svými podnikatelskými projekty. Obvykle se jednalo o vraždy, i když v některých případech se Hale účastnil rovněž finančních a pojišťovacích podvodů a důmyslných krádeží. Byl ochoten pracovat pro kohokoliv bez ohledu na motiv, který mu připadal nepodstatný. Nezajímalo ho, proč chce někdo spáchat určitý zločin. Dvakrát zavraždil muže, kteří týrali manželku. Jednou zabil člověka, jenž zneužíval děti, a týden nato odpravil podnikatelku, jež významně přispívala dobročinné koalici United Way.
Dobro a zlo byla slova, jejichž definice zněla u Charlese Vespasiana Halea poněkud jinak. Dobrá byla duševní stimulace. Zlá byla nuda. Dobrý byl kvalitně provedený elegantní plán. Zlý byl buďto mizerný, anebo lajdácky provedený plán.
Současná akce - rozhodně nejdůmyslnější a nejdalekosáhlejší ze všech jeho dosavadních plánů - zatím vycházela naprosto dokonale.

Bůh stvořil mechanismus všehomíru, pak ho natáhl a on se rozběhl...
Hale vystoupil z metra, vyšel na ulici a vyrazil po chodníku pryč. Do nosu ho štípal mráz a do očí se mu hrnuly slzy. Chystal se stisknout tlačítko, jímž uvede do pohybu ručičky svých opravdových hodin.

Lonu Sellittovi zazvonil telefon. Detektiv zamračeně přijal hovor a absolvoval stručný rozhovor. "Podívám se na to."
395
Rhyme netrpělivě vzhlédl.
"To byl Haumann. Právě mu volal šéf zásilkové služby, která sídlí v Midtownu na stejném patře jako ta firma, do níž se Hodinář vloupal. Prý si před chvílí stěžoval zákazník, že už od včerejška marně čeká na jakýsi balík. Vypadá to, že se k nim do firmy někdo vloupal a ukradl balík ve chvíli, kdy jsme prohledávali vedlejší kanceláře a pátrali po pachateli. Šéf zásilkové firmy se ptal, jestli
o tom něco nevíme."
Rhymovy oči sklouzly k fotografiím, které Sachsová pořídila na chodbě. Díkybohu vyfotografovala celé patro. Pod cedulí s názvem zásilkové služby se táhla slova Vysoká bezpečnost - Ručíme za hodnotné zásilky. Máme licenci a pojištění.
Rhyme vnímal šum lidí, kteří kolem něj drmolili. Ve skutečnosti však jejich slova neslyšel. Upřeně se díval na fotografii a poté
i na další důkazy.
"Přístup," zašeptal.
"Cože?" zeptal se Sellitto zamračeně.
"Tolik jsme se soustředili na Hodináře, na ty falešné vraždy - a pak i na jeho plán, jak odhalit Bakera -, že jsme nevěnovali pozornost ostatním věcem."
"Například?" zeptala se Sachsová.
"Například vloupání. Duncan totiž ve skutečnosti spáchal vloupání. Všechny kanceláře na tom patře zůstaly nějakou dobu nestřežené." Otočil se k Sellittovi. "Když evakuovali budovu, nechali dveře odemčené?"
"No, předpokládám, že jo," odvětil podsaditý detektiv.
"Takže zatímco jsme se soustředili na tu podlahářskou a interiérovou firmu," řekla Sachsová, "mohl si Hodinář nasadit uniformu nebo třeba jen připnout odznak detektiva, proniknout přímo do zásilkové firmy a dopomoci si k tomu balíku."
Přístup...
"Zavolejte tam. Zjistěte, co v tom balíku bylo, kdo byl odesílatelem a kdo adresátem. Okamžitě."
396

10:32
Taxík zastavil před Metropolitním muzeem umění na Páté Avenue. Na obrovské budově se již skvěla vánoční výzdoba s vkusnými viktoriánskými motivy, jaké se daly na Upper East Side očekávat. Uměřené veselí.
Z taxíku vystoupil Charles Vespasian Hale a obezřetně se rozhlédl, aby se přesvědčil, zda ho nějakou nešťastnou náhodou nesleduje policie. Bylo to mimořádně nepravděpodobné, ale Hale si dal přesto načas a zkontroloval okolí, aby odhalil každého, kdo by mu věnoval sebemenší pozornost. Nic znepokojivého ovšem
neviděl.
Sklonil se do staženého okénka taxíku, zaplatil řidiči - peníze jemně svíral v rukou s nasazenými rukavicemi -, přehodil si přes rameno černou plátěnou tašku a vystoupal po schodech do velkého vestibulu připomínajícího katedrálu, v němž se rozléhala směsice hlasů, většinou dětských: hemžilo se to tu haranty, kteří dnes neměli školu. Kromě nich musel člověk vytrpět koňskou dávku evergreenů, zlata, ozdůbek a tylu. V klenuté vstupní hale se přízračně rozléhala cembalová nahrávka Bachových dvouhlasých invencí.
Vánoce, Vánoce přicházejí...
Hale odevzdal černou tašku v šatně, avšak kabát a klobouk si ponechal. Šatnářka nahlédla do tašky, spatřila čtyři knihy o umění, opět tašku zapnula a popřála Haleovi hezký den. Hale si vzal lísteček a zaplatil. U vchodu se usmál na hlídače a prošel kolem nich do útrob muzea.

"Delfský mechanismus?" Rhyme hovořil přes hlasitý odposlech s ředitelem Metropolitního muzea umění. "Ještě pořád ho vystavujete?"
397
"Ano, detektive," odpověděl nejistě ředitel. "Máme ho tu už dva týdny. Vystavujeme ho v rámci turné po několika městech..."
"Fajn, fajn, fajn. Střežíte ho?"
"Ano, samozřejmě. Já ale..."
"Existuje možnost, že se ho někdo pokusí ukrást."
"Ukrást? Jste si tím jist? Tento umělecký objekt je jediný svého druhu. Ať už by ho pak koupil kdokoliv, nikdy by ho nemohl vystavit na veřejnosti."
"Pachatel nemá v úmyslu ho prodávat," vysvětlil Rhyme. "Myslím, že si ho bude chtít nechat pro sebe."
Kriminalista svou hypotézu rozvedl: balík ukradený ze zásilkové firmy na Dvaatřicáté ulici odeslal jeden zámožný mecenáš umění a do Metropolitního muzea. Obsahoval rozsáhlý soupis starožitností, které měly být nabídnuty do tamní sbírky nábytku.
Proč Metropolitní muzeum? uvažoval Rhyme. A pak si vzpomněl na programy muzeí nalezené v kostele. V předchozích

dnech se ptal Vincenta Reynoldse i majitele hodinářství Victora Hallersteina, zda se před nimi Duncan nezmiňoval o Metropolitním muzeu. Odpověď byla kladná - Duncan tam dokonce trávil mnoho času a projevoval mimořádný zájem o delfský mechanismus.
Rhyme nyní sdělil řediteli muzea: "Pravděpodobně ten balík ukradl proto, aby do muzea něco propašoval. Možná nářadí, možná software, který by vyřadil z chodu poplašnou signalizaci. To zatím nevíme - momentálně na to nedokážu přijít. Ale myslím si, že musíme být opatrní."
"Probůh... Jistě. Co máme dělat?"
Rhyme pohlédl na Coopera, který začal datlovat do klávesnice a po chvíli zvedl palec. Kriminalista řekl do mikrofonu: "Právě jsme vám odeslali e-mailem jeho fotku. Můžete ji vytisknout a rozdat kopie všem zaměstnancům, lidem z ostrahy a taky šatnářkám? Třeba ho podle ní poznají."
"Udělám to okamžitě. Vydržíte pár minutek?"
"Jistě."
Zanedlouho se ředitelův hlas znovu ozval na lince. "Detektive Rhyme?" Musel lapat po dechu. "Je tady! Asi před deseti minutami si v šatně odložil tašku. Šatnářka poznala jeho fotku."
398
"A ta taška je stále tam?"
"Ano. Zatím neodešel."
Rhyme kývl na Sellitta, který popadl telefon, zavolal Bo Haumannovi, jehož týmy již byly na cestě do muzea, a sdělil mu nejčerstvější zprávu.
"Ten dozorce u mechanismu," řekl Rhyme, "je ozbrojený?"
"Ne. Vy myslíte, že zloděj ano? U vstupu nemáme žádné detektory kovu. Mohl by pronést zbraň dovnitř."
"Možné to je." Rhyme pohlédl na Sellitta a zvedl obočí.
Detektiv se zeptal: "Takže tam necháme zásahovku proniknout pomalu? A tajně?"
"Nechal tam tašku... a vyzná se v hodinách," konstatoval Rhyme zamyšleně a pak se dotázal ředitele muzea: "Díval se někdo
do té tašky?"
"Ověřím to. Vydržte." Po chvíli se vrátil na linku. "Má v ní knihy. Knihy o umění. Ale šatnářka je neohledávala."
"Takže bomba kvůli odvedení pozornosti?" zeptal se Sellitto. "Vyloučit se to nedá. Možná je jenom kouřová, ale lidé propadnou panice i tak. K obětem může dojít v obou případech."
Ve vysílačce se ozval Haumannův praskavý hlas: "Naši lidé se blíží ke všem vchodům, veřejným i služebním."
Rhyme se obrátil k Danceové. "Jste přesvědčena, že je ochoten obětovat lidské životy?" "Ano."
Rhyme se zamyslel nad úžasnými organizačními schopnostmi pachatele. Má Duncan záložní vražedný plán pro případ, že by se v muzeu schylovalo k jeho zatčení? Rhyme se rozhodl. "Evakuovat."
"Celé muzeum?" zeptal se Sellitto.
"Myslím, že nám nic jiného nezbývá. Prioritou je záchrana životů. Nejdříve vykliďte šatnu a hlavní vestibul a poté začněte evakuovat všechny ostatní. A ať Haumannovi lidé proklepnou každého, kdo vyjde z budovy. Postarejte se, ať mají všechny týmy jeho fotku."
Ředitel muzea to zaslechl. "Myslíte, že je to nezbytné?" "Ano. Začněte ihned."
399
"Dobrá, ale já pořád nechápu, jak by ten mechanismus mohl někdo ukrást," namítl ředitel. "Stojí za neprůstřelným sklem o tloušťce dva a půl centimetru. A vitrína se nedá otevřít dříve než v den ukončení výstavy, což je příští úterý."
"Jak to myslíte?" zeptal se Rhyme.
"Je to jedna z našich speciálních vitrín."
"Ale proč se do úterka nedá otevřít?"
"Protože má v sobě zabudován komputerizovaný časový zámek se satelitním připojením k nějakým vládním hodinám. Bylo mi řečeno, že tu vitrínu nedokáže nikdo překonat. Vkládáme do ní nejhodnotnější exponáty."
Muž hovořil dál, ale Rhyme už se díval jinam. Něco v něm stále hlodalo. A pak si vzpomněl. "Ten žhářský útok, v souvislosti s nímž nás Fred Dellray žádal o pomoc... Kde že k němu došlo?"
Sachsová se zamračila. "V nějakém vládním objektu. V Institutu norem a technologií nebo tak nějak. Proč?"
"Ověř to, Mele."
Technik začal brouzdat po internetu a po chvíli přečetl název vyhledané webové stránky. "Národní institut norem a technologií neboli NINT. Je to nový název někdejšího Národního úřadu norem a...
"Úřad norem?" skočil mu do řeči Rhyme. "Tam přece provozují národní atomové hodiny... Má snad Duncan v plánu tohle? Ten časový zámek v muzeu je napojen na NINT. A on se chystá posunout hodiny a přesvědčit zámek, že už je úterý. Pak se vitrína automaticky otevře."
"Tohle dokáže?" zeptala se Danceová.
"Nevím. Ale jestli je to možné, tak už si nějaký způsob najde. Vsadím se, že ten požár v NINTu měl pouze zamést stopy po jeho vloupání..." Vtom se Rhyme zarazil, neboť si uvědomil plné následky Hodinářova plánu. "Ježíšikriste..."
"Co je?"
Rhyme si vzpomněl na poznámku Kathryn Danceové, že pro Hodináře má lidský život zanedbatelnou hodnotu. "Podle národních atomových hodin se řídí čas v celé zemi. Aerolinky, vlaky, národní obrana, energetické sítě, počítače..., všechno. Máte ponětí, co se stane, jestli je resetuje?"
400

V laciném hotelu v Midtownu seděli muž a žena středního věku na malé pohovce páchnoucí plísní a starým jídlem a dívali se na televizi.
Charlotte Allertonová byla onou korpulentní ženou, která se v úterý vydávala za sestru Theodora Adamse, první Hodinářovy "oběti" v boční uličce. Muž usazený vedle ní, její manžel Bud Allerton, zase sehrál roli advokáta, jenž zajistil propuštění Geralda Duncana z vazby výměnou za slib, že jeho klient vystoupí jako korunní svědek v soudním procesu s účastníky korupčního skandálu v policejních řadách.
Bud byl opravdu právník, ačkoliv právnickou činnost již několik let neprovozoval. Své někdejší znalosti částečně oprášil jen kvůli Duncanovu plánu, který vyžadoval, aby Bud vystupoval jako specialista na trestní právo z velké a prestižní advokátní kanceláře Reed, Prince. Náměstek okresního státního zástupce jim tuhle šarádu zbaštil a vůbec se neobtěžoval do kanceláře zavolat a ověřit si totožnost Duncanova advokáta. Gerald Duncan správně předpokládal, že státní zástupce bude tak dychtivý, aby spojil své jméno s případem zkorumpovaných policistů, že všemu slepě uvěří.
A kromě toho: copak si někdo někdy ověřuje totožnost advokáta?
Pozornost manželů Allertonových se nyní upírala výlučně na televizní obrazovku, kde běžely místní zprávy. Poté jakýsi pořad o bezpečnosti vánočních stromků. Bla bla bla... Charlottin pohled na chvíli zabloudil do ložnice hotelového apartmá, kde seděla jejich krásná štíhlá dcerka a četla si knihu. Dívka nyní pohlédla přes dveře na matku a nevlastního otce stejně tmavýma a zasmušilýma očima, které v několika posledních měsících charakterizovaly celý její výraz. Ta dívka...
Charlotte se zamračila a upřela pohled zpět na televizní obrazovku. "Netrvá už to nějak dlouho?"
Bud neřekl nic. Seděl shrbený v předklonu, opíral si lokty o kolena a tlusté prsty měl propletené. Charlotte si kladla otázku, zda se teď modlí.
401
O chvíli později reportér, jehož posláním bylo zachraňovat rodiny před metlou hořících vánočních stromků, konečně zmizel a na obrazovce naskočila slova Zvláštní zprávy.
402

11:07
Když se Charles Hale vzdělával v oboru hodinářství, aby mohl působit jako věrohodný zabiják z odplaty, získal jistou představu o konceptu "komplikací".
Hodinářská komplikace je jakákoliv funkce hodin či hodinek nad rámec prostého ukazování času. Například všechny ty malé číselníky, které vyplňují ciferník drahých hodinek a udávají informace jako den v týdnu, datum a čas v různých časových pásmech, případně opakovací funkce ("bimbání" nástěnných hodin v určitých intervalech). Hodináře od nepaměti fascinovala snaha vtěsnat do hodinek maximální počet komplikací. Typickým příkladem jsou hodinky Patek Philippe Star Calibre 2000, které obsahují více než jeden tisíc součástek. Jejich komplikace nabízejí majiteli mimo jiné údaje o době východu a západu slunce, věčný kalendář, den v týdnu, datum a měsíc, roční období, fáze Měsíce, oběžnou dráhu Měsíce a ukazatele stavu energie, a to jak pro chod samotných hodinek, tak i pro několik zvonkoher uvnitř.
Komplikace však mají jednu potíž: jsou přesně tím, co mají obsaženo v názvu. Mají sklon odvádět pozornost od hlavní funkce hodinek, tedy ukazování času. Firma Breitling vyrábí prvotřídní hodinky, avšak některé modely řad Professional a Navitimer mají tolik ciferníků, ručiček a vedlejších funkcí typu chronografu (technický výraz pro stopky) či logaritmického pravítka, že je snadné přehlédnout velkou a malou ručičku hodin.
Charles Hale nicméně pro svůj plán zde v New Yorku potřeboval maximum komplikací - vedlejších aspektů, které odvedou pozornost policie od toho, co má skutečně v plánu. Existovala totiž vysoká pravděpodobnost, že Lincoln Rhyme a jeho tým zjistí, že byl propuštěn z vazby a ve skutečnosti se nejmenuje Gerald Duncan, a dovtípí se, že hlavním cílem jeho snažení je něco jiného než si srovnat účty s jedním křiváckým policistou.
403
A tak potřeboval další komplikaci, aby navedl pozornost policie jinam.
Zavibroval mu mobilní telefon a on pohlédl na textovou zprávu od Charlotte Allertonové.
Zvlastni zprava v televizi: muzeum uzavreno. Policie tam po tobe patra.
Hale zasunul přístroj zpátky do kapsy.
A vychutnal si okamžik vášnivého, téměř sexuálního uspokojení.
Rhyme tedy skutečně odhalil, že je Hale někým jiným, než za koho se vydává, avšak policistům stále unikaly ručičky hodin a místo nich se soustředili na komplikaci v podobě Metropolitního muzea. Hale je totiž umně nasměroval na odhalení neexistujícího plánu krádeže slavného delfského mechanismu. Do kostela nastrčil brožury s informacemi o hodinářských výstavách v Bostonu a Tampě. Před Vincentem Reynoldsem pěl básně o delfském mechanismu. Starému majiteli hodinářství dal najevo, že je posedlý starožitnými hodinářskými strojky, přičemž se zmínil konkrétně o delfském mechanismu, a neopomněl mu rovněž prozradit, že ví o probíhající výstavě v Metropolitním muzeu. Drobný požár, který založil v Národním institutu norem a technologií v Brooklynu, pak měl policii přivést k přesvědčení, že se nějakým způsobem pokusí resetovat národní cesiové hodiny, vyřadit z chodu systém časového zámku v Metropolitním muzeu a odcizit delfský mechanismus.
Zdálo se, že krádež mechanismu je přesně tím chytrým a rafinovaným plánem, po kterém policisté skočí jako po Haleově skutečném motivu. Celé hodiny budou prohledávat muzeum i okolní Central Park, pátrat po něm a analyzovat obsah plátěné tašky, kterou v muzeu zanechal. V ní se nacházely čtyři knihy s vydlabaným prostorem uvnitř, který vyplňovaly dva balíčky jedlé sody, malý snímač a samozřejmě hodiny - laciný digitální budík. Samozřejmě to bylo všechno neškodné, ale Hale věděl, že každá z knih zaměstná policii na několik hodin.

Komplikace v jeho hlavním plánu byly stejně elegantní - byť ne tak četné - jako v případě údajně nejsložitějších náramkových hodinek na světě, které vyrobil jistý Gerald Genta.
404
Hale se totiž momentálně nenacházel nikde v okolí muzea, z něhož odešel už před půl hodinou. Krátce poté, co vstoupil dovnitř a odevzdal v šatně tašku, zamířil na toaletu, vnořil se do kabinky a svlékl si kabát, pod nímž měl vojenskou uniformu s hodností majora. Nasadil si brýle a vojenskou čepici, kterou až dosud ukrýval ve falešné kapse kabátu, a rychle z muzea odešel. Momentálně v centru Manhattanu překračoval bezpečnostní linii vedoucí k newyorské pobočce Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj.
Zakrátko se v této budově zúčastní řada vojáků s rodinami slavnostního setkání, které na jejich počest zorganizovalo město spolu s federálními ministerstvy obrany a zahraničí. Oficiální činitelé přivítají vojáky, kteří se nedávno vrátili se zahraničních misí, udělí jim pochvalu za obětavé plnění povinností a poděkují jim, že se do služby přihlásili znovu. Po slavnostním obřadu, nezbytném focení a banálních prohlášeních pro tisk se hosté rozejdou a na místě zůstanou jen generálové a další vládní představitelé, kteří zde budou projednávat budoucí úsilí o šíření demokracie do všech koutů světa.
Právě tito vládní činitelé, stejně jako vojáci, jejich rodiny a všichni zástupci tisku, kteří se na místo shodou okolností dostaví, byli skutečným cílem newyorské mise Charlese Halea.
Jeho chlebodárci si ho najali na jednoduchý úkol: zabít těch lidí co nejvíce.

Za volantem seděl urostlý a vždy usměvavý Bob, zatímco Lucy Richterová zaujímala místo vedle něj. Právě projeli kolem hlavní tribuny před budovou Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj, kde zrovna končila přehlídka.
Podivně zamlklá Lucy si opírala ruku o manželovo svalnaté
stehno.
Honda se pomalu sunula hustou dopravou, Bob udržoval nenucenou konverzaci, která se točila především kolem večerní oslavy, a Lucy mu na půl úst odpovídala. Už zase ji sužoval Velký konflikt, s nímž se nedávno svěřila Kathryn Danceové. Má se opravdu nechat zapsat znovu, anebo ne?
Sebevýslech...
405
Když s tím minulý měsíc souhlasila, byla vůči sobě upřímná, anebo se obelhávala?
Hledala v sobě věci, o nichž jí řekla agentka Danceová: vztek, sklíčenost... Lžu sama sobě?
Pokusila se vypudit toto dilema z hlavy.
Přiblížili se k budově úřadu a Lucy zahlédla na protější straně ulice demonstranty. Stavěli se proti nejrůznějším zahraničním konfliktům, v nichž se Spojené státy angažovaly. Její přátelé a kolegové z armády byli na každého, kdo proti válce protestoval, naštvaní, ale ona se na to tak nedívala. Věřila, že již sama skutečnost, že tito lidé mohou svobodně demonstrovat a nikdo je za to nezavře do vězení, je argumentem pro to, co dělá.
Přijeli blíže ke kontrolnímu stanovišti na křižovatce nedaleko od budovy. Dva vojáci vykročili k nim, aby si ověřili jejich totožnost a nahlédli jim do kufru.
Lucy strnula.
"Co je?" zeptal se jí manžel.
"Koukej," řekla.
Bob se zadíval dolů. Lucy si držela pravou ruku na pasu - přesně v místě, kde ve službě nosila zbraň.
"Chtělas rychle tasit?" zavtipkoval Bob.
"Instinkt. Z kontrolních stanovišť." Zasmála se, ale žádný humor v tom nebyl.
Hořká mlha...
Bob pokynul vojákům a usmál se na manželku. "Myslím, že tady jsme úplně v bezpečí. Ne jako v Bagdádu nebo v Kábulu."
Lucy mu stiskla ruku a oba pokračovali k parkovišti vyhrazenému pro čestné hosty.

Charles Hale nebyl zcela apolitickým člověkem. Měl několik obecných názorů na téma demokracie versus teokracie versus komunismus versus fašismus. Věděl však, že se jeho názory přibližně shodují s obsahem telefonátů lidí, kteří volají do pořadu Rushe Limbaugha na veřejnoprávním rádiu: tedy nic mimořádně radikálního nebo pádného. Když si ho tedy loni v říjnu najali Charlotte a Bud Allertonovi, aby "vyslal vzkaz" o přebujelé vládě
406
a pomýlené americké intervenci v "pohanských" zemích, Hale--politik jen znuděně zívl.
Hale-praktik však byl fascinován složitostí úkolu. "Mluvili jsme se šesti lidmi a nikdo tu zakázku nechce," prozradil mu Bud Allerton. "Je téměř neuskutečnitelná."
Charles Vespasian Hale měl tohle slovo rád. Když člověk dělal něco neuskutečnitelného, měl alespoň jistotu, že se nebude nudit. Stejně jako v případě "nezranitelných".
Charlotte a Bud - což byl její druhý manžel - působili v ultrapravicových milicích, které již léta útočily na zaměstnance a budovy federální vlády a na objekty OSN. Před časem přešli do ilegality, ale když je nedávno rozzuřilo vměšování federální vlády do světových záležitostí, dospěli spolu s ostatními členy této bezejmenné organizace k závěru, že přišel čas podniknout něco velkého.
Zamýšleným útokem by přitom nejen vyslali drahocenné poselství, ale zároveň by zasadili nepříteli těžkou ránu: zabili by totiž generály a vládní představitele, kteří zradili principy, na nichž byla Amerika založena, a poslali naše chlapce a - Bůh chraň - také dívky na smrt do cizí země, to vše v zájmu lidí, kteří jsou zpozdilí, krutí a nekřesťanští.

Hale hodil názory svých uživaněných klientů za hlavu a pustil se do práce. Během Halloweenu přijel do New Yorku, nastěhoval se do bezpečného domu v Brooklynu a následující měsíc a půl strávil horlivým sestavováním svého hodinářského strojku - pořizoval potřebné díly, nacházel nic netušící pomocníky, kteří mu pomáhali s realizací plánu (například Dennise Bakera a Vincenta Reynoldse), zjišťoval, co se dalo, o údajných Hodinářových obětech, a sledoval budovu Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj.
K ní se nyní v křupavě chladném dopoledním vzduchu blížil. Tento objekt nebyl ke slavnostním akcím a setkáním vybrán kvůli činnosti samotného úřadu, který pochopitelně neměl s armádou vůbec nic společného, nýbrž proto, že vykazovala ze všech federálních budov na dolním Manhattanu nejvyšší stupeň bezpečnosti. Její zdi tvořil hrubý pískovec, takže kdyby se nějakému teroristovi náhodou podařilo překonat zábrany kolem ní a odpálit bombu v automobilu, výsledná exploze by napáchala menší ško-
407
dy než v případě moderních staveb s prosklenou fasádou. Sídlo úřadu pro výstavbu a rozvoj bylo navíc nižší než většina budov v centru, takže představovalo těžko dosažitelný cíl pro případné rakety nebo letadla se sebevražednými atentátníky. Navíc měla jen omezený počet vchodů a východů, což usnadňovalo kontrolu při vstupu, a ze sálu, kde měly být uděleny pochvaly a kde se měla později uskutečnit strategická jednání, se přes zadní uličku nabízel výhled na zeď protější budovy, která neměla žádná okna, takže si sál nemohl vzít na mušku případný odstřelovač.
A díky dalším dvěma tuctům vojáků a policistů vyzbrojených automatickými zbraněmi, kteří hlídkovali v okolních ulicích a na střechách budov, byla budova Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj prakticky nedobytná.
Tedy zvnějšku.
Nikoho ovšem nenapadlo, že hrozba nepřijde zvenčí.
Charles Hale se prokázal třemi armádními průkazy, z nichž dva byly vyrobeny pouze pro tuto příležitost a rozeslány účastníkům akce před pouhými dvěma dny. Ostraha ho provedla bezpečnostním rámem a poté fyzicky prošacovala. Poslední strážce, jakýsi desátník, si ověřil jeho totožnost podruhé a poté mu zasalutoval. Hale toto gesto opětoval a vstoupil dovnitř.
Budova úřadu byla jedno velké bludiště, ale Hale rychle našel cestu do přízemí. Vnitřní plán objektu dokonale znal, protože Sarah Stantonová, pátá domnělá oběť psychopata přezdívaného Hodinář, pracovala jako kalkulantka ve společnosti, která úřadu dodávala koberce a podlahové krytiny - Hale tuto skutečnost zjistil, když zkoumal veřejné záznamy o vládních dodavatelských firmách. V Sařiných spisových skříních pak objevil přesné nákresy všech místností a chodeb v budově úřadu. (Navíc se podlahářská společnost nacházela přímo naproti zásilkové službě - které Hale během dneška zatelefonoval, aby si stěžoval na nedoručený balíček určený Metropolitnímu muzeu, což dodalo další důvěryhodnost falešné hypotéze, že má v úmyslu ukrást delfský mechanismus.)
Vlastně všechny Hodinářovy "pokusy o vraždu" z tohoto týdne - tedy s výjimkou zkrvavení mola, které mělo sloužit pouze
408
k přilákání pozornosti - představovaly nějaký důležitý článek v jeho hlavní misi: podlahářská firma, byt Lucy Richterové, boční ulička u Cedar Street i ta vazárna květin.
K Lucy Richterové se Hale vloupal proto, aby si vyfotografoval a poté padělal speciální propustky, jimiž se museli prokázat všichni vojáci účastnící se dnešní slavnosti (Lucyino jméno získal z novinového článku o této slavnostní akci). Kromě toho si okopíroval a poté se naučil nazpaměť utajenou zprávu ministerstva obrany, která desátnici Richterovou zpravovala o průběhu akce a bezpečnostních procedurách platných v budově během dnešního dne.
Rovněž zdánlivá vražda fiktivního Teddyho Adamse sloužila jistému účelu. Právě do boční uličky za budovou úřadu pro výstavbu a rozvoj totiž Hale umístil tělo oběti autonehody z Westchesteru. A když na místo dorazila Charlotte Allertonová - v roli hystericky rozrušené Adamsovy sestry -, strážníci ji nechali zadními dveřmi projít do budovy úřadu a použít dole toaletu, aniž ji prohledali. Jakmile byla Charlotte uvnitř, umístila na dno vestavného odpadkového koše předmět, který teď Hale odtamtud vytahoval: pistoli ráže 22 s tlumičem a dva kovové disky. Neexistoval žádný jiný způsob, jak mohl pronést tyto věci do budovy chráněné řadou bezpečnostních rámů a policisty, kteří mají za úkol každého prošacovat. Nyní si strčil zbraň do kapsy a zamířil do společenského sálu v pátém patře.
Tam si všiml něčeho, co pokládal za hlavní odrazový můstek svého plánu: dvě velké květinové výzdoby, které pro slavnostní udílení naaranžovala Joanne Harperová: jednu v přední části sálu a druhou vzadu. Hale během plánování akce zjistil na úřadu Správy vládních služeb, že právě Joanne získala zakázku na zajištění květinové výzdoby pro objekt úřadu. Vloupal se tedy do její vazárny na Spring Street, aby něco ukryl ve vázách, které - jak doufal - projdou bezpečnostní prohlídkou bez většího povšimnutí, neboť Joanne květiny dodávala již několik let a byla důvěryhodnou dodavatelkou. Když se Hale vloupával do její vazárny, nesl s sebou v tašce přes rameno kromě hodin s tváří měsíce a potřebného náčiní ještě něco dalšího: dvě nádobky s výbušninou Astrolite. Tato čirá tekutina je silnější než TNT nebo nitroglycerin a zůstává výbušná i poté, co vsákne do jiné látky. Hale zjistil, které
409
květiny poputují do budovy úřadu a nalil astrolite na dno příslušných váz.
Hale se mohl samozřejmě na zmíněná čtyři místa vloupat, aniž si vymýšlel zkazku o Hodináři, jenže kdyby někdo zahlédl lupiče nebo si všiml, že někde něco chybí či není, jak má být, vyvolalo by to otázku: Oč jde tomu člověku doopravdy?
A tak Hale překryl svá vloupání několika vrstvami motivů. Původně měl v plánu jednoduše předstírat, že je masový vrah, a získat tak přístup do čtyř potřebných lokalit, přičemž by obětoval svého nešťastného pomocníka Vincenta Reynoldse, aby přesvědčil policii, že Hodinář je přesně tím, čím se jeví být. V polovině listopadu mu však zavolala jedna spojka s kontakty na organizovaný zločin a sdělila mu, že poručík newyorské policie jménem Dennis Baker hledá nájemného vraha na vraždu jedné detektivky. Mafie nechtěla s vraždou policajta nic mít, ale jestlipak nemá zájem on?

Hale zájem neměl, ale současně si ihned uvědomil, že by mohl Bakera využít jako druhou komplikaci svého plánu: řadový občan se mstí zkorumpovanému policistovi. A nakonec přidal ještě závěrečnou kudrlinku v podobě fingované krádeže delfského mechanismu.
Motiv je spolehlivý způsob, jak se nechat dopadnout. Eliminujte motiv a eliminujete i podezření...
Hale nyní přistoupil k přední květinové výzdobě ve společenském sále a upravil ji přesně tak, jako by to učinil každý pečlivý voják, který je hrdý na to, že se může účastnit této slavnostní příležitosti. A když se nikdo nedíval, zastrčil do výbušniny jeden z kovových disků, které před chvílí sebral ve sklepě - byly to komputerizované detonátory -, stisknutím tlačítka ho aktivoval a přihrnul zařízení mechem, aby nebylo vidět. Stejnou úpravu provedl i vzadu - druhá květinová výzdoba měla explodovat prostřednictvím rádiového signálu z prvního detonátoru.
Ze dvou nádherných květinových výzdob se tak staly smrtící bomby obsahující dost výbušniny na to, aby totálně zničily celý sál.

V Rhymově laboratoři panovala elektrizující atmosféra.
Všichni kromě Pulaského, který plnil Rhymův úkol, civěli na kriminalistu - a ten zase upíral zrak na důkazní tabule, které ho obklopovaly jako prapory vojáků čekajících na jeho rozkazy.
410
"Pořád zbývá příliš mnoho otázek," poznamenal Sellitto. "Víš, co se stane, jestli zmáčkneme tenhle knoflík?"
Rhyme pohlédl na Amélii Sachsovou. "Co si o tom myslíš?"
zeptal se.
Sachsová semkla plné rty. "Myslím, že nemáme na vybranou.
Moje odpověď zní ano."
"Šmarjá," utrousil Sellitto.
Rhyme se k neupravenému detektivovi obrátil. "
Zavolej tam."
Lon Sellitto vytočil málo známé číslo, kterým se
okamžitě dovolal na šifrovaný telefon ležící na pracovním stole
newyorského starosty.

Charles Hale stál ve společenském sále budovy Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj, který se pomalu plnil vojáky a jejich hosty. Ucítil, jak mu vibruje telefon. Vytáhl přístroj z kapsy a pohlédl na textovou zprávu, která opět pocházela od Charlotte Allertonové.
Urad pro letectvi zrusil vsechny lety. Vlaky stoji. Specialni tym kontroluje v NINT hodiny. Klaplo to. Buh s tebou.
Dokonalé, pomyslel si Hale. Policie uvěřila jeho komplikaci o delfském mechanismu i jeho neexistujícímu plánu probourat se do počítače ovládajícího národní cesiové hodiny.
Poodstoupil, prohlédl si celý sál a nasadil spokojený výraz. Vyšel ze sálu, sjel výtahem do hlavního vestibulu a zamířil ven. Před budovou se právě sjížděly limuzíny a všude panovala přísná bezpečnostní opatření. Hale se vnořil do davu, který se shromažďoval na druhé straně betonových zábran - někteří lidé mávali vlajkami, jiní aplaudovali.
Hale si všiml také několika demonstrantů - otrhaných mladých lidí, stárnoucích hippíků a angažovaných univerzitních profesorů s manželkami. V rukách drželi plakáty a skandovali hesla, která Hale neslyšel. Podstatou sdělení však byla nelibost nad americkou zahraniční politikou.
Však počkejte, sdělil jim Charles Hale v duchu. Někdy člověk dostane, co žádá.
411

11:42
Seržantka armády Spojených států Lucy Richterová vstoupila spolu se sedmnácti dalšími vojáky ze všech možných útvarů ozbrojených složek do společenského sálu v pátém patře, krátce se usmála na manžela a mrkla na příbuzné - na rodiče s tetou -, kteří seděli na protější straně.
Možná byla tato její gesta trochu strohá a odtažitá. Lucy zde však nebyla jako Bobova manželka nebo něčí dcera či neteř. Byla zde jako vyznamenávaný voják ve společnosti svých nadřízených i sobě rovných příslušníků armády.
Vojáci se seřadili dole v budově, zatímco příbuzní a přátelé byli vpuštěni do sálu. Během čekání na slavnostní vstup se Lucy bavila s jedním mladým vojákem, pomocným zdravotníkem letectva z Texasu, který se vrátil do Států kvůli lékařskému ošetření (jeden z těch posraných raketových granátů se mu odrazil od hrudní výstroje a o pár metrů dál explodoval). Svěřil se Lucy, že se už nemůže dočkat návratu domů.
"Domů?" zeptala se Lucy. "Já myslela, že se hlásíme znovu."
Mladík zamžoural. "Však jo. Myslel jsem svou jednotku. To je můj domov."
Lucy nyní nejistě stála před svou židlí a po očku sledovala novináře. Znervózňovalo ji, jak se neustále rozhlížejí kolem sebe a hladově hledají vhodný objekt pro poutavý "lidský příběh", jako když odstřelovač vyhledává cíl. Nakonec je však pustila z hlavy a zadívala se na fotografie, jimiž byly pro tuto příležitost ozdobeny stěny sálu. Vlastenecké fotografie. Nechala se dojmout pohledem na americkou vlajku, na fotografií mrakodrapů Světového obchodního centra, na vojenské prapory a emblémy, na důstojníky v uniformách ozdobených řády a proužky, které prozrazovaly, jak dlouho už jejich nositel slouží v armádě.
412
A po celou dobu se v ní odehrával vnitřní boj. Přemýšlela, co jí řekla Kathryn Danceová, a kladla si otázku: Jaká je ta moje pravda?

Mám se vrátit do země hořké mlhy?
Anebo zůstat tady?
Ano, ne?
Boční dveře se otevřely a do sálu vstoupili nejprve dva muži s rychle těkajícíma očima - agenti tajné služby - a po nich šestice lidí v oblecích nebo uniformách s insigniemi vysokých pohlavárů, se stuhami a vyznamenáními přes celou hruď. Lucy poznala několik velkých zvířat z Washingtonu a New Yorku, ale více než oni ji rozrušila přítomnost velitelů z Pentagonu, protože tito lidé přicházeli ze světa, z něhož i ona sama učinila součást svého bytí.
Vyčerpávající dilema v jejím nitru probíhalo dál.
Ano, ne...
Pravda... Jaká je pravda?
Když se oficiální činitelé usadili, pronesl jeden generál z New Jersey pár slov a představil přítomným energického pohledného muže v tmavě modré uniformě. Generál Roger Poulin, předseda Sboru náčelníků štábů, se vztyčil a zamířil k mikrofonu.
Nejprve pokynul moderátorovi a poté i všem přítomným a hlubokým hlasem řekl: "Vážení generálové, vážení představitelé ministerstev obrany i zahraničí, jakož i města New York, vážení armádní kolegové a kolegyně, vážení hosté... Jsem velmi rád, že vás zde dnes mohu přivítat na slavnostním udělování pochval osmnácti statečným jednotlivcům - lidem, kteří riskovali životy a projevili ochotu k nejvyšší oběti, aby ochránili svobodu naší země a šířili ideu demokracie do celého světa."
Nastal bouřlivý potlesk, během něhož hosté vstali.
Po chvíli aplaus utichl a generál Poulin zahájil svůj projev. Lucy Richterová ho nejprve poslouchala, ale její pozornost záhy uvadla. Dívala se na civilisty v sále - na rodinné příslušníky a hosty vojáků. Na lidi, jako byl její otec, matka, manžel a teta, na manželky, děti, rodiče, prarodiče a přátele všech ostatních.
Tito lidé po slavnosti odejdou, vrátí se ke své práci nebo do svých domovů. Vrátí se k obyčejné snaze najít si na světě vlastní místo, den po dni, hodinu po hodině, minutu po minutě.
413
Vojenské chování jí samozřejmě nedovolovalo úsměv, ale Lucy Richterová cítila, jak se jí uvolňuje obličej, jak se napětí v jejích ramenou rozplývá jako hořká mlha v horkém větru. Zlost, deprese, popírání - vše, co měla podle rad Kathryn Danceové hledat - náhle zmizelo.
Na okamžik otevřela oči, upřela pozornost zpět k muži, který byl po prezidentovi Spojených států jejím nejvýše postaveným velitelem, a náhle zřetelně pochopila, že ať už se v jejím životě stalo cokoliv, ona se rozhodla a je se svým rozhodnutím spokojená.

Charles Hale vstoupil na toaletu malé kavárny nedaleko od budovy Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj. Zamířil do špinavé kabinky a vytáhl zpod tílka pytel na odpadky. Shodil ze sebe vojenskou uniformu a oblékl si džínsy, svetr, rukavice a bundu, které si před chvílí koupil. Uniformu, kabát a čepici napěchoval do pytle, avšak zbraň si ponechal. Vytáhl z mobilního telefonu baterii a SIM kartu a přidal je do pytle. Poté počkal, až se toaleta vyprázdní, nacpal pytel do odpadkového koše a vyšel z kavárny na ulici.
V nedaleké prodejně si koupil za hotové mobilní telefon s předplacenou kartou a vyrazil po stinném chodníku dál, až se ocitl tři bloky od budovy úřadu. Z tohoto místa se mu nabízel úzký výhled na zadní část budovy a také na boční uličku, kde policie nalezla první Hodinářovu "oběť". Viděl i malý kousek okna společenského sálu v pátém patře, kde právě probíhala slavnostní ceremonie.
Bunda byla tenká, a tak Hale předpokládal, že mu bude zima, avšak ve vzrušení okamžiku žádné nepohodlí necítil.
Podíval se na digitální hodinky, které byly synchronizovány s časovači v detonátorech.
Ukazovaly 12:14:19. Slavnostní udílení probíhalo od pravého poledne. Hale díky vyčerpávající přípravě věděl, že u pumových útoků je třeba vždy chvíli počkat, aby se lidé usadili, aby dorazili opozdilci, aby ochranka polevila v ostražitosti.
12:14:29.
Jedním z příjemných aspektů těchto konkrétních bomb, napadlo Halea, byla i příhodná skutečnost, že květinářka Joanne
414
naplnila vázy stovkami drobných mramorových kamínků. V důsledku toho každý, koho nezabije nebo těžce nezraní samotná výbušnina, bude zasažen sprškou těchto ostrých broků. 12:14:44.
Hale se přistihl, že se předklání a přesouvá váhu na bříška chodidel. Vždy existovala možnost, že se něco nepovede - že ochranka na poslední chvíli prohledá sál nebo že si ho někdo všiml na videokameře, když nejprve vešel do budovy a pak z ní po podezřele krátké době opět odešel. 12:14:52
Riziko nezdaru však činilo vítězství nad nudou mnohem, mnohem sladším. Jeho oči fixovaly boční uličku za budovou úřadu. 12:14:55. 12:14:56. 12:14:57. 12:14:58. 12:14:59. 12:15:00—
Z okna společenské místnosti náhle vyšlehl obrovský plamen obsahující hromadu sutin a o půl vteřinky později sem dolehl ohlušující hluk samotného výbuchu.
Všude kolem něj byly náhle slyšet hlasy. "Proboha. Co to...?" A křik.
"Koukejte, tamhle! Co to je?" "Proboha, ne!" "Zavolejte policii! Někdo..."
Lidé se shromažďovali na chodníku a zírali na budovu. "Bomba? Letadlo?"
Hale nasadil ustaraný výraz, zavrtěl hlavou a chvíli setrval na místě, aby si vychutnal úspěch. Exploze působila mohutněji, než čekal, což znamenalo, že počet obětí překoná Charlottiny a Budovy naděje. Bylo těžké si představit, že

by někdo uvnitř mohl výbuch přežít.
Hale se pomalu otočil a pokračoval v chůzi. Po chvíli se znovu vnořil do stanice metra a odjel nejbližší soupravou z centra. Vyšel ven a zamířil k hotelu Allertonových, kde si měl vyzvednout zbytek odměny.
415
Charles Hale byl spokojen. Zaplašil nudu a vydělal si slušné peníze.
Ze všeho nejdůležitější však byla fascinující elegance všeho, co učinil. Vytvořil plán, který dokonale fungoval - jako hodinářský strojek, pomyslel si a v duchu se zaradoval nad tímto přiléhavým podobenstvím.

12:21
"Ó, děkuji," zašeptala Charlotte a hovořila přitom k Ježíši i k muži, který dovedl jejich misi do úspěšného konce.
Seděla v předklonu a upřeně se dívala na televizi. Zvláštní reportáž o evakuaci Metropolitního muzea a zastavení veřejné dopravy v oblasti vystřídala jiná zpráva - informace o pumovém útoku v budově Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj. Charlotte stiskla manžela za ruku. Bud se předklonil a políbil ji. Usmíval se jako malý kluk.
Moderátorka ponurým hlasem - navzdory potlačené radosti, že má službu právě ve chvíli, kdy přišla tak významná zpráva - uvedla všechny dosud známé podrobnosti: v budově Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj vybuchla bomba právě ve chvíli, kdy se tam konalo slavnostní setkání za účasti řady významných vládních a armádních představitelů. Přítomen byl mimo jiné jeden náměstek ministra a také předseda Sboru náčelníků štábů.
Televizní kamery zachycovaly kouř valící se z oken společenského sálu. Jeden důležitý detail - totiž počet obětí - prozatím nebyl znám, avšak v sále se v době výbuchu nacházelo nejméně padesát lidí.
Na obrazovce se objevil jakýsi rozumbrada; ani absolutní neznalost faktů mu nebránila okamžitě vyvodit závěr, že jde o dílo fundamentalistických islámských teroristů.
Však oni se brzy dozvědí, jak je to doopravdy.
"Koukej, miláčku, dokázali jsme to!" zavolala Charlotte na dceru, která stále ležela v ložnici ponořená do čtení. (Zase ten satanský Harry Potter. Charlotte jí už dva výtisky vyhodila. Kde se probůh dostala k třetímu?)
Dívka si rozhořčeně povzdechla a vrátila se ke čtení.
Charlotte pocítila chvilkový záchvat vzteku. Chtěla vtrhnout do ložnice a pořádně dceru zfackovat. Tak oni právě dosáhli úchvat-
416
417
ného vítězství, a ta holka přitom nedává najevo nic než neúctu. Bud se už několikrát manželky ptal, jestli může dceři nasekat na holou ořechovým prutem. Charlotte se zatím vždy postavila proti, ale nyní si říkala, že to možná zas tak špatný nápad není.
Její vztek nicméně splaskl ve chvíli, kdy se v myšlenkách vrátila k dnešnímu vítězství. Vstala. "Radši už pojeďme."
Vypnula televizor a pokračovala v balení kufru. Bud vkráčel do ložnice a napodobil ji. Hodlali odjet autem do Philadelphie, odkud chtěli odletět do St. Louis - Duncan je varoval, aby se po akci vyhýbali newyorským letištím. Vrátí se do missourských lesů a znovu přejdou do ilegality, kde budou vyčkávat na další příležitost k boji za svou věc.
Zanedlouho tu měl být Gerald Duncan. Vyzvedne si zbytek peněz a rovněž odjede z města. Charlotte přemýšlela, zda by ho nemohli získat pro svou věc. Už s ním o této myšlence hovořila, ale on neměl zájem, i když prohlásil, že by jim s radostí znovu vypomohl, kdyby pro něj měli nějaký mimořádně obtížný úkol a cena byla slušná.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Duncan přicházel právě včas.
Charlotte se zasmála, vyrazila ke dveřím a zprudka je otevřela. "Dokázals to! já..."
Uťala větu v půli a z tváře jí vymizel úsměv. Do pokoje vpadl policista v černé helmě a zásahové výstroji. A hned za ním Amélie Sachsová s velkou černou pistolí v ruce, zběsilým výrazem ve tváři a očima hbitě těkajícíma po místnosti.
Během zlomku vteřiny se do pokoje nahrnula šestice dalších policistů. "Policie! Ani hnout, ani hnout!"
"Ne!" zaúpěla Charlotte. Otočila se zády, ale sotva udělala jediný krok, agenti se jí hrubě zmocnili.
Když Bud Allerton uslyšel v ložnici manželčin křik, pronikavé hlasy a dusot nohou, šokovaně zalapal po dechu. Prudce zabouchl dveře, vytáhl z kufru automatickou pistoli a začal natahovat závěr.
"Ne!" vykřikla jeho nevlastní dcera, upustila knihu a začala se škrábat ke dveřím.
418
"Buď zticha," zašeptal Bud zlovolně, popadl ji za paži a smýkl jí na postel. Dívka vykřikla, narazila hlavou do zdi a zůstala omráčeně ležet. Bud tu holku nikdy neměl rád - nelíbil se mu její přístup, její jízlivost a vzpurnost. Děti - a obzvlášť holky - se přece rodí proto, aby poslouchaly, a když neposlouchají, musí za to nést následky.
Bud poslouchal u dveří. Měl dojem, že se v obývacím pokoji pohybuje dobrý tucet policistů. Na modlitbu neměl mnoho času, ale snad mu budou naslouchat alespoň ti, skrze něž Bůh promlouvá.
Můj drahý pane a spasiteli Ježíši Kriste, děkuji Ti za slávu, kterou jsi seslal na nás pravověrné. Prosím, dej mi sílu, abych mohl ukončit svůj život a uspíšit svou cestu k Tobě. A dovol, abych mohl poslat do pekel co nejvíce těch, kteří sem vpadli, aby zhřešili proti Tobě.
Zásobník jeho pistole obsahoval patnáct kulek. Pokud zůstane pevný a Bůh mu dá sílu nevšímat si utrpěných zranění, mohl by pozabíjet spoustu policistů. Jenže ti budou mít obrovskou palebnou sílu. Potřebuje nějakou výhodu.
Bud se otočil ke vzlykající nevlastní dceři, která se držela za krvácející hlavu, a přidal ke své modlitbě dovětek - což mu vzhledem k okolnostem připadalo mimořádně velkomyslné.
A až k Tobě do nebe přijde toto dítě, prosím, odpusť mu jeho hříchy proti Tobě. Nevědělo, co činí.
Vstal, přistoupil k nevlastní dceři a popadl ji za vlasy.

"Je tam Allerton?" křikla Amélie Sachsová na Charlotte a kývla na zavřené dveře ložnice.
"A ta holka?"
Recepční jim dole sdělil, ve kterém apartmá bydlí Charlotte a Bud Allertonovi s dcerou a jak jsou orientovány jednotlivé pokoje. Byl si téměř jist, že jsou všichni tři nahoře. Poznal rovněž Hodinářovu fotografii a uvedl, že tento muž zde několikrát byl, ale pokud je mu známo, dnes ještě Allertonovy nenavštívil.
"Kde je Allerton?" křičela nyní Sachsová. Chtěla tu ženskou popadnout a zacloumat s ní.
Charlotte zachovávala mlčení a upřeně se na detektivku dívala.
"Koupelna zajištěna," ohlásil jeden z taktických agentů.
419
"Druhý pokoj zajištěn."
"Šatník zajištěn," zavolal štíhlý Ron Pulaski, který v objemné neprůstřelné vestě a helmě působil téměř komicky.
Zbývala tedy jen ložnice se zavřenými dveřmi. Sachsová k ní přistoupila, postavila se na stranu a kývla na ostatní agenty, aby ustoupili z palebné dráhy. "Vy uvnitř, poslouchejte. Jsem policejní důstojník. Otevřete dveře!"
Žádná reakce.
Sachsová vyzkoušela kliku. Dveře byly odemčené. Zhluboka se nadechla a zvedla pistoli.
Rychle otevřela dveře a zaujala bojovou palebnou pozici. Ve stejném okamžiku spatřila tu dívku - tu, která seděla v Charlottině autě u Hodinářova prvního místa činu. Nyní měla spoutané ruce a ústa i nos přelepeny páskou. Ležela na posteli, celá se třásla a kůži měla úplně modrou. Její udušení bylo otázkou velmi krátké chvíle.
"Hele, okno je otevřené!" křikl Ron Pulaski a ukázal na okno ložnice. "Ten chlap zdrhl."
Vyrazil vpřed.
Sachsová ho popadla za neprůstřelnou vestu.
"Co je?" zeptal se mladý policista.
"Pokoj není zajištěn," vyštěkla Sachsová a kývla do obývacího pokoje. "Zkontroluj odtamtud požární východ. Zjisti, jestli je ten chlap venku. A buď opatrný. Mohl by na to okno mířit."
Pulaski odběhl do přední části pokoje a rychle vykoukl z okna. "Nic," zavolal. "Možná už utekl." Sebral vysílačku a řekl agentům venku, aby zkontrolovali boční uličku za hotelem.
Sachsová přemýšlela. Déle už však čekat nemohla. Musela zachránit tu dívku. Vyrazila kupředu.
Pak se ovšem zarazila. Charlottina dcera jí navzdory utrpení vysílala vzkaz. Záporně vrtěla hlavou, takže se Sachsová dovtípila, že je to léčka. A současně se dívala doprava, čímž detektivce naznačovala, kde se Allerton nebo někdo jiný ukrývá a pravděpodobně čeká na příležitost ke střelbě.
Sachsová se přikrčila. "Ať je v té ložnici kdokoliv, odhoďte zbraň! A lehněte si čelem k zemi doprostřed pokoje. Okamžitě!"
Ticho.
420
Nebohá dívka se teď otřásala ještě silněji a poulila oči.
"Okamžitě odhoď zbraň!"
Nic.
K ložnici se přiblížilo několik zásahových agentů. Jeden z nich zvedl oslepující granát určený k dezorientaci protivníka. I ohluchlí a oslepení lidé však mohou střílet. Sachsová měla strach, že by Allerton mohl začít bezhlavě pálit a zasáhnout přitom dívku. Zavrtěla tedy směrem k agentovi hlavou a namířila přes dveře do ložnice. Musela Allertona okamžitě zneškodnit; dívce už mnoho času nezbývalo,
Charlottina dcera však znovu zavrtěla hlavou. Pokusila se přemoci křeče a zadívala se napravo od Sachsové a poté dolů.
Ačkoliv umírala, naváděla Sachsovou na palebný cíl.
Sachsová upravila náměr - Allerton se nacházel mnohem víc napravo, než odhadovala. Kdyby vystřelila do místa, kam původně zamýšlela, střelec by zjistil její polohu a možná ji zasáhl odvetnou palbou.
Dívka pokývala hlavou.
Sachsová přesto váhala. Opravdu jí dívka vysílá tento vzkaz? Projevovala takovou disciplínu, jakou by v sobě našlo jen pramálo dospělých, a Sachsová se děsila možnosti, že dívku pochopí špatně; riziko, že přijde k úrazu, bylo příliš vysoké.
Poté si však vzpomněla na výraz v dívčiných očích, když ji poprvé zahlédla v autě nedaleko boční uličky u Cedar Street. V jejím pohledu se skrývala naděje. A také odvaha.
Amélie Sachsová pevně sevřela pistoli a vypálila šest ran do kruhu kolem místa, kam jí dívka ukazovala. A aniž se přesvědčila, zda zasáhla protivníka, vrhla se do pokoje. Agenti zásahové jednotky vyrazili za ní.
"Vezměte tu holku!" křikla Sachsová a namířila pistoli do prostoru napravo od sebe, kde se nacházela toaleta a skříň.
Jeden agent kryl místnost samopalem MP-5, zatímco ostatní odtáhli dívku po podlaze do bezpečí a strhli jí z úst pásku.
Sachsová zaslechla zoufalé chraplavé nadechnutí a poté vzlykot.
Zprudka otevřela dveře skříně a odstoupila, neboť zevnitř vypadla mrtvola muže zasaženého čtyřmi kulkami. Odkopla jeho zbraň a zajistila skříň, koupelnu a také - poněvadž nehodlala vů-
421
bec nic riskovat - sprchovací kout, prostor pod postelí a únikový východ.
O minutu později bylo celé apartmá zajištěno. Charlotte, brunátná vzteky a vzlykající, seděla spoutaná na pohovce, zatímco její dceři dávali zdravotníci na chodbě kyslík; neutrpěla prý žádná vážná zranění.
Charlotte odmítala o Hodináři cokoliv prozradit a z předběžného ohledání apartmá nevyplynulo, kde by mohl být.

Sachsová našla pouze obálku obsahující 250000 dolarů, což naznačovalo, že si sem Hodinář přijde vybrat odměnu. Zavolala vysílačkou Sellittovi před hotel a řekla mu, ať odvolá z ulice všechna vozidla záchranných a bezpečnostních služeb a zorganizuje skryté zneškodňovací týmy.
Rhyme už tam měl namířeno v dodávce a Sachsová mu zatelefonovala, že má přijet k zadnímu vchodu. Nato vešla do chodby a zkontrolovala dívku.
"Jak se cítíš?"
"Ujde to. Bolí mě pusa."
"Určitě ti tu pásku strhli příliš rychle."
"Jo, asi jo."
"Díky za to, cos udělala. Zachránilas lidské životy. Zachránilas můj život." Dívka se na Sachsovou zvláštně podívala a pak pohlédla dolů. Detektivka jí podala knihu o Harrym Potterovi, kterou našla v ložnici, a zeptala se jí, zda ví něco o muži, který si říká Gerald Duncan.
"Šel z něj strach. Byl strašně divnej. Díval se na člověka, jako by to byl kámen nebo auto nebo stůl. Ne živá bytost."
"Máš tušení, kde teď je?"
Dívka zavrtěla hlavou. "Slyšela jsem jen mámu říkat, že si pronajímá něco v Brooklynu. Ale nevím, kde přesně. To neříkal. Každopádně si sem má dneska přijít pro peníze."
Sachsová si vzala Pulaského stranou a požádala ho, aby ověřil veškeré příchozí i odchozí hovory z Charlottina a Budova mobilního telefonu, stejně jako hovory z hotelového aparátu.
"A co telefon na recepci? Myslím automat. A ty v okolních ulicích?"
Sachsová zvedla obočí. "Dobrý nápad."
422
Zelenáč vyrazil plnit úkol. Sachsová sebrala limonádu a podala ji dívce. Ta plechovku otevřela a rychle ji do půlky vyprázdnila. Chvíli se na Sachsovou zvláštně dívala a pak se zasmála.
"Co je?" zeptala se Sachsová.
"Vy se na mě nepamatujete, že ne? My dvě už jsme se setkaly."
"Jasně. V úterý u té boční uličky."
"Ne, ne. Já myslím ještě dávno předtím."
Sachsová přimhouřila oči. Vzpomněla si, že když dívku zahlédla v autě poblíž prvního místa činu, skutečně jí byla něčím povědomá. A dnes byl tento pocit ještě mnohem silnější. Amélie si však nemohla vybavit, kde se s dívkou před tímto úterkem mohla setkat. "Bohužel si nevzpomínám."
"Zachránila jste mi život. Já tehdy byla malá holka."
"Takhle dávno..." Vtom Amélie Sachsová zamžourala, otočila se k Charlotte a prohlédla si ji bedlivěji. "Proboha," hlesla.
423

13:37
Lincoln Rhyme seděl v ošuntělém hotelovém pokoji a nevěřícně vrtěl hlavou nad tím, co mu Sachsová právě řekla: totiž že Charlotte poznali už před lety, kdy přicestovala do New Yorku pod pseudonymem Carol Ganzová. Ona a její dcera Pam se staly oběťmi prvního případu, na němž Sachsová s Rhymem spolupracovali - právě toho, o němž Rhyme nedávno přemýšlel. Pátrali tehdy po únosci posedlém lidskými kostmi, po pachateli stejně chytrém a nelítostném jako Hodinář.
Aby ho Rhyme dopadl, vyžádal si tehdy Sachsovou, která mu měla sloužit jako oči, uši a nohy na místech činu, a společnými silami se jim podařilo zachránit tu ženu i její dceru - načež se dozvěděli, že Carol se ve skutečnosti jmenuje Charlotte Willoughbyová. Ta byla členkou ultrapravicových milicí, které bojovaly proti federální vládě a jejímu vměšování do mezinárodních záležitostí. Jakmile byla zachráněna, podařilo se jí nastražit bombu do sídla Organizace spojených národů na Manhattanu. Při výbuchu přišlo o život šest lidí.
Rhyme se Sachsovou se případu ujali, ale Charlotte s dívkou se stáhly do ilegality, pravděpodobně někde na středozápadě či západě Spojených států, a jejich stopa nakonec vychladla.
Kriminalisté čas od času procházeli databáze FBI, VICAP i regionální policejní zprávy a hledali v nich zmínky o milicích nebo ultrapravicových skupinách, avšak neodhalili žádné stopy vedoucí k Charlotte nebo Pam. Améliina starost o malou holčičku však nikdy nezeslábla, a když někdy ležela v noci vedle Rhyma, nahlas přemýšlela, co dívka asi dělá a zda je již na její záchranu příliš pozdě. A protože si sama vždy přála mít děti, děsila ji představa, k jakému životu Charlotte pravděpodobně holčičku nutí - musela se skrývat, měla jen málo kamarádů ve svém věku,
424
nikdy nechodila do normální školy -, a to vše ve jménu nějaké nenávistné ideje.
Nyní se tedy Charlotte - se svým novým manželem Budem Allertonem - do města vrátila na další teroristickou misi a její život se znovu zkřížil se životy Rhyma a Sachsové.
Charlotte probodávala Rhyma pohledem a její oči byly plné slz i nenávisti. "Zavraždili jste Buda! Vy zatracení fašisti! Zabili jste ho!" Chladně se zasmála. "Ale my jsme zvítězili! Kolik lidí jsme dneska zabili? Padesát? Pětasedmdesát? A kolik bylo mezi nimi hlavounů z Pentagonu?"
Sachsová se přisunula těsně k jejímu obličeji. "Věděli jste, že v tom společenském sále budou děti? Manželé a manželky vojáků? Jejich rodiče? Prarodiče? Věděli jste to?"
"Samozřejmě že jsme to věděli," prohlásila Charlotte. "Vy jste se je zkrátka rozhodli obětovat, co?" "V boji za širší dobro," odvětila Charlotte. Tuto frázi si ona a členové její skupiny dost možná opakovali na začátku svých

shromáždění nebo jak svým schůzkám říkali.
Rhyme letmo pohlédl na Sachsovou a řekl: "Možná bychom jí měli ten masakr ukázat."
Sachsová přikývla a pustila televizor.
Na obrazovce se objevila tvář moderátorky. "... jedno lehčí zranění člena pyrotechnické čety, který naváděl dálkově ovládaného robota ve snaze zneškodnit bomby, zasáhla střepina. Byl ošetřen a propuštěn do domácího léčení. Škody na majetku se odhadují na pět set tisíc dolarů. Navzdory počátečním zprávám nestojí za pumovým útokem Al-Káida ani žádná jiná islámská teroristická organizace. Podle mluvčí newyorské policie zosnovala atentát nejmenovaná domácí teroristická organizace. Pro diváky, kteří se k nám připojili teprve nyní, opakuji zprávu: Dnes kolem poledne vybuchly v budově Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj na dolním Manhattanu dvě bomby, které si však nevyžádaly žádné oběti na životech. Mezi zamýšlenými oběťmi byli i náměstek ministra zahraničí a předseda Sboru náčelníků štábů..."
Sachsová ztlumila zvuk a upřela na Charlotte samolibý pohled.
"Ne," zalapala žena po dechu. "Ach ne... Jak je...?"
425
"To je přece zřejmé," odvětil Rhyme. "Prostě jsme vás odhalili dříve, než ta bomba vybuchla, a nechali jsme sál evakuovat."
Charlotte byla zděšena. "Ale... to není možné. Ne... Vždyť byla uzavřena letiště, vlaky se..."
"Jo, tohle," řekl Rhyme ledabyle. "To jsme jen potřebovali získat trochu času. Jistě, zpočátku jsem si doopravdy myslel, že chce ukrást ten delfský mechanismus, ale pak jsem usoudil, že je to jen léčka. Což ovšem neznamenalo, že těm atomovým hodinám opravdu něco neudělal. Takže zatímco jsme zjišťovali, co má doopravdy v plánu, zatelefonovali jsme starostovi a nechali ho zrušit veškeré lety a veřejnou dopravu ve městě."
Víš, co se stane, jestli zmáčkneme tenhle knoflík?
Charlotte se zadívala do ložnice, kde její manžel zemřel tak nesmyslnou smrtí. Vzápětí se však dostala ke slovu ideoložka v ní a řekla suchým hlasem: "Nás nikdy neporazíte. Možná vyhrajete bitvu nebo dvě. Ale nakonec si vezmeme svou zemi zpátky. To se..."
"Prr, brzdi s těmi kecy, jo?" Do místnosti vstoupil vysoký štíhlý muž - zvláštní agent FBI Fred Dellray. Když se doslechl o plánovaném domácím teroristickém útoku, předal případ účetního podvodu, na kterém pomáhal, jiným ("Stejnak to byla zívačka") a oznámil, že bude působit jako federální styčný důstojník v případu pumového útoku na budovu úřadu.
Momentálně měl na sobě křiklavě zelenou košili a vybledlý modrý oblek, na který si oblékl hnědý kabát se vzorem rybí kosti, model cirka 1975; agentův vkus v oblékání byl stejně výstřední jako jeho způsoby. Prohlédl si Charlotte. "Vida, vida, vida, koukejme, co se nám to tu chytlo." Žena po něm vzdorovitě šlehla pohledem. Agent se zasmál. "Škoda, že půjdeš na..., no, zkrátka nadycky do basy, a přitoms ani neudělala to, pro co ti srdíčko tlouklo. Jakpak se ti plave v bazénku pro hňupy?"
Dellrayův přístup k výslechu podezřelých se od přístupu Kathryn Danceové notně lišil; Rhyme měl takové tušení, že by mu ho agentka neschválila.
Sachsová zatkla Charlotte jménem státu New York a po ní přišla řada na Dellraye, aby jí vyjmenoval federální paragrafy - v souvislosti s tímto incidentem, ale i s pumovým útokem na sídlo OSN
426
před několika lety, s její účastí na střelbě v budově federálního soudu v San Francisku a několika dalšími provněními. Charlotte řekla, že porozuměla výčtu ústavních práv, a zahájila další přednášku.
Dellray jí však před očima zakmital prstem. "Dej mi ještě minutku, puso." Otočil se k Rhymovi. "Takže jak jsi přišel na todle, Lincolne? Slyšeli jsme X, slyšeli jsme Y, o nějakých klukách v modrým, co si brali peníze, i o tom divném patronovi, co nechával hodiny místo navštívenky - a pak se najednou dozvíme, že letiště stojí a na úřad pro výstavbu a rozvoj jsou seslaný bezpečnostní opatření nejvyšší priority, který mě budí ze spánku."
Rhyme mu podrobně popsal zběsilou kinezickou a kriminalistickou činnost, která je dovedla k odhalení Hodinářova skutečného plánu. Kathryn Danceová naznačila, že Duncan o své newyorské misi lže, a tak se znovu zaměřili na důkazy. Některé z nich skutečně ukazovaly na možnou krádež vzácného artefaktu z Metropolitního muzea.
Čím více však o tom Rhyme přemýšlel, tím méně pravděpodobné se mu to zdálo. Napadlo ho, že si Duncan celou historku s nedoručeným balíčkem vymyslel, aby obrátil pozornost policie k muzeu. Tak opatrný člověk jako Hodinář by za sebou přece nezanechal tak očividnou stopu. Předhodil Vincenta policii, přičemž věděl, že násilník při výslechu vyzradí polohu kostela, a přesto v kostele zanechal muzejní brožury se zmínkami o delfském mechanismu. Navíc se o mechanismu zmínil i před Hallersteinem a Vincentem. Kdepak, ten měl v úmyslu něco jiného. Jenže co? Kathryn Danceová si znovu několikrát prohlédla záznam z výslechu a dospěla k závěru, že Duncan možná lhal ve chvíli, kdy tvrdil, že si údajné oběti vybíral jednoduše proto, že mu poloha místa činu nabízela snadný únik.
"Což znamenalo," řekl Rhyme Dellrayovi, "že si oběti vybíral z nějakého jiného důvodu. Co tedy měly společného?"
Rhyme si vzpomněl na něco, co Danceová zjistila v souvislosti s prvním místem činu. Ari Cobb jim tehdy řekl, že Hodinářův vůz původně parkoval až v zadní části boční uličky, ale pak Hodinář zacouval dopředu a zanechal tělo tam.
"Proč? Jedním z možných důvodů bylo, že potřeboval oběť položit na určité konkrétní místo.
427
A co bylo tomu místu nejblíže? Zadní vchod do budovy Úřadu pro bytovou výstavbu a městský rozvoj."
Rhyme si tedy obstaral seznam zákazníků podlahářské firmy, kde Hodinář nastražil falešnou bombu v hasicím přístroji, a zjistil, že firma dodala koberce a podlahové krytiny do kanceláří úřadu.
"Poslal jsem našeho zelenáče, ať se tam porozhlédne. Naproti Cedar Street našel budovu, která se právě renovuje.

Stavební četa natřela před týdnem, než začala tahle vlna mrazů, celou střechu dehtem. Ten měl stejné složení jako vločky, které jsme našli na pachatelových botách. Z té střechy se nabízí dokonalý výhled na budovu úřadu."
To zároveň vysvětlovalo, proč Hodinář posypal místo činu pískem a zametl za sebou - chtěl mít absolutní jistotu, že policie nenajde stopové důkazy, které by ho pomohly identifikovat, až se později na místo vrátí, aby nastražil a aktivoval bomby.
Rhyme rovněž zjistil, že i ostatní "oběti" měly s budovou něco společného. Lucy Richterová tam měla dnes obdržet pochvalu a disponovala speciálně vydanými propustkami a průkazy, které jí umožňovaly vstup do všech částí budovy. Kromě toho měla v bytě utajenou zprávu o bezpečnostních a evakuačních procedurách.
Pokud šlo o Joanne Harperovou, ukázalo se, že tato žena získala zakázku na květinovou výzdobu společenského sálu - což byl dobrý způsob, jak do budovy něco propašovat.
"Napadlo mě, že má jít o bombu. Angažovali jsme starostu, který svolal novináře a požádal je o pozdržení zprávy, že evakuujeme budovu úřadu, aby pachatelé neutekli. Jenže ta bomba vybuchla dříve, než ji pyrotechnická četa stačila zneškodnit." Rhyme zavrtěl hlavou. "Nesnáším, když mi takhle vyletí do vzduchu kvalitní důkazy. Víte, jak těžko se snímají otisky z kusů kovu, které létají vzduchem rychlostí devět tisíc metrů za vteřinu?"
"A jak jste zabásli tady slečnu drsňáka?" dotázal se Dellray a kývl na Charlotte.
"To bylo snadné," odpověděl Rhyme skromně. "Byla neopatrná. Pokud měl Duncan jiné úmysly, tak ta žena, která mu pomáhala na prvním místě činu, musela mít jiné úmysly taky. Tady náš zelenáč sepsal poznávací značky všech automobilů v blízkosti té boční uličky u Cedar Street. Auto, ve kterém přijela údajná sestra
428
oběti, pocházelo z půjčovny Avis, kde si ho vypůjčila jistá Charlotte Allertonová. Pátrali jsme tedy ve všech hotelech ve městě, až jsme ji našli."
Dellray zavrtěl hlavou. "A váš pachatel? Pan Hodinkář?"
"Hodinář," opravil ho kriminalista. "To je trochu jiný příběh." Vysvětlil, že Charlottina dcera Pam zaslechla, že se Hodinář zdržuje někde v Brooklynu, ale netuší, kde přesně. "Žádné jiné stopy nemáme."
Dellray se sklonil. "Kde v Brooklynu? Potřebuju to vědět. A hned."
"Jste ubožáci! Všichni!" odpověděla Charlotte vzdorovitě. "Jste jenom lokajové washingtonské byrokracie. Rozprodáváte srdce naší země a..."
Dellray se předklonil ještě více, až měl hlavu těsně u jejího obličeje. Mlaskl. "E-e. Žádná politika, žádná filozofie... Chceme akorát odpovědi na otázky. Srozuměno?"
"Naser si," zněla Charlotteina odpověď.
Dellray si nafoukl tváře jako trumpetista. "S tímhle intelektem se nemůžu měřit," utrousil.
Rhyme litoval, že zde není Kathryn Danceová, aby mohla ženu vyslechnout, i když tušil, že vypáčit z ní smysluplné informace by trvalo dlouho. Popojel na vozíku kupředu a zašeptal Charlotte tak, aby to její dcera neslyšela: "Jestli nám pomůžeš, postarám se, aby ses i ve vězení mohla čas od času vídat s dcerou. Ale jestli spolupracovat nebudeš, ručím ti za to, že se s ní už nikdy v životě neshledáš."
Charlotte pohlédla na chodbu, kde Pam seděla na židli a vzdorovitě svírala výtisk Harryho Pottera. Měla tmavé vlasy a krásné křehké rysy, ale zároveň byla velice hubená. Momentálně měla na sobě seprané džínsy a tmavě modrý svetr. Kolem očí se jí vytvořily tmavé kruhy a nervózně cvakala nehty o sebe. Zdálo se, že v mnoha ohledech potřebuje pomoc.
Charlotte se otočila zpátky k Rhymovi. "V tom případě už ji nikdy neuvidím," odvětila klidně.
Dellray při těchto slovech vytřeštil oči a jeho jinak kamenná tvář se napjala odporem.
429
Ani Rhyma nenapadalo nic, co by ještě té ženě řekl.
V tom okamžiku vtrhl do místnosti Ron Pulaski a snažil se popadnout dech.
"Co je?" zeptal se Rhyme.
Pulaskému chvíli trvalo, než byl schopen odpovědět. Nakonec řekl: "Ty telefony... Hodinář..."
"Tak už se vymáčkni, Rone."
"Pardon..." Zhluboka se nadechl. "Jeho mobil jsme nedokázali vystopovat, ale hotelový recepční si všiml, že ona, teda Charlotte, poslední čtyři nebo pět dní každý večer kolem půlnoci někam telefonuje. A tak jsem zavolal na telefonní společnost a oni vystopovali číslo, na které volala. Je to jeden automat v Brooklynu. Na téhle křižovatce." Podal proužek papíru Sellittovi, který jeho obsah tlumočil Bo Haumannovi a zásahové jednotce.
"Dobrá práce," řekl Sellitto Pulaskému a zatelefonoval zástupci inspektora okrsku, kde se zmíněný automat nacházel. A jen co mu Mel Cooper zaslal e-mailem Duncanův policejní portrét, zahájili policisté dotazování mezi obyvateli sousedních domů.
Rhyme tušil, že Hodinář možná v blízkosti automatu vůbec nebydlí - nijak by ho to nepřekvapilo -, ale o pouhých třicet minut později již měli pozitivní identifikaci: jeden strážník vypátral hned několik sousedů, kteří Duncana poznali.
Sellitto si vzal číslo a uvědomil Bo Haumanna.
"Ozvu se vám odtamtud," prohlásila Sachsová.
Rhyme ji však zadržel. "Počkej," řekl a pohlédl na ni. "Co kdybys tuhle akci vynechala? Ať to vyřídí Bo."
"Cože?"
"Zásahovka tam bude v plné síle."
Rhyme si vzpomněl na pověru, podle níž existuje u policistů na odchodu vyšší pravděpodobnost zabití nebo úrazu. Rhyme sice na pověry nevěřil, ale to teď bylo jedno. Zkrátka si nepřál, aby tam Amélie šla.
Amélie Sachsová možná myslela na totéž - zdálo se, že to zvažuje. Pak si ovšem Rhyme všiml jejího pohledu: dívala se

na chodbu na Pam Willoughbyovou. Po chvíli se obrátila k Rhymovi a jejich pohledy se setkaly. Kriminalista se lehce usmál a přikývl.
Sachsová popadla koženou bundu a vyrazila ke dveřím.
430

V jedné tiché části Brooklynu se po chodníku neslyšně sunulo dvanáct zásahových agentů, přičemž dalších šest se plazilo boční uličkou za zchátralým, samostatně stojícím domem.
V této čtvrti stály převážně skromné domky s malými zahrádkami, které momentálně krášlily různé vánoční ozdoby. Miniaturní velikost pozemků nebránila vlastníkům, aby je obydleli co možná největším počtem Santa Klausů, sobů a skřítků.
Sachsová rozvážně postupovala po chodníku v čele zásahového týmu. Přes vysílačku přitom udržovala spojení s Rhymem. "Jsme tady," oznámila tiše.
"Jak to vypadá?"
"Zajistili jsme domy po obou stranách a vzadu. Naproti nikdo není." Na opačné straně ulice se táhly obecní záhony se zeleninou, uprostřed nichž stál otrhaný strašák. Hruď měl postříkanou rozmáchlým graffiti.
"Na zadržení je to docela dobré místo. Jsme..., moment, Rhyme." V jednom z předních pokojů se rozsvítilo světlo. Policisté kolem Sachsové se zastavili a přikrčili. "Pořád je tady...," zašeptala detektivka. "Končím."
"Běž po něm, Sachsová." Amélie zaslechla v jeho hlase neobvyklé odhodlání. Věděla, jak Rhyma štve, že jim Hodinář unikl. Záchrana lidí v budově úřadu i Charlottino dopadení bylo fajn. Jenže Rhyme nebyl spokojen, dokud v poutech neskončili všichni pachatelé.
Přesto nebyl odhodlán tak jako Amélie Sachsová. Ta chtěla dát Hodináře Rhymovi jako suvenýr z jejich posledního společného případu.
Přepnula frekvenci a řekla do mikrofonu. "Detektiv pět osm osm pět volá jedničku."
Ve vysílačce se ozval Bo Haumann, který stál na velitelském stanovišti o blok dále. "Mluvte, příjem."
"Je tady. V přední místnosti se právě rozsvítilo světlo."
"Rozumím. Tým B, slyšíte mě?"
Druhý tým tvořili agenti za domem. "Velitel týmu B volá jedničku. Rozumím. Jsme..., moment. Takže teď je nahoře. Právě se tam rozsvítilo světlo. Vypadá to na zadní ložnici."
431
"Nepředpokládejte, že je sám," upozornila Sachsová. "Může s ním být někdo z té Charlottiny organizace. Anebo si našel nového pomocníka."
"Rozumím, detektivko," řekl Haumann chraplavým hlasem. "Pátračko, co máte vy?"
Pátrací a průzkumný tým se právě rozmísťoval na střeše obytného domu za budovou, v níž se Hodinář zdržoval, a instaloval tam své nádobíčko. Další tým zaujal pozici na zahradě na protější straně ulice.
"Pátračka jedna volá jedničku. Všechny žaluzie jsou zatažené. Vůbec tam nevidíme. Ale v zadní části domu registrujeme teplo. Nepohybuje se. V podkroví svítí světlo, ale dovnitř nevidíme - nejsou tam okna, jen větrací otvory. Příjem."
"Pátračka dvě - tady je to stejné. Žádný vizuální kontakt. Nahoře teplo, v přízemí nic. Před vteřinkou jsme zaslechli jedno nebo dvě cvaknutí. Příjem."
"Zbraň?"
"Možná. Ale stejně tak to může být nějaký spotřebič nebo sporák, příjem."
Taktický agent stojící vedle Sachsové dal pokynem ruky kolegům signál, aby se rozestavili. On, Sachsová a dva další agenti se shlukli u hlavních dveří, zatímco další čtyřčlenný tým zůstal za nimi. Jeden agent nesl beranidlo, další tři kryli okna v přízemí a v prvním patře.
"Tým B volá jedničku. Jsme na pozici. Mám žebřík vedle toho osvětleného pokoje vzadu, příjem."
"Tým A na pozici," ohlásil šeptem další agent zásahové jednotky.
"Průnik bez varování," oznámil Haumann týmům. "Až napočítám do tří, hodíte do pokojů, kde se svítí, oslepující granáty. Hoďte je prudce, ať proletí přes žaluzie. A pak na jedničku uskutečníte současný dynamický průnik zepředu a zezadu. Tým B se rozdělí a zajistí přízemí a sklep. Tým A vyrazí rovnou nahoru. Nezapomeňte, že ten chlap se vyzná ve výbušninách. Takže se na ně zaměřte."
"Tým B rozumí."
"Áčko rozumí."
432 Navzdory mrazivému vzduchu se Sachsové v těsně padnoucích nomexových rukavicích potily dlaně. Stáhla si pravou, foukla do ní a totéž učinila i s levou. Utáhla si neprůstřelnou vestu a odepjala kryt pouzdra na náhradní zásobník. Ostatní agenti byli vyzbrojeni samopaly, ale Sachsová ho nikdy nepoužívala. Dávala přednost eleganci jediné dobře mířené kulky před sprškou olova.
Podívala se na ostatní tři členy primárního průnikového týmu a všichni na sebe navzájem kývli.
Ve vysílačce se ozval Haumannův chraplák a začal odpočítávat: "Šest..., pět..., čtyři..., tři..."
Mrazivým vzduchem se rozlehl zvuk tříštícího se skla, jak agenti prohazovali granáty okny.
Haumann v klidu pokračoval: "Dva..., jedna."
Ostrý výbuch oslepujících granátů zatřásl okny a vnitřek domu na chvíli zaplnilo bílé světlo. Hřmotný agent se rozběhl a zarazil beranidlo do hlavních dveří. Otevřel je bez nejmenšího odporu a za pár vteřin se již agenti rozestavovali na strategických místech skrovně zařízeného domu.
Sachsová držela v jedné ruce baterku a ve druhé pistoli a spolu s ostatními členy týmu si razila cestu po schodech vzhůru.

Po chvíli zaslechla hlasy agentů, kteří hlásili zajištění sklepa a jednotlivých pokojů v přízemí.
Rovněž jeden pokoj nahoře byl prázdný a druhý jakbysmet.
Nakonec byly prohlášeny za zajištěné všechny místnosti v domě.
"Kde ksakru je?" zabručela Sachsová.
"Tohle musí být pokaždé dobrodružství, že jo?" poznamenal kdosi.
"Posranej neviditelnej pachatel," přisadil si někdo další.
A pak Sachsová ve sluchátku uslyšela: "Tady pátračka jedna. Světlo v podkroví právě zhaslo. Je nahoře."
V malém pokoji v zadní části domu objevili ve stropě poklop, z něhož visela tlustá šňůra. Skládací schodiště. Jeden z agentů zhasl v tomto pokoji světla, aby na ně pachatel nemohl tak snadno mířit. Odstoupili a namířili na poklop zbraně, zatímco Sachsová sevřela šňůru a prudce za ni zatáhla. Ozvalo se zavrzání a z poklopu vyjely kovové schůdky.
433
"Vy tam v podkroví!" křikl velitel týmu. "Slezte dolů... Slyšíte mě? Tohle je vaše poslední šance."
Nic.
"Oslepující granát," poručil.
Jeden agent si sundal granát z opasku a přikývl.
Velitel týmu položil ruku na žebřík, ale Sachsová zavrtěla hlavou. "Já si ho vezmu."
"Víte to jistě?"
Sachsová přikývla. "Akorát mi půjčte helmu."
Vzala si od jednoho agenta helmu a nasadila si ji na hlavu.
"Jsme připraveni, detektivko."
"Tak jdem na to." Sachsová vylezla po schodech až téměř nahoru a převzala granát. Vytrhla z něj pojistku a zavřela oči, aby ji záblesk z granátu neoslepil a také aby si její oči zvykly na tmu v podkroví.
Dobrá, pusťme se do toho.
Hodila granát do podkroví a sklopila hlavu.
O tři vteřiny později granát detonoval. Sachsová otevřela oči, vylezla po schůdkách až nahoru a vysoukala se na podlahu malého prostranství prosyceného kouřovou mlhou a zápachem po výbuchu granátu. Odkutálela se stranou, rozsvítila baterku a začala jí opisovat kruhy, přičemž se přesouvala ke sloupu, což bylo jediné krytí, které zde našla.
Nic napravo, nic uprostřed, nic...
A pak se náhle propadla.
Podlaha vůbec nebyla dřevěná, jak se zprvu zdálo, ale tvořila ji lepenka položená na izolační hmotě. Její pravá noha se probořila sádrokartonovým stropem ložnice v prvním patře, zaklínila se a znehybnila ji. Sachsová vykřikla bolestí.
"Detektivko!" zavolal někdo.
Sachsová zvedla baterku a pistoli jediným směrem, na který viděla - přímo před sebe. Pachatel tam však nebyl.
Což znamenalo, že je za ní.
Právě v tom okamžiku se u stropu téměř přímo nad ní rozsvítilo světlo a učinilo z ní dokonalý cíl.
Sachsová se s námahou začala otáčet a čekala přitom na ostrý výstřel, na tupé zajetí kulky do její hlavy, krku nebo zad.
434
Pomyslela na svého otce.
Pomyslela na Lincolna Rhyma.
Ty a já, Sachsová...
A pak se rozhodla, že z tohoto světa v žádném případě neodejde, aniž by s sebou nevzala i kus Hodináře. Uchopila pistoli do zubů a oběma rukama se pokusila obrátit a najít cíl.
Zaslechla dusot bot na schůdkách, když nahoru vyrazil jeden z agentů, aby jí pomohl. Jenže právě na tohle Hodinář samozřejmě čekal - na příležitost zabít další policisty. Využil jí jako návnady, aby vylákal její kolegy na smrt a doufal, že jemu samotnému se v nastalém chaosu podaří uniknout.
"Pozor!" zavolala Sachsová a sevřela pistoli opět do ruky. "Je..."
"Kde je?" zeptal se velitel týmu A, který se momentálně krčil na horním schodu. Zřejmě ji neslyšel - nebo neposlouchal -, poněvadž střelhbitě vyrazil za ní, následován dvěma dalšími agenty. Ti okamžitě začali prohlížet podkroví - včetně prostoru za Sachsovou.
Amélii zběsile tlouklo srdce. S námahou se pokoušela ohlédnout se přes rameno. "Nevidíte ho?" zeptala se. "Musí tam být."
"Není."
Velitel s dalším agentem se k ní sklonili, popadli ji za neprůstřelnou vestu a vytáhli ze sádrokartonové pasti. Sachsová se přikrčila a začala se otáčet.
Podkroví bylo prázdné.
"Jak se dostal ven?" zabručel agent. "Nejsou tu dveře ani okna."
Sachsová si všimla čehosi na protější straně místnosti a kysele se zasmála. "On tady totiž vůbec nebyl. Ani tady nahoře, ani dole. Pravděpodobně odtud zmizel už před několika hodinami."
"Ale co ty světla? Někdo je přece rozsvěcoval a zhasínal."
"Ne. Podívejte." Sachsová ukázala na malou bezovou krabičku připojenou k pojistkové skříni. "Chtěl, abychom si mysleli, že tu pořád je. Měl tak lepší příležitost uniknout."
"Co to je?"
"Co by to bylo? Přece časovač."
435

15:17
Sachsová dokončila ohledání brooklynského domu a poslala k Rhymovi to minimum důkazů, které objevila. Svlékla si tyvekovou kombinézu, hodila na sebe bundu a pospíchala přes pronikavý mráz k Sellittovu autu. Vzadu seděla Pam Willoughbyová s Harrym Potterem v ruce a usrkávala horkou čokoládu, kterou pro ni podsaditý detektiv kdesi schrastil. Sellitto sám byl stále v Hodinářově domě a dodělával tam papíry. Sachsová nastoupila do auta a posadila se vedle dívky. Na návrh Kathryn Danceové přivezli dívku sem, aby si prohlédla dům a Hodinářovy věci - agentka doufala, že si Pam při pohledu na tyto předměty ještě na něco vzpomene. Duncan toho však za sebou moc nezanechal a nic z toho, co zde Pam spatřila, jí neosvěžilo paměť.
Sachsová se usmála, pohlédla na dívku a vzpomněla si na zvláštní výraz naděje, který u ní viděla, když seděla v automobilu z půjčovny před prvním místem činu. "Hodně jsem na tebe během let myslela," řekla.
"Já taky," odpověděla dívka a sklopila oči do kelímku.
"Kam jste po té newyorské epizodě odjely?"
"Vrátily jsme se do Missouri a skrývaly se tam v lesích. Máma mě často nechávala s cizími lidmi. Většinou jsem ale byla sama a četla si. S nikým jsem moc dobře nevycházela. Chovali se ke mně hnusně. Pokud člověk neuvažoval stejně jako oni - čili dost praštěně -, úplně ho odepsali.
Spousta z nich učila své děti doma. Jenže já chtěla chodit do veřejné školy a ztropila jsem kvůli tomu hodně povyku. Bud si to nepřál, ale máma nakonec souhlasila. Varovala mě ale, že jestli se někomu zmíním, co udělala, půjdu do vězení s ní jako pomocník..., vlastně ne, jako komplic. A že mi tam chlapi budou dělat různé věci. Víte, jak to myslím."
436
"Chudinko." Sachsová jí stiskla ruku. Zoufale si přála mít děti a věděla, že tak či onak na ni v budoucnu čekají. Šokovalo ji, že nějaká matka může své dítě takto týrat.
"A někdy, když to bylo doopravdy špatné, jsem myslela na vás a říkala si, že jste mou mámou vy. Nevěděla jsem, jak se jmenujete. Možná jsem to tehdy zaslechla, ale nepamatovala jsem si to. A tak jsem vám dala vlastní jméno: Artemis. Z jedné knihy o bájesloví, kterou jsem kdysi četla. Byla to bohyně lovu. Protože jste tehdy zabila toho vzteklého psa, který na mě útočil." Sklopila oči. "Je to hloupé jméno."
"Ne, ne, to je nádherné jméno. Moc se mi líbí... Tys mě poznala už v úterý u té boční uličky, viď? Když jsi seděla v tom autě."
"Jo. Napadlo mě, že je asi někde psáno, že tam budete - abyste mě zase zachránila. Myslíte, že se takové věci dějí?"
Ne, Sachsová si to nemyslela. Nicméně řekla: "Život se někdy ubírá zvláštními směry."
U obrubníku zastavil automobil sociálních služeb. Vystoupila z něj sociální pracovnice, kterou Sachsová znala, a přesedla si k nim do auta.
"Uff." Žena - pohledná Afroameričanka - si promnula ruce před mřížkou topení. "A to ještě ani oficiálně nezačala zima. Tohle není fér." V uplynulých hodinách se snažila dívce najít alespoň dočasné útočiště a nyní shrnula své úsilí: "Našli jsme několik opravdu příjemných pěstounských rodin. V Riverdale žije jedna, kterou znám už léta. Příštích pár dnů tam zůstaneš a my se ti zatím pokusíme vypátrat nějaké příbuzné."
Pam se mračila. "A nemohla bych dostat nové jméno?"
"Nové co?"
"Já už nechci být já. A v životě už nechci mluvit s matkou. A taky nechci, aby mě našli ti lidi, se kterými se spřáhla."
Ať už se sociální pracovnice chystala odpovědět cokoliv, Sachsová ji předběhla: "Postaráme se, aby se ti nic nestalo. To ti slibuji."
Pam ji objala.
"Takže tě můžu ještě někdy vidět?" zeptala se Sachsová.
Dívka se pokusila nedat najevo vzrušení a řekla: "Snad jo. Jestli chcete."
437
"Co kdybychom si zítra vyšly na nákupy?"
"Dobře. Jasně."
"Fajn. Takže platí." Sachsovou něco napadlo. "Hele, máš ráda psy?"
"Jo, v Missouri jsme bydleli s jedněma lidma, kteří psa měli. Měla jsem ho radši než ty lidi."
Amélie zavolala Thomovi do Rhymova domu. "Měla bych otázku."
"Poslouchám."
"Už máš nějakého zájemce o Jacksona?"
"Ne. Pořád čeká na adopci."
"Tak ho stáhni z nabídky," řekla Sachsová. Zavěsila a pohlédla na Pam. "Mám pro tebe předčasný vánoční dárek."

Někdy ani ty nejlépe zkonstruované hodinky nejdou.
Když se tak nad tím člověk zamyslí, jsou tyto strojky vlastně docela křehké. Pět set, tisíc miniaturních pohyblivých součástek, téměř mikroskopické šroubky, pérka a klenoty, to vše precizně poskládáno, desítky různých pohybů současně... Existuje bezpočet věcí, které se v nich mohou pokazit. Někdy se hodinář přepočítá, jindy je vadný nějaký titěrný kousek kovu, někdy majitel natáhne mechanismus příliš. Někdy hodinky upustí. Nebo pod sklíčko pronikne vlhkost.
Některé hodinky zase mohou dokonale fungovat v jednom prostředí, ale v jiném nikoliv. Dokonce ani proslulé rolexky Oyster Perpetual, které znamenaly revoluci, protože byly prvními luxusními potápěčskými hodinkami, neodolají neomezenému tlaku vodního sloupce.

Charles Vespasian Hale seděl poblíž Central Parku ve vlastním autě, v němž sem přijel ze San Diega - ani při tak dlouhé cestě nemusí člověk zanechat vůbec žádnou stopu, pokud platí za benzin hotově a vyhýbá se silnicím s mýtným -, a přemýšlel, na čem jeho plán ztroskotal.
Dospěl k závěru, že příčinou krachu je policie, konkrétně Lincoln Rhyme. Hale učinil vše, co bylo v jeho silách, aby odhadl kroky tohoto bývalého policisty. Jemu se přesto nakonec podařilo být o kousek před ním. Učinil přesně to, čeho se Hale obával - podíval
438
se na pár koleček a páček a vyvodil z nich, jak budou konstruovány celé Haleovy hodinky.
Hale měl teď spoustu času přemýšlet, co se nepovedlo, a pokusit se těchto problémů do budoucna vystříhat. Ihned odjede zpátky do Kalifornie. Pohlédl na svůj obličej ve zpětném zrcátku. Obarvil si vlasy zpět na svůj skutečný odstín a zahodil i světle modré kontaktní čočky, avšak kolagen, díky němuž měl baňatý nos, nafouklé tváře a dvojitou bradu, se mu ještě z kůže neodplavil. Navíc potrvá několik měsíců, než nabere zpět téměř dvacet kilogramů, které kvůli této zakázce shodil, a stane se sám sebou. Po dlouhém čase stráveném ve městě si připadal ztuhlý a zlenivělý - potřeboval se vrátit zpět do divoké hornaté přírody.
Ano, zaznamenal neúspěch. Avšak jak říkal Vincentu Reynoldsovi, v širším plánu věcí to však nebylo podstatné. Zatčení Charlotte Allertonové ho nijak netrápilo. Tihle lidi nevěděli o jeho skutečné totožnosti nic (celou dobu věřili, že se opravdu jmenuje Duncan) a jejich počáteční kontakt se odehrál prostřednictvím mimořádně diskrétních jedinců. Navíc měl jeho zdejší nezdar jednu pozitivní stránku - Hale se naučil něco, co mu změnilo život. Osobnost Hodináře vytvořil pouze proto, že mu připadala děsuplná a bylo zřejmé, že upoutá pozornost veřejnosti i policie, jak už to u okázalých "televizních" zločinců bývá.
Když si však Hodinářovu roli osvojil, ke svému překvapení zjistil, že dokonale ztělesňuje jeho skutečnou osobnost. Když sehrával Hodinářův part, jako by se vracel domů. Skutečně ho začaly fascinovat hodinky, hodinářské strojky a čas. (Kromě toho se v něm probudil trvalý zájem o delfský mechanismus; pokus o jeho krádež se někdy v budoucnu nedal vyloučit.)
Hodinář...
I Charles Hale samotný byl vlastně svým způsobem hodinářský strojek. Hodinky lze využívat k něčemu příjemnému, například k měření kontrakcí při porodu. Anebo k něčemu ohavnému, třeba ke koordinaci času útoku, který má zmasakrovat ženy a děti.
Čas přesahuje morálku.
Hale nyní sklopil oči k tomu, co leželo na sedadle vedle něj, totiž ke zlatým kapesním hodinkám značky Breguet.
Rukama
439
v rukavicích je zvedl, pomalu je natáhl - vždycky je lepší hodinky nedotáhnout než přetáhnout - a opatrně je vsunul mezi stěny bublinkové výstelky uvnitř velké bílé obálky.
Zalepil samolepicí chlopeň a nastartoval auto.

Neměli žádné jasné stopy.
Rhyme, Sellitto, Cooper a Pulaski seděli v laboratoři domu v západním Central Parku a procházeli několik málo věcí nalezených v pachatelově brooklynském domě.
Amélie Sachsová tu zatím nebyla. Neoznámila Rhymovi, kam jde, ale jemu bylo všechno jasné. Sdělila totiž Thomovi, že kdyby ji potřebovali, bude kousek odtud - prý má schůzku na křižovatce Sedmapadesáté a Šesté. Rhyme nahlédl do telefonního seznamu a zjistil, že právě tam sídlí firma Argyle Security.
Na tohle teď Rhyme opravdu myslet nemohl - místo toho se soustředil na otázku, jak pokračovat v pátrání po Hodináři, ať už je to kdokoliv.
Vracel se v čase a postupně sestavil hrubý sled událostí. Slavnostní předávání pochval bylo oznámeno 15. října, takže Carol s Budem museli Hodináře kontaktovat někdy krátce poté. Do New Yorku přicestoval Hodinář okolo 1. listopadu, poněvadž si od tohoto data pronajal brooklynský dům. O několik týdnů později se Amélie Sachsová ujala vyšetřování Creeleyho případu a krátce poté se Baker s Wallacem rozhodli, že ji nechají zabít.
"A tak se spřáhli s Hodinářem. Co nám to říkal o jejich schůzce, když jsme si ještě mysleli, že je to Duncan?"
"Jen to, že je dal dohromady někdo z klubu," prohlásil Sellitto. "Z toho klubu, kde Baker vydíral jeho přítele."
"Jenže to lhal. Žádný klub neexistoval..." Rhyme zavrtěl hlavou. "Musel je dát dohromady někdo, kdo Hodináře zná - pravděpodobně někdo odtud. Pokud toho člověka najdeme, mohli bychom získat solidní stopu. Už Baker mluví?"
"Ne, ještě ani nepípl. Všichni mlčí jako ryby."
Pulaski zavrtěl hlavou. "Tohle bude těžké. Kolik organizovaných gangů v oblasti New Yorku působí? Vypátrat ten správný potrvá celou věčnost. Těžko předpokládat, že nám budou ochotně nabízet pomoc."
440
Kriminalista se zamračil. "O čem to mluvíš? Co s tím má organizovaný zločin společného?"
"No, já prostě předpokládal, že tyhle dva zkontaktoval někdo s vazbami na organizovaný zločin."
"Proč?"
"Baker si přeje zavraždit policistku, že jo? Jenže to nemůže provést tak, aby na něj padlo podezření, a tak si na to musí někoho najmout. Zajde tedy za nějakou svou mafiánskou spojkou. Jenže mafie taky nechce mít s vraždou policisty nic společného, takže Bakera spojí s někým, komu to nevadí: s Hodinářem."
Když nikdo nic neříkal, Pulaski zčervenal a sklopil oči. "Já nevím. Je to jen takový nápad."
"A zatraceně dobrý, hochu," prohlásil Sellitto.

"Vážně?"
Rhyme přikývl. "Není to špatné... Zavolejme do centra na oddělení pro boj s organizovaným zločinem a zkusme zjistit, jestli nám něco neřeknou jejich práskači. A taky brnkněte Dellrayovi... Tak, a ted zpátky k důkazům."
V brooklynském domě našli pár otisků prstů, ale žádný z nich se neshodoval se záznamy v databázi IAFIS a neodpovídal ani otiskům z předchozích míst činu. Nájemní smlouva na dům zněla na úplně jiné jméno a Hodinář také uvedl smyšlenou předchozí adresu. Platil pochopitelně v hotovosti. Vyčerpávající analýza internetové aktivity v okolí odhalila, že se Hodinář podle všeho občas připojoval na síť prostřednictvím několika nedalekých hot-spotů. Žádné záznamy o e-mailech se však nepodařilo identifikovat, jen prohlížení webových stránek. Nejčastěji přitom Hodinář navštěvoval stránku jednoho knihkupectví, které prodávalo učebnice pro nadstavbové studium určitých specializovaných lékařských oborů.
"Doprdele," řekl Sellitto, "možná si ho najal ještě někdo další." To si piš, pomyslel si Rhyme a přikývl. "Bude se zaměřovat na další oběť - nebo oběti. Pravděpodobně svůj plán právě teď uskutečňuje. Představte si, jaké škody by mohl napáchat, kdyby se vydával za doktora." A já ho nechal uniknout.
441
Analýza stopových důkazů, které Sachsová v domě našla, neodhalila prakticky nic jiného než vlákna z ovčího rouna a pár kousků zeleného rostlinného materiálu obsahujícího odpařenou mořskou vodu - které se však neshodovaly s chaluhami a oceánskou vodou nalezenými v okolí Wallaceova člunu na Long Islandu.
Zástupce inspektora brooklynského okrsku jim telefonicky oznámil, že další zjišťování informací mezi sousedy nepřineslo žádné výsledky. Šest lidí si sice vzpomnělo, že Hodináře zahlédli, ale nikdo o něm nic nevěděl.
V případě Charlotte a jejího zastřeleného manžela Buda Allertona přineslo vyšetřovací úsilí mnohem větší úspěch. Manželská dvojice si ani zdaleka nedávala takový pozor jako Hodinář. Sachsová našla spoustu důkazů o podzemních milicích, které Allertonovým poskytovaly útočiště, včetně jedné organizace v Missouri a nechvalně proslulého Vlasteneckého shromáždění se sídlem ve státě New York, s nímž Rhyme a Sachsová přišli do styku již dříve.
Telefonáty, otisky prstů a e-maily poskytly FBI i místní policii spoustu stop, které mohli sledovat.
Ozvalo se zazvonění a Thom odešel otevřít. O chvíli později se vrátil v doprovodu ženy ve vojenské uniformě. Byla to Lucy Richterová, Hodinářova čtvrtá "oběť". Rhyme si všiml, že ji přítomnost soudně kriminalistického vybavení v jeho domě překvapila více než jeho postižení. Pak mu ovšem došlo, že se tato žena účastní bojových operací, při nichž běžně vybuchují bomby; bezpochyby už viděla utržené končetiny a ochrnutí všeho druhu. Rhymova nehybnost ji proto nemohla vyvést z míry.
Vysvětlila, že telefonovala Kathryn Danceové a řekla jí, že chce mluvit s vyšetřovateli. Kalifornská agentka jí tedy navrhla, aby zavolala Rhymovi nebo se u něj zastavila.
Thom se vložil do hovoru a nabídl jí kávu nebo čaj. Rhyme, jehož návštěvy obvykle dopalovaly, takže se zdráhal poskytovat komukoliv záminku k dalšímu setrvání v jeho domě, nyní naopak zpražil ošetřovatele pohledem. "Možná má hlad, Thome. Nebo by si ráda dala něco výživnějšího. Například skotskou."
"Ty jsi zkrátka nevyzpytatelný, Rhyme," řekl Thom. "Netušil jsem, že v ‚pravidlech slušného chování, verze Lincoln Rhyme'
442
existuje i kapitola o pohostinnosti vůči příslušníkům ozbrojených složek."
"Díky, ale já si nic nedám," vyřešila situaci Lucy. "Nemůžu se zdržet dlouho. Tak především vám chci poděkovat. Za to, že jste mi zachránili život - dvakrát."
"Poprvé," namítl Sellitto, "vám ve skutečnosti žádné nebezpečí nehrozilo. Pachatel vám nehodlal ublížit - stejně jako žádné jiné oběti. A podruhé? Budiž, to ano - to chtěl rozmetat celý společenský sál na cucky."
"Byla tam taky moje rodina," řekla Lucy. "Nevím, jak vám mám poděkovat."
Rhyme byl jako vždy z projevů vděčnosti nesvůj, ale podařilo se mu kývnout hlavou tak, aby se to dalo vyložit jako dostatečně zdvořilé přijetí díků.
"Druhý důvod mé návštěvy je ten, že jsem zjistila něco, co by mohlo být užitečné. Ptala jsem se sousedů, kdy se ke mně asi tak vloupal. A jeden muž, který bydlí o tři domy dál, mi něco řekl. Prý včera za domem přebíral nějakou zásilku a přitom zjistil, že ze střechy visí do zadní uličky lano. A ze střechy našeho domu se tam dá dostat celkem snadno. Takže mě napadlo, že pachatel to lano možná použil jako únikovou cestu."
"Zajímavé," řekl Rhyme.
"Ale to není všechno. Můj manžel se na ně byl podívat. Dva roky sloužil u námořních jednotek SEAL..."
"On je u námořnictva? A vy v armádě?" zeptal se Pulaski a zasmál se.
Rovněž Lucy se usmála. "Občas spolu vedeme... zajímavé diskuse. Každopádně se na to lano podíval a prohlásil, že ten, kdo ho uvazoval, se opravdu vyzná. Lano bylo uvázáno na zvláštní uzel používaný při slaňování. Říká se mu ‚umrlčí smyčka'. V Americe ho člověk příliš nevidí, používá se hlavně v Evropě. Ten člověk musí mít nějakou zkušenost s lezením nebo horolezectvím v Evropě."
"Á, konkrétní informace." Rhyme temně pohlédl na Pulaského. "Je ostuda, že tenhle důkaz musela objevit oběť, nemáš ten dojem? Tohle přece máme v popisu práce my." Otočil se zpátky k Lucy. "To lano tam pořád visí?"
443
"Ano."
"Dobře... Zdržíte se nějaký čas ve městě?" dotázal se Rhyme. "Jestli ho dopadneme, možná budeme potřebovat, abyste vypovídala v jeho procesu."
"Zanedlouho se vracím do zahraničí. Ale na proces určitě budu moct přijet. Mohla bych dostat zvláštní volno."
"Jak dlouho tam budete?"

"Zapsala jsem se znovu na dva roky."
"Vážně?" zeptal se Sellitto.
"Nejdřív jsem nechtěla. Je to tam tvrdé. Ale pak jsem se rozhodla, že se tam vrátím."
"Kvůli té bombě na slavnosti?"
"Ne, rozhodla jsem se už předtím. Dívala jsem se tam na rodiny a na ostatní vojáky a napadlo mě, jak je zvláštní, že nás život zavádí na místa, u kterých by nás nikdy nenapadlo, že se na nich někdy ocitneme. Jenže pak tam najednou jste, děláte něco dobrého a důležitého a v podstatě cítíte, že je to tak správně. Takže tak." Oblékla si bundu. "Jestli mě budete potřebovat, vyřídím si volno."
Rozloučili se a Thom doprovodil dívku ke dveřím.
Když se vrátil, Rhyme mu poručil: "Připiš to do profilu. Lezec nebo horolezec, dost možná s evropskou školou." Obrátil se k Pulaskému a dodal: "A ty zavolej někomu z ohledávačky, aby sebral ten provaz, kterého sis vůbec nevšiml..."
"Jenže já vlastně neměl ohledávat..."
"... a pak sežeň nějakého experta na lezení. Chci vědět, kde se mohl tohle naučit. A samozřejmě se zaměř i na to lano. Kde a kdy ho koupil."
"Ano, pane."
O patnáct minut později znovu zazvonil domovní zvonek a Thom tentokrát do místnosti uvedl Kathryn Danceovou. Přes ramena jí visely bílé špunty od iPodu. Se všemi se přivítala. V ruce držela velkou bílou obálku.
"Ahoj," řekl jí Pulaski.
Rhyme místo pozdravu zvedl obočí.
"Jedu zrovna na letiště," vysvětlila Danceová. "Chtěla jsem se s vámi jen rozloučit. Jo, tohle jste měli na prahu."
444
Předala obálku Thomovi.
Ošetřovatel si ji prohlédl. "Bez zpáteční adresy." Zamračil se.
"Neriskujme," řekl Rhyme. "Koš."
Sellitto převzal obálku a zamířil k velkému koši z propletených ocelových proužků, který vypadal jako proutěný koš na špinavé prádlo. Vložil obálku dovnitř a pevně zavřel víko. Veškeré neidentifikované balíčky samozřejmě nejprve putovaly právě do tohoto koše, jenž byl konstruován tak, aby pohltil sílu malých až středních improvizovaných explozivních zařízení. Navíc obsahoval senzory, které dokázaly zachytit i stopová množství dusičnanů a dalších běžných výbušnin.
Počítač očichal výpary linoucí se z obálky a ohlásil, že uvnitř bomba není.
Cooper si nasadil gumové rukavice, vytáhl obálku a ohledal ji. Obsahovala jednoduchý štítek s počítačově napsaným jménem Lincoln Rhyme.
"Samolepicí," dodal technik a rezignovaně se zašklebil. Kriminalisté měli raději obálky starého typu, u nichž musel člověk olíznout chlopeň; lepicí hmota se slinami totiž představovala kvalitní zdroj DNA. Cooper dodal, že značku této obálky zná; prodává se ve všech prodejnách po celé zemi, takže je fakticky nevystopovatelná.
Rhyme se přisunul blíže a s Danceovou za zády sledoval, jak technik vytahuje z obálky kapesní hodinky a list papíru se vzkazem, rovněž z počítačové tiskárny. "Je od něj," oznámil Cooper.
Obálka nemohla na prahu ležet déle než čtvrt hodiny - taková doba uplynula mezi odchodem Lucy Richterové a příchodem Kathryn Danceové. Sellitto zavolal na centrálu, aby do okolí domu vyslali několik hlídkových domů z nedalekého dvacátého okrsku. Cooper pak poslal na okrsek e-mail s Hodinářovým policejním portrétem.
Hodinky tikaly a ukazovaly přesný čas. Byly zlaté a jejich ciferník zdobilo několik malých číselníků.
"Jsou těžké," konstatoval Cooper. Nasadil si zvětšovací skla a bedlivě strojek prohlédl. "Vypadá staře, nese známky opotřebení..., žádné vyryté iniciály." Sebral kartáč z velbloudí srsti
445
a oprášil hodinky nad novinovým archem. Totéž učinil s obálkou. Žádné stopové důkazy se ovšem neuvolnily.
"Tady je ten vzkaz, Lincolne." Upevnil arch papíru do projektoru.

Vážený pane Rhyme,
v době, kdy tento dopis obdržíte, už budu pryč. Samozřejmě jsem se již dozvěděl, že žádný z účastníků slavnosti nepřišel k úrazu. Dospěl jsem k závěru, že jste odhalil mé plány. Já poté odhalil ty Vaše a odložil jsem svou cestu do Charlottina hotelu, což mi poskytlo příležitost prohlédnout si Vaše policisty. Předpokládám, že jste zachránili její dceru. Těší mě to. Zaslouží si lepší osud než tuhle manželskou dvojici.
Takže blahopřeji. Myslel jsem si, že plán je dokonalý. Ale zjevně jsem se mýlil.
Ty kapesní hodinky jsou značky Breguet. Je to favorit mezi mnoha hodinovými strojky, na které jsem narazil. Byly vyrobeny počátkem devatenáctého století a obsahují válcové krokové ústrojí rubínové barvy, věčný kalendář a padákový protiotřesový mechanismus. Doufám, že vzhledem k našim nedávným dobrodružstvím oceníte okénko s fázemi Měsíce. Těchto hodinek existuje na světě jen omezené množství. Věnuji Vám je jako dárek z úcty. Až dosud mi nikdo nikdy nezabránil v dokončení zakázky; jste ve svém oboru nejlepší. (Řekl bych, že jste stejně dobrý jako já, ale to není tak docela pravda. Koneckonců jste mě nedopadl.) Dbejte na to, aby byly ty breguety neustále natažené (ovšem jemně); budou odměřovat čas do našeho dalšího setkání.
A jedna rada: na Vašem místě bych se snažil, aby každá z těch zbývajících vteřin stála za to.
Hodinář

Sellitto se zašklebil.

"Co je?" zeptal se Rhyme.
"Dostáváš noblesnější výhrůžky než já, Linku. Mně pachatelé obvykle jen řeknou: Já tě zabiju.' A co je, ksakru, tohle?" Ukázal na vzkaz. "Není to středník? Tak on ti vyhrožuje, a přitom používá středník. No to mě poser."
Rhyme se ovšem nezasmál. Stále cítil vztek, že mu Hodinář unikl - a ještě větší vztek, že podle všeho neměl v úmyslu se stáh-
446
nout. "Až tě ty nepovedené vtipy unaví, Lone, možná by sis mohl všimnout jeho dokonalé gramatiky a větné skladby. Prozrazuje nám to o něm ještě něco dalšího. Má kvalitní vzdělání. Soukromá škola? Nebo klasické vzdělání? Stipendium? Byl premiant? Piš to všechno na tabuli, Thome."
Sellitto se však nedal vyvést z míry. "Středníky. Doprdele."
"Něco tady mám," řekl Cooper a zvedl hlavu od počítače. "Ten zelený materiál z jeho domu v Brooklynu... Jsem si docela jist, že je to lazucha tisolistá. Jeden škodlivý plevel."
"Cože?"
"Je to mořská řasa, která se nekontrolovaně šíří. Způsobuje celou řadu problémů. Bojuje se s ní na všech frontách."
"Jestli se takhle šíří, tak ji logicky najdeš všude," odsekl Rhyme kysele. "Jako důkaz bezcenná."
"To ani ne," bránil se Cooper. "V Severní Americe se totiž zatím vyskytuje pouze na tichomořském pobřeží."
"To jako od Mexika po Kanadu?"
"Víceméně."
"Tak tomu říkám konkrétní adresa," dodal Rhyme jízlivě. "Zavolejte zásahovku."
Kathryn Danceová se zamračila. "On je ze západního pobřeží?" Chvíli nad čímsi přemýšlela a pak se zeptala: "Kde je ten jeho výslech?"
Mel Cooper našel příslušný soubor, stiskl tlačítko PLAY a všichni začali snad podvanácté sledovat, jak se vrah dívá do kamery a všem jim lže. Danceová se zaujatě předkláněla. Rhymovi připomínala sebe samotného, když civí na důkazy. On sám viděl ten rozhovor tolikrát, že byl vůči jeho obsahu otupělý; podle jeho názoru se už z něj nedalo vyvodit nic užitečného. Danceová se však náhle zasmála. "Něco mě napadlo."
"Co?"
"Totiž, jeho adresu vám dát nemůžu, ale můžu vám identifikovat stát. Tipla bych si, že pochází z Kalifornie. Nebo tam nějakou dobu bydlel."
"Proč si to myslíte?"
Danceová nechala posunout nahrávku zpátky a odstoupila. Poté nechala znovu přehrát tu část výslechu, v níž Hodinář po-
447
pisuje, jak si jel na Long Island vyzvednout zabaveného Forda Explorer.
V jednom okamžiku Danceová nahrávku zastavila a řekla: "Studovala jsem regionální výrazy. Lidé v Kalifornii obvykle kladou před čísla mezistátních dálnic určité zájmeno. V Los Angeles se například vždy říká ‚ta čtyři nula pětka'. A on se v tom rozhovoru zmiňuje o ‚té čtyři devět pětce' tady v New Yorku. A slyšeli jste, jak použil slovo autostráda? To je v Kalifornii běžnější než výrazy dálnice nebo mezistátní dálnice, které slýcháte tady na východním pobřeží."
To by mohlo být užitečné, pomyslel si Rhyme. Další cihla do zdi důkazů. "Zapsat," poručil.
"Až se vrátím, zahájím po své koleji oficiální vyšetřování," poznamenala Danceová. "Všechno, co jsme tu zjistili, nechám rozeslat po celé Kalifornii. Uvidíme, co z toho vzejde. Tak jo, ale teď už radši půjdu... Mimochodem, někdy hodně brzy vás oba očekávám u nás."
Ošetřovatel pohlédl na Rhyma. "Potřeboval by více cestovat. On sice předstírá, že cestuje nerad, ale faktem je, že když už se někam dostane, tak se mu tam líbí. Tedy pokud tam mají skotskou a nějaký kvalitní zločin, který by vzbudil jeho zájem."
"Já mluvím o severní Kalifornii," podotkla Danceová. "To je spíš kraj vína, ale jinak žádný strach - zločinů tam máme spoustu."
"Uvidíme," řekl Rhyme nezávazně a dodal: "Ale ještě jedna věc - mohla byste mi prokázat jistou laskavost?"
"Jistě."
"Vypněte si mobilní telefon. Pravděpodobně budu v pokušení vám cestou na letiště znovu zavolat, pokud se objeví něco dalšího."
"Kdybych se nemusela vracet k dětem, možná bych vám to zvedla."
Sellitto jí znovu poděkoval a Thom ji doprovodil ke dveřím.
"Rone," řekl kriminalista, "buď taky trochu užitečný."
Pulaski se zadíval na důkazní tabule. "Ohledně toho provazu už jsem všechno obtelefonoval, jestli myslíte tohle."
448
"Ne, tohle nemyslím," zamumlal Rhyme. "Říkal jsem užitečný." Kývl na láhev skotské, která stála na polici na protější straně místnosti.
"Jo, jasně."
"Nalij hned dvě," zabručel Sellitto. "A nebuď skrblík."
Pulaski naplnil dvě sklenice - Cooper odmítl - a podal je vyšetřovatelům. "Sebe taky nezanedbávej," vyzval ho Rhyme.
"No, jenže já jsem v uniformě."
Sellitto v sobě udusil smích.
"Dobrá. Tak možná trošičku." Nalil si malé množství silného - a mimořádně drahého - alkoholu. "Je dobrá," prohlásil, ačkoliv jeho oči říkaly něco jiného. "Poslyšte, neředitе si ji někdy zázvorovým pivem nebo spritem?"

449

17:17
Předtím a Potom.
Lidé jdou dál.
Z toho či onoho důvodu jdou prostě dál a z Potom se stává Předtím.
Lincolnu Rhymovi poletovala tato slova hlavou tam a zpátky. Jako poškrábaná deska. Lidé jdou dál.
Vlastně tuhle frázi kdysi sám použil - když krátce po své nehodě oznamoval manželce, že požádá o rozvod. Jejich vztah byl už nějakou dobu předtím rozkolísaný a on dospěl k závěru, že ať už ten zlomený krční obratel přežije, nebo ne, chce pokračovat sám a nenutit ji k obtížnému životu mrzákovy manželky.
V té době však výraz "jít dál" chápal úplně jinak než ve významu, který mu přikládal dnes. Život, který si v posledních několika letech vytvořil, ten nejistý život se měl zanedlouho diametrálně změnit. Problémem samozřejmě bylo, že Amélie Sachsová nástupem do firmy Argyle Security ve skutečnosti nešla dál. Vracela se zpátky.
Sellitto s Cooperem odešli a Rhyme s Pulaskim osaměli v přízemní laboratoři. Nacházeli se před vyšetřovacím stolem a třídili důkazy k případu skandálů na 118. okrsku. Když byli Baker, Wallace a Henson konečně konfrontováni s nashromážděnými důkazy - a také se skutečností, že si bezděky najali teroristu -, všichni tři rychle přistoupili na dohodu a vesele práskli všechny své komplice z jedna jedna osmičky. (Bohužel nikdo z nich neprozradil, kdo spřáhl Hodináře s Bakerem. Bylo to pochopitelné. Vysoce postavení členové organizovaného zločinu se prostě nepráskají, zvláště když má člověk namířeno do stejného vězení, ve kterém by díky jeho svědectví mohli skončit i oni.)
V rámci příprav na Améliin odchod od policie dospěl Rhyme k závěru, že z Rona Pulaského bude nakonec docela dobrý spe-
450
cialista na ohledávání míst činu. Byl duchaplný, inteligentní a stejně zarputilý jako Lon Sellitto. Rhyme navíc věřil, že z něj během osmi měsíců či jednoho roku dokáže obrousit všechny ostré hrany. Budou se zelenáčem ohledávat místa činu, analyzovat důkazy a nacházet pachatele, kteří poputují do vězení, případně zemřou ve snaze se tam nedostat.
Systém bude fungovat dál. Policejní práce přesahuje možnosti jednoho muže či ženy; musí to tak být.
Ano, systém bude fungovat dál..., avšak bylo neskutečně těžké představit si ten systém bez Amélie Sachsové.
No, tak už se vyser na ty zatracené sentimenty, řekl si Rhyme v duchu, a vrať se do práce. Pohlédl na důkazní tabuli.
Někde venku se pohybuje Hodinář. Však já ho najdu. On... mi... neunikne.
"Cože?" zeptal se Pulaski.
"Já nic neříkal," zabručel Rhyme.
"Ale jo, říkal. Já jen..." Všiml si Rhymova spalujícího pohledu a zmlkl.
"Ty poznámky, které jsem našel v Bakerově kanceláři," řekl po chvíli, když se vrátil ke svým povinnostem, "jsou psány na laciném papíře. Mám použít na otisky ninhydrin?"
Rhyme už už začal odpovídat, ale vtom se ozval ženský hlas: "Ne. Nejprve zkus jodové výpary. Potom ninhydrin a potom dusičnan stříbrný. Musíš to provést v tomhle pořadí."
Rhyme zvedl hlavu, spatřil ve dveřích Sachsovou a nasadil neškodný výraz. Hraješ to dobře, pochválil se v duchu. Jsi velkorysý. Jsi zralý.
"Když to neuděláš," pokračovala Amélie, "mohou chemikálie navzájem reagovat a otisky zničit."
Tak tohle je trapné, pomyslel si kriminalista vztekle. Upřeně se zadíval na důkazní tabule, zatímco ticho mezi nimi skučelo jako prosincový vítr za okny.
"Promiň," řekla Sachsová.
Slyšet od ní tato slova bylo dosti nezvyklé; Amélie se omlouvala zhruba stejně často jako Lincoln Rhyme. Čili téměř nikdy.
Rhyme neodpověděl a dál upíral zrak na tabule.
"Vážně, promiň."
Rhyma tyhle barvotiskové sentimenty dráždily. Pohlédl úkosem na stranu a zamračil se. Jen stěží dokázal ovládat hněv.
451
Jenže pak uviděl, že Sachsová nemluví s ním.
Její oči se zavrtávaly do Pulaského. "Nějak ti to vynahradím. Příští místo činu můžeš zase ohledat ty. Budu ti dělat kopilota. Nebo příští dvě místa činu."
"Jak to?" podivil se mladý policista.
"Vím, že jsi slyšel o mém odchodu."
Pulaski přikývl.
"Jenže já si to rozmyslela."
"Ty neodcházíš?" zeptal se Pulaski.
"Ne."
"Hej, no to je prima," řekl Pulaski. "Mně vůbec nevadí, že se s tebou budu ještě nějakou dobu dělit o práci." Jeho úleva, že nebude jediným mravenečkem pod zvětšovacím sklem Lincolna Rhyma, zřetelně převažovala jakékoliv případné zklamání z faktu, že opět klesl do role pouhého pomocníka.
Sachsová si přitáhla židli tak, aby seděla čelem k Rhymovi.
"Myslel jsem, že jsi v Argyle," řekl kriminalista.
"Byla jsem. Odmítla jsem je."
"Můžu se zeptat proč?"

"Měla jsem takový telefonát. Od Suzanne Creeleyové. Manželky Bena Creeleyho. Děkovala mi za to, že jsem jí věřila - že jsem zjistila, kdo opravdu zavraždil jejího muže. Plakala. Prý nedokázala snést pomyšlení, že si její manžel vzal život sám. Vražda prý je příšerná, ale sebevražda by podle ní podkopala všechno, co spolu za celá ta léta prožili."
Sachsová zavrtěla hlavou. "Uzel na provaze a zlomený palec... Uvědomila jsem si, že právě to je podstatou naší práce, Rhyme. Ne ty nesmysly, do kterých jsem se zamotala - politika, můj otec, Baker a Wallace... Člověk to nesmí příliš komplikovat. Práce policisty spočívá v hledání pravdy z uzlu a zlomeného palce. V ničem jiném než v tomhle."
Ty a já, Sachsová...
"Takže," dodala a věcně kývla na důkazní tabuli, "víme něco nového o našem padouchovi?"
Rhyme jí řekl o dárku značky Breguet a poté shrnul: "Je to sportovní lezec nebo horolezec, dost možná s evropskou školou. Nějakou dobu strávil v Kalifornii nedaleko od pobřeží. V nedávné
době tam pobýval. Možná tam bydlí dodnes. Má kvalitní vzdělání - je zběhlý v gramatice, větné skladbě i interpunkci. A taky budu chtít zkontrolovat všechny součástky v těch hodinkách. On je přece hodinář, ne? To znamená, že z nich pravděpodobně sundal kryt, aby nakoukl dovnitř. Pokud tam po něm zbyla jediná molekula stopy, chci ji mít." Rhyme kývl na Hodinářův vzkaz a dodal: "Přiznává, že sledoval Charlottin hotel zhruba v době, kdy jsme ji zatýkali. Takže chci, abyste ohledali všechna místa, z nichž se mu nabízel dobrý výhled na hotel. Na tuhle práci jsi najat ty, Rone."
"Jasně."
"A nezapomeň, co o něm víme. Možná odjel, ale možná taky ne. Takže si dávej pozor, abys měl zbraň v dosahu. Na tyveku. Pamatuj si..."
"Ohledávej dobře, ale kryj si záda?" zeptal se Pulaski.
"Jednička za paměť," řekl kriminalista. "A teď do práce."
452
453

DÍL lIV
PONDĚLÍ 12:48

Co je tedy čas? Pokud se mne nikdo neptá, vím, co to je. Pokud si to přeji tazateli vysvětlit, pak to nevím.
Svatý Augustýn

Onen prosincový den nebyl nijak zvlášť studený, ale prastarý kotel v Rhymově domě stávkoval, takže se všichni v jeho přízemní laboratoři choulili v tlustých bundách. Při každém vydechnutí se přítomným tvořily u úst obláčky páry a jejich nosy i prsty měly jasně červenou barvu. Amélie Sachsová si navlékla dva svetry a Pulaski pracoval v zelené péřové bundě, na níž se ještě houpaly permanentky na sjezdovky v Killingtonu.
Policista-lyžař, pomyslel si Rhyme. Připadalo mu to zvláštní, přestože nedokázal přesně říci proč. Možná to nějak souviselo s představou, jak se člověk spouští ze svahu a pod kombinézou má devítimilimetrovou pistoli s velmi citlivou spouští.
"Tak kde je ten kotlář?" osopil se na Thoma.
"Říkal, že tu bude mezi jednou a pátou." Thom měl na sobě tvídové sako, které mu Rhyme věnoval k minulým Vánocům, a tmavě fialovou kašmírovou šálu, což byl zase jeden z dárků od Sachsové.
"Á, tak mezi jednou a pátou. Mezi jednou a pátou. Tak víš co? Zavolej mu zpátky a..."
"On mi říkal, že..."
"Ne, poslouchej mě. Zavolej mu zpátky a vyřiď mu, že v jeho čtvrti řádí pomatený zabiják a že ho tam někdy mezi jednou a pátou přijedeme chytit. Schválně jak se mu to bude zamlouvat."
"Lincolne," řekl ošetřovatel. "Já to..."
"Ví vůbec, co tady děláme? Ví, že tu sloužíme lidem a zachraňujeme životy? Zavolej mu a vyřiď to."
Pulaski si všiml, že Thom nesahá po telefonu. "Ehm," ozval se, "chcete, abych to vyřídil já? Abych mu zavolal?"
Ach, ta upřímnost mládí...
"Vůbec si ho nevšímejte," odpověděl Thom mladému policistovi. "Je jako pes, který po vás skáče. Nevěnujte mu pozornost a on přestane."
457
"Pes?" dotázal se Rhyme. "Tak já jsem pes. To je trochu paradox, nemyslíš, Thome? Protože jsi to ty, kdo hryže ruku, která ho živí." Potěšen trefnou odpovědí dodal: "Vyřiď tomu opraváři, že mám dojem, že trpím podchlazením. Což si mimochodem doopravdy myslím."
"Takže vy můžete cítit...," začal zelenáč, ale v polovině věty otázku uťal.
"Ano, já rozhodně můžu cítit nepohodlí, Pulaski."
"Pardon, nepřemýšlel jsem."
"Hej," řekl Thom a zasmál se. "Blahopřeji!"
"Cože?" nechápal mladý policista.
"Postoupil jste na žebříčku - už vám říká příjmením. Dostal jste se o jeden vývojový stupeň nad slimáka... Příjmením oslovuje lidi, které má doopravdy rád. Já jsem například pouhý Thom. Navždy Thom."
"Ale zkus se mu ještě jednou omluvit," dodala Sachsová, "a zase tě degraduje."
O chvíli později zazvonil domovní zvonek a muž řečený Thom šel dolů otevřít.
Rhyme pohlédl na hodiny. Bylo 13:02. Že by byl ten opravář nakonec opravdu přesný?
Jenže to samozřejmě bylo jinak. Dovnitř vstoupil Lon Sellitto, začal si svlékat kabát a pak si to rozmyslel. Pohlédl na

obláček páry u svých úst. "Ježíši, Linku, město do tebe cpe spoustu prachů, tak si snad můžeš dovolit platit účty za topení, ne? To je káva? Je horká?"
Thom mu nalil šálek kávy, Sellitto ho jednou rukou sevřel a druhou otevřel kufřík. "Tak konečně to mám." Ukázal na starou složku, kterou vytáhl z kufříku - byla poseta vybledlými poznámkami psanými inkoustem i tužkou, z nichž mnohé byly přeškrtány, což nasvědčovalo tomu, že šetrná místní služebna složku používala pro několik různých případů.
"Luponteho spis?" zeptal se Rhyme.
"Přesně tak."
"Chtěl jsem ho minulý týden," zabručel kriminalista. Vnitřní stěny nosu ho štípaly ze zimy. Možná tomu opraváři řekne, že fakturu uhradí za jeden až pět měsíců. Pohlédl na složku. "Už jsem to
458
skoro vzdal. Vím, jak miluješ klišé, Lone. Nepřichází ti teď na mysl fráze: ‚S křížkem po funuse'?"
"Ne," odpověděl detektiv příjemně, "spíš mě napadá obrat: ‚Za dobrotu na žebrotu.'"
"Ten taky sedí," připustil Lincoln Rhyme.
"Každopádně jsi mi neřekl, jak hodně je ten spis utajený. Musel jsem to zjistit sám a pak jsem potřeboval Rona Scotta, aby mi ho vyhledal."
Rhyme upřeně sledoval, jak zmuchlaný detektiv otevírá spis a listuje jím. Cítil jakýsi naléhavý neklid a znepokojeně si kladl otázku, co uvnitř najde. Možná to bude dobré, možná zničující. "Měla by tam být oficiální zpráva. Najdi ji."
Sellitto chvíli listoval složkou a pak vytáhl příslušný dokument. Jeho obálka obsahovala štítek se strojopisně psanými slovy Anthony C. Luponte, zástupce komisaře. Obálku pak obepínala vybledlá červená páska opatřená nápisem Tajné.
"Mám to otevřít?" zeptal se detektiv.
Rhyme obrátil oči v sloup.
"Řekni mi, až ti zase naskočí dobrá nálada, Linku, ano?"
"Upevni to do obraceče. Prosím a děkuji."
Sellitto přetrhl pásku a podal dokument Thomovi.
Ošetřovatel ho upevnil do zařízení připomínajícího stojan na noty - byla k němu připojena gumová armatura, která obrátila stránku, kdykoliv Rhyme učinil na touchpadu drobný pohyb prstem. Kriminalista nyní začal dokumentem listovat; četl a snažil se v sobě utlumit napětí.
"Luponte?" Sachsová zvedla hlavu od důkazního stolu.
Další obrácená stránka. "Přesně tak."
Rhyme dál pročítal nudnou oficiální hatmatilku, odstavec za odstavcem.
Ale no tak, pomyslel si nasupeně. Přejděte už, sakra, k věci...
Bude hlavní sdělení dobré, nebo špatné?
"Něco o Hodináři?" zeptala se Sachsová.
Prozatím neodhalili žádné další stopy - v New Yorku ani v Kalifornii, kde Kathryn Danceová zahájila vlastní pátrání.
"Tohle s ním nijak nesouvisí," odpověděl Rhyme.
459
Sachsová zavrtěla hlavou. "Ale kvůli němu jsi přece ten spis chtěl."
"Ne, tys jen předpokládala, že jsem ho chtěl kvůli němu."
"Takže co to je? Něco k ostatním případům?" naléhala Sachsová. Její oči zabloudily k důkazním tabulím, které zachycovaly stav vyšetřování několika vychladlých případů, na nichž společně pracovali.
"K těmhle ne."
"Tak o co jde?"
"Mohl jsem ti to říct už dávno, kdybys mě tolik nepřerušovala."
Sachsová si povzdechla.
Konečně dospěl Rhyme k pasáži, kterou hledal. Přestal číst a zadíval se z okna na bezútěšné hnědé větve stromů v Central Parku. V hloubi srdce věřil, že mu zpráva prozradí, co chce vědět, ale Lincoln Rhyme byl především vědec, který srdci příliš nedůvěřuje.
Pravda je jediný cíl...
Jakou pravdu mu odhalí slova, jež si za chvíli přečte?
Upřel pohled zpět na obraceč stránek a rychle prolétl celou pasáž. A pak ještě jednou.
Po chvíli řekl Sachsové: "Chci ti něco přečíst."
"Dobrá. Poslouchám."
Kriminalista posunul prst pravé ruky po touchpadu a stránky se začaly vracet. "Tohle je pasáž z první stránky. Posloucháš?"
"Už jsem říkala, že jo."
"Dobře. ‚Toto řízení je a zůstane utajené. V období mezi osmnáctým červnem a devětadvacátým červnem devatenáct set sedmdesát čtyři bylo dvanáct příslušníků newyorské policie obviněno velkou porotou za to, že vydírali majitele prodejen a podnikatele na Manhattanu a v Brooklynu a že přijímali úplatky za nečinnost ve věci kriminálních vyšetřování. Čtyři policisté byli navíc v souvislosti s trestnými činy vydírání obviněni také z ublížení na těle. Všech těchto dvanáct policistů patřilo ke členům organizace známé dnes jako Klub ze Šestnácté Avenue, jenž se stal synonymem zavrženíhodné policejní korupce/"
460
Rhyme slyšel, jak se Sachsová rychle nadechla. Zvedl hlavu a zjistil, že se Amélie dívá na spis se stejnou upřeností, s jakou dítě hypnotizuje hada na dvorku.

Pokračoval v četbě: ",Žádná důvěra nemůže být větší než ta, která vzniká mezi občany Spojených států amerických a představiteli zákona, již mají povinnost je ochraňovat. Členové Klubu ze Šestnácté Avenue se dopustili neomluvitelného porušení této posvátné důvěry a kromě toho, že spáchali zločiny, jimž měli bránit, udělali nezměrnou ostudu svým chrabrým a obětavým bratrům a sestrám v uniformě.
V souladu s tím uděluji já, starosta města New York, medaili za hrdinství při vydávání zmíněných zločinců spravedlnosti následujícím policistům: strážníkovi Vincentu Pazzinimu, strážníkovi Hermanu Sachsovi a detektivu třetího stupně Lawrenci Koepelovi."
"Cože?" zašeptala Sachsová.
Rhyme pokračoval ve čtení: ,"Všichni tito policisté v mnoha různých případech nasazovali životy, když utajeně pracovali s cílem zajistit informace vedoucí k identifikaci pachatelů a shromažďovali důkazy, které by mohly být předloženy při procesech s obviněnými. Vzhledem k nebezpečné povaze tohoto úkolu budou vyznamenání udělena na uzavřeném setkání a tento zápis bude zapečetěn v zájmu bezpečnosti všech tří odvážných policistů a jejich rodin. Nechť jsou však všichni ujištěni, že ačkoliv chvála jejich úsilí nebude hlásána veřejně, vděčnost města to nikterak neumenšuje.'"
Amélie Sachsová šokovaně zírala na Rhyma. "On...?"
Rhyme kývl na spis. "Tvůj otec patřil k těm dobrým, Sachsová. Byl jedním z těch tří, kterým to tehdy prošlo. Jenže to nebyli pachatelé; ve skutečnosti pracovali pro vnitřní vyšetřovačku. Tvůj otec byl pro Klub ze Šestnácté Avenue přesně tím, čímž byla ty pro tu partu ze St. James - až na to, že on pracoval tajně."
"Jak jsi to věděl?"
"Já to nevěděl. Vzpomněl jsem si na něco ohledně té Luponteho zprávy a procesů se zkorumpovanými policisty, ale netušil jsem, že v tom figuroval i tvůj otec. Proto jsem chtěl ten spis vidět."
"No to se podívejme," řekl Sellitto s ústy plnými zákusku.
461
"Hledej dál, Lone. Je tam ještě něco."
Detektiv sáhl do složky a vytáhl z ní certifikát a vyznamenání. Byla to medaile za hrdinství, jedno z nejvyšších vyznamenání udílených newyorskou policií. Sellitto ji předal Sachsové. Detektivka rozevřela plné rty, přimhouřila oči a začetla se do nezarámovaného dokumentu psaného na pergamenovém papíře, který nesl jméno jejího otce. Pod nejistými prsty se jí houpalo vyznamenání.
"Hele, to je krása," poznamenal Pulaski a ukázal na certifikát. "Koukejte na všechny ty stužky a kudrlinky."
Rhyme kývl k dokumentu v obraceči stránek. "Všechno je to tady, Sachsová. Hermanův kontakt na vnitřní vyšetřovačce musel mít jistotu, že ostatní policisté tvému otci uvěří. A tak mu dával pár tisíc měsíčně, které tvůj táta okázale utrácel, aby to vypadalo, že je taky koupený. Musel vystupovat věrohodně - kdyby někoho napadlo, že je to informátor, mohl by ho zabít, zvláště když byl do věci zapleten Tony Gallante. A pak s ním Úřad vnitřních záležitostí zahájil fingované vyšetřování, aby všechno vypadalo důvěryhodně. Následně však jeho případ odložili pro nedostatek důkazů. Uzavřeli totiž dohodu s ohledávačkou, která naoko ztratila důkazní karty."
Sachsová sklopila hlavu. A pak se tiše zasmála. "Táta byl vždycky skromný. Vlastně je mu to podobné - nejvyšší vyznamenání, jakné kdy dostal, bylo tajné. Nikdy se o něm ani slovem nezmínil."
"Můžeš si přečíst všechny podrobnosti. Tvůj táta prohlásil, že bude klidně nosit štěnici a že vyšetřovatelům obstará veškeré potřebné informace o Gallantem i o dalších kápech, kteří v tom byli zapleteni. Ale nikdy by prý nevypovídal před veřejným soudem. Nehodlal ohrozit tebe a tvou matku."
Sachsová se upřeně dívala na medaili, která se jí stále houpala mezi prsty. Jako kyvadlo hodin, pomyslel si Rhyme sžíravě.
Lon Sellitto si nakonec promnul ruce. "Poslyšte, ta dobrá zpráva mě těší," zabručel, "ale co kdybysme teď odsud vypadli a zašli do Manny's? Docela bych si dal oběd. A navíc bych se vsadil, že oni za otop platí."
"Já bych moc rád," řekl Rhyme a doufal, že upřímným výrazem dostatečně maskuje absolutní nezájem vyjet ven a potýkat se
462
na vozíku se zledovatělými ulicemi. "Ale zrovna píšu dopis šéfredaktorovi Timesů." Kývl směrem k počítači. "A navíc musím čekat na opraváře." Zavrtěl hlavou. "Od jedné do pěti."
Thom chtěl něco říct - bezpochyby Rhyma vybídnout, aby jel -, ale Sachsová se přidala: "Promiň. Já už taky něco mám."
"Jestli v tom figuruje led a sníh, tak nemám zájem," opáčil Rhyme. Předpokládal, že Sachsová s malou Pam Willoughbyovou mají v plánu další vycházku s jejím adoptovaným havanským psíkem Jacksonem.
Sachsová však měla na programu zjevně něco jiného. "Figuruje v tom led a sníh," řekla, zasmála se a políbila Rhyma na rty. "Ale nefiguruješ v tom ty."
"Díkybohu," odtušil Lincoln Rhyme, vydechl obláček páry ke stropu a upřel pozornost k počítačové obrazovce.

"Vy?"
"Dobrý den, detektive, jak se máte?" zeptala se Amélie Sachsová.
Art Snyder na ni zíral ze dveří svého bungalovu. Vypadal lépe, než když ho viděla naposledy - tedy když ležel na zadním sedadle své dodávky. Jeho vztek se však ani trochu nezmenšil. Provrtával Sachsovou zarudlýma očima.
Když však máte v popisu práce nechat po sobě čas od času střílet, pár spalujících pohledů vás nerozhází. Sachsová se usmála. "Přišla jsem vám jen poděkovat."
"Jo, za co?" Detektiv držel v ruce hrnek, který očividně neobsahoval kávu. Sachsová si všimla, že na kredenci se znovu

objevila řada lahví. A také jí neuniklo, že renovační práce na domě nezaznamenaly žádný pokrok.
"Uzavřeli jsme ten případ ze St. James."
"Jo, slyšel jsem."
"Je tu docela zima, detektive," prohodila Sachsová.
"Miláčku?" V kuchyňských dveřích se objevila obtloustlá žena s krátkými hnědými vlasy a veselým, pohodovým obličejem.
"To je jen někdo z práce."
"No tak ji pozvi dál. Uvařím kávu."
463
"Dáma má strašně napilno/' odsekl Snyder kysele. "Běhá po celém městě, dělá spoustu věcí, pořád se na něco vyptává. Nejspíš se nemůže zdržet."
"Mrzne mi tady zadek."
"Arte! Pozvi ji dál."
Detektiv si povzdechl, otočil se a zamířil dovnitř, čímž umožnil Sachsové, aby ho následovala a zavřela za sebou dveře.
Sachsová si hodila bundu na židli.
Snyderova manželka se k nim připojila a obě ženy si podaly ruce. "Nabídni jí to pohodlné křeslo, Arte," vyplísnila chotě.
Sachsová se posadila do ošoupaného křesílka, zatímco Snyder usedl na pohovku, která se pod jeho tíhou prohnula. Televizor však nechal puštěný nahlas - právě tam běžel jakýsi urputný basketbalový zápas.
Paní Snyderová jim přinesla dva šálky kávy.
"Já si nedám," řekl Snyder a podíval se na hrnek.
"Už jsem ti nalila. Nebo snad chceš, abych ji zase vylila? Abych mrhala dobrou kávou?" Nechala nápoj na stole vedle něj a vrátila se do kuchyně, odkud se linula vůně restovaného česneku.
Sachsová mlčky usrkla silné kávy, zatímco Snyder dál civěl na kanál ESPN. Jeho oči sledovaly dráhu basketbalového míče vystřeleného z hráčovy ruky za tříbodovou linií; když mlaskavě vklouzl do koše, detektiv jemně zaťal ruku v pěst.
Naskočila reklama. Snyder přepnul kanál na pokerovou partii celebrit.
Sachsová si vzpomněla, co jí Kathryn Danceová říkala o síle mlčení, když chce člověk přimět někoho k řeči. A tak prostě jen seděla, dívala se na detektiva a neříkala ani slovo.
Snyder se nakonec podrážděně ujal slova: "To s tím St. James..."
"E-hm?"
"Četl jsem, že za tím stál Dennis Baker. A zástupce starosty."
"Jo."
"S Bakerem jsem se párkrát setkal. Připadal mi v pohodě. Překvapilo mě, že v tom jel taky." Na jeho tváři se objevila ustaranost. "Ale ty vraždy...? Sarkowski a ten druhý?"
464
Sachsová přitakala. "Plus jeden pokus." Nesvěřila se detektivovi, že potenciální obětí byla ona.
Snyder zavrtěl hlavou. "Peníze jsou jedna věc. Ale oddělávat lidi..., to už je úplně jiná liga."
Amen.
"Byl jedním z pachatelů ten člověk, o kterém jsem vám říkal?" zeptal se Snyder. "Ten, který má barák v Marylandu nebo tak něco?"
Sachsová usoudila, že i detektiv si zaslouží část uznání. "To byl právě Wallace. Jenže v Marylandu nevlastnil nemovitost, nýbrž věc." Sachsová vysvětlila, jak to bylo s Wallaceovou lodí.
Snyder se kysele zasmál. "No to je gól. Maryland Monroe? To je vážně psina."
"Kdybyste nám nebyl pomohl," dodala Sachsová, "možná bychom ten případ nerozlouskli."
Snyder pocítil milivteřinu zadostiučinění. Poté si však vzpomněl, že má vztek. Významně vstal, povzdechl si, dolil si do hrnku whisky a znovu se posadil. Jeho káva zůstala netknutá. Chvíli znovu přepínal kanály.
"Můžu se vás na něco zeptat?"
"Můžu vám v tom snad zabránit?" zabručel.
"Říkal jste, že jste mého otce znal. Jen málo lidí, kteří ho znali, je ještě naživu. A tak jsem se vás na něj chtěla zeptat."
"Na Klub ze Šestnácté Avenue?"
"Ne. O tomhle vědět nechci."
"Měl štěstí, že se mu podařilo vyváznout," poznamenal Snyder.
"Někdy se člověk prostě kulce vyhne."
"Přinejmenším pak začal sekat dobrotu. Slyšel jsem, že už se nikdy do žádného dalšího průšvihu nedostal."
"Říkal jste, že jste s ním pracoval. Ale on doma moc o své práci nemluvil. Vždycky mě zajímalo, jaké to vlastně tenkrát bylo. Napadlo mě, že bych pár těch věcí sepsala."
"Jako pro jeho vnoučata?"
"Tak nějak."
Snyder zdráhavě řekl: "Nikdy jsme nebyli parťáci."
"Ale znal jste ho."
465
Zaváhání. "To jo."
"Tak mi povězte: jak to bylo s tím velitelem..., s tím praštěným? Vždycky jsem to chtěla slyšet přímo od pramene."
"Se kterým praštěným?" Snyder se ušklíbl. "Praštěných velitelů jsme měli spoustu."

"S tím, co poslal zásahový tým do nesprávného bytu."
"Aha. S Caruthersem?"
"Myslím, že to byl on. Táta tehdy dělal šlapáka, který zadržoval únosce, dokud zásahovka nenašla správný byt."
"Jo, jo, u toho jsem byl. To byl teda hňup, tenhle Caruthers. Normální magor... Díkybohu, že tehdy nikdo nepřišel k úrazu. Jo, a ve stejný den navíc zapomněl v megafonu baterky... Nebo jiná věc: nechával si leštit boty - měl na to svoje zelenáče, chápete? A dával jim za to jeden niklák tuzéra. Chápete to? Dávat tuzéra uniformám je samo o sobě úchylné. Ale dávat jim jako tuzéra pět pitomých centů?"
Hlasitost televizoru šla o pár políček dolů. Snyder se zasmál. "Hele, a chcete slyšet ještě něco?"
"To víte, že jo."
"No, tak váš táta, já a pár dalších kluků jsme šli po službě do Madison Square Garden na nějaký box nebo basket nebo tak něco. A najednou se před náma vynoří kluk se zipákem - víte, co to je?"
Sachsová to věděla. Řekla však, že to neví.
"Taková podomácku vyrobená zbraň. S jedinou dvaadvacítkou v hlavni a bez zásobníku. A tenhle ubohej smrad se nás pokusil přepadnout, to byste nevěřila. Držel nás v šachu přímo uprostřed čtyřia třicáté. Tak jsme mu poslušně vydali peněženky a váš táta pak upustil náprsní tašku - jako schválně, chápete? Ten kluk se sehnul, aby ji zvedl, a když se zas postavil, tak se normálně posral - protože se díval přímo do hlavní našich bouchaček. Čtyři smiťáci, natažení a připravení vypálit. Měla jste vidět, jak se na to tvářil... Povídá: ‚Koukám, že dneska není můj šťastnej den.' No není to klasická průpovídka? ‚Dneska není můj šťastnej den.' Povím vám, že jsme se tomu řehtali celý večer..." Jeho tvář se celá rozzářila. "Jo, a ještě něco..."
466
Sachsová během jeho řeči kývala hlavou a ponoukala ho. Ve skutečnosti řadu těchto historek znala. Herman Sachs se totiž ani v nejmenším nezdráhal hovořit s dcerou o své práci. Trávili spolu celé hodiny v garáži a on jí při práci na převodovce nebo palivovém čerpadle vyprávěl historky ze života pouličního policajta - a mimoděk v ní tak zaséval semínko její budoucnosti.
Ona sem však samozřejmě nepřišla proto, aby se dozvěděla něco o rodinné historii. Kdepak, táhl ji sem kód policisty v ohrožení, jakási deset-třináctka srdce. Předsevzala si, že nedopustí, aby někdejší detektiv Art Snyder sklouzl na šikmou plochu. Pokud se s ním jeho domnělí přátelé nechtěli bavit, protože pomohl odhalit zkorumpované policisty ze St. James, ona byla odhodlána dát ho dohromady se spoustou policistů, kteří se s ním bavit chtěli: se sebou samotnou, se Sellittem, s Rhymem, ale i s Ronem Pulaskim, Fredem Dellrayem, Rolandem Bellem, Nancy Simpsonovou, Frankem Rettigem a dobrým tuctem dalších.
Kladla mu další otázky a on jí odpovídal - někdy horlivě, jindy podrážděně, ještě jindy roztržitě, ale pokaždé jí něco sdělil. Celkem dvakrát vstal, aby si dolil do hrnku whisky, a často se také díval střídavě na hodinky a na ni, aby jí vyslal očividné sdělení: neměla byste už být někde jinde?
Sachsová však dál pohodlně seděla v křesílku, vyptávala se na další a další věci, a dokonce přihodila i pár vlastních bojových historek. Amélie Sachsová nehodlala nikam odejít; měla všechen čas na světě.
467

Tiráž:
Jeffery Deaver
Hodinář

Z anglického originálu THE COLD MOON,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2006,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2006
ISBN 80-7303-329-1

Jeffery Deaver
DVANÁCTÁ KARTA
Středoškolačka Geneva Settleová se stala terčem nelítostného zabijáka, který ji má z neznámých důvodů zavraždit. První pokus byl neúspěšný, ale vrah dal jasně najevo, že svůj úkol hodlá splnit: na místě činu zanechal dvanáctou tarotovou kartu, Viselce.
Vyšetřování se ujímá věhlasný kriminalista Lincoln Rhyme s Amélií Sachsovou a usilovně se snaží zjistit, kdo je oním profesionálním zabijákem a kdy hodlá udeřit znovu. Shromážděné indicie dovedou Rhyma k přesvědčení, že klíč k rozluštění záhady skrývá více než sto let starý případ bývalého otroka Charlese Singletona, který v 19. století sehrál významnou roli v hnutí za občanská práva, ale poté byl zatčen za krádež a zostuzen. Jeho pohnutý osud zpracovává Geneva ve své školní práci, mimo jiné i proto, že byl jejím předkem - a podle Rhyma nad ní právě z tohoto důvodu kdosi

vyřkl rozsudek smrti. Rhyme se Sachsovou mají jen dva dny na to, chtějí-li Genevě zachránit život.
Pevná vazba s přebalem, 480 stran, 229 Kč.
Michael Connelly
ADVOKÁT
Mickey Haller je advokát bez kanceláře. Úřaduje na zadním sedadle vozu Lincoln, aby mohl být co nejblíže svým klientům: opilým řidičům, drobným podvodníčkům, překupníkům drog a podobným existencím. Právo pro něj není otázkou viny či neviny, nýbrž záležitost týkající se manipulace a vyjednávání.
Když si ho jako obhájce najme playboy z Beverly Hills, kterého zatkli za napadení ženy, získá Haller po letech prvního dobře platícího klienta. Kromě toho je přesvědčen, že se mu konečně naskytla šance obhajovat skutečně nevinného člověka. S vršícími se důkazy je přesvědčen, že řeší nejsnazší případ ve své kariéře.
Pak je ale zavražděn policejní vyšetřovatel, protože se dostal příliš blízko k pravdě, a Haller pochopí, že při hledání neviny přehlédl přítomnost nejryzejšího zla. Pokud mu chce uniknout, musí využít veškeré své schopnosti a zmanipulovat systém, kterému dávno přestal důvěřovat. V sázce totiž není jen ostře sledovaný soudní případ, ale i jeho život...
Pevná vazba s přebalem, 416 stran, 199 Kč.
John Katzenbach
ZPOVĚĎ ŠÍLENCE
Francisu Petrelovi bylo sotva dvacet let, když ho vlastní rodina nechala zavřít do léčebny duševně nemocných. Dnes je mužem středního věku, který jen bezcílně přežívá a je odkázán na hromady léků, jež mají umlčet děsivé hlasy v jeho hlavě. Zdá se, že Francise už nečeká nic než dlouhá řádka fádních dnů, avšak návštěva již uzavřené léčebny v něm i po dvaceti letech probudí temné vzpomínky na nevyřešenou vraždu mladé sestřičky, jejíž znetvořené tělo kdysi nalezl.
Francis se rozhoduje svěřit své znepokojivé vzpomínky alespoň papíru - či spíše omítce, neboť se odhodlává sepsat svůj příběh na zed. A tak se na bílých plochách jeho skrovného příbytku začíná rozvíjet strhující drama z psychiatrické léčebny, za jejímiž neprostupnými zdmi se odehrávaly věci, které Francise dodnes znepokojují. Kdo je onen záhadný "Anděl", jenž před dvaceti lety spáchal brutální vraždu? A jak je možné, že případ nebyl nikdy vyřešen? Francis se nechává příběhem stále více pohltit, avšak spolu se zašlými vzpomínkami se do přítomnosti vynořuje i tehdejší vrah - a samozřejmě vůbec nestojí o to, aby byl odhalen...
Na pozadí nervy drásajícího souboje mezi Francisem a vrahem se odehrává příběh, který si v mnohém nezadá se slavným Formanovým Přeletem nad kukaččím hnízdem.
Pevná vazba s přebalem, 520 stran, 269 Kč.
John Lutz
NOČNÍ STRACH
Přichází se západem slunce a rozsévá smrt. Z New Yorku si udělal soukromou střelnici. Mezi jeho oběťmi byli muži i ženy, Newyorčané i turisté, mladí lidé i starci. Novináři mu dali přezdívku Noční odstřelovač. Svým policejním pronásledovatelům se nepokrytě vysmívá a vyhrožuje, že počet mrtvol bude dále stoupat. Vražedné běsnění je ochoten zastavit pod jedinou podmínkou: že se jeho případu ujme legendární detektiv Vin Repetto a začne s ním hrát smrtící hru na kočku a myš.
Celá věc má ovšem jeden háček - Repetto už není u policie. Ve službě strávil více než dvacet let, dosáhl vysoké hodnosti a po zranění odešel do zasloužené penze. Ani trochu se mu nechce přistoupit na zabijákovy požadavky, ale pak před jeho očima umírá další oběť a Repetto přestává váhat. Hra byla zahájena. Noční odstřelovač si ale neuvědomuje, že hrát se bude podle Repettových pravidel...
Pevná vazba s přebalem, 408 stran, 199 Kč.